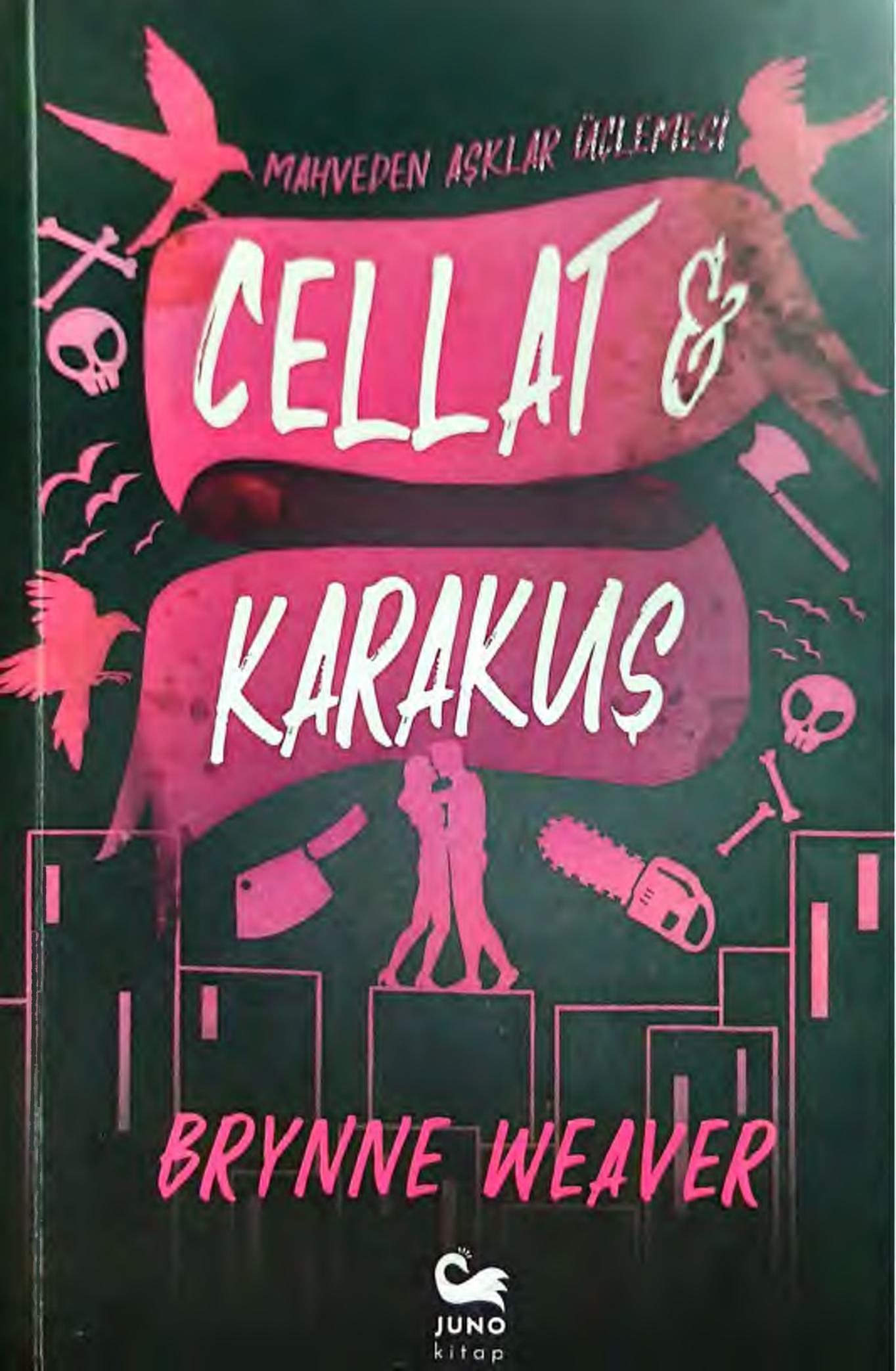
MAHVEDEN AŞKLAR ÖLÇEMEZSİ

CELLAT & KARAKUŞ

BRYNNE WEAVER

JUNO
kitap

CİNAYET, KAOS, AŞK VE TUTKU DOLU KARANLIK BİR KOMEDİ

HER SERİ KATİLİN BİR ARKADAŞI OLMALI HER OYUNUN DA BİR KAZANINI

Hedeflerini tamamlamak için birbiriyle rekabet eden iki seri katil ve beklenmedik bir karşılaşma... Küre Dokuyucu, namıdiğer Karakuş Sloane, bir yaz günü kendisini son avıyla birlikte bir kafeste bulduğu sırada yolu karizmatik Rowan, diğer adıyla Cellat ile kesişir.

Seri katilleri öldürmekten zevk alan bu iki avcı, çok geçmeden kendilerini ülkenin en tehlikeli canavarlarıyla karşı karşıya getiren kanlı bir oyunun içinde bulur. Gelişmekte olan dostlukları ise onları hayal bile edemeyecekleri tutku dolu bir aşka sürükler fakat arkalarında bıraktıkları huzursuz hayaletler sadece birkaç adım gerilerindedir.

ACABA ROWAN VE SLOANE BU KAÇIŞI OLMAYAN OYUNDA BİRBİRİNİN YIKIMINA MI YOL AÇACAK, YOKSA KENDİ KARANLIKLARINDA MUTLULUĞU MU BULACAK?

THG
0521814
VKU

Çevirmen: Ece Yücesoy

ISBN 9786259442112

JUNO kitap

9 786259 442112

@juno_kitap | KDV'den muaftır.

Yetişkin okurlar içindir.

MAHVEDEN AŞKLAR ÜÇLEMESİ

CELLAT & KARAKUŞ

BRYNNE WEAVER

Kitap Kurdu

Çeviren: Ece Yücesoy

JUNO kitap

İÇERİK VE TETİKLEYİCİ UNSURLAR

Her ne kadar *Cellat & Karakuş* karanlık bir *romantik komedi* olsa ve bütün bu deliliği yaşatırken sizi kahkahalara boğacağını umsam da yine de karanlık olduğunu hatırlatmak isterim. Lütfen bilinçli bir şekilde okuyun. Eğer aşağıdaki liste hakkında sorularınız olursa, benimle brynneweaverbooks.com veya sosyal medya hesaplarım (en çok Instagram ve TikTok'ta aktifim) üzerinden iletişime geçmekten çekinmeyin.

- Göz küreleri ve göz çukurları
- Amatör ameliyat
- Deriden süs eşyaları
- Elektrikli testereler, baltalar, bıçaklar, neşterler ve bir sürü keskin obje
- Kazara yamyamlık
- O-kadar-da-kazara-olmayan yamyamlık
- Mumyalanmış bir cesedin tartışmaya açık kullanımı
- Lobotomi yapılmış bir erkek hizmetkâr
- Mutfak araç gereçlerinin sakıncalı kullanımı
- Kurabiyeli ve kremalı dondurma için üzgünüm (aslında hiç üzgün değilim)
- Ayrıntılı seks sahneleri: Sert seks, övgü fetişi, yetişkin oyuncakları, baskın/köle iletişimleri, genital piercing'ler (Ancak yalnızca bunlarla sınırlı değil)

Hassas içerik uyarılarını okuyup da
"Kazara yamyamlık mı?! Ben de varım!" diyenler...
Bu kitap sizin için...

GİRİŞ

Cellat & Karakuş
Yıllık Ağustos Karşılaşması
7 gün
Beraberlik taş-kâğıt-makas ile bozulur
Beşte üç yapan kazanır
Kazanan Orman Hayaleti'ni alır

HER AN BİR KERE YAŞANIR

Sloane

Seri katilleri öldüren bir seri katil olmak harika bir hobidir...

Ta ki kendinizi bir kafeste kilitli bulana kadar.

Üç gün boyunca.

Yanınızda bir cesetle.

Louisiana sıcağında.

Klima olmadan.

Kafesimin kilitli kapısının ötesinde yatan, sineklerin üşüştüğü cesede ters ters baktım. Albert Briscoe'nun gömleğinin düğmeleri, şişmiş yeşilimsi gri karnının kabarıklığıyla patladı patlayacaktı. *Hareket eden* karnı, eti alttan yiyip bitiren kurtçuklar ve biriken gazla dalgalanan ince deri. Çürüğün pis kokusu, böceklerin vızıltıları, adamın vücudunun boşalttığı bok ve çiş kokusu, bunların hepsi bir araya geldiğinde mide bulandırıcıydı ki benim midem öyle kolay kolay bulanmazdı. Ama bazı standartlarım vardı. Ben cesetlerimi yeni ölmüş tercih ederdim. Ödüllerimi alıp oyunumu sahnelemek ve *gitmek* istiyordum, etrafta takılıp ceset sıvılaşırken izlemek değil.

Sanki işaret verilmiş gibi sessiz bir yırtılma sesi duyuldu, ıslak kâğıdın parçalara ayrılma sesini andırıyordu.

"Hayır..."

Albert'in bana mezarından seslendiğini neredeyse duyabiliyordum: *Evet.*

"Ah, *hayır*, *hayır*, *hayır*..."

Evet, bu oluyor. Bu beni öldürdüğün için, seni lanet kaltak.

Deri yarılarak açıldı ve kurtçuklardan beyaz bir yığın, minik arpa şehriyeler misali hızla dışarı fırladı. O şehriyelerin büyük bir kısmı, kurtçuk hayat döngüsünün bir sonraki evresini tamamlamak için sessiz bir yer arayışıyla kağnı hızıyla bana doğru sürünüyordu.

"Tanrı aşkına, siktir." Kafesimin kir içindeki taş zemininde popomun üzerinde geri geri gidip dertop oldum. Alnımı beynim ağrıyacak kadar dizlerime bastırdım. Aniden yükselen sesleri bastırmak için mırıldanmaya başladım. Melodim gitgide yükseldi, ta ki çatlak dudaklarımdan kelimeler rasgele dökülmeye başlayana dek. *Buradaki kimse beni ne sevebilir ne anlayabilir... Karakuş hoşça kal...* Kelimelerle birlikte melodi de silinip gidene kadar mırıldanarak şarkı söylemeye devam ettim.

"Kötülüklerimden vazgeçiyorum," dedim şarkı, toz zerreleri ve yanardöner böcek kanatlarının uğultusu arasında dağıldıktan sonra.

"Ne yazık. Eminim kötülüklerin hoşuma giderdi."

Bir adamın derinden gelen, ipeksi sesiyle irkildim, İrlanda aksanınm hafif ritmi her kelimeyi ısıtıyordu. Sinek pisliğiyle matlaşmış dar pencereden süzülen ince ışık huzmesine doğru aylak aylak dolaşan adamın ulaşamayacağı bir yere kaçmak için acele ederken başımı küçük kafesimin demir parmaklıklarına çarptım ve küfürlerim nemli havayı böldü.

"Kötü bir durumdaymışsın gibi görünüyor," dedi adam. Çarpık bir gülümseme yüzüne yayıldı, hatlarının geri kalanı gölgeler içindeydi. Cesede bakmak için odanın içine doğru birkaç adım attı, sonra daha iyi görebilmek için aşağı eğildi. "Adın ne?"

Kahvesiz geçirdiğim üçüncü günümdü. Yemek yoktu. Midem muhtemelen patlamış ve boşluğa diğer organları çekiyordu. Vahim derecede aç olan bir içsel monoloğun gürültülü korosu, bana doğru gelenlerin gerçekten de küçük arpa şehriyeler olduğuna ve belki de yenebileceklerine dair beni ikna etmeye çalışıyordu.

Bu saçmalıkla uğraşamazdım.

"Sana cevap verebilecek hâlde olduğunu sanmıyorum," dedim.

Adam kıkırdadı. "Hadi ya. Onun kim olduğunu zaten biliyorum. Albert Briscoe, Bataklık Canavarı." Adam dikkatini bana vermeden önce bakışlarıyla uzun bir süre cesedi inceledi. "Ama *sen* kimsin?"

Cevap vermedim, beni gölgelerin arasında büzüldüğüm yerde daha iyi görebilmek için ölçülü adımlarla kafesin köşesinden dolanırken hareketsiz kaldım. Parmaklıkların izin vereceği kadar yaklaştığında çömeldi. Arap saçına dönmüş buklelerimle kavuşturduğum uzuvlarımın arkasına saklanmaya çalıştım ve ona sadece gözlerimi gösterdim.

Şansım beterin de *beteri* olduğu için adam elbette *nefes kesiciydi.*

Kısa kahverengi saçları maharetli ellerle dağıtılmıştı. Yüz hatları güçlüydü ama keskin değildi. Kurnaz sırıtışı mükemmel dişlerini gösteriyor ve dümdüz bir yara izi üst dudağını kesiyordu. Bu dudaklar şu anki esaretim düşünüldüğünde fazla davetkârdı, altdudağı üstdudağından daha dolgundu. Onları nasıl da ısırmak istediğimi düşünmemeliydim. Hem de hiç.

Ama düşünüyordum.

Bana gelince, gerçekten *iğrenç* görünüyordum.

Dolanmış saçlar. Kirli, kan lekeli kıyafetler. Şimdiye kadarki en kötü nefes.

"Albert'in tipi değilsin," dedi.

"Onun tipi hakkında ne biliyorsun?"

"Senin fazla büyük kaldığını."

Haklıydı. Ben çok büyük olduğumdan da değildi, sadece yirmi üç yaşındayım. Ama bu adam da Albert'in zevkine göre epey büyük olduğumu benim kadar biliyordu.

"Peki bunu tam olarak nereden biliyorsun?"

Gölgeler içindeki hatlarından belli belirsiz bir tiksinti geçerken adamın gözleri cesede kaydı. "Çünkü bilmeyi kendime vazife edindim." Bir kez daha bana bakıp gülümsedi. "Boğazına saplanmış avcı bıçağının kalitesine bakılırsa sanırım sen de öyle yapmışsın. El yapımı, Şam çeliği. Nereden aldın?"

İç geçirdim. Yanaklarımı, kendime doğru çektiğim dizlerime yaslamadan önce bakışlarım cesetle en sevdiğim bıçağım üzerinde oyalandı. "Etsy'den."

Adam kıkırdadı, ben de sırf yere atmak için elime küçük bir çakıl taşı aldım.

"Ben Rowan," dedi adam kafesin içine bir elini uzatırken. Eline bakıp yere başka bir çakıl taşı daha attım ve karşılık vermek için hareketlenmesem de elini indirmedi. "Beni Boston Celladı olarak tanıyor olabilirsin."

Başımı iki yana salladım.

"Kitle Katliamcısı?"

Başımı tekrar iki yana salladım.

"Doğu Şeridi'nin Hayaleti?"

İç geçirdim.

Bu isimlerin hepsini kesinlikle duymuştum ama bunu *ona* söyleyecek hâlim yoktu.

Ama içimde kalbim damarlarıma hızla kan pompalıyordu. Yanaklarımın kızıl bir alevle tutuştuğunu görememesine memnundum. Ona takılan isimlerin hepsini *tam olarak*

biliyordum ve benden o kadar da farklı değildi. Toplumun cehennemin dibinden çekip çıkarabileceklerinin en kötüsünün peşine düşen bir avcıydı.

Rowan sonunda elini kafesimden çekti, gülümsemesindeki neşe kaçar gibi oldu. "Ne yazık, ben de takma isimlerimden beni tanıyabileceğini sanmıştım." Ellerini dizlerine vurup ayağa kalktı. "Eh, gitsem iyi olacak. Seninle neredeyse tanışmak çok hoştu, isimsiz esir. Bol şans."

Rowan kısa süren son bir gülümsemeyle arkasını döndü ve kapıya doğru yürümeye başladı.

"Bekle! Bekle. *Lütfen.*" Rowan eşiğe vardığı sırada zar zor ayağa kalkıp soğuk parmaklıkları kavradım. "Sloane. Adım Sloane. Küre Dokuyucu."

Aramızda anlık bir sessizlik yaşandı. Sineklerin vızıltısı ve çürüyen eti yiyip bitiren kurtçukların istikrarlı çalışması ortamı dolduran tek sesti.

Rowan başını çevirip omzunun üzerinden şöyle bir baktı.

Ânında tam önümde bitti, o kadar hızlı hareket etmişti ki irkilerek parmaklıklardan geri çekilmeye yeltendim ama o elimi yakalayıp hızla sallamaya başladı.

"*Aman Tanrım.* Biliyordum. Yanıldıklarını biliyordum işte. Bir kadın olmak zorundaydı. Küre Dokuyucu! Ne havalı bir isim. O incelikli olta, lanet *göz küreleri.* Harika. O kadar büyük bir hayranınım ki."

"Iıı..." Elimi çekme çabalarıma rağmen Rowan sallamaya devam ediyordu. "Teşekkürler... Sanırım..."

"İsmi sen mi buldun? Küre Dokuyucu?"

"Evet..." Bu garip derecede heyecanlı İrlandalı adamdan uzaklaşabilmek için elimi kurtardım. Sanki bana hayran kalmış gibi sırıtıyordu ve tenim altmış kat kir pasa bürünmüş olmasa eminim bir kez daha yanaklarımdaki alev alev kırmızılığı görme fırsatı olurdu. "Sence bu aptalca bir isim değil mi?"

"Hayır, muhteşem. *Kitle Katliamcısı* aptalca. *Küre Dokuyucu* bayağı havalı."

Omuz silktim. "Bence ezik bir süper kahraman gibi geliyor kulağa."

"Yetkililerin senin için bir şey uydurmasından iyidir. Güven bana." Rowan'ın bakışları tekrar cesede kaydı, ardından bana geri döndü ve beni değerlendirirken başını yana yatırdı. Albert'ten tarafa başıyla bir kez işaret etti. "Gerçekten kurtluymuş. *Anladın mı*?"

Uzun bir duraksama oldu, böcek kanatlarının uğultusu aramızdaki sessizliği yoğunlaştırıyordu.

"Hayır. Anlamadım."

Rowan elini salladı. "İrlanda deyişi, yerinde durmuyormuş demek. Şartlar göz önünde bulundurulduğunda epey zekice bir şakaydı," dedi, başparmağıyla cesedi gösterirken göğsü gururla kabarmıştı. "Bu da şu soruyu doğuruyor: O senin bıçağınla ölü hâlde dışarıda yatarken sen nasıl kendini kafeste buldun? Parmaklıların arasından mı bıçakladın onu?"

Eskiden beyaz olan tişörtüme ve kan sıçramasının altında saklanan bot izine baktım. "Kötü zamanlama diyebilirsin sanırım."

"Hımm," dedi Rowan bilgece bir tavırla başıyla onaylayarak. "Geçmişte benim de başıma bir iki kere gelmiş olabilir."

"Yani bir cesetle kafese kilitlendin ve küçük bir kiler dolusu arpa şehriye sana doğru mu süründü?"

Rowan başını aşağı eğip etrafımıza baktı ve kaşlarını çattı. "Hayır. Öyle oldu diyemem."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandım bitkin bir iç çekişle. Kir içindeki kot şortumu ellerimle silkeledim ve geriye doğru son bir adım atıp kalçamı kaldırdım. Açlıktan ölmemin yavaş sürecini geciktirmekten başka bir şey yapmıyormuş gibi duran bu davetsiz misafir beni sinir etmeye

başlamıştı. Biraz deli olduğundan emindim ve beni buradan çıkarmak istiyormuş gibi bir izlenim vermiyordu.

Yoluna baksa da olurdu.

"Eee?"

"İyi yol katediyorlar, arpa şehriyeler yani," dedi Rowan benden çok kendine, bakışları bana doğru gelen minik, beyaz kurtçuklara kilitlenmişti. Yerden kaldırdığı gözleri hevesli bir gülümsemeyle benimkilerle buluştu. "Öğle yemeği mi yesek?"

Kanlı, bot izi olan tişörtümü işaret ederken dümdüz bakışlarımı bu yabancıya yönelttim. "İkimizi de anında hapse göndermek istemiyorsan... hayır?"

"Doğru," dedi bir kaşını çatarak, ardından Albert'in cesedinin yanına gitti. Ceplerini karıştırdı ama eli boş çıktı. Şişmiş boynuna baktığında zafer dolu küçük bir ses çıkardı, bıçağımı kurtarıp gümüş zinciri sertçe çekti, zincirin halkaları güçlü kavrayışıyla koptu. Ayağa kalkarken gülümsemesini bana yöneltti, anahtar olan avucunu kapattı.

"Duş al. Ben de sana kıyafet bulacağım. Sonra da evi yakarız."

Rowan kapıyı açtı ve kafesimin gölgelerine elini uzattı.

"Hadi, Karakuş. Canım barbekü çekiyor. Ne dersin?"

GIRGIR & ŞAMATA

Rowan

Küre Dokuyucu.

Lanet olsun, masada *Küre Dokuyucu*'nun karşısında oturuyordum.

Ve o çok *güzeldi.*

Simsiyah saçlar. Sıcacık bakan ela gözler. Yanaklarına saçılmış çiller ve düğme gibi hafifçe kızarmış bir burun. Boğazını temizleyip birasından kocaman bir yudum aldı, ardından kaşlarını çattı, bardağını geriye iterken gözlerini ondan ayırmadı.

"Hastasın," dedim.

Sloane'un gözleri temkinli bir bakışla benimkilerle buluştu, ardından dikkati restorana kaydı. Keskin bakışları müşterilerle dolu bir masaya bir anlığına kayıp diğerine geçti. Sloane diken üstündeki tiplerdendi.

Her şey göz önüne alındığında muhtemelen haklıydı da.

"O cehennem deliğinde geçirdiğim üç günün acısı elbet çıkacaktı. Kahrolası, iyi ki suyum vardı." Peçeteliğe uzandı ve sümkürmek için bir peçete aldı. Gözleri tekrar benimkileri buldu ama uzun süre orada kalmadılar. "Beni çıkardığın için teşekkür ederim."

Omuz silktim ve biramdan bir yudum aldım, bakışlarının başka bir masanın siparişiyle mutfaktan çıkan garsonun tekine

kaymasını sessizce izledim. Sloane ortalarda, cam kenarı bir bölme rica etmiş, garson kadın bizi restorana yönlendirirken hangisini istediğini parmağıyla işaret etmişti. Şimdi nedenini anlıyordum. Ön girişe, lavaboların yanındaki acil durum çıkışına ve mutfağa eşit mesafedeydik.

Hep böyle gergin miydi, yoksa Albert'in kafesinde geçirdiği zaman mı onu ürkütmüştü? Yoksa benden mi kaynaklıydı?

Temkinli olması akıllıcaydı.

Gözlerimi ondan ayırmadım ve o restoranı incelerken bu fırsatı, eşlikçimi açık açık değerlendirmek için kullandım. Sloane nemli saçlarını omzunun üzerinde topuz yapmıştı ve Albert Briscoe'nun banyosundan Pink Floyd tişörtüyle sutyensiz çıktığından beri her iki dakikada bir bakışlarım göğsüne kayıyordu.

Sutyensiz.

Bu düşünce beynimde güneşli bir pazar sabahı çalan kilise çanları gibi yankılandı.

Bedeni kıvrımlı ve güçlüydü, çalıntı kıyafetlerinin Briscoe'nun dolabına ait olduğu düşünüldüğünde hiç de seksi görünmemesi gereken kıyafetlere büyü yapmış olmalıydı. Adamın kot pantolonunu bile iyi göstermeyi başarmıştı, uzun gelen paçaları bileklerine kadar katlamıştı ve bol gelen beli iki kırmızı mendilden uydurma bir kemerle sıkıca tutturmuştu. Tişörtün eteğini beline kadar kıvırıp düğüm atmıştı, bıkkın bir iç geçirişle oturma bölümünün koltuğunda geriye yaslandığında cezbedici teninden bir parça ve piercing'li göbek deliği göründü.

Sutyensiz.

Kendimi toplamam gerekiyordu. Tanrı aşkına, o Küre Dokuyucu'ydu. Eğer beni gözlerimi dikmiş ona bakarken yakalarsa muhtemelen göz kürelerimi kafamdan söker alır ve onları ben *sutyensiz* diyemeden bir oltaya dizerdi.

Slone bir omzunu döndürdü, *sutyensiz* mantramı bırakma görevimde bana hiç de yardımcı olmuyordu. Parmakları

eklem yerini bulduğunda acıyla hafifçe yüzünü buruşturdu. Gözleri benimkilerle buluştuğunda kaşlarını çattı.

"Beni tekmeledi," diye açıkladı, dile getirmediğim sorumu cevaplarken oyalanırcasına omzunun üzerine dokunmaya devam ediyordu. "Düştüğümde omzum kafesin kenarına çarptı."

Damarlarımda akkor bir öfke alev alev dolaşırken ellerimi masanın altında sımsıkı yumruk yaptım. "Adi şerefsiz."

"Eh, ben de onu boynundan bıçakladım, bu yüzden sanırım adildi." Sloane'un avucu koluna kaydı ve burnunu çekti, bu esnada oradaki deri kırışmıştı. Kahretsin, *çok güzel*. "Yere düşmeden önce beni kilitlemeyi başardı. Hatta güldü bile."

Garson iki tabak kaburga ve bir tabak patates kızartmasıyla masamıza yaklaşırken Sloane'ın kurt gibi aç olduğunu gösteren bakışıyla karşılaştı. Tabağı önüne konduğunda gülümsedi, dudağının kenarında minik bir gamze belirdi.

Etrafımızda bir süre daha oyalanan garsona teşekkür ettik. Sloane ihtiyacımız olan her şeyin geldiğini söyleyerek onayladı. Kadın gittiğinde Sloane kıs kıs güldü ve o gamzesi derinleşti. "Bunu aklının almayacağı kadar sık yaşadığını söyleme. Çok acıklı."

"Neyi?"

Sloane'un bakışları garsona yöneldi ve onun bakışlarını omzunun üzerinden bizim masaya gülümseyen kadına doğru takip ettim. "Aman Tanrım, gerçekten de *aklım almıyor*. Hem de *hiç*." Sloane başını iki yana salladı ve üzerinde dumanı tüten tabağından bir kaburgayı eline aldı. "Eh, hazırlan, tatlı oğlan. Son üç gündür midem yakınlarındaki organlardan besleniyordu ve bu lanet olası kaburgaları bir hanımefendiye hiç yakışmayan bir şekilde yalayıp yutacağım."

Hiçbir şey söylemedim, mükemmel dişlerini geçirdiği sıcak eti gri kemikten ayırdığı manzaraya dikkat kesilmiştim.

Bir damla barbekü sosu dudaklarının kenarında toplandı ve onu temizlemek için dilini dışarı çıkardığında ölmek istedim.

"Eee..." Sesimin çatallaşmayacağını umarak boğazımı temizledim. Etinden bir ısırık almaya daha gömülmüşken Sloane'un kaşları çatıldı. "Nasıl oldu da Karakuş değil?"

"Ha?" Kaburganın ucunu ağzına soktu ve kemiği soslu parmaklarıyla dudaklarından çekerek eti doğrudan kemikten emdi. Yanaklarının çukurlaşmasını izlerken aletim fermuarıma dayandı.

O kahrolası ağzıyla neler yapardı hayal etsene.

Biramdan bir yudum aldım ve tabağıma baktım. "Adın," dedim bir kaburgaya başlamadan önce, sırf vücudumun ne istedikleri konusunda gitgide ısrarcı olan kısımlarının dikkatini dağıtmak için yiyordum. "Nasıl oldu da Karakuş minvalinde bir isim seçmedin? Simsiyah saçlar, ürkek yapı, o şarkı... Bir tahminde bulunacağım ve şarkının çocukluğundan olduğunu söyleyeceğim, öyle değil mi? Kafeste söylediğini duydum."

Sloane beni incelerken başparmağını altdudağından düşünceli bir tavırla geçirdi ve bir anlığına çiğnemeyi kesti. Bakışlarını gerçek anlamda bana yönelttiği ilk seferdi bu ve doğrudan kafatasıma saplandılar. "O benim için," dedi. "Küre Dokuyucu ise *onlar* için."

Sloane'un gözleri karardı ve göz açıp kapayıncaya kadar o seksi, burnu akan, kurt gibi aç güzellik şeytani, merhametsiz, demir iradeli bir katile döndü.

Başımla onayladım. "Anlıyorum."

Anlayan tek kişi ben olabilirim.

Sloane sarsılmaz bakışlarını üzerimden ayırmadı. "Senin olayın ne, tatlı oğlan?"

"Benim olayım mı?"

"Beni duydun. O ahmağın evine çıkageldin, beni kafesinden kurtardın, evini yaktın ve beni kaburga yiyip bira içmeye

çıkardın. Ama hâlâ senin hakkında hiçbir şey bilmiyor sayılırım. Yani, senin olayın ne? Neden Briscoe'nun evindeydin?"

Omuz silktim. "Uzuvlarını parçalamaya ve acı verecek derecede yavaş ölümünün tadını çıkarmaya gelmiştim."

"Neden o ama? Boston'dan biraz uzağız. Eminim sizin oralarda da eğlenebileceğin pek çok serseri uyuşturucu satıcısı vardır, tek bir adam için bu kadar uzağa gelmene gerek yoktu."

Ağır bir sessizlik havayı yoğunlaştırdı, ikimiz de ağzımıza götürdüğümüz kaburgalarla donakalmıştık. Sloane'un yüzü düşerken dudaklarıma kurnaz bir gülümseme yayıldı.

"Benim kim olduğumu *kesinlikle* biliyorsun."

"Aman *Tanrım*."

"Biliyorsun. Kendi bölgemde ne avlamaktan hoşlandığımı biliyorsun. Ne kadardır hayranımsın?"

"Tanrı aşkına, *kes*."

Sloane büktüğü bileklerinin arkasına alnını yaslarken kıkırdadım, yağlı parmaklarının arasında hâlâ bir kaburga tutuyordu. "Hangisi favorindi?" diye sordum. "Derisini yüzüp Griffin's Wharf'taki geminin pruvasına astığım adam mı? Peki ya vinçten sarkıttığım adama ne diyorsun? O epey popüler oldu."

"*En kötüsü* sensin anladık tamam." Sloane yanaklarını saran kızarıklığı örtmek için nafile bir çabayla ellerini yukarı kaldırdı. Bana öfkeyle bakmaya çalışsa da ela gözlerinde parıltılar dans ediyordu. "Beni Briscoe'nun hücresine geri götür."

"Emrin olur."

Servis alanına doğru baktım ve beni bir saniyede fark eden garsona elimi salladım, kadın bize doğru gitgide büyüyen bir gülümsemeyle yaklaştı.

"Rowan?"

"Ne? Briscoe'nun evine dönmek istediğini söyledin, biz de gideceğiz."

"Şaka yapıyordum, seni psiko..."

"Endişelenme, Karakuş. Seni hiç vakit kaybetmeden o kokuşmuş minik kafesine geri götüreceğim. Yangına rağmen hâlâ sağlam kaldığına şüphem yok. Sence kurtçuklardan hayatta kalan olmuş mudur? Eğer olduysa onları küllerden eşeleyip çıkarabilirsin."

"*Rowan*..." Sloane eliyle hızla bileğimi sardı ve derimde yağlı parmak izleri bıraktı. Dokunuşuyla bir elektrik akımı tenim boyunca çatırdayarak geçti. Gözlerinde yoğunlaşan panikten aldığım keyfi zar zor bastırabiliyordum.

"Bir sorun mu var, Karakuş?"

Garson parlak bir gülümsemeyle masamızda durdu. "Ne istersiniz?"

Gözlerimi Sloane'dan ayırmadım, çılgına dönmüş bakışları benimle çıkış kapısı arasında gidip gelirken kaşlarımı kaldırdım. "İki bira daha lütfen," dedim. Sloane'un öfkeli bakışları üzerimde dururken ifadesizleşti, gözleri ince yarıklar hâlinde kısılmıştı.

"Hemen geliyor."

"Dediğim gibi," diye homurdandı Sloane parmaklarını nabzımdan çekerken. "En *kötüsü*."

Ona çarpık bir sırıtışla baktım. Sloane bunu yakaladı ve hiç istemediğini görebilsem de sert bakışları yumuşadı. "Beni bir gün seveceksin," diye mırıldandım, gözleri benimkilere ulaştığında teması koparmadan. Dilimle bileğimde bıraktığı sosu çok yavaşça yaladım. Sloane'un gözleri restoranın pencerelerinden süzülen ılık akşamüstü güneşiyle parıldıyordu, dudağının yanındaki o gamzesi pek bastıramadığı neşesinin gölgesiydi.

"Sanmıyorum, Cellat."

Göreceğiz bakalım, diyordu sırıtışım.

Sloane'un kara kaşları, sanki bir meydan okumayla karşılaşmış gibi yukarı kalktı, sonra dikkatini yemeğine çevirdi. "Hâlâ Briscoe hakkında sorduğum soruyu yanıtlamış sayılmazsın."

"Evet, yanıtladım. Uzuv parçalamak. Acısından zevk almak."

"Ama neden o?"

Omuz silktim. "Sanırım sen neden onu seçtiysen o sebepten. Boktan herifin tekiydi."

"Onu bu yüzden seçtiğimi nereden biliyorsun?" diye sordu Sloane.

"Neden olmasın?" diye yanıtladım önkollarımı formika masanın alüminyum kaplamasına yaslarken. Sloane çenesini kaldırdı, ifadesi kızgındı.

"Belki de güzel göz küreleri vardı."

Başka bir kaburgayı alırken göğsümde bir kahkaha kabardı. Sessizliğin uzamasına müsaade ettim ve yanıt vermeden önce kaburgamdan bir ısırık aldım. "Kafataslarından göz kürelerini çıkarmamın sebebi bu değil."

Sloane başını yana yatırdı, beni incelerken gözleri ışıldıyordu. "Değil mi?"

"Hayır. Kesinlikle değil."

"O zaman neden yapıyorum?"

Omuz silktim, beni çağırmalarına rağmen bakışlarıyla buluşmaya hazır değildim. "Gözler ruhun aynasıdır, sanırım?"

Sloane alaycı bir şekilde ofladı ve bakışlarımı kaldırdığımda başını iki yana salladığını gördüm. "Daha çok 'besle kargayı oysun gözünü.'"

Sözlerinin altında yatan anlamı çözmeye çalışırken başımı yana yatırdım. Sloane hakkında fazla bilgi yoktu, en azından basına yansıyan kadarıyla. Uzmanlık alanı diğer seri katillerdi ve ardında detaylı bir suç mahalli bırakırdı. Bilinenler

aşağı yukarı bu kadardı. FBI'ın Küre Dokuyucu hakkındaki diğer teorilerinin hepsi olgunlaşmamış düşüncelerden ibaretti. Okuduğum kadarıyla, yakalanması zor infazcının kadın olma düşüncesi henüz basmakalıp, tahmin edilebilir küçük akıllarının ucundan bile geçmemişti. Geçmişi ya da motivasyonlarının ne olduğu, bu yorumuyla ne demek istemiş olduğu hâlâ kilit altındaki bir sırdı.

Tanıştığımız andan itibaren merakımı cezbetmiş, bir araya istiflenmiş korları körükleyerek parlayan kömürlere dönüştürmüştü ve şimdiyse ilk ateşi yakmıştı.

Bilmek istiyorum. Gerçeği istiyorum.

Belki onun da benim için aynı türden bir merak duymasını istiyordum.

"Tony Watson'ı, Liman Usturası'nı benim öldürdüğümü biliyor muydun?" diye sordum.

Bira bardağını dudaklarından yavaşça indirdi, gözleri benimkilere kenetlenmişti. "O sen miydin?"

Başımla onayladım.

"Öldürmeye çalıştığı biriyle kavgaya bulaştığını sanıyordum."

"Hikâyenin o kısmı yanlış değil sanırım. Bir kavgaya bulaştı ve beni öldürmek için kesinlikle büyük çaba harcadı, sadece başarılı olamadı." Bok çuvalı Watson. Onu kafatası çatlayıp bedeni hareketsiz kalana kadar dövmüştüm, sonra da çatlak dudaklarının ve kırık dişlerinin arasından kanlı, hırıltılı son bir nefesin sıkışarak çıkmasını izlemiştim. Bedeni hareketsiz kaldığında, onu farelerin yemesi için o ara sokakta bırakmıştım.

Güzel bir av değildi. Zarif değildi. Planlanmış ya da zekice bir yanı yoktu. İlkel ve hamdı.

Ve *kahrolası her saniyesinden* keyif almıştım.

"Watson sandığım kadar aptal değildi. Onu takip ederken beni yakaladı. Bana pusu kurmaya çalıştı."

Sloane'un büzdüğü dudaklarından düşünceli bir *hımm* çıktı. "Üzüldüm."

"Neden üzüldün, ilk o beni öldürmediği için mi? Bu acıttı, Karakuş. İncindim."

"Hayır," dedi yüksek sesle kahkaha attıktan sonra. "Sadece onun için çok havalı bir planım vardı. Son beş cinayetinin yerlerini çoktan ağımda haritalandırmıştım," dedi. Sanki havada bir deseni takip ediyormuş gibi yağlı parmaklarını bana doğru dans ettirdi. Başını kaldırıp da bakmamıştı bile. Sanki masada aramıza bıraktığı şey olağanüstü bir ifşa değilmiş gibi.

Bir harita. Ağ ile kurulmuş.

"Bir şey fark edeceğinden de değil sanırım. FBI'daki aptal ahmaklar bunu henüz keşfetmemiş. Ama yine de... gittin ve her şeyin içine sıçtın," diye devam etti Sloane, önündeki etten kopardığı bir sonraki kemikten gözlerini ayırmadan. Dudaklarına götürdüğü ete doğru derin derin iç geçirdi. "Sanırım minnet duymalıyım. Belki Watson'ı ben de hafife almıştım. Briscoe'nun beni kafesine o kadar kolay tekmelemesine bakılırsa... hem de tembel şerefsizin tekiydi, yani Watson'la senin kadar iyi dövüşebilir miydim, emin değilim." Parlak, sıra dışı gözleri alnına düşen birkaç siyah tutam arasından benimkileri buldu, cezbedici bakışı kararmış ruhumu soydu. "Bunu itiraf etmek bana fiziksel acı veriyor bu arada. Ama bunun yanlış fikirlere kapılmana neden olmasına izin verme, tatlı oğlan."

Dudaklarıma bir sırıtış yayıldı. "Tatlı olduğumu düşünüyorsun."

"Daha demin Watson olayı hakkında yanlış fikirlere kapılma dedim. Bu kural tatlılığın için de geçerli," dedi Sloane abartılı bir göz devirişle, öyle ki gözkapaklarından biri seğirdi. "Ayrıca zaten biliyorsun."

Yüzüme yayılan gülümsememi görmesin diye yüzümü bardağın arkasına sakladım. Sloane başka tarafa bakıp da transı bozana kadar gözlerimiz kenetli kaldı, çilli yanaklarına hafif renk gelmişti. "Eh, sen de Bill Fairbanks'e benden önce ulaştın," dedim, "bence eşitiz."

Sloane'un gözleri irileşti, gür, koyu kirpikleri kaşlarına doğru kalktı. "Onun peşinde miydin?" diye sordu, bir omzumu kaldırıp onu başımla onayladım. Fairbanks'i idolüm olarak görsem de Küre Dokuyucu'ya karşı kaybetmek eskiden canımı sıkardı. Ama şimdi? Ağın ardındaki kadınla tanıştıktan sonra? Gözlerinin gururla parladığını görmek için ona karşı bir kez daha kaybederdim. Belki birden fazla.

Şeytani sırıtışını dudaklarının keskin hatlarına sabitlemeye çalışırken altdudağının kenarını dişlerinin arasına aldı. "Fairbanks'in peşinde olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu."

"İki yıldır izini sürüyordum."

"Gerçekten mi?"

"Sen ona ulaşmadan önceki yıl onu indirmeyi planlıyordum ama ben fırsatını bulamadan harekete geçti. Onu tekrar bulmam birkaç ayımı aldı. Sonra da işe bak, göz küreleri oyulmuş şekilde vücut parçaları bir oltaya asılmıştı."

Sloane ofladı ama yorgun gözlerindeki kıvılcımı görebiliyordum. Oturduğu yerde kıpırdanarak biraz daha doğruldu. "Onları *oymadım*, Cellat. *Söktüm*. Zarifçe. Bir *hanımefendi* gibi." Sloane bir parmağını ağzına ssokup dudaklarını kapatırken parmağım iç yanağına bastırdı ve ardından bir *şılop* sesi çıkardı. "Tıpkı böyle."

Bir kahkaha attım ve Sloane da beni ışık saçan bir gülümsemeyle ödüllendirdi. "Affedersin."

Sloane sırıtarak bakışını masaya çevirdi, ardından endişeleri tekrar içine sızmış gibi gözlerini mekânda hızla gezdirdi.

Birkaç patates kızartması aldı, gözleri hâlâ müşterilerle çıkış kapısı arasında gidip geliyordu, ardından kaburga tabağını masanın kenarına itti.

Kaçacak.

Ve kaçarsa onu bir daha asla görmeyecektim. Onu görmeyeceğimden emin olacaktı.

Boğazımı temizledim. "Oregon ve Washington milli parklarında işlenen seri cinayetleri duydun mu?"

Sloane kıstığı gözleriyle dikkatini bana çevirdi. Koyu kaşlarının arasında ince bir çizgi belirdi. Tek yanıtı başını hafifçe iki yana sallamak oldu.

"Katil resmen bir hayalet. Dur durak da bilmiyor. Titiz ve çok ama çok dikkatli," diye devam ettim. "Yürüyüşçüleri tercih ediyor. Kampçıları. Av bölgesinde çok az bağlantısı olan göçebeleri. Her cesedi doğuya bakacak şekilde gür ormanlık alanlara yerleştirmeden önce onlara işkence ediyor ve alınlarına kutsal yağla haç çiziyor."

Sloane'un ince maskesi kayar gibi oldu. O maskenin altında bir avcıydı ve iz kokusu almıştı. Kafatasının sınırları içinde dönüp duran düşünceleri neredeyse görebiliyordum.

Bu detaylar herhangi yetenekli bir avcının takip edebileceği izlerdi.

"Şimdiye kadar kaç kişiyi öldürdü?"

"On iki ama fazlası da olabilir. Örtbas ediliyor."

Sloane'un kaşları çatıldı. Ela gözlerinin yeşil ve altın sarısı derinliklerinde bir kıvılcım çaktı. "Neden? Katili ürkütmemek için mi?"

"Muhtemelen."

"Peki *sen* nereden biliyorsun?"

"Sen Bataklık Canavarı'nın kim olduğunu nereden biliyorsan oradan biliyorum. Bilmeyi kendime vazife edindim." Göz kırptım. Sloane'un bakışları dudaklarıma kayıp yarama

takıldı, ardından tekrar gözlerimi buldu. Önkollarımı masaya dayadım ve öne eğildim. "Arkadaşça bir yarışmaya ne dersin? Onu öldüren kazanır."

Kısa kesilmiş, kan kırmızısı tırnaklarıyla masada tempo tutarken Sloane sırtını vinil bölmedeki yastığa dayadı. Yüz hatlarımı dikkatlice incelerken uzun, sessiz bir an boyunca çatlak altdudağını ısırdı. Bakışlarını tenimde hissettim. Etime dokunuyordu. Hep peşinden koştuğum ama asla yakalayamadığım bir duyuyu harekete geçiriyordu.

Beni korkutmaya yetecek bir risk yoktu. Beni tatmin etmeye yetecek bir ödül yoktu.

Şimdiye kadar.

Masaya vurduğu parmakları durdu.

"Ne çeşit bir yarışma?" diye sordu Sloane.

Garsona elimi salladım ve göz göze geldiğimizde hesabı istediğimi işaret ettim. "Küçük bir oyun sadece. Hadi gidip dondurma alalım ve üzerinde konuşalım."

Sloane'a bir kez daha döndüğümde gülümsemem entrika doluydu.

Şeytani ve istekliydi.

Sinsiydi.

"Ne derler bilirsin, Karakuş. Birinin gözü çıkana kadar her şey gırgır şamatadır," diye fısıldadım. "İşte o zaman gerçek eğlence başlar."

VENTRİKÜLER

Sloane

Bir yıl sonra...

İhtiyaç.

Bir kaşıntı gibi başladı. Tenimin altındaki bir tahriş gibi. Ne yaparsam yapayım etime sürekli fısıldayışını susturamadım. Zihnime sürünerek girdi ve bırakmadı.

Acıya dönüştü.

Ben onu reddettikçe beni sonsuz boşluğa sürükledi.

Bunu durdurmalıydım. Durdurmak için her şeyi yapardım.

Ve işe yarayan tek bir şey vardı.

Öldürmek.

"Kendimi toparlamam gerek," diye mırıldandım bugün kullan at telefonuma ellinci kere ters ters bakarken. Kayıtlı tek kişiyle kısacık mesajlaşmamızı kaydırırken başparmağım pürüzsüz ekranda hareket ediyordu.

Cellat yazıyordu Rowan'ın profili için seçtiğim fotoğrafın altında; barbekü çatalının ucunda buharı tüten tek bir sosis.

Bu resmi seçmemin çeşitli nedenlerini kendime itiraf etmemeye, onun yerine çatalı aletine sapladığımı gözümde canlandırmaya karar verdim.

Eminim ki aleti çok güzeldir. Tıpkı geri kalan her yeri gibi.

"Yüce Tanrım. Yardıma ihtiyacım var," diye tısladım.

Paslanmaz çelik masamdaki adam bilekleriyle ayak bileklerini, başıyla gövdesini ve kalçalarıyla kollarını sıkıca saran bağlara karşı savaşırken meşgul olan zihnimi dağıttı. Sımsıkı bağlanmış bir ağız tıkacı yakarışlarını balıklarınki gibi açık kalmış ağzına hapsediyordu. Belki de onu böyle baştan ayağa bağlamak aşırı güç kullanmaya kaçmaktı. Adamın bir yere gittiği yoktu sonuçta. Ama etin metalde debelenme sesi beni sinirlendirir, kaşıntıyı beynimi kuş pençeleri eşeliyormuş gibi yakıcı bir işkenceye dönüştürürdü.

Telefonum elimde arkama döndüm, bu kuşkusuz deli işi yarışma için el sıkıştığımız o tanıştığımız günden beri birbirimize gönderdiğimiz bir avuç mesajı ekranda kaydırdım. Belki de on iki aydır süregelen tek tük konuşmamızda kaçırdığım bir şey vardı? Bu oyunun nasıl oynanması gerektiğine dair bir emare var mıydı? Daha hazırlıklı olabileceğim bir yol? Lanet olsun, hiçbir fikrim yoktu ve bu bende devasa bir baş ağrısına neden oluyordu.

Eviyeye gidip raftan bir kutu ağrı kesici aldım ve eldivenli elime iki hap dökerken telefonumu tezgâha koydum, muhtemelen bütün konuşma ezberimde olsa da ekranda bu haftanın başındaki mesajlaşmamız açıktı.

Sana detayları bu cumartesi mesaj atacağım

Bu turu kazanmak için önden başlamayacağını nereden bileceğim?

Sanırım bana güvenmek zorundasın...

Bu çok aptalca

| Ve eğlenceli! *İç çekiş* sen de nasıl eğleneceğini biliyorsun, değil mi?

| Kapa çeneni

| TATLI çenemi mi yani?

...😒

| Cumartesi! Telefonunu yanından ayırma!

Ben de tam olarak öyle yapmıştım. Günün büyük bir kısmı boyunca telefonumu elimden düşürmemiştim ve saat şu an 20.12'ydi. Doğrusunu söylemek gerekirse kurbanlarıma daha da işkence etmek için masaya bakan duvara astığım büyük saatin tik takları bu sefer *bana* işkence ediyordu. Her tik tak kafatasımda titreşiyordu. Geçen her saniye damarlarımı ihtiyaçla atan bir nabızla dağlıyordu.

Beklenti düşüncelerime kök salmadan önce bu oyunu ne kadar iple çektiğimi fark etmemiştim.

Musluğu açıp da su tertemiz metal eviyeye şiddetle akmaya başladığında masadaki adam irkildi. Bir bardak su doldururken, "Sakin ol," dedim omzumun üzerinden. "Daha eğlenceli kısma geçmedik bile."

İniltiler ve sızlanmalar, boğuk yakarışlar. Ağrı kesiciyi ağzıma atıp bir bardak suyla yutarken adamın korkusu ve yalvarışı beni hem heyecanlandırdı hem de hayal kırıklığına uğrattı, boş bardağı gürültülü bir *pat* sesiyle tezgâha bıraktım.

Kullan at telefonumu tekrar kontrol ettim. 20.13.

"Kahretsin."

Cebimde titreyince şahsi telefonumu gelen bildirimi okumak için çıkardım. *Lark.* Mesajda sadece bir bıçak emojisiyle soru işareti vardı. Mesaja yanıt vermek yerine işimi

hallederken ellerimi kullanabileyim diye cebimden AirPods'umu çıkarıp onu aradım.

"Selam bebeğim," dedi ilk çalışta açarak. "Cellat denen adamdan bir haber yok mu hâlâ?"

Bir anlığına Lark'ın sesinin yaz güneşi tınısının keyfini çıkardım, ardından ciğerlerimin derin bir iç çekişle boşalmasına izin verdim. Ellerimin şeytani işleyişi dışında, zihnim karanlığın başka bir boyutuna alçaldığında bana bu dünyada netlik kazandıran tek şey Lark Montague'ydu.

"Henüz yok."

Lark düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Gergin." Hatta tekrar düşündüğünü gösteren bir ses duyuldu hafiften ama Lark sadece bekledi. Ne yapıp yapmamam gerektiğine dair ne üsteler ne de fikir verirdi. Sadece dinlerdi. Başka kimsenin yapamayacağı şekilde beni *duyardı*. "Bu efsanevi derecede aptalca bir fikir mi bilmiyorum, anlarsın ya? Rowan'ı *tanıyorum* diyemem. Bu pervasız ve dürtüsel bir hamle olabilir."

"Dürtüsel olmanın ne sorunu varmış?"

"Tehlikeli."

"Ama aynı zamanda *eğlenceli* de, değil mi?"

Büzdüğüm dudaklarımın arasından cılızca bir nefes verdim. "Belki?"

Lark'ın çınlayan kahkahası kulaklarımı doldurduğu sırada tezgâhta sıralanmış cilalı aletlerimin yanına gidiyordum; bıçaklar, neşterler, çiviler ve testereler floresan ışığın altında parıldıyordu.

"Senin güncel... eğlence anlayışın..." dedi Lark, sanki elime alıp incelediğim neşteri görebiliyormuş gibi sesi azalarak kayboldu. "Sana hâlâ yeterince *eğlenceli* geliyor mu?"

"Sanırım," dedim bir omuz silkişle. Neşteri cerrahi makaslar, bir paket gazlı bez ve dikiş setinin yanındaki tıbbi alet tepsisine koydum. "Ama bir şeyler eksik gibi, anlıyor musun?"

"FBI oltayla beraber ardında bıraktığın ipuçlarını çözemiyor diye mi?"

"Hayır, eninde sonunda anlayacaklar ve eğer anlamazlarsa da anonim bir mektup gönderirim. *Ağları kontrol edin, sizi kahrolasıca aptallar.*"

Lark kıkırdadı. "*Dosyalar bilgisayarda,*" dedi *Zoolander*'dan alıntı yaparak. Rasgele ama yine de alakalı bir film repliğini araya sıkıştırmakta asla başarısız olmazdı.

Lark kendi şakasına gülerken sırıttım, sanki kendini elektrik devresine bağlamış gibi, güçlü ışığının parıltısı modifiye edilmiş serin depolama konteynerime sızıyordu. Tepsinin kenarlarını kavrayıp esirime doğru ittirirken gülüşmelerimiz soldu. "Bu yarışmada... ilham verici bir şeyler var sanırım. Bir macera gibi. Gerçekten uzun zamandır beni bu kadar heyecanlandıracak hiçbir şey olmamıştı. Ve isteseydi Rowan'ın beni çoktan öldürmeye kalkışmış olacağını düşünüyorum ya da *umut ediyorum* diyelim. Neden bilmiyorum ve belki de bütün bu fikirdeki en pervasız ve dürtüsel kısım da bu ama onun da benim gibi hissettiğine inanıyorum; erişmenin gitgide zorlaştığı kaşıntıyı yatıştıracak bir şeyler arıyor sanki o da."

Lark bir kez daha mırıldandı ama sesi bu sefer daha derin, daha karanlıktı. Onunla bu konu hakkında daha önce konuşmuştum. Nerede durduğumu biliyordu. Her avla beraber o rahatlamayı bulmak gitgide zorlaşıyordu. Eskiden olduğu kadar uzun sürmüyordu. Bir şeyler *eksikti.*

İşte bu ciğeri beş para etmez pedofilinin masamda yatma sebebi tam da buydu.

"Rowan'ın sana bahsettiği şu yakalaması zor Batı Yakası katilinden haber var mı? Adam hakkında bir detay yakalayabildin mi?"

Kaşlarımı çattım, başım ağrıyor, sanki gözlerime iğneler batıyordu. "Pek sayılmaz. Oregon'da işlenmiş, iki ay

öncesine ait bir cinayet haberi okudum ve onun işi olabileceğini düşünüyorum. Ainsworth Park'ta bir yürüyüşçü öldürülmüş. Ama Rowan'ın tarif ettiği gibi kutsal yağ sürme bahsi geçmiyordu. Belki de haklıdır, yetkililer katili ürkütmemek için olayın bazı yönlerini örtbas ediyordur." Masadaki adam ağız tıkacından ıstırap dolu bir yakarış koyverdiğinde avucumla masaya sertçe vurup aletleri şıngırdattım. "Dostum, *çeneni kapa*. Sızlanmanın yardımı dokunmayacak."

"Hakikaten aksi günündesin, Sloaney. Şey olmadığından emin misin..."

"Hayır." Lark'ın ne sormak istediğini biliyordum ama yoldan çıkmıyordum. Kötüye gitmiyordum. Kontrolü kaybetmemiştim. "Yarışma resmî olarak başladığında iyi olacağım. Sadece ilk hedefe dair detayları öğrenmek istiyorum, anlıyor musun? Beklemekle aram iyi değil. Yalnızca gevşemem lazım, hepsi bu."

"Dikkatli olduğun sürece sorun yok."

"Elbette. Her zaman," dedim vakum makinesini merhametsiz deri bağlardan kurtulmak için debelenen adama doğru sürerken. Düğmeye basıp vakum makinesini çalıştırdığımda adamın çaresizlik dolu iniltileri daha da tizleşti. Tenini ince bir ter tabakası kaplamıştı. Başını iki yana sallamayı denerken iri gözlerinin kırışık kenarlarından yaşlar akıyor, ağzına bağlı yuvarlak tıkacı diliyle ittiriyordu. Gerilmiş yüz hatlarını incelerken gözlerim kısıldı, çaresizlik misk gibi her gözeneğinden sızıyordu.

"Bugün kıymetli bir konuğun var demek, ha?" diye sordu Lark, adamın panik dolu sesini hattın diğer tarafından duyarken.

"Aynen öyle." En sevdiğim Swann-Morton marka neşterimin metal sapı lateks eldivenlerimden parmak uçlarıma bir soğukluğun yayılmasını sağladı, yanan tenime konduruları rahatlatıcı bir öpücüktü. Neşterin keskin ucunu adamın

ödemelmasının altına konumlandırmaya yoğun bir şekilde odaklanmışken sesim alçalıp cılızlaştı. "Tam bir bok çuvalı."

Neşterin keskin ucunu adamın derisi boyunca yönlendirdim, bastırıp etinden geçirirken düz bir çizgide ilerledim. Adam ağzına tıkalı silikon küreye doğru çığlıklar attı.

"Buna eylemlerinin bedeli deniyor, Michael." Kesik boyunca boncuk boncuk beliren kanı sildim. "Reşit olmayan oğlanlarla internette konuşmak mı istiyorsun? Onlara pörsümüş aletinin fotoğraflarını mı göstermek istiyorsun? Mahallenin çocuklarını yavru köpek ve şeker vaatleriyle kandırıp evine mi götürmek istiyorsun? Madem konuşmayı bu kadar seviyorsun, senden önce sesini alacağım," dedim ve neşterimi Michael Northman'ın boğazındaki yarılmış haldeki etin boşluğuna bir saniyeliğine bastırarak ses tellerine ve yalancı vokal kordlarına ulaşabilmek için ikinci ve daha derin bir kesik attım. Vakum makinesi kanını boşta kalan elimde tuttuğum kontrol vanası aracılığıyla emerken lıkır lıkır bir ses çıkardı. "Ve ardından, gönderdiğin her iğrenç mesaj ve tehdit için parmaklarını alıp götüne sokacağım. Eğer şanslıysan sıkılırım ve ayak parmaklarına geçmeden seni öldürürüm."

"Tanrım, Sloane," dedi Lark, şeytani gülümsemesi hattın diğer ucunda âdeta heyecanla dolup taşıyordu. "Ne var biliyor musun? Bence şu Cellat denen adamla yarışma olayına kesinlikle girmelisin. Birikmiş agresifliğinin bir kısmını serbest bırakman gerek, küçük hanım."

Evet, buna daha fazla katılamazdım.

En yakın arkadaşımla vedalaşıp bir taraftan aramayı sonlandırıp bir taraftan da avımın ses tellerini keserken Michael Norman'ın son çığlıkları cinayet odamı dolduruyordu. Cerrahi işlem son bulduğunda, sırf hayatta kalabileceğine dair yanlış umutlara kapılsın diye yarasını diktim ve Liston marka

kemik makasımı almak için tepsiye dönerken Michael'a gözünü saatten ayırmamasını söyledim. Belki emirlerimi dinlemezdi ama bu odada kırılgan insan zihni hakkında ilerleyen saatlerde odaklanacak bir şey isteyeceğini bilecek kadar şey öğrenmiştim. Hiçbir şey korkunç sonunuza doğru yavaşça ilerleyen zamanı izlemek kadar cezbedici ve acımasız değildi.

Masama bağlı adama dönmek üzereydim ki kullan at telefonum cebimde titredi.

> Abim Lachlan kurayı şapkadan çekecek. İkimize de konumu mesaj atacak. O bunu yapar yapmaz oyun başlamış demektir. İlk öldüren kazanır. İkimiz de hedefi yedi gün içerisinde bulamazsak sonuç berabere olur. Sanırım o zaman da o şerefsiz için taş-kâğıt-makas oynamak zorunda kalırız

Kalp atışlarım hızlanırken sanki kaburgamı dövüyordu

> Gülünç bir avantajın var

Rowan mesajıma cevap yazarken üç noktanın sohbet ekranımızda hareket etmesini izledim.

> Lachlan'ın benim değil de senin kazanmanı istediğini söylediğimde bana inan. Burada hiçbir avantajım yok. Bana bir bok söylemedi

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Michael Northman'ın çaresizce debelenmesi ve hızlı solukları cevabımı yazarken boğuk bir fon sesine dönüştü.

Sana güvenecek kadar tanımıyorum seni. Ve sana bilgi sızdırdığını keşfedersem senin kıçını tekmelerim. Hemfikir olduğumuzdan emin olmak için haber vereyim dedim, anlarsın ya?

Gri noktaların ekranın sol alt köşesinde belirip kaybolmasını izlerken depolama konteynerindeki serin hava daha da ağırlaşmış gibi geldi.

Sanırım şimdi ben de senin kazanmanı istiyorum, yani benlik bir sorun yok 😉

En kötüsü sensin

Belki... ama en azından tatlı olduğumu düşünüyorsun 😏

Tanrı aşkına

Elimdeki cihaza gülümsediğimin farkındaydım. Bunun için kendimi aptal gibi hissetmem gerekirdi. Tehlikeli hissettirmeliydi çünkü öyleydi. Ama sadece iliklerime kadar rahatlamış hissettim, bir de kalbimin odacıklarına hücum eden bir heyecan. Her hücremi ışığa boğan bir akımdı.

Tam telefonu bırakıp odağımı esirime çevirmek üzereydim ki bilinmeyen numaradan gelen bir mesajla telefon elimde titredi, hem Rowan'a hem bana gönderilmişti.

Ivydale, Batı Virginia

> Ve bol şans, göz küresi örümcek hanım ya da adın artık her ne ise. Düşünsene, küçük kardeşim, mağlup lakabın resmiyet kazanmak üzere.

Daha da gülümsemeye başladım. Lachlan'ın mesajının hemen ardından Cellat'tan da bir mesaj geldi.

> Gördün mü? Sana söylemiştim. Batı Virginia'da görüşürüz, Karakuş.

Makası bırakıp kanlı neşteri aldım.

Masama bağlı adama döndüğümde gözleri bana huzur veren bir korkuyla faltaşı gibi açılmıştı. Suratı panik ve acıdan kireç gibiydi. Dudaklarının kenarından kan ve tükürük akıyordu. Neşteri suni ışıkta döndürürken başını iki yana sallamaya çalıştı.

"Gitmem gereken yerler var, o yüzden kelime oyunumu mazur gör ama bunu kısa kesmek zorundayız," dedim ve neşterimi kulağının altından geçirdim. Kan, kızıl bir sel halinde masaya fışkırdı.

"Şimdi oyun zamanı."

ATÖLYE

Rowan

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Fionn odama girerken, bir havucu azıdişlerinin arasında bölüyordu. "Geziye mi çıkıyorsun?"

Gözlerimi devirip havucu işaret ettim. "Bu da nereden çıktı? CrossFit öğretinin yeni bir evresi mi bu, çiğ kök sebzelerle dolaşmak?"

"Beta karoten, göt herif. Antioksidanlar. Vücudumun serbest radikalleri atmasına yardımcı oluyorum."

"Vitamin al. Dangalağa benziyorsun."

Lachlan, "Soruna cevap vermem gerekirse, Dr. Kane, Rowan kafa dengi biriyle küçük bir av gezisine gidiyor," diye araya girdi odanın köşesindeki deri koltuklardan birine kendini bırakırken. "Ama Rowan tarzına has şekilde, bunu bir yarışmaya dönüştürmeye karar verdi. İkisini de şaşırtabilecek uygun bir av bulmam için başıma ekşidi. Yani işin özü, küçük sürtük mazoşist fena benzetilmek üzere."

Lachlan'a ölümcül bir bakışla karşılık verdim ama o bardağının üzerinden gülümsedi ve kristal kenara gümüş yüzüğüyle vururken viskisinden büyük bir yudum aldı.

"Nereye?" diye sordu Fionn.

"Batı Virginia."

"Neden?"

Lachlan kükrer gibi kahkaha attı. "Sevgili olarak değil de arkadaş olarak bir yerlere gelmeye çalışıyor derdim ama bu koşullarda arkadaşlık sınırları *içinde* olduğunu bile düşünmüyorum."

Fionn havucundan katır kutur bir ısırık daha aldı, ahmak bir oğlan gibi şapşalca kıkırdarken ağzı doluydu.

Ben de her mantıklı, yetişkin erkeğin küçük erkek kardeşine yapacağını yaptım.

Havucu Fionn'un elinden alarak Lachlan'a fırlatıp tatmin edici bir biçimde alnına vurdum.

İkisi birlikte isyan ederken ben de bir kot pantolon daha koyarak bavuluma bakıp sırıttım.

"Bir kadın için bu kadar çaba harcadığını şeyden beri görmedim... ezelden beri. Onu ne kadardır görmüyorsun, bir yıl mı?" diye sordu Lachlan hiç es vermeden.

Fionn'un bboğulurmuşçasına olan öksürüğü odayı doldurdu. Lanchan ve ben, sıktığı yumruğuna turuncu parçaların bulaşmasını izledik. "*Ne?* Kahrolasıca bir *yıl* mı? Bundan neden şimdi haberim oluyor?"

"Kasaba doktoru rolünü üstlenip kafanı kıçında taşımakla meşguldün de ondan," diye kıs kıs güldü Lachlan. "Boston'a dön, Fionn. Klişe filmlerdeki Üzgün Adam Sinderhernaltsa gibi debelenmeyi bırak ve eve *gerçek* doktorluk yapmaya gel."

"Adi," dedik Fionn'la mükemmel bir uyum içinde.

Lachlan sırıttı ve bardağını sehpaya bırakıp cebinden inci kabzalı bir sustalı çıkardı, ardından belindeki özel yapım ustura kayışı kemerinin yıpranmış derisini çözmek için arkasına yaslandı. Kemerin gevşek ucundaki metal halkayı ortaparmağına doladı ve deriyi çekerek çıkardı, sonra sert kısmıyla bıçağını keskinleştirmeye koyuldu. Bu çocukluğumuzdan beri yaptığı bir şeydi, onu yatıştırıyordu. Lachlan, Fionn ve benimle kafa bulmaktan keyif alıyor olabilirdi ama en küçüğümüzün artık bizimle aynı şehirde yaşamamasının

onu stresse soktuğunu biliyordum, ben de üzerine tutmuş neredeyse hiç tanımadığım bir seri katille çılgın bir ölüm oyunu oynamaya gidiyordum. "Haksız değilim," dedi bıçağını inek derisinden birkaç kez geçirdikten sonra. "Nebraska çok uzak, evlat. Ayrıca orada olduğun için Rowan'ın var olmayan, komiklik derecesinde acınası aşk hayatının tüm iyi detaylarını kaçırıyorsun."

"Doğru," diye kabullendi Fionn. Kollarını kavuşturup gardıroba yaslanırken düşünceli bakışlarını ahşap parkelere çevirdi. Muhtemelen *dedikoduyu öğrenmek* ile *konuya uzak kalmak* ikilisine sayısal değerler biçiyor ve mutluluğunun pi sayısıyla bölümünün istatiksel olasılığını kafasında tartıyordu.

Lanet olası inek.

"Sen onu gördün mü?" diye sordu Fionn içinde bulunduğu analitik pustan birden çıkıp ben orada değilmişim gibi doğrudan Lachlan'a bakarak.

"Sadece birkaç fotoğrafta." Lachlan ölümcül bakışım karşısında sırıtırken içkisinden bir yudum aldı. "Lanet derecede seksi. Kesinlikle karanlık bir yanı var, kurbanlarının göz kürelerini hâlâ onlar hayattayken almayı seviyor. Polisler ona Küre Dokuyucu diyor. Gerçek adıysa Sloane Sutherland."

"Onun adını ağzına alma," diye hırladım.

Lachlan'ın gürültülü kahkahası odayı doldurdu. Aldığı keyfin sesi aramızdaki boşluğu doldururken sustalısını tutan elini ağzına götürdü. Bu ukala aklı sıra bana ikimiz arasında silahı hazırda bekleyenin *kendisi* olduğunu hatırlatıyordu.

Jilet gibi keskin bıçağı elinde olmasaydı çoktan o kibirli lanet suratını dağıtıyor olurdum.

"Diyelim ki arkadaşlık ilişkisinin ötesine çıkmayı başardın, hatta kahrolasıca bir mucize sayesinde daha da ileri gittin ve örümcek hanımın takdirini bir gözünü kaybetmeden kazandın, o zaman ona ne diye hitap etmemi isterdin?"

"Bilmiyorum, göt herif. *Kraliçeye* ne dersin? Ya da *Majestlerine*? Siktir git."

Lachlan'ın az öncekinden de sesli kahkahası etrafımızı bir kez daha sararken homurdandım. "Tamam o zaman *Siktir Git* derim. 'Seninle tanıştığımıza memnun oldum, *Siktir Git*. Ben senin enişten, aileye hoş geldin, *Siktir Git*.'"

Lachlan'ın üzerine atılmak üzereydim ki kullan at telefonum cebimde titredi.

| Tadını çıkarıyorum.

Bir uçağın birinci sınıfında Sloane'un zarif parmaklarının bir şampanya kadehini sardığı bir fotoğraf vardı, kan kırmızısı ojeleri kabinin yapay ışığında parlıyordu.

Kalbim kaburgalarımı sarstı.

O tırnakların göğsümden aşağı karın kaslarıma doğru çize çize ilerlediğini, aletimi yanıltıcı bir güçle sardığını neredeyse hissedebiliyordum. O ela gözlerin alevinin benimkilere kilitlendiğini, kulağıma fısıldarken nefesinin boynumu ısıttığını hayal edebiliyordum.

Lachlan sanki her düşüncemi tek tek okuyormuş gibi pis pis sırıttığında boğazımı temizledim.

| Bakıyorum çoktan uçağa binmişsin.
| Bu... harika...

| Elbette bindim. Ve belli ki sen daha
| binmemişsin. Bir ara yetişebilirsen görüşürüz.
| Gerçi fazla umutlanmayacağım 😉

Başparmaklarım klavyenin üzerinde havada kalırken yanaklarım kızardı.

| Baştan başlamayı talep etmek için çok mu geç?

Sloane anında cevap verdi.

| Kesiklikle

Uçağa daha hızlı binmemi sağlamayacağını bilmeme rağmen toplanma çabalarımı iki katına çıkarırken göğsümden bir hırıltı titreyerek yükseldi.

"İyi misin, küçük kardeşim? Yoksa Siktir Git çoktan hedefini öldürmüş mü?"

Yarısını topladığım bavulumu Lachlan'ın sırıtan yüzüne fırlatmayı düşünüyordum ki telefonu çaldı. Eğlenceli havasının her zerresi, yanan kütükten saçılan kül gibi parçalarına ayrıldı, geriye sadece karbon kaldı.

"Lachlan," dedi. Arayan kişiye kısa kestiği "evet" ve "hayır"larla cevap verirken sesi aksi ve kısıktı. Katladığım gömleği eklemlerim bembeyaz kesilene kadar büküp sıkı bir bobin hâline getirdim. Gözlerim abimin üzerindeydi ama o bakışlarını elinde döndürdüğü sustalıdan ayırmıyordu. "Orada olacağım. Bana yarım saat ver."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda Lachlan'ın kısa süren gülümsemesi kasvetliydi.

"Gece nöbeti mi?" diye sordum.

"Gece nöbeti," diye yanıtladı.

Lachlan gündüzleri Kane Atölyesi'ni işletiyordu; orası ölülerin derisinden nadide parçalar yarattığı uzman bir deri işçiliği stüdyosuydu. Ama akşamları, Leander Mayes ne zaman arasa abim şeytanın merhametsiz silahına dönüşüyordu.

Şahsen ben modern toplum denen berbat çorbada yoluma çıkan pisliklerin canını almaktan keyif alıyordum.

Peki ya Lachlan? Bugünlerde onun bir şeylerden keyif alıp almadığını bilmiyordum. Bir amaç uğruna öldürüyordu ama soğuk bir mesafe kuşanıyordu. Elleriyle deri oymadığı, Fionn ve benimle kafa bulmadığı zamanlar haricinde yaşamın onun için bir önemi olduğunu sanmıyordum.

Lachlan sandalyesinden kalkarken göğsüme bir sızı saplandı, bıçağını cebine attı ve ustura kayışı kemerini tekrar beline takarken boynunu uzattı. Bakışları beni bulduğunda dudaklarında hafif bir gülümsemenin izi belirdi.

"Dikkatli ol, mankafa," dedi.

"Sen de aptal."

Lachlan pis pis sırıttı ama yanımdan geçerken sıcak eliyle omzuma hafifçe vurdu. Bir anlığına alnımı alnına yaslayıp hemen aynısını Fionn'la da yapmak için gitmişti bile. En küçüğümüz endişelerini gizleme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Fionn'un o açık mavi gözleri hüznün ve endişenin her tonunu yansıtırdı ve Lachlan'ın uzaklaşmasını izlerken iç acıtan bir endişe küçük bir oğlan çocuğuna benzeyen hatlarına yayıldı.

"Daha sonra görüşürüz, çocuklar," dedi Lachlan eşiğe yönelip loş bir şekilde aydınlatılan koridorun aşağısında kaybolarak. "Ve eve dön, Fionn."

"Kesinlikle olmaz," diye yanıtladı Fionn ve dairemin kapısı yankılanan bir *pat* sesiyle kapanmadan önce karanlıktan yanıt olarak bir kıkırtı geldi. Fionn bana döndü, endişesi kaşlarının arasındaki kırışıklığa kazınmış vaziyetteydi. "Senin şu seyahatinin iyi bir fikir olduğuna emin misin? Demek istediğim, bu Sloane denen kadını ne kadar iyi tanıyorsun ki?"

Gözlerimi Fionn'unkilerden ayırdım, silindir çantamın fermuarını çekip omzuma atarken sırıtıyordum.

"Pek iyi değil. Onu sadece bir kez gördüm."

Fionn'un endişe dolu yutkunuşu neredeyse duyulabilirdi. "Bir kez mi? Nasıl tanıştınız peki?"

"Gerçekten bilmek istemezsin."

"Kulağa biraz dürtüsel hareket ediyormuşsun gibi geliyor, Rowan, senin standartlarına göre bile. Biliyorum, şu ortanca çocuk kompleksin var," dedi, yabani davranışlarımı ve pervasız kararlarımı açıklarken Lachlan'la ikisinin hep yaptığı gibi elini benden tarafa sallayarak. "Bir yıl önce sadece bir kez konuştuğun seri katil bir kadınla görüşmen... normal değil."

Kahkaham endişelerini gidermeye pek yaramamış gibiydi. "İkimizle ilgili hiçbir şey normal değil ama iyi olacağım. İçgüdülerim öyle söylüyor."

Kullan at telefon cebimde titredi.

> Uçak havalanmak üzere. Bu bir yarış olsaydı şimdiden geride kalmıştın

> Ah, bekle... bu bir yarış! Umarım yerinden çıkarılmış göz kürelerini seviyorsundur çünkü bu pisliği öldüreceğim, alınma. İyi yolculuklar ve siktir git 😘

"Evet, Fionn," dedim telefonu cebime atıp kapıya yönelirken yüzümde kocaman bir gülümsemeyle. "Sanırım iyi olacağım."

KATIYET

Sloane

Bu çok gülünçtü. *Ben* çok gülünçtüm.

Cunningham Inn'in lobisinde oturmuş, tüysem mi yoksa kalsam mı diye kafamda tartarken son beş dakikadır e-okuyucumda açık olan sayfaya odaklanmaya çalışıyordum.

Hayatımla ne yapıyorum böyle?

Bu çok tehlikeliydi.

Ve aptalca.

Gülünç.

Ama kendimi gitmeye ikna edemiyor gibiydim.

Derin, gergin bir iç çekiş dudaklarımdan dökülürken ciğerlerim yüzey temizleyici ve kötü karar kokularıyla doldu. Kitaptan vazgeçip arkama yaslandım ve yanmayan şöminenin yanındaki deri koltuktan bana dik dik bakan huysuz gri kedinin tek eşlikçim olduğu sessiz lobiyi inceledim. Mekân, bir zamanlar bordo olan geleneksel desenli halısı ve koyu meşe tahta kaplamasıyla eski ama rahattı. Antika mobilyalar birbirine hiç uymasa da cilalanmış ve parlıyorlardı. Uçuşlarının tam ortasında doldurulmuş bir çift baykuş, güneşten solmuş Rodin resimlerinin reprodüksiyonlarını ve duvar boyunca serpiştirilmiş aile yadigârı demiryolu ve madencilik gereçlerini koruyordu.

Tekrar iç geçirdim ve saatimi kontrol ettim. Neredeyse sabahın ikisiydi, yorgun olmalıydım ama değildim. Bugün çok koşturmalı geçmişti: Önce Michael Northamn'ın bedenini dilim dilim kesip onu derin dondurucuma koymuştum, ardından Raleigh'ten gidiş bileti alıp otuz dakika gibi rekor bir sürede hazırlanmış ve Lark beni havalimanına götürürken Batı Virginia'da kullanmak için araba kiralamıştım. Bu kaçamağın belki de çok aptalca bir fikir olduğundan yakındığımda Lark'ın cevabı, "Belki de ama sosyalleşip daha fazla arkadaş edinmelisin," olmuştu.

"Benim bir arkadaşım var," demiştim. "Sensin."

"Bir arkadaştan fazlasına ihtiyacın var, Sloane."

"Ama özellikle o arkadaşa mı? Şu Rowan denen bilinmez adama? Cidden mi?"

Kafa karışıklığım karşısında nazik bir gülümsemeyle bakarkenki kıkırdayışının ahenkli tınısı hâlâ kulaklarımdaydı. "Seni anlayabilecek –*gerçek* seni– başka bir arkadaşının olması belki de kötü bir şey değildir," demişti omuz silkerek. Israrcı, dik dik bakışlarımla onu incelememe rağmen hâlâ sırıtıyordu. "Araba hareket hâlindeyken atlamadın. Hâlâ havalimanına doğru yol alıyoruz. Yani evet, şu Rowan denen bilinmez adam artık senin arkadaşın."

Belki de arabadan atlamalıydım.

Koltuğuma iyice gömülürken inledim. Lark'la konuşmamızı zihnimde tekrar oynatarak, "Yürüttüğü fikir mantıklı bir zemine bile oturmuyordu," dedim kediye, o bana içten içe artan yargılayıcı bir öfkeyle bakarken.

"Kedinin ruhunu mu almaya çalışıyorsun, Karakuş?"

İrkilerek e-okuyucumu düşürdüm ve elimi göğsüme götürerek hafif İrlanda aksanının kaynağına döndüm. "Yüce Tanrım," diye tısladım Rowan kapının yanındaki gölgelerin arasından sırıtarak çıkarken. Onun burada olduğu

–*gerçekten* burada olduğu– gerçeğini idrak ettiğimde nefesim kesildi. Rowan bir yıl öncesiyle tıpatıp aynı görünüyordu. Ben ise birkaç adım ötemde bir ceset çürürken iğrenç bir kafeste günlerimi geçirmemiş olduğumdan, ilk karşılaşmamızdan biraz daha iyi görünüyordum herhalde. Memelerime bakmakla öylesine meşgul olduğunu göz önünde bulundurunca Rowan'ın makyajsız hâlimi, düğüm düğüm olmuş saçlarımı ve çatlak dudaklarımı o kadar da umursadığından emin değildim. Bu hatıra yanaklarımın kızarmasına neden oldu ama utançtan değildi.

Ani bir sinir patlamasını yutkunarak yatıştırdım. "Belki de kedinin ruhunu gerçekten *almalıyım*. Benimki demin bedenimi terk etti de."

"Çillerinin böyle çıktığını biliyordum. Ruh çalarak."

"Bakıyorum da tanıştığımız zamanki kadar esprilisin." Gözlerimi devirdim ve e-okuyucumu yerden almaya yeltendim ama Rowan benden önce davrandı. "Ver bakalım, tatlı oğlan," dedim, bana endişelerimi farklı türden bir gerginlikle bastıran ve tüm duyularımı ele geçiren çekici bir sırıtışla bakarken. Çapkın çapkın gülümserken dudağındaki düz yara izi aydınlanır gibi oldu.

"Benim ürkek minik Karakuş'um ne okumaktan hoşlanıyor acaba?" diye takıldı cihazı bana doğru sallarken.

Kelimeleri damarlarıma nüfuz edip yanaklarıma kızıl bir sıcaklık zerk etmesine rağmen dudaklarımdan umursamaz bir oflama çıktı. "Tabii ki canavar pornosu," diye yanıtladım. Rowan gülerken cihazı elinden kapmayı başardım, bu da kahkahasının daha da artmasına neden oldu. "Duyarlı ejderadamın iki aleti var ve ikisini de kullanmayı iyi biliyor. Bir de çatal dili. Ve çok hünerli bir kuyruğu. Yani dalga geçme."

"Onu bana geri ver. Odamdaki televizyon bozuk ve hayatımda ihtiyaç duyduğum türden bir eğlence."

"Siktir git, Cellat." E-okuyucuyu popomun sol tarafına sıkıştırdım ve ölümcül bakışlarımı Rowan'a yönelttim. "Bekle bir saniye. Televizyonum bozuk derken? Buraya ne zaman geldin?"

Bana yaramazca gülümserken boğuk bir pat sesiyle sırt çantasını yere bıraktı ve yanımdaki koltuğa iki büklüm oturdu. "Yaklaşık kırk dakika önce. O sırada odandaydın herhalde. Biraz içki bulmak için odamdan çıktım. Bu arada yan kapı komşun benim."

"Harika," dedim kuru bir ses tonuyla gözlerimi devirerek ki bu da daha çok sırıtmasına neden oldu.

Rowan çantasının fermuarını yalnızca içindeki kırmızı şarabı gösterecek kadar açtı.

"Saat sabahın ikisi. Tüm marketler kapalı değil mi?"

"Mutfak açık."

"Mutfak da kapalı."

"Öyle mi? Benim hatam." Rowan şişeyi çantasından çıkardı ve tırtıklı döndür-aç kapağı bir çatırtıyla açtı, büyük bir yudum alırken gözleri benimkilere kenetlendi. Bana göz kırptığında gözlerim bir yarık hâlini alana kadar kısıldı. "Küçük bir hırsızlığın canını sıktığını söyleme."

"Hayır," diye dudak büktüm. Şişeyi elinden çekip alırken parmaklarımız kısa bir anlığına soğuk camın etrafında birbirine geçti ve kolumdaki tüyler diken diken oldu. "Şişeyi bana uzatman çok zaman aldığı için canım sıkılıyor. Şişenin her tarafına oğlan mikroplarını bulaştırıyorsun. Muhtemelen sen gidip küçük yarışmamızı kazanırken ben odamda adam vebasından yatak döşek olayım diye beni hasta etmeye çalışıyorsun."

"*Adam vebası.*" Ben kocaman bir yudum alıp şişeyi geri uzatırken Rowan güldü. İçkisini içerken gözlerini aksi bakışlarımdan ayırmadı, gözlerinin içi hâlâ yüzündeki sırıtışla

parıldıyordu. "Eh," dedi şişeyi gösterişli bir hareketle bana verirken, "Bana da senin kız bitin geçti, artık eşitiz."

Gülümsememeye çalıştım ama engel olamadım ve dudaklarıma bir sırıtış sinsice yerleşirken, sanki benim neşemi yansıtıyormuş gibi Rowan'ın gözleri parladı. Sadece yansıtmakla da kalmıyor, neşemi *artırıyordu* da.

Koltuğuma yerleşirken sanki birbirimizi daha dün görmüşüz gibi hissettiğimi fark ettim. Bunu hiç istemesem de onunla olmak çok kolaydı, tıpkı bir yıl önce restorandaki gibi. Başka yere çevirmek için ne kadar çok uğraşırsam uğraşayım dikkatimi ondan alamamıştım. Ve şimdi de durum farklı değildi. Beni kendine çekiyordu, durağan karanlıktaki iğne başı kadar sabit bir ışık kaynağıydı.

"Kim için burada olduğumuza dair bir fikrin var mı?" diye sordu Rowan beni alıp uzaklara götüren düşüncelerden koparırarak. Şaraptan bir yudum aldım ve onu temkinli bir şekilde süzdüm.

"Elbette."

"'Elbette' derken 'hiç yok' demek istiyorsun, değil mi?"

"Aşağı yukarı. Ya senin?"

"Yok."

"Lachlan bu konumu nasıl buldu ki? Ve senin kazanmana yardımcı olmak için sana bilgi sızdırmayacağını nereden bileceğim?"

Rowan homurdanarak alaycı bir kahkaha attı ve şişeyi parmaklarımdan çekip aldı, cevap vermeden önce de uzun uzun içti. "Çünkü daha önce de dediğim gibi, abimin benim başarılı olduğumu görmekten bir çıkarı yok. Kaybedersem bir yıl boyunca bunu başıma kakma fırsatı elde edecek ve bunun her saniyesinden keyif alacak."

Rowan şişeyi bana geri verdiğinde etrafa bakmaya başladı, sanki fark etmediği konuklar ya da gizli kameralar arıyormuş gibi bakışları eşyaların üzerinde dikkatlice dolaştı. Otele

sadece ikimizin giriş yaptığını ben çoktan biliyordum. Otelin dışında, Üçüncü Napolyon tarzı iyi korunmuş bir evde yaşayan Francis adındaki mülk sahibi hariç bu mülkte sadece ikimiz vardık. Rowan'ın da bunu bildiğinden emindim ama dikkatli olmakta haklıydı. "Batı Virginia'yı nasıl bulduğuna gelecek olursak, eh... sadece belli resmî dairelerdeki belli dosyalara erişebilen belli insanlarla bağlantıları var diyelim ve boşlukları doldurabilecek birtakım dostları."

"Belli ki şüpheli işler, orası açık," dedim, Rowan dalga geçmeme gözlerini devirerek yanıt verince sırıttım. "Abin ne iş yapıyor?"

Rowan gözleriyle yüzümdeki kıvrım ve çıkıntıları takip ederken koltuğunda geriye yaslandı ve kolçakta parmaklarıyla tempo tuttu. Gözlerinin lacivert okşayışı yanaklarımın kızarmasına neden oldu. Bana hiç kimsenin bakmadığı gibi bakıyordu; sadece düşüncelerimi ve motivasyon kaynağımı çözmüyor, sanki tenimi en ince ayrıntısına kadar ezberlemeye, etimin ardına hapsolmuş her sırrı ortaya çıkarmaya çalışıyordu.

"Bizim hobimiz," dedi bu cevabı benimle paylaşmasının güvenli olduğuna kanaat getirmiş gibiydi. "Lachlan için bir hobiden ibaret değil. Uzmanlık alanı."

Başımla onayladım. Cezai soruşturmalara dair bilgilere erişebilmesi artık mantıklı geliyordu. Ya ordu için çalışıyordu ya da iyi bağlantıları olan tehlikeli kişiler için.

"Yani senin hile yapmana yardımcı olmayacağından eminsin," dedim.

"Olsa olsa, *senin* hile yapmana yardımcı olacak bir yol bulur."

"Ondan şimdiden hoşlandım." Rowan bana sahte bir öfkeyle bakarken gülümsemem yüzüme yayılıyordu. Şişeden bir yudum alıp ona verdim. "Peki ya sen? Restoran işlerinden keyif alıyor musun?"

Rowan benim olduğum tarafa doğru muzipçe sırıttı. "Beni mi araştırıyordun, Karakuş?"

"Sanki sen de aynısını yapmıyormuşsun gibi," diye karşı çıktım.

"Suçumu itiraf ediyorum." Rowan şaraptan büyük bir yudum aldı ve şişeyi dizinde dengeledi. Başıyla onaylamadan önce bir süre beni izledi, gülümsemesi biraz hüzünlüydü. "Evet, keyif alıyorum. Kendi mutfağımı işletmeyi seviyorum. O temposu hoşuma gidiyor. Zıvanadan çıktığı anlar olabiliyor ama bu da hoşuma gidiyor. Biraz kaosla aram iyi. Belki de bu yüzden senden hoşlanıyorumdur," dedi göz kırparak.

Güldüm ve gözlerimi devirdim. *Bu adam yok mu!* Her şeyin göze flörtöz gelmesini sağlayabilirdi. "Peki isminin olayı ne?" diye sordum, yaptığı yoruma değinmeden geçmiş olsam da bundan hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Neden *3 Kişilik Bilet* koydun?"

"Kardeşlerim," dedi Rowan, bakışlarını elindeki şişeye çevirirken gülümsemesi bir kez daha nostaljik bir havaya büründü. "Sligo'dan ayrılıp da Amerika'ya geldiğimizde daha ergendik. Lachlan'ın biletleri aldığını hatırlıyorum. *3 kişilik bilet.* Bu bizim için farklı bir yaşamın başlangıcı oldu."

"Tıpkı restoran gibi," dedim takip etmem için bıraktığı düşünce silsilesini tamamlayarak. Beni başıyla onaylarken gözlerinin içi parladı. "Bu hoşuma gitti."

Rowan şişeyi bana verdi. Soğuk camda parmaklarımız birbirine değdi. Dokunuşumuz olması gerekenden biraz daha uzun sürdü ama her nedense bunun istediğimden daha kısa sürdüğünü keşfettim.

Bu çok absürt, diye hatırlattım kendime. *Bu adamı tanımıyorsun bile.*

Duruşumu dikleştirdim, görüş açımı ön masaya çevirdim ve şişeden içerken Rowan'a yandan baktım. Duvarlar iyi.

Sınırlar gerekli. Eğer gardımı indirirsem bunların içinden buldozerle geçecek türden bir adamdı o. Ayrıca hâlâ bir yarışmadaydık. Kazanmama yardımcı olacak bilgilerin peşine düşmeliydim sadece.

Göz ucuyla Rowan'ın elinin sinsi sinsi koltuğuma yaklaştığını fark ettim ve onu sinirli bir bakışla olduğu yere mıhlamak için döndüm. Arsız piç yüzüne en masum maskesini taktı.

"Ne bok yiyorsun?"

"E-okuyucunu çalacağım. İki aletli ejderadamı okumak istiyorum."

"Şu anda onun üzerinde oturuyorum. Kıçıma dokun da elini kırayım," dedim, o ritmik hareketlerle kolumu dürterken kahkahama engel olamadım.

"Dokunmayacağım. Seni kenara itip cihazı kapacağım ve zaferle odama doğru koşarken delirmiş gibi kıkır kıkır güleceğim."

"Normal insanlar gibi uygulamayı indir ve telefonundan oku, ucube."

"Taş-kâğıt-makas oynayalım."

"İmkânı yok."

"Hadi ama, Karakuş. Ejderadamın aletinin resmini görmem lazım."

Tekrar üstkolumu dürtmesiyle kıkırdadığım sırada olduğumuz alanda yabancı bir ses duyuldu. Bir baloncuğun içindeymişiz de az evvel patlamış gibi geldi aniden. Bu benim için hiç normal değildi ve Francis'in ön masada belirmesi sistemimde şok etkisi yarattı. Genelde çevremin keskin bir şekilde farkında olurdum. Ama Rowan beni başka bir diyara hapsetmişti, sanki ikimizden başka hiçbir şey yoktu orada. Hatta bir sebepten ötürü kendimi rahatlamış hissettim, gölgelerde pusuya yatmış tehlikeyi aramanın daimî baskısına verilen bir mola gibi gelmişti.

"Hey, adamım. Umarım kimseyi uyandırmıyoruzdur," dedi Rowan. Dizinde dengelediği şarap şişesini saklamaya bile çalışmamıştı, diğer eli de benim koltuğumun kolçağındaydı hâlâ.

Francis'in gözleri şaraptan Rowan'a kaydı, dudaklarını gergin bir gülümsemeyle birbirine bastırdı. "Hayır, hiç de değil. Buradaki tek konuklar sizsiniz. Ben Winston Church'i bu akşamlık almak için uğradım," diye yanıtladı şöminenin yanındaki koltukta kıvrılmış kediyi başıyla işaret ederek. Francis elini pembe kravatından aşağı kaydırırken gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu. "Bölgede açılan daha yeni yerler varken burada çok yoğunluk olmaz. Artık herkesin Airbnb'si var, fazladan para kazanmaya çalışıyorlar."

Lobiye doğru işaret ettim. "Ben burayı sevdim. Kendine ait bir cazibesi var. Ama Winston fazla yaklaşırsam yüzümü parçalayacakmış gibi duruyor."

"Hayır, o zararsızdır." Francis siyah saçlarının arasından elini geçirerek kedinin yanına gitti. Winston ona pis pis bakıp tıslıdıktan sonra sarı gözlerini bana çevirdi. Onu Francis'ten kurtarmamı mı istediğinden, yoksa sadece bana dik dik bakmaya devam etmek istediğinden mi, emin değildim ama Francis onu gri bedenini kollarına aldığında homurdanmaları yok oldu. "Siz çevrede birilerini mi ziyaret ediyorsunuz? Yoksa geçerken mi uğradınız?"

"Yıllık doğa yürüyüşü gezimize çıktık," diye bilgilendirdim gönüllü bir tavırla. "Her yıl yeni bir yer seçiyoruz, tabiri caizse genelde 'gözlerden ırak' bir yer oluyor."

Francis kedinin kafasını okşarken başıyla onayladı. "Burada bazı harika yerel patikalar var. Elk Nehri başlamak için iyi bir nokta. Köprü manzarası güzel bir kordondur. Sadece Davis Deresi'ne giderseniz dikkatli olun. Orada kaybolmak çok kolaydır. Bir yürüyüşçü geçen yıl o taraflarda kayboldu ve hiç bulunamadı. Bunun olduğu ilk sefer de değildi üstelik."

"Teşekkürler, adamım. Dikkatli olacağız," dedi Rowan kibarca *lütfen şimdi siktir git* diyen bir ses tonuyla.

Francis imayı anladı ve ikimizi de başıyla selamladı. "Muhteşem bir akşam geçirin, millet. Bir şeye ihtiyacınız olursa aramaktan çekinmeyin," dedi ve Winston'un patisini bize doğru sallayıp gitti.

Lobinin sağında kalan bir koridorda gözden kaybolurken arkasından teşekkürlerimizi ilettik. Bir dakika sonra uzaktaki bir kapının kapanma sesini duyduk.

"Twitch ya da türevinde yayın yaparken hiç kendisine benzemeyen aptalca bir avatar kullanarak kızları düşürmeye çalışan birine benziyor, Batı Virginia'da hiçliğin ortasındaki bir oteli işletecek birine değil," diye homurdandı Rowan. Koltuğumu daha yakına çekme çabasıyla kolçağı çekiştirirken gözlerini koridordan ayırmadı.

Beni sarsarak daha yakına çekerken, "Senin derdin ne?" diye sordum kahkahamın arasından. "Pembe kravatını falan mı kıskandın?"

Rowan dudak büktü ve koltuğumu tekrar çekiştirirken sert bakışlarını bana çevirdi. "*Hayır*. Tanrım. Şimdi bana o ejder aletini ver, Karakuş."

"İmkânı yok." O beni yakalayamadan e-okuyucumla beraber koltuktan kaçmayı başardım, odalarımıza doğru giderken cihazı sataşırcasına ona doğru salladım. "İyi geceler ucube. Ben yatacağım. Erken kalkan yol alır, bilirsin ya. Davis Deresi'ne yalnız bir yürüyüş gezisi planlayabilirim. Ejderhaya gönderme yapıyor. Pulları ya da hamile bırakma fetişleri yoksa erkeklerin gelmesi yasak."

"Dinozor tulumumu evde unutacak zamanı bulmuşum." Rowan iç geçirdi, sonra koltuğuna rahatça yaslanmadan önce şişeyi bana doğru eğdi. Gülümsemesi sıcacıktı, gecenin geç saatleri olmasına rağmen gözleri parlaktı. "Yarın görüşürüz, Karakuş."

Son bir kez el sallayarak arkamı dönüp odama doğru yola koyuldum.

Tavana bakarak yatakta uzanıyordum ki telefonum bir mesajla titredi.

| Tatlı rüyalar. Tahtakurularının ısırmasına izin verme.

| Burada tahtakuruları olduğuna eminim.

Karanlıkta sırıttım. Ardından uyuyakaldım.

SUSANNAH

Rowan

Olumsuz tarafından bakacak olursak kimin peşinde olduğumuzu hâlâ çözememiştim.

Olumlu tarafıysa Sloane'un da çözememiş olmasıydı.

Artı tarafı: Bunu belirtmemden *nefret ediyordu.*

Sloane'un kapısını çaldım ve göğsümde patlak veren şiddetli heyecan fırtınasına rağmen kayıtsız görünme çabasıyla ellerimi ceplerime soktum. Kapıyı açtığında yüzüne anında karanlık bir ifade yerleşti.

"Başka birini mi bekliyordun?" diye sordum sırıtarak.

"Hayır," diye alaycı bir şekilde güldü, sanki perşembe akşamı saat dokuzda başka bir adamın ona gelmek istemesi duyduğu en gülünç fikirmiş gibi. Sanırım Ivydale kasabasında seçenekler biraz sınırlıydı. "Buraya böbürlenmeye geldiğini biliyorum."

Dramatik bir şekilde iç çektim. "Hiç öyle bir şey yapar mıyım?" Pis pis gülerken Sloane'un bakışları dudaklarıma kaydı. Beni tanımak istemiyormuş gibi davranmak hoşuna gidiyordu ama gözleri yara izime her takıldığında kaşlarının arasında minik bir kırışıklık peyda oluyordu. "Beni içeri alırsan sana kendini bakmaktan alamadığın o yara izinin nasıl olduğunu anlatırım."

Bana saf bir dehşet ifadesiyle baktı. Yüzündeki kırmızılık boynuna doğru iniyor ve yanaklarını aydınlatıyordu. "Ben... bakmıyordum..." Oflayıp çenesini yukarıya kaldırdı. "*En kötüsü* sensin."

Tüm öfkesi utangaçlığıyla birleşti, ölümcül tüm yetenekleri kolay bir şekilde telaşla açılabilecek bir ambalaja sarılmıştı. Acayip şirindi. Kahkaha atmamak için bütün irademi kullanmam gerekti ve o da bunun farkındaydı.

Sloane eşiğe doğru eğildi, odasının içini görmemi engellemeye çalışırken parmaklarıyla kapının kenarını kavradı. Öfkeli bakışları suratımı âdeta aşındırdı. "Ben bir seri katilim, biliyorsun ya," diye tısladı. "Sen uyurken odana gizlice girip Francis'in kedi tüylerini korkunç lobi halısından temizlemek için kullandığı endüstriyel elektrik süpürgesiyle göz kürelerini kafandan çekip alabilirim."

"Eminim ki yapabilirsin, Karakuş. Hiç şüphem yok." Yüzüme bir sırıtış yayıldı ve ellerimi ateşkes anlamında kaldırdım ama Sloane ikna olmamış gibiydi. "Eee, beni içeri davet edecek misin?"

"Aslında, hayır." Sloane kapının yanındaki hazneden anahtar kartını çekip çıkardı ve yanımdan geçerken arka cebine koydu. Arkasından kapı yüksek sesli bir *klik* sesiyle kapandı. "Gitmem gereken bir yer var da."

Çantasının kayışını çaprazlamasına takıp koridordan aşağı gidişini izlerken ayaklarım yere yapışmış gibiydi.

"*Ne* yapman... gerek?" Arkasından koşturup adımlarına ayak uydurdum, nispet ediyormuşçasına bir sırıtışla koridordan aşağı devam ederken profilini inceledim. "*Gitmen mi gerek?* Nereye?"

"*Bir yere*, Rowan. Yoksa bunun bir yarışma olduğunu unuttun mu?" diye sordu. Gitgide artan sırıtışını saklamaya çalıştı ama başarılı olamadı.

Onun normalden daha fazla süslendiğini görünce kalbim deli gibi attı. Beyaz kaşmir kazak. Makyajı buraya geldiğimiz son üç günkü gibiydi, kuyruklu göz kalemi, siyah rimel ve kırmızı ruj. Ama küpelerini farklı altın parçalarla değiştirmişti, bazılarında koyu buklelerinin altında parıldayan taşlar vardı.

Ağzım kupkuru oldu.

"Bir randevuya mı çıkıyorsun?" diye sordum bir köşeden dönüp lobiye çıkan geniş merdivene yönelirken.

Sloane iç geçirdi. "Aslında ben *randevu* demezdim..."

"O zaman nereye gidiyorsun? Bilirsin ya... güvenlik önlemleri falan için..."

Sloane alaycı bir şekilde homurdandı. "Senin korumana ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun, tatlı oğlan?"

Hayır. Ama aynı zamanda evet.

"Ne olur ne olmaz diye seninle gelsem iyi olur. Briscoe olayının tekrarlanmasını istemeyiz," dedim lobiye girerken.

Sloane durdu ve benimle yüz yüze gelmek için döndü. "Hayır, Rowan gelemezsin. Ya cidden randevuysa? Çok garip olurdu." Göğsüme hafifçe vurup sırıttı. "Hiç merak etme. Kan donduran tüm detayları seninle sonra paylaşacağım."

Göğsüme bir kez daha hafifçe vurdu ama bana tokat yemişim gibi geldi ve ardından Sloane arkasını dönüp gitti.

"Ama...böbürlenmesi gereken bendim," diye seslendim lobinin çıkışına ulaştığında.

"Üzgünüm, hiç üzgün değilim," dedi şarkı söyler gibi. Kapılardan çıkmadan önce bana orta parmağını gösterdi ve ardında sadece yankılanan bir pat sesi bıraktı.

Sersemlemiş bir şekilde arkasında kalakaldım. Kafa karışıklığı, endişe ve kıskançlık dalgası göğsümü ezip geçti. Yere seren tek bir hücumuyla içimi okyanus kadar doldurmuştu.

Lanet olsun!

"Sloane," diye seslendim arkasından kapıya doğru giderken. Gerekenden daha büyük bir güçle kapıyı iterek açtım ve kapı tamponuna çarptırdım, ahşabın kauçuk kaplı metale temas etmesiyle çıkan tak sesi tatmin ediciydi. "*Sloane*, kahretsin..."

Sağa sola bakındım. Nefesimi tutup etrafı dinledim.

Hiçbir şey yoktu.

Elim saçlarıma gitti. İlk oyunumuzda kaybeden taraf olabileceğime mi, yoksa Sloane'un cehennemin dibinden çıkagelmiş şerefsizin tekiyle randevuya çıkma olasılığına mı daha sinirliydim, emin değildim.

İyice kulak kabarttım ama sadece çekirgelerin sesini duydum, hâlâ Sloane'dan bir iz yoktu.

"*Siktir.*"

Lobi kapısına doğru aceleyle gittim ve gerekenden fazla bir kuvvetle açtım, ardından otele girip odama yöneldim. Orada seçeneklerimi gözden geçirirken volta attım. Belki de yerel barı bulup zil zurna sarhoş olmalıydım. Ama Sloane ya Briscoe ya da Watson gibi biriyle karşılaşırsa ne olacaktı? Briscoe şanslı bir vuruş olmuştu, herif lanet bir kaya parçası kadar hareketsizdi. Ama Watson kurnaz piçin tekiydi. Ya Sloane öyle biri tarafından köşeye kıstırılsaydı? Ya bir yerde mahsur kalsa ve onu bulamasaydım? Ya yardım için arasa ama ben bir barda kafayı bulmuş hâlde "Country Roads"u söylüyor olsaydım?

Kahrolasıca Küre Dokuyucu'nun nerede olabileceğine dair stres yaparak odamda volta atacağımı hiç ummazdım, kalbim güm güm atıyordu, avuçlarım ter içindeydi ve onun incinebileceğinden endişe ediyordum.

Beni yerde bir delik açmaktan alıkoyan tek şey telefonumun gelen bir mesajla titremesiydi.

| Ben iyiyim.

Homurdandım.

| Endişelenmiyordum.

Apaçık bir yalandı. Odada volta atma dürtüsüne direnmeye çalışarak yatağın kenarına oturdum ve bacağımı sallamaya başladım.

| Harika.

| Öyleyse beni bekleme 😘

"Ne *sikim*..."

Telefonumu duvara fırlatma dürtümü zar zor kontrol altına aldım, onun yerine çelik kadar sert bir kavrayışla tuttuğum yatağı yumruklamayı tercih ettim. Bu arada kahrolasıca bir yatağı yumruklamak hiç ama hiç tatmin edici değildi.

Ben de volta atmaya devam ettim.

Bir süre sonra yürümekten vazgeçip yerel bölge üzerine araştırma yapmaya çalıştım ama tıpkı son üç günkü çabalarım gibi neredeyse hiçbir şey bulamadım. Bulduğum bir önem taşıyan tek şey birkaç haber yazısıydı. Bunlar rasgele hikâyelerden ibaretti, parçaları bir şüpheliye bağlayacak hiçbir şey yoktu. Kayıp bir yürüyüşçü, tıpkı Francis'in dediği gibi. Bir dağ geçidinde başka bir ceset. Kanawha Nehri'nden çıkarılan New York plakalı bir araba. Lachlan bu bölgede bir seri katil olduğu sonucuna nasıl vardı, hiçbir fikrim yoktu. Hatta bizi buraya kafa bulmak için gönderdiğini düşünmeye başlıyordum.

Vazgeçtim ve kendimi yatağa atıp tavanı izlemeye koyuldum.

Sloane yan taraftaki odasına sıvışırken kapısının hafif bir *klik* sesiyle kapandığını nihayet duyduğumda aradan üç saat geçmişti.

Kahrolası üç saat.

O süre içerisinde oyunumuzu kazanmış olabileceği gerçeğinin yanı sıra envaiçeşit *başka* şey de yapmış olabilirdi. Mesela randevuya çıkmış olabilirdi. Belki de Francis'in dondurulmuş bezelyeleri ve hafta bitmeden muhtemelen dişimi kıracağım marine edilmemiş, fazla pişirilmiş domuz pirzolalarının olduğu bu otel dışında bir yerde yemek yemişti.

Belki de adamın tekiyle takılmıştı.

Boğazımdan bir inilti kopuverdi ve kendimi ucuz polyester yorganın çiçek desenlerinde boğmak için yüzüstü döndüm.

"Rowan, seni *lanet mankafa*," diye tısladım kayıtsız kalan şilteye doğru. "Bu oyun çoktan elinde patlamak üzere ve daha *üçüncü gündeyiz*."

Sanki işaret verilmiş gibi yan kapıdan bir müzik sesi geldi.

Sesi kısıktı ama kâğıt inceliğindeki duvarlardan sözlerin bazılarını seçebiliyordum, ardından Sloane'un şarkının bir bölümüne ara sıra eşlik eden sesi duyuldu.

Tek parça hâlinde dönmesi içimi rahatlatmış olsa da başımın üzerine bir yastık çekip sesi boğmaya çalıştım. Çoğunlukla da odasına paldır küldür gidip ondan ne işler peşinde olduğunu anlatmasını talep etmeme engel olmak içindi, hem de beni asla ilgilendirmemesine ve cevabı öğrenmek istememe olasılığıma rağmen.

Elbette yastık işe yaramadı. Lanet bir peçete kadar ince olduğu için değildi sadece. Hiç dinlemiyormuşum gibi yapsam da kulak kabarttığım içindi muhtemelen.

Şarkı değişti ve Sloane'un kısık sesi kayboldu.

Onun yokluğu uzadıkça uzadı, kafatasıma pençelerini geçirdi. Akıllıca olmadığını bile bile, yuvarlanarak yataktan

kalktım ve rengi atmış damask desenli duvar kâğıdına kulağımı dayamak için odalarımızı ayıran duvara gittim.

Müzik kulağıma biraz daha net gelmeye başladı, sesi hâlâ kısıktı. Şiltenin hışırdadığını duydum. Ardından yumuşak bir titreşim sesi geldi.

"Yüce Tanrım," diye fısıldadım ellerimle yüzümü sıvazlayarak. Şu an o odada olmak için neler vermezdim. Sloane'un hırıltılı inlemesi kanımı kaynattı. Aletim çoktan taş gibi sertleşmişti.

Duvardan uzaklaşmak üzereydim. Gerçekten. Dudaklarından tek bir kelimenin çıktığını duyduğumda yeniden duvara doğru eğildim.

Rowan.

Belki de rolon falan derdim, Rowan'a yakın bir ses çıkarması lazım demişti. Ya da *Cohen.* Veya *Samoan.* Tam emin olamıyordum. *Rowan* dediğini farz edecektim.

Kanım lanet olası yanardağ gibiydi. Kalbim güm güm atıyordu. Vücudumdaki her hücre ihtiyaçla çığlık atıyordu. Tekrar hareket edebilmek için bütün irademi kullanmam gerekti ama sonra koridorun aşağısından tuhaf bir sesin geldiğini işittim.

Sessiz bir inleme.

Sesin kaynağına doğru gizlice yaklaştım.

Bir inleme daha. Anlaşılmaz bir fısıltı. Kulağımı tekrar duvara dayadığımda Sloane'un oyuncağının hafif titreşimini hâlâ duyabiliyordum. Ama birinin otuz bir çekmesinin başka bir şeyle karıştırılamaz sesi daha yakınlardan geliyordu.

Duvardan çekildim ve yapıyı inceledim. Duvarın odanın üçte ikisini bölerek arka tarafla birleştiği ve oturma alanına uzandığı noktada dik açılı bir köşe vardı. Ben de oraya doğru ilerledim, her adımım temkinli ve sessizdi.

Topuk. Parmak ucu. Topuk. Parmak ucu.

Duvarın çıkıntı yaptığı noktada durdum ve pirinç çerçeveli bir portrenin yanına kulağımı yasladım.

Sertleşmiş aletini okşayan bir elin ritmik sesinin arasından kulağıma bir adamın fısıltısı çalındı. "*Evet, bebeğim... böyle devam et...*"

Damarlarıma öfke akın etti.

Bir adım geri çekildim, odada etrafıma bakındım ve son çare olarak ellerimi kullanmak zorunda kalmadan önce kahrolası duvarını yıkabileceğim bir şeyler aradım. Gözlerim komodini buldu ve oraya takıldı. Eğer cansız nesnelerin duyguları olsaydı, yatağın yanındaki pirinç lamba altına sıçıyor olurdu.

Lambaya doğru gidip sertçe fişten çekip çıkardım, duvarın sapığın gizlendiği tarafına doğru dönerken lambanın uzun gövdesini bir beyzbol sopası gibi tutuyordum. İlk darbemi indirmek üzereydim ki resimdeki gözler açıldı. Bir çift gerçek insan gözü kocaman açılmış hâlde bana panikle bakıyordu.

"Ah, siktir," diye fısıldadı bir adam sesi.

Gözler ardında karanlık ve boş oyuklar bırakarak kaybolurken o ilk anlık şokumun yerini öfke aldı. *"Aşağılık."*

Duvara doğru koşup silahımla tabloya vurmaya başladım ve arkasında hiçbir şey bulunmayan ince kanvas darbelere dayanamayınca ortaya çıkan küçük gizli odanın ortasına fırladım. Adamı görmedim bile, lanet farenin hızla kaçtığını duyabiliyordum sadece.

Yan odadan Sloane'un çığlığı kaosun üzerinde yükseldi, savurduğu bir dizi küfür iğneleyici sözlerden oluşan bir çağlayana karıştı.

"*Rowan Kane, seni İrlandalı sapkın ucube NE BOK yiyorsun seni MAHVEDECEĞİM...*"

"*Hayır, hayır, hayır,*" diye itiraz ettim ama o beni hızını alamadığı küfürlerin ve çarpma seslerinin arasından duymadı.

Eşyalarını duvara fırlatıyor olmalıydı. Alçıpandan gürültülü bir küt sesi geldiğinde hayal gücüm beni acaba hangi vibratörü kullanıyor sorusuna ışınladı. Geri geri giderek odama girdim ve oradan koridora çıktım, Sloane'un odasına koşturup kapısını çaldığımda lamba hâlâ elimdeydi. Üçüncü kez çalamadan kapı sertçe açıldı.

Sloane *öfkeden köpürüyordu.*

"Duvarda bir adam vardı," diye yumurtladım.

"Biliyorum," diye tısladı beni iki eliyle iterken. "Adı Rowan Kane ve hiçbir sınırı yok çünkü o kahrolasıca sapkın bir ucube..."

"Hayır, yemin ederim..."

"Kendimi tatmin ederken gizli gizli beni mi gözetliyordun?"

"*Hayır*," diye itiraz ettim ama doğruyu söylediğime asla ikna olmamış bir şekilde öfkeyle bana bakıyordu. Üzerinde kısacık bir şort pijamayla askılı bir üst olmasının da faydası dokunmuyordu, *sutyensiz* alarmının kafamın içinde aralıksız bangır bangır yankılandığını duyabiliyordu muhtemelen. "Tamam, seni *duydum* ama duvardan *uzaklaştım*..."

"Rowan..."

"Ama sonra başka bir şey duydum," dedim boştaki elimle bileğini kavrayarak. Onu arkama çektim. Elimin altında kıvranarak itiraz etti ama onu bırakmayı reddettim. "Haklısın, seni duvarda izleyen biri vardı. Ve bırak yüzünü lambayla dağıtmayı, görmeye bile fırsat bulamadan kaçtı."

Mahvolmuş tablonun eğri durduğu deliğin önünde dikildik, dar odaya bakabilsin diye Sloane'un bileğini bıraktım. Eğildi ve arka duvardaki gizli koridora çıkan noktayı incelemek için döndü.

"Adi," diye tısladı.

"Değil mi? Ben de öyle dedim."

Sloane kollarını göğsünde kavuşturarak bana döndü. Yüzünde öfke ya da şüphe kalıntıları görmeyi bekliyordum, loş ışıkta dans eden gözlerindeki parıltıyı ve dudaklarına sinsice yayılan ölümcül sırıtışı değil. "Lanet olsun, biliyordum."

Bir an sonra Sloane hızla yanımdan geçti.

"Bekle... neler oluyor?" Onu arkasından takip edip kapısının önünde durdum, üzerine bir ekoseli gömlek geçirdi ama düğmelerini iliklemekle uğraşmadı. Spor ayakkabılarını giydi ve kını içindeki av bıçağını yerden aldı, ardından tekrar bir hışım yanımdan geçip koridordan aşağıya, merdivenlere doğru yöneldi. Lambayı kırılan camın şıngırtısıyla odasına fırlatıp arkasından koştum, o basamakları aceleyle inerken ona yetiştim.

"Ne yapıyorsun?"

"Memeler fora geziniyorum, Rowan. Ne yapıyormuşum gibi duruyor?"

"Sen... *ne*?"

"Yaptığım şey, o adinin peşine düşmek."

"*Kimin?*"

"Francis'in," dedi fırtına gibi lobiye dalarken. "Francis Ross."

Tüm parçalar yerine oturdu ve görüntü netleşti. Nehirdeki araba. New York plakası. Doğru kurbanlar yanlış seçimleri yapıp da kendilerini Cunningham Inn'de bulduklarında onları izliyordu. Ve bazen de öldürüyordu.

Sloane'u izlemişti. Belki onu da öldürmeye çalışacaktı.

Lobiden hızla gecenin içine çıkarken hiddet gözümü kan bürümesine neden oldu.

Herifin onu incitebileceği düşüncesi başka bir farkındalıkla çarpıştı ve Sloane, otelin yanından dolanıp görevlinin evine doğru giden asfalt yolda hızla ilerlerken otoparkta donakaldım. "Katil o pembe kravatlı özenti kahrolası adam mı? Ve sen de o şerefsizle *randevuya* mı çıktın?"

Sloane homurdanarak kahkaha attı ama durmadı. "İğrenç."

"Sloane..."

"Bu bir yarışma, Cellat," dedi otelin köşesine ulaştığında. Bana ortaparmağını gösterip iki veda kelimesi ederken omzunun üzerinden dönüp bakmadı bile. "Siktir git."

Sloane şeytani bir kıkırdamayla köşeden döndü, koştuğunu belirten sesleri gölgeler yuttu.

"İmkânı yok," diye tısladım.

Sonra onun ardından geceye karıştım.

KÜBİZM DÖNEMİ

Rowan

Tepedeki eski siyah bir eve doğru koşarken Sloane bir siluetten daha fazlası değildi. Evin çatısının dik kirişleri, sanki mızrak gibi aya doğru çıkıntı yapıyordu. Sarı ışık huzmeleri pencerelerden dik bahçenin aşağısına ve onu kesen patikaya doğru yansıyor, bana avımı görmeme yetecek aydınlığı sağlıyordu.

Aramızdaki mesafeyi kaparken vahşice sırıttım.

Sloane'a doğru tam gaz koştum ve ragbi maçındaymışız gibi onu yere devirdim. Çarpmanın etkisine ben maruz kalayım diye havada döndük. Kayarak dururken önkollarıma çimen ve çakıl taşları battı, ardından onu altımda hapsetmek için bizi yuvarlayarak döndürdüm.

Sloane'un hızlı nefes alıp verişi duyularımı tarçın ve vanilya kokusuyla doldurdu. Bir tutam saçı üfleyerek gözlerinden çekti ve ağırlığım altında kıpırdanmadan önce bana öfkeyle baktı. "Üzerimden kalk. O *benim*."

"I-ıh olmaz, Şeftalim."

"Bana bir daha öyle dersen Tanrı'ya yemin ederim taşaklarını kesip atarım."

"Sen nasıl istersen, Karakuş." Ona sırıttım ve yanağına hızlı bir öpücük kondurdum, dudaklarım tenine değer değmez

onun o yumuşak ve ipeksi cildinin bıraktığı his hafızama kazındı. "Görüşürüz."

Ayağa fırlayıp koşmaya başladım, öfke dolu itirazlarının nefis sesi beni arkamdan takip eden en güzel melodiydi.

Dik tepeden çıkarken kalbim güm güm atıyor, bacaklarım yanıyordu. Bir motor sesi geceyi böldüğünde evin etrafını çevreleyen dökme demirden alçak çite varmak üzereydim.

Francis kaçıyor.

Yolumdan sapıp çit sırasını araç yoluna doğru takip ettim, orada garajdaki araçtan asfalta ışık saçılıyordu. Kaldırımın ucuna vardım ve garaj kapısı kayarak açılıp da araba binadan çıkarken kenardan bir taş aldım.

Ardından mantıklı her insanın yapacağı şeyi yaptım.

Kahrolası kaportasına atladım.

Sloane ismimi haykırdı. Lastikler ciyakladı. Gözlerim sürücününkilere kilitlendi ve onun paniği benim kararlılığımla çarpıştı.

Vücudumu kaputa dümdüz bastırdım, bir elimle kenarını kavradım ve öteki elimle de aldığım taşı ön cama indirdim. Hızımızı artırdığımızda da sürücü beni fırlatmak için arabayı aniden başka yöne saptırdığında da durmadım. Darbe ardına darbe indirdim. Ardı arkası kesilmeyen vuruşlarımla cam çatladı. Parmak eklemlerime battı. Yumruğum öteki taraftan çıkıp da direksiyona uzanmak için taşı bıraktığımda derimi kesti.

Kaosun içinde panik dolu bir çığlık yükseldi.

"*Rowan, ağaç!*"

Kolumu ön camdan çektim, kaputu bıraktım ve araçtan kayarak yan tarafıma doğru sertçe düştüm. Acı dolu homurdanmam ön çamurluğun bir meşeye çarpıp akordiyona dönmesiyle çıkan metal senfonisi tarafından yutuldu.

Hemen ayağa kalktım. Göğsümü sökercesine çıkan nefesler sığdı. Dumanlar saçan metal yığını içindeki sersemlemiş

sürücünün güçlükle ve yavaşça hareket etmesini izlerken kan beynime sıçradı.

"Tanrı aşkına, Rowan sen..."

Boğazını nemli elimle sıkmak için üzerine atılınca Sloane'un endişelenmeyi bıraktı. Onun kişisel alanına girmiştim, onu iterek geri geri yürüttüm, attığı her adımla beraber bakışlarındaki panik ve meydan okuma daha da artıyordu. Onu arabadan zorla uzaklaştırırken iki eliyle de kolumu tuttu ama benimle mücadele etmeye kalkmadı. Ancak araç yolundan çıkıp da bir ağacın yoğun gölgelerinin koruması altına girdiğimizde durdum. Ama onu bırakmadım.

Arkamdan tekrar tekrar vurulan bir perküsyon sesi geliyordu, Sloane'un donuk gözlerine bakarken kulaklarımda çınlayan kalp atışlarım tarafından boğulan ritmik bir gümbürtüden ibaretti.

Narin boynu kanlı avucumun altında hareket etti.

"Rowan," diye fısıldadı.

"*Benim.*"

Sloane'un gözleri ay ışığında parladı. "Tamam." Elimin arasında başını sallayarak onayladı. "O senindir."

Onu yakınıma çektim ve korkusuyla cesaretinin mürekkep karası boşluğuna gözlerimi dikip sıcak solukları yüzüme çarpana kadar bakmaya devam ettim. Aldığı her nefesle kabaran göğsü yaralanmış etime sürtünürken önkollarımdaki kesikler alev alev yanıyordu. "Sloane..."

Bükülmüş metalden gelen bir inilti ve savrulan bir dizi küfür arkamdaki o kesintisiz vuruş sesine son verdi.

"Burada kal," dedim ve parmaklarımı teker teker çözerek onu serbest bıraktım.

Ona son bir kez baktım, kanım teninde parlayan siyah bir lekeden biraz fazlasıydı, sonra topuğumun üzerinde dönüp uzaklaştım.

Arabadan topallayarak uzaklaşan ödülümü gördüğümde hızımı artırdım. Bir ayağını arkasında sürüklüyor, kırık kolunu göğsünde tutuyordu. Adımlarımı yaklaştırdığımda, arkasını döndü, şeytani sırıtışımla karşılaşınca gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Bunun her saniyesinden çok keyif alacağım," dedim.

Onu gömleğinin arkasından yakaladığımda Francis çoktan merhamet dilenmeye başlamıştı. Onu iğrenç pembe kravatıyla boğmak için sertçe yumruğuma sardım ama boynundan ayrılıverdi.

Yumruğumun içindeki top hâlini almış kumaşa ters ters baktım. Bakışlarımı Francis'e çevirdim. Sonra tekrar kumaşa baktım. "Lanet bir klipsli kravat mı? Nesin sen, on iki yaşında falan mı?"

"Lü... lütfen, adamım, bırak da gi... gideyim," diye yalvardı altımda. Kravatı araç yoluna fırlatıp onu iki elimle kavrarken gözyaşları gözlerini buğulandırıyordu.

Öfkem boğazımı yaktı ama onu yuttum. "Bana duvarda ne yaptığını anlat."

Gözleri etrafımıza kaydı, belki Sloane'un izini sürüyor, belki de bir kurtarıcı arıyordu. "Be... ben ona zarar vermeyecektim," dedi dikkatini bana çevirdiğinde. "Sadece izl... izliyordum."

Korkusu bedenimdeki her hücreyi, damarlarımda dolaşan her arzuyu istila eden bir uyuşturucu gibiydi. Tutuşumu değiştirip boğazını kavradığımda mücadele etmeye başladı ve bir sırıtış yavaş yavaş dudaklarıma yerleşti. "İki şey var. İlki, sana inanmıyorum. Bence planın önce onu izlemek, sonra öldürmekti. Hem de bunu yaptığın ilk sefer de olmazdı, değil mi Francis?"

"Hayır, yemin ederim..."

"İkincisi ve en önemli kısmı, o yüzden iyi dinle, adi herif." Kulağı dudaklarımın yanına gelene dek titreyen bedenini asfalttan kaldırdım. "İzlediğin o kadın var ya?"

Çaresizce başıyla onaylarken parmaklarım boğazının etrafında sıkılaştı.

"O *benim*."

Yalvardığına emindim. Ama yakarışlarını duymuyordum. Onu artık kurtarmayacak olan, işe yaramaz boktan kelimelerdi hepsi.

Francis'i pat diye kaldırıma bıraktım ve onun ardından deliliğin içine yuvarlandım.

İlk darbem çenesine indi. Bir sonraki ise şakağına. Yumruk üstüne yumruk. Çene. Şakak. Çene. Şakak. Bir sonraki hedefi kaçırdım ama tatmin edici bir çatırtıyla burnu kırıldığında Francis inledi. Burun deliklerinden kan fışkırdı ve parmak eklemlerimi kapladı. Sonra bir pat sesiyle çenesi kırıldı. Kırık dişleri dudaklarını kesti ve porselen parçaları gibi araç yoluna düştüler. Unutmak istediğim hatıralar gibi. Ben de onları savaşarak savuşturdum. Dişlerimi sıktım ve daha sert vurdum.

Kan, sidik ve asfalt kokusu. Boğulurmuş gibi çıkan nefeslerin hırıltısı. Yumruğumun altında dağılan etinin kayganlığı. Bu benim yakıtımdı. Adamın onu izlediğini düşündüm. Sloane'un yüzünü düşündüm ve vurmaya devam ettim. Tamamen hareketsiz kaldığında bile. Kendi kanında boğulduğunda bile.

Öldüğünde bile.

Nihayet durduğumda mahvolmuş bir et yığınını dövüyordum. Nefesim ciğerlerimi keserek çıkıyordu, bir elimi sıcak asfalta koydum ve her kalp atışımla acıdan zonklayan parmak eklemlerime çevirdim gözlerimi. Bu hoş karşıladığım bir histi. Acıyı hak ettiğimden değildi, o hak ettiğinden ve ben de hak ettiğini ona verdiğimdendi. Çıplak ellerimden gelen yıkımdan. Bulunması gereken yerdeki ıstıraptan.

Ancak şu an minik bir korku kırıntısı göğsüme yerleşiyordu.

"Sloane," diye sesledim gölgelere doğru.

Aldığım tek cevap sessizlik oldu.

"*Sloane.*"

Sessizlik.

Kahretsin.

Kahretsin kahretsin kahretsin.

Topuklarımın üzerinde geriye yaslanıp beni çevreleyen karanlıktaki her gölgeyi tek tek tararken yeni bir adrenalin dalgası kalbimin odacıklarını doldurdu. Öldürmenin heyecanı, bir panik dalgasının gelmesiyle kaybolup gitti.

Onu korkutup kaçırmıştım.

Muhtemelen eşyalarını toplamak ve çıkış yapmak için koşa koşa otele gitmişti. O arkasına bakmamak üzere ayrılırken araba tekerleklerinin çıkardığı tiz ses muhtemelen duyacağım bir sonraki şeydi.

Onu suçlayabilir miydim?

Neticede ikimiz de canavardık.

Kendi ellerimle yarattığım bir kafese tıkılmış farklı türden canavarlar.

Sloane daha hesaplı ve sistemliydi. O bekler, bir ağ örer ve avını tuzağına düşürürdü. Bense zaman zaman bir sahne kurgulamaktan hoşlanır, biraz tiyatro sergilerdim. Buradaki ceset var ya? Bu parçalanmış et ve açığa çıkmış kemik yığını? Bu benim *ruhumdaydı*. Özümde vahşiydim ben.

Belki de benden mümkün olabildiğince uzaklaşması en iyisiydi.

Kızgın bir iğne kaburgalarımın arasından girip kalbimin tam ortasına saplanarak göğsümü yakıyordu. Bir daha acı ya da özlem hissedebileceğimi hiç düşünmediğim bir yerdi kalbim. Ama hissediyordum.

Omuzlarım düşerken yapış yapış ellerimden birini saçlarımdan geçirdim.

"Lanet olsun, Rowan, seni *lanet mankafa*." Gözlerimi sımsıkı yumdum. "Sloane..."

"Buradayım."

Sloane gölgelerin elinden kurtulurken gözlerim gölgelerle buluştu.

Aldığım nefes çok derine daldıktan sonra, yüzeye zamanında çıkıp çıkamayacağınızdan emin olmadığınızda aldığınızdakiyle aynıydı. Hava ciğerlerime çarptığında rahatlamayı tüm hücrelerimde hissettim.

Sloane yanıma yaklaşırken kıpırdamadım; adımları ihtiyatlıydı, hurdaya dönmüş arabadan saçılan loş ışık bedenini aydınlatıyordu, boynu hâlâ benim kanımla lekeliydi. Bakışlarıyla yüzümdeki ter tabakasından elimin şişmiş derisine kadar her ayrıntıyı inceledi. Beni incelemesi bitip de yanımda durduktan sonra dikkatini araç yolunda soğuyan cesede çevirdi.

"İyi misin?" diye sordu. Bana kaşlarının arasını hafif kırıştırarak bakıyordu.

Ona uzanmak, aşina olmadığım dokunuşunda huzur bulmak istedim. Ama bunu yapmadım. İzlemekle yetindim.

"Bir Picasso eserine benziyor," diye devam etti lafına başıyla Francis'in mahvolmuş yüzünü işaret ederek. Elini kuşlara özgü bir zarafetle ondan tarafa hareket ettirdi. "Gözler orada, burun şurada. Çok sanatsal, Cellat. Kübizm dönemini benimsedin demek. Havalı."

Yine cevap vermedim. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Belki de gitgide artan fiziksel acıdandı. Ya da adrenalindendi. Ama bence Sloane'dan ötürüydü. Onun kaybının yankısı ve varlığının tesellisindendi.

Sloane'un çarpık gülümsemesi belli belirsizdi, benim hizama eğildi ve gözleri benimkine kenetlendi. Sırıtışı uzun sürmedi. "Dilini mi yuttun, tatlı oğlan? Bugünün geleceğine ölsem inanmazdım."

Bir ter damlası saçımdan düşüp gözyaşı gibi yanağımdan akarken dudaklarımdan titrek bir nefes verdim. "Sen iyi misin?"

Sloane hafifçe kahkaha attı ve dudağının kenarındaki gamze belirdi. "Evet, elbette. Neden olmayayım ki?" Gözlerim cesede kayarken sözleri havada cevapsız bir şekilde asılı kaldı. Narin parmaklarını elimin üzerine koyduğunda göğsümde bir şaşkınlık alevlendi, parmak eklemimdeki bir kesikten akan kanın izini sürerken dokunuşu tüy kadar hafifti. "Esas ben sana sormalıyım."

"Ben iyiyim," dedim başımı iki yana sallayarak. Yalan söylediğimi ikimiz de biliyorduk, tıpkı onun ağzından çıkanların da yalan olduğunu bildiğimiz gibi. Gidecekti. Bundan hiç şüphem yoktu.

Ama gitmedi. Hâlâ buradaydı. Belki uzun bir süreliğine kalmayacaktı ama şimdilik buradaydı.

"Temizlemesi biraz sürecek," dedi Sloane elimi bırakıp ayağa kalkarken. Gözleriyle önce yanımızdaki cesedi boylu boyunca inceledi, ardından bakışları hurdaya dönmüş arabaya kaydı. "İyi ki birkaç gün daha iznim var. Muhtemelen ihtiyacımız olacak."

Sloane elini uzattı ve gözlerimi avucundaki çizgilere diktim. Yaşam ve ölüm. Aşk, kayıp ve kader.

"Bizim mi?" diye sordu.

"Evet, *bizim*," dedi. Gülümsemesinde bir yumuşaklık hissediliyordu. Eli daha da yaklaştı, elini açmıştı. "Ama önce seninle başlasak iyi olur."

Elini tuttum ve karanlık yoldan kalktım.

Francis'i araç yolunda bırakıp sessizce onun evine doğru ilerledik. Tek başına yaşıyordu ama biz yine de dikkatli davranıyorduk. Ayrılıp evi bir kez daha taradık ve temiz olduğundan emin olunca oturma odasında tekrar buluştuk.

"Bu akşam burada mıydın?" diye sordum bakışlarımı odada gezdirerek. Antikaları, rengi atmış tabloları, döşemesi yıpranmış ama ahşap iskeleti parlayan mobilyaları ve cilalanmış ayrıntılarıyla aşağı yukarı otelle aynı tarzda dekore edilmişti. Bakışlarım onu bulduğunda Sloane başıyla onayladı. "Pek onun tarzı gibi durmuyor."

"Evet, ben de aynısını düşündüm. Biraz ailesinden bahsetti. Nesillerdir burada olduklarından bahsetti. Başka birinin geçmişinin hayaletleri tarafından esir edilmiş," dedi şömine rafında durup eski bir demiryolu ışığına doğru eğilirken.

"Sanırım tam da hayaletlere göre bir ev."

Sloane başıyla koridoru işaret etmeden önce bana dönüp kısa süren, zayıf bir gülümsemeyle baktı. "Hadi gel, sana bir çekidüzen verelim."

Musallat olmuş bir hayalet gibi arkasından onu takip ettim. Banyoda durduk, o ilaç dolabından malzemeleri almaya koyulurken bana küvetin kenarına oturmamı işaret etti. Bir gazlı bez rulosunu açtı, antibiyotik kremli bandajları hazırladı. İşini bitirdiğinde, steril bir tamponu izopropil alkolle ıslattı ve eklemlerimdeki kesiği temizlemek için önümde diz çöktü.

"Biraz yara izi kalacak," dedi en derin yaraya hafifçe bastırıp geride rahatsız edici bir batma hissi bırakırken.

"Çoktan var zaten."

Sloane işinden başını kaldırdı. Bakışları dudaklarıma kaydıktan sonra tekrar elime döndü, istese çektirebileceğini bildiğim acıya rağmen dokunuşları çok nazikti.

Tezgâhtan ilk bandajı alıp parçalanmış derinin etrafına sarmasını ve başka bir gazlı bez alarak bir sonraki kesikle aynılarını tekrarlamasını sessizlik içinde izledim.

"Babamın armağanı," dedim.

Sloane gözlerini soru sorarcasına benimkilere çevirdi.

"Dudağımdaki yara. Çok seksi olduğu için dikkatle bakıp durduğun hani."

Sloane oflayarak bir kahkaha attı. Dikkatini elime odaklarken saçları yüzünün büyük bir kısmını benden gizliyordu ama yine de kuzguni tutamlarının arasındaki boşluklardan yanaklarının kızardığını görebiliyordum. "Sana bir keresinde tatlılığın hakkında yanlış fikirlere kapılma dediğimi hatırlıyorum ama," dedi.

"Hâlâ tatlı olduğumu düşünüyor musun diye kontrol etmem lazımdı."

Sloane başını kaldırmadı ama bir anlığına gözlerini devirdiğini gördüm. Beni öfkeli, vahşi bir bakışla yerime sabitlediğinde sırıttım. "Sana aynı zamanda en kötüsü olduğunu da söylemiştim ve bu hâlâ kulağa doğru geliyor."

"Çok acımasızsın, Karakuş. Beni tekrar incittin," dedim serbest elimi kalbime bastırarak. Yüzünü gizlemeden önce bana bir gülümseme kazandırdı bu. Sloane bir sonraki bandajı eklemlerime koyup sarmaya başladı ve ona omuzlarımı gevşetmek için duş almayı planladığımı ve muhtemelen çözüleceklerini söylemeye gönlüm el vermedi. Artık son çare bunu öğrenmesin diye kalan bandaj kutusunu çalacaktım.

"Hâlâ görüşüyor musun? Babanla yani?" diye sordu beni daldığım düşüncelerden çıkarmak için. İlk oyunumuzun küçük bir yadigârı olarak almaya değecek başka ne var diye odaklanmıştım.

"Hayır." Yutkundum. Asla paylaşmadığım sırlar, sanki o etrafımdayken ortaya çıkmak için yalvarıyordu. "Lachlan'la onu öldürdük. Bende bu yarayı bıraktığı akşamdı. Kırık bir tabakla yüzümü dağıttı."

Sloane beni izlerken ellerinin hareketi yavaşladı. "Ya annen?"

"Fionn'u doğururken öldü."

Derin, ağır bir nefes alıp verince omuzları düşüp dikleşti. Gözlerimin içine bakarken altdudağını dişlerinin arasına aldı. "Üzgünüm."

"Üzülme. Her şey o şekilde yaşanmasaydı şu an burada olmazdım," dedim. Çillerini görebilmek için bir buklesini kulağının arkasına attım. "Olduğum yerden pişman değilim."

Ve işte oradaydı. O kızarıklık. Öyle bağımlılık yapıcı bir pembeydi ki bu bana musallat olmuştu. Sloane'un yüzünün kızardığı, gözlerinde pırıltıların dans ettiği, gülümsemesinin çaresizce serbest kalmayı beklediği bu hâllerinin görsellerini istiflemek istiyordum.

"Sen en kötüsüsün. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Aslına bakarsan en iyisiyim. Çünkü demin kazandım."

Sloane mızmızlanacak gibiydi ama gülmesine de engel olamıyordu. "Bunu bana sık sık hatırlatacağından eminim."

"Muhtemelen."

"Biliyor musun kazanmamış olsam da, ki bu arada berbat hissettiriyor," dedi ve durup gözlerini bana doğru kıstı, ardından ifadesi hafif bir gülümsemeyle yumuşadı, "yine de eğlendim. İyi... hissettim. Daha iyi. Sanki buna ihtiyacım varmış gibi. O yüzden... teşekkür ederim, Rowan."

Başparmağını yumuşak bir hareketle üzerinden geçirerek son bandajın yapışkan kısmını tenime sabitledi, ardından dokunuşu kayboldu. Sonra ayağa kalkıp geri geri gitti ve kapı eşiğinde durdu, eliyle kolunu tutuyordu.

"Gidip araç yolunu temizlemeye başlayacağım," dedi ve tereddütle son kez gülümsedikten sonra gözden kayboldu.

Uzun bir an boyunca bekledim. Sessiz adımları ön kapıya gitti ve ardından tüm sesler kesildi.

Geceye karışabilirdi. Bütün her şeyi ardında bırakabilirdi. Asla bulunmamak için elinden geleni ardına koymayabilirdi.

Ama sonraki üç gün boyunca ne zaman onun ortadan kaybolacağını düşünsem, bana yanıldığımı kanıtladı.

SERA MAHSULÜ

Sloane

Bu sabah ne yaptım biliyor musun?

derin iç geçiriş

Dolgulu bisküvimi süsledim

Harika. Aşırı ilgimi çekti.

Ayrıca dolgulu bisküvi mi? Sabahları işlevlerini yerine getirebilmek için önemli miktarda işlenmiş şekere ihtiyaç duyan hormonlu ergenler için değil miydi o? Senin yetişkin bir adam olduğunu sanıyordum

Seri üretim gevrek hamur işlerini ve vanilyamsı kaplamanın üzerine "GALİP" yazmak için kullanılabilecek şekerli kremayı takdir eden bir adamım ben

Senden nefret ettiğime %100 eminim

Ben de bir gün beni seveceğine %100 eminim

Onu en son görmemin üzerinden altı ay geçmişti.

Günlük mesajlaşmalarla dolu bir altı ay. Rowan'ın bana galibiyetini nasıl kutladığını anlattığı bir altı ay. *Memeler,** şakalar, mesajlar ve sadece merhaba demek için yapılan aramalarla geçen bir altı ay. Her gün bunları dört gözle bekliyordum. Her gün içimi ısıtıyor, her zaman karanlık olan yerleri aydınlatıyordu.

Her gece gözlerimi kapadığımda onu Batı Virginia'daki araba yoluna vuran ay ışığının huzmesi altında hayal ediyordum, sanki bir yemin edecekmiş gibi tek dizinin üzerine çökmüştü. Gümüş ve gölgeye bürünmüş bir şövalye.

Bence planın önce onu izlemek, sonra öldürmekti, demişti Rowan. Francis onun esareti altında merhamet dilenmişti. Rowan'ın ağzından çıkan bir sonraki kelimeler fısıltıdan ibaret olsa da özündeki şeytanı serbest bırakmıştı. Kendisiyle onu içeriden yakan öfke arasında hiçbir şey kalmamıştı. Ardına saklanılacak maske kalmamıştı.

"Gerçekten adamın pestilini çıkardı," dedim Lark'a, telefonumu kenara koymadan önce son yeni mesajlaşmamıza bir kez daha baktım. Aramıza bir kâse patlamış mısır koydum ve her daim huysuz olan Winston'ı kucağıma almak için yerden kaldırdım. Lark'ı da altı aydır görmüyordum. Bir indie grubuyla son dakika turneye çıkma fırsatı sunulmuştu ve o da her zamanki tarzıyla kabul etmişti, o zamandan beri de küçük bir kasabadan yenilikçi bir şehirdeki konser alanına gezip duruyordu. Mutlu görünüyordu. Işık saçıyordu.

"Ateşli miydi?" diye sordu altın rengi uzun buklelerini bir araya toplayıp başının tepesinde gelişigüzel bir topuz yaparken. Her nasılsa hep mükemmel dağınıklığa ulaşmayı başarıyordu. "Kulağa ateşli geliyor."

---

* Kısa sözlerle görselleri birleştirip günlük durumları yorumlayan bir internet paylaşım biçiminden bahsediliyor. -en

"Epey ateşliydi, evet. Gerçi beni bir anlığına endişelendirdi. Ben... kontrole alışkınım. Bu ilkeldi. Kesinlikle kontrolün tam zıddıydı." Bakışlarım bacaklarımın altındaki battaniyeye kaydı; Özel Ashborne Koleji'nden ayrıldığımız yıl Lark'ın ailesi beni yanına aldığında ve asla sahibi olmadıkları bir borcu ödediğinde, Lark'ın teyzesi benim için örmüştü. İlmeklerin arasındaki küçük deliklerden parmaklarımı geçirdim ve bakışlarımı kaldırdığımda Lark'ın beni izlediğini fark ettim, berrak mavi gözleri yüzümün hatlarına odaklanmıştı. "Onu neredeyse orada bırakacaktım."

Lark başını yana eğdi. "Ve bundan dolayı kendini kötü mü hissediyorsun?"

"Evet."

"Neden?"

"Eğer durum tam tersi olsaydı onun beni bırakacağım sanmıyorum."

"Ama bırakmadın."

Başımı iki yana salladım.

"Neden ki?"

Göğsüm sızladı. İsmimi kırık dökük bir dua gibi seslendiğini hatırladığım her seferinde böyle oluyordu. Omuzlarının yenilgiyle çöküşü şu an bile aklımda çok net bir görüntüydü. "Yaptığı şeye rağmen çok kırılgan görünüyordu. Onu öylece bırakamazdım."

Lark'ın dudakları sanki bir gülümsemeyi bastırıyormuş gibi seğirdi. "Bu güzel." Dişlerini altdudağının kenarına geçirdiğinde gözlerimi devirdim. "Çok tatlı. Orada kalmışsın. Başka bir arkadaş daha edinmişsin."

"Kapa çeneni."

"Belki de gelecekteki *erkek arkadaşındır*."

Duyduklarıma inanamayarak yüksek sesle kahkaha attım. "*Hayır.*"

"Belki de *ruh eşindir*."

"Benim ruh eşim sensin."

"O zaman en yakın *yatak* arkadaşın."

"Lütfen dur."

"Şimdi görebiliyorum," dedi Lark, oturduğu yerde doğrulurken gözleri parlıyordu, bir elini zarafetle havaya kaldırdı. "*O sana dünyayı gösterebilir...*" diye şarkı söylemeye başladı. "*Parıldayan bir şey ışıl ışıl... 'Bence aşkımız bizim istediğimiz her şeyi yapabilir.'*"

"*Aladdin* ve *Not Defteri*'ni birleştirerek katletmediğini söyle bana. Meleklerinki gibi bir sesin var, Lark Montague ama bu berbat ötesi."

Lark kıkırdayarak arkasına yaslandı. Televizyonda *Constantine* vardı, çok da uzun olmayan kafa dağıtmalık filmler listemizden aşina olduğumuz bir arka plan gürültüsüydü. Keanu bir örümceği bir bardağın altına hapsederken bir anlığına dikkatimizi televizyona verdik. "İstediğinde evime gelip örümcek yakalayabilir," dedi Lark parmaklarını ekrana doğru oynatırken. "Karanlık, kasvetli ve huysuz mu? Ben varım."

"Bu filmi izlediğimiz iki yüz seferde de aynı şeyi söylediğine eminim."

"Keanu'nun zirve noktası bu. Beni suçlayamazsın." Lark iç geçirip kâseden bir avuç patlamış mısır aldı. "Kuraklık dönemindeyim. Yolda ateşli müzisyenler olacağını sanırsın ama hepsi çok duygusal. Biraz hırpalanmak istiyorum. Tartaklanmak, anlarsın ya? Bana küçük edepsiz kaltak de, tamamım. Şu mikrofona ağlayan tipler beni yükseltmiyor."

Kahkaha attım ve havaya bir patlamış mısır fırlatıp ağzımla yakalama girişimimde başarısız oldum. "Bana kuraklık dönemi deme. Böyle giderse, sekssiz günlerimi hesaplamak için bir süper bilgisayara ihtiyacım olacak."

"Ya da... beni bir dinle," dedi Lark homurdandığımda koluma bir tane vurarak. ""Cellat denen adamını ziyaret etmek

için Boston'a minik bir seyahate çıkabilir ve kuraklık dönemini bitirmek için gereğini yapabilirsin. O kuyuyu doldur, kız kardeşim."

"İğrenç."

"Fışkırana kadar doldur. *Taşana* kadar."

"Çok rahatsız edicisin."

"Eminim o bunu yapmayı kabul ederdi."

"Daha demin konuştuk bunu. Biz *arkadaşız*."

"Ben de ek faydaları olan arkadaşlar olabilirsiniz diyorum. Bir arkadaşı becerdikten sonra arkadaş kalamayacağınızı söyleyen bir kurallar kitabı yok ki," dedi Lark. Onu duymazdan gelmeye ve gözlerimi ekrandan ayırmamaya çabaladım ama bakışları yüzümde sıcak bir peçe varmış gibi yanağıma ağırlık yaptı. Nihayet ona baktığımda sataşan gülümsemesi bilmiş bir hâl almıştı. "Ama korkuyorsun."

Tekrar bakışlarımı kaçırıp yutkundum.

"Anlıyorum," dedi. Eliyle bileğimi sardı ve bakışlarımı ona çevirene kadar da sıktı. Lark'ın gülümsemesi güneş gibiydi, her zaman o parlak ışığını paylaşmaya hazırdı. "Haklısın."

Kaşlarım havaya kalktı. "Hangi konuda?"

"Muhtemelen bir daha onun gibi biriyle tanışamayacağın konusunda. Muhtemelen senin gibi bir tek onun olduğu konusunda. Bunu mahvedebileceğin konusunda. Ya da onun seni yüzüstü bırakabileceği konusunda. Veya arkadaşlığınızın elinizde patlayacağı konusunda. Kafanın içinde dönüp duran tüm bu endişeler konusunda haklısın. Belki de hepsi doğrudur. Belki de bunun bir önemi olmamalı çünkü herkes mahveder. Hepimiz zaman zaman birbirimizi yüzüstü bırakırız. Ama bazen en iyi şeyler alevlerin arasından doğar."

Ona yalın gerçeği söylerken sesim yumuşak çıktı. "Sen beni asla yüzüstü bırakmazsın."

"Ya bir gün bırakırsam? Bana gerçekten de hatamı düzeltmem için fırsat verme nezaketini göstermeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Elbette gösterirdim, Lark. Seni seviyorum."

"O zaman Rowan'a da biraz nezaket göster."

Çelişki dolu iç çekişim göğsümde aniden ortaya çıkan gerginliği gidermede hiçbir işe yaramadı. Lark gözlerimi devirene kadar bileğimi çekiştirdi. "Tamam tamam. Eğer Boston'da bir görüşmem olursa takılmak için zamanı var mı diye sorarım belki."

"Bir bahanen olmasına gerek yok. Eminim seni görmek çok hoşuna gider. Sadece *git*. Yılda bir defadan fazla yüz yüze görüşmek için bile olsa. Onu özlüyorsun, değil mi?"

Tanrım, özlüyordum. Belli belirsiz aksanını, kocaman gülümsemesini ve bitmek bilmeyen şakalarını özlüyordum. Sataşmalarını, sıcaklığını ve onun yanında kendim olmanın, maskemi bir kenara bırakmanın bu denli kolay olmasını özlüyordum. Bana kendimi bir sapkınmışım gibi değil de eşsizmişim gibi hissettirmesini özlüyordum.

"Evet," diye fısıldadım. "Özlüyorum."

"O zaman git," dedi Lark battaniyenin altına girip Keanu'ya sırıtırken. "Git ve eğlen. Bunu yılda bir defadan fazla yapabilirsin, biliyorsun ya."

Ben bunun üzerine düşünürken ikimiz de sessizleştik.

Ve düşünmeye devam ettim.

Üç ay boyunca.

Şu an ise 3 Kişilik Bilet'in karşısındaki büyük mağazanın girişinde aklı başındaki herhangi birinin yapacağından uzun bir süredir kendimi küçülterek dikiliyor, öğle yemeği yoğunluğu gitgide azalarak yerini daha sessiz bir uğultuya bırakırken garsonlarla müşterileri izliyordum. Tam bir takipçi sapık gibi, restoranın yedi yıl önceki açılış gününden beri

yayınlanan her makaleyi okumuştum. Google aramalarının sonuna gelene kadar her fotoğrafa bakmıştım. Yüzlerce yoruma. Hatta imar izni ibrazından mekânın planını bile bulmuştum. Muhtemelen restoranda gözlerim kapalı rahat rahat yürüyebilirdim, hem de daha önce içine hiç girmemiş olmama rağmen.

Belki de bunu değiştirmenin zamanı gelmişti.

Altdudağımı dişlerimin arasına alıp ellerimi yün trençkotumun ceplerine soktum ve hiç de bu mevsimlik olmayan soğuk bahar rüzgârının sert keskinliğine adım attım.

Restorana girdiğimde popüler ama ruhsuz bir müzikle ışıltılı bir gülümsemesi olan taş gibi sarışın bir kadın garson tarafından karşılandım.

"Üç Kişilik Bilet'e hoş geldiniz. Rezervasyonunuz var mıydı?"

Koyu renkli ahşap masalar ve tuğlalardan oluşan açık alana bakarken midem gerginlikten sancıdı. "Hayır, kusura bakmayın."

"Hiç sorun değil. Kaç kişilik?"

"Tek benim."

Kadının gözleriyle omuzlarıma düşen saçlarımı süzdükten sonra sanki yapmaması gereken bir şeyi yaparken yakalanmış gibi utangaç bir gülümsemeyle gözlerime baktı. "Elbette. Bu taraftan."

Garsonu yemek alanına doğru takip ettim ve özel bir yer belirtemeden beni ortada kalan küçük masalardansa arka duvardaki yarım daire şeklindeki bölmeye götürdü. Gereksiz üç servisi masadan kaldırdıktan sonra tam mutfağa yönelmişti ki içeri büyük bir grup girdi ve garson onları karşılamak için yolunu değiştirdi.

Bunun ne kadar devasa bir aptallık olduğudüşüncesi, kıvranan kurtçuklar gibi damarlarımda kök salmaya başlıyordu.

Aşina olmadığım duyguların kontrolü ele geçirmesine müsaade etmiştim. *Özlem* gibi. Ve *yalnızlık*. Sanki okyanusa atılmıştım, dalgaların arasında boğuluyordum da aniden bunca zamandır aslında ayağımı yere basabileceğimi fark etmişim gibi hissediyordum. Ayağa kalkabilir ve yönümü bulabilirdim. Boğulduğum aslında benim hayal gücümden ibaretti.

Buradan gitmeliydim. Bu aptalcaydı. Aptalca ve sapıkçaydı. Hem de seksi sapık tarzında da değildi. Daha çok tuhaf, ürpertici seri katil sapık tarzındaydı ki cuk diye oturuyordu da. Yani şeyden önce gitmem lazımdı...

"Merhaba, benim adım Jenna ve bu akşamüstü sizinle ben ilgileneceğim. Size içecek bir şey getirebilir miyim?"

Geri oturdum ve sanki daha demin çaktırmadan koltuğun ucuna doğru kaymıyormuşum gibi yaparak Jenna'ya baktım. Garsondan bile güzeldi; yüzü samimi, kocaman bir gülümsemeyle ışık saçıyordu ve gür kestane rengi saçları mükemmel bir atkuyruğuyla toplanmıştı.

Neden bunu kendime yapıyorum?

"Alkol..." dedim.

Jenna gerginliğimi sezerek kocaman gülümsedi. Bu her zaman lehime işlemişti. Kokteyl menüsünü önümde açıp favori içkilerinden birkaçını öneren Jenna gibi bir kadın benim birini öldürebileceğimden asla şüphelenmezdi.

Jenna'nın tek gördüğü, favorisi olduğu konusunda ısrar ettiği donmuş salatalıklı margaritayı benim adıma sipariş eden güzel, arkadaş canlısı kadının ürküttüğü gergin bir veri bilimcisiydi. Doğruydu, gergindim ve ürkmüştüm; hem de sırf belli ki demin sipariş ettiğim alkol seçiminden ötürü değil, benim takıntılarıma boyun eğemeyecek kadar kutsal bir his uyandıran bu yerde davetsiz misafir olduğum bütün bu senaryodan ötürü de böyleydim.

Belki de kendimi yüceltmem lazımdı. Pozitif düşünmeli, güçlü yanlarımı anımsamalı ve tüm o boktan saçmalıklar işte. Çünkü her ne kadar dışarıdan sessiz ve ürkek görünsem de ben aynı zamanda canlı canlı insan kesme ve biraz da haritacılıktan keyif alan bir seri katildim.

Bir de yıllık cinayet yarışmalarını seviyordum.

Ve başka bir seri katile gitgide artan bir çekim hissediyor olabilirdim. Şu an Lark'ın geçen yıl kontrolümü kaybetmeye başladığımı söylerken haklı olup olmadığından emin değildim.

Anksiyeteden çorba olan kafamın içinde, boğulan sinekler gibi süzülen mantıklı düşüncelere tutunmaya çalıştım. *Rowan bugün burada olmayabilir.* Tamam, bu bir yalandı, restoranın programına gizlice sızmıştım ve kendini öğle yemeği servisine yazdığını görmüştüm. *Buradaysa ne olmuş yani? Rowan mutfakta. Şimdi kalkıp gitsem buraya geldiğimi bile bilmez.*

Minderin ucundan bölmenin yüksek ve kıvrımlı arkalığı tarafından korunduğum orta kısmına kaydım. Kısa ve sayfa düzeni çok iyi olsa da menüyü okumak için dikkatimi toplamam bir dakikamı aldı ama Jenna parlak yeşil içkimle dönene kadar sipariş vermeye hazırdım.

Ve sessizlik içinde telaş yapmaya.

Ve sessizlik içinde içmeye.

Ve daha fazla sessizlik içinde yemeye.

Kullan at telefonumu çıkarıp acaba Rowan'a mesaj mı atsam diye aklımdan geçirdim ama bu düşüncenin yarattığı baskı beni daha da gerince telefonumu kenara koydum. Onun yerine bir tükenmez kalemle defterimi çıkarmaya karar verdim ve temiz bir sayfa açtım.

Dikkatimi zihnimdeki görüntüyü kâğıda aktarmaya verdim. Bütün evren çöküp tek bir sayfaya sığabilirdi. Dikkat dağıtıcı unsurlar arka plana karıştı ve düşüncelerim siyah mürekkebin çizgilerini takip etti, düşünceler ve sohbetler elimin

karanlık darbelerinde varlıklarını sürdürüyordu. Jenna ızgara Brüksel lahanalarıyla körili hindistancevizi çorbasını getirdiğinde onu neredeyse fark etmedim bile, kendimi dünyaya kapamıştım.

En azından kapı açılana ve yedi kişilik gürültücü bir grup restorana girene kadar. Başımı kaldırdım ve bakışlarım hayatımda daha önce hiç görmediğim bir adamınkilere kenetlendi, gerçi yüz hatları şüphe götürmez bir şekilde tanıdıktı.

Koyu saçlar. Bir sırıtışla kıvrılmış dolgun dudaklar. Yakasının altından boynunun yan tarafına tırmanan dövmeler. Kolunu minyon esmer bir kadının omuzlarına atmıştı, dövmeli parmak eklemlerindeki yüzükler kadının mükemmel buklelerinin altında parlıyordu. Uzun ve mükemmel derecede yapılıydı. Deri ceketi ve kalın kazağıyla bile onun aslında kastan bir duvar olduğunu görebiliyordum. Ve beni kesmeye hazır bir bıçak seti gibi keskinleşen o karanlık, avcı gözleriyle onun bela olduğunu biliyordum.

Adı Lachlan Kane olan kahrolasıca devasa bir bela.

Jenna incirli yufka tatlısıyla masama döndüğünde göz temasımızı bozdum. "Çok özür dilerim ama bunu paket yaptırıp hesabı getirebilir misiniz? Bir işim çıktı ve gitmem gerek."

Jenna'nın gülümsemesi hiç bozulmadı. "Elbette, hiç sorun değil. Hemen döneceğim."

"Teşekkürler."

Bakışlarım Lachlan'a döndüğünde dikkati odanın ortasındaki uzun masadaydı, arkadaşlarından bazıları çoktan oturmuş, bazıları yeni yeni yerleşiyordu, diğerleriyse paltolarını çıkarırken muhabbet ediyordu. Ama trençkotumu giymek için koltuğumda yanıma çeker çekmez bakışları benimkileri buldu, aldığı zevk gözlerinin koyu tonlarını beni geren bir parıltıyla aydınlatıyordu.

Başımı eğip dikkatimi eskizime çevirdim, omuzlarımı silkip trençkotumu üzerimde düzeltirken ve parmaklarım hafifçe titreyerek düğmelerini iliklerken kendimi başımı kaldırmamaya zorladım. Jenna paket yapılmış tatlıyla döndü ve ona hesabı ödemeye yetip de artacak kadar nakit verdim, ardından içki siparişlerini almak için Lachlan'ın masasına gitti. Sesler arasından bir İrlanda aksanı duyduğumda kaçma fırsatını kullandım ama öncesinde defterden kuzgun çizimini koparıp almayı ihmal etmedim. Bir yanım, Rowan için anlamlı bir yerde bir anlığına da olsa var olabilmek için ardında kendinden bir parça bırakmak istiyordu. Belki Jenna çöpe atardı. Belki mutfakta bir yerlere asardı. Ya da belki de ben ölmek için sürüneceğim bir delik bulduktan çok sonra bile orada kalırdı.

Kâğıdı yırtar yırtmaz bölmeden çıktım.

Aceleci adımlarla kapıya giden yolu yarılamıştım ki tek bir kelime donakalmama sebep oldu.

"*Karakuş.*"

Sesi restoranın karşısından yankılandı ve şu an *herkesin* bana baktığından epey emindim.

Sessizce bir küfür savurdum, yanaklarımı yakan kızıl alevden kurtulmak için nafile bir çabayla ciğerlerimi sonuna kadar derin bir nefesle doldurdum. Topuklarımın üzerinde yavaşça döndüğümde bakışlarım önce Lachlan'ı buldu, sırıtışı şeytaniden başka şekilde tarif edilemezdi.

Sonra bakışlarım Rowan'ınkilere çevrildi ve bir çarpışma etkisi yarattı.

Şef ceketinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı, saçılmış birkaç turuncu benek haricinde bembeyazdı. Lekeler çorbamla aynı renkteydi ve her nedense bu yanaklarımın daha da yanmasına neden oldu. Siyah, bol pantolonu aynı anda hem akıl almaz derecede seksi hem de şirindi. Ama boğazımı bir mengene gibi sıkan yüzündeki ifadeydi. Şok, kafa karışıklığı,

heyecan ve ateşli bir şeyle dolup taşıyordu, beni içimden yakan bir şeyle. Bu birleşim beynimin bir süreliğine kısa devre yapmasına neden oldu, ta ki ağzımdan tiz sesle tek bir kelime çıkana kadar: "Selam."

Rowan neredeyse gülümsedi.

Neredeyse...

"Meg," diye bağırdı bana doğru işaret ederken dikkatini ön kapıya çevirerek. "Bu ne şimdi?"

Garson Meg yerinde donakaldı, sanki bütün kanı bir pipetle çekilmiş gibi yüzünün rengi attı. "Aman Tanrım, çok özür dilerim Şef. Gelip sana söyleyecektim ama başka işler çıktı."

Rowan'ın öfkeli bakışları daha demin oturduğum bölmeye kaydı, ardından da elinde bir sprey şişesi ve bezle oraya yaklaşan Jenna'ya. Ardımda bıraktığım kâğıt parçası aleyhime bir kanıt gibi masada duruyordu, parlak siyah yüzeyde çok bariz ve belirgindi.

"O lanet masaya dokunayım deme," diye patladı Rowan.

Jenna'nın gözleri aramızda gidip gelirken kocaman açıldı, topuklarının üzerinde dönüp bara yönelirken gülümsemesine engel olmak için dudaklarını dişlerinin arasına aldı. Rowan bir anlığına onu seyretti, Jenna omzunun üzerinden sırıtarak bakınca kaş çatışı derinleşti.

Bakışlarını lanet çizimde sabitledi.

Sonra bana odaklandı.

"Sloane..." dedi, sanki vahşi bir hayvanı kışkırtmamaya çalışıyormuş gibi bana doğru birkaç temkinli adım attı. "Burada ne yapıyorsun?"

Apaçık belliydi ki ıstırap verici derecede yavaş bir şekilde utançtan ölüyordum. "Iı... yemek yiyordum?"

Rowan'ın lacivert rengi gözleri parladı, derinliklerinde geçici bir kıvılcım alevlendi. "Boston'da, Karakuş. Boston'da ne yapıyorsun?"

"Ben... iş için buradayım. Bir görüşme. İş görüşmesi. Belli ki bu restoranda değil tabii. Şehirde. Boston şehrinde." Tanrım, lütfen beni durdur. Alev alev yanıyordum, yün trençkotum vücut ısımı hapsediyor ve kanımın lava döndüğünden emin olduğum noktaya gelene kadar artırıyordu. Kürekkemiklerimin arasında biriken ter kaşındırıyordu ve kıpırdanmamaya çalışıyordum, derimi kaşıyarak kazımak için trençkotumu çıkarmak yerine kapıya doğru bir geri adım atmayı tercih ettim.

Rowan'm gözleri ayaklarıma çevrildi ve bana doğru ilerleme politikasından vazgeçti, düşünceli düşünceli alnını kırıştırırken kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Bölmede oturabiliriz."

Dudaklarımdan gergin bir kahkaha çıktı, kendimi küçümseyen düşüncelerimle renkten yoksundu. Dünyada gitmek istediğim son yer hoşlandığı ilk oğlana fena tutulmuş, kafası karışık, utangaç ve zavallı bir ortaokullu gibi bir çizim bıraktığım o bölmeydi.

O yüzden ben de her zavallı ortaokullunun yapacağını yaptım. Kapıya doğru geriye bir adım daha attım ve kuyruklu yalan söyledim. "Aslında gitmem gerek. Ama seni görmek harikaydı."

Rowan'a özür diler bir şekilde gülümsedikten sonra uzun adımlarla çıkışa doğru yönelmiştim ki Lachlan yolumu kesti, kaçışımla benim aramda bir bekçi gibi dikiliyordu. Bir viski bardağını dudaklarına götürdü ve o şeytani sırıtışıyla bir yudum aldı. Rowan'ı görmek ve duygularımla savaşmaya kendimi öyle bir kaptırmıştım ki onun içkisini aldığını, masasından kalktığını ve kapıya erişimimi engellediğini fark etmemiştim.

Kahretsin.

"Şuna da bir bakın," dedi Lachlan ukala sırıtışıyla. "*Siktir. Git.*"

Rowan arkamda hırladı. "Lachlan..."

"Bu bulunması zor Sloane Shutherland'in ta kendisi değil mi?" diye devam etti Lachlan bardağındaki buzu döndürerek. "Senin kardeşimin fazla etkin hayal gücünün bir ürünü olduğunu düşünmeye başlıyordum."

"Git otur, Lachlan," dedi Rowan sıktığı dişlerinin arasından. Omzumun üzerinden bana kısacık bir mesafede kaskatı durduğu yere baktım, ellerini sımsıkı yumruk yapmıştı.

"Sen nasıl istersen, küçük kardeşim."

Lachlan sahte bir şerefeyle bardağını bana kaldırdı ve tembel adımlarla oturduğum bölmeye doğru gitti.

"O masaya dokunursan kahrolasıca ellerini koparır ve öleceğim güne kadar kıçımı silmek için kullanırım," diye homurdandı Rowan.

Lachlan durdu, kardeşine sinsice gülümsemek için yavaşça arkasına döndü, sonra omuz silkip kendi masasına yöneldi. Öfkeden kuduran şefin omzuna bir kez vuracak ve kulağına bir şey fısıldayacak kadar yakınından geçti. Rowan'ın gözleri koyulaştı ama benimkileri bir an olsun terk etmedi. Benim bakışlarım etrafta gezinirken bile, ne zaman ona dönseler orada bekliyordu.

"Sloane..."

Açılan kapı içeriye soğuk bir esintiyle beraber yüksek sesli, neşeli bir konuşma da taşıdı.

"Rowan! Bugünlük işin bitti mi?"

Arkama döndüm ve muhteşem görünen sarışın bir kadının hemen ardında eşit derecede güzel iki arkadaşıyla restorana girişini izledim. İkili kendilerini kahkaha ve özgüvenle dolup taşan canlı bir konuşmaya kaptırmıştı. Sarışın, Rowan'a yöneldi. Çıplak, bronz bacaklarını öne çıkaran stilettolarının üzerinde hiç sendelemedi, teni sanki pahalı bir spa tatilinden yeni dönmüş gibi parlıyordu.

Rowan'a kocaman sırıttı, tuzla buz ettiği gerginlikten o bihaberdi ama keskin parçaları beni baştan ayağa kesiyordu.

"Merhaba Anna," dedi. Kadın fark etmese de Rowan'ın karşılık vermediği bir sarılmayla bir kolunu omzuna dolarken bu iki kelime bıkkınlıkla çıkıyormuş gibi geldi. Kadın onu bıraktığında döndü ve beni ilk kez gördü.

"Ah, çok üzgünüm, pat diye dalmış gibi oldum, değil mi?" Bana samimi gelen özür diler bir gülümsemeyle baktı. Benim memnuniyetsiz bir müşteri mi, yemek eleştirmeni mi, yoksa et veya sebze tedarikçisi mi olduğumu çözmeye çalıştığını görebiliyordum, gerçi bahçıvan gibi bir tipim de yoktu.

Hayır, Anna. Belli ki utançtan ölmek üzere buradayım.

"Anna, bu Sloane." Rowan beni nereden tanıdığını nasıl açıklayacağını kafasında tartıyormuş gibi duraksadı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. "Sloane, bu da arkadaşım Anna."

"Selam, tanıştığıma memnun oldum," dedi o usta gülümsemesi özür diler hâlinden sıyırılıp sıcaklaştı. "Bize katılacak mısın?"

Boğazım acıyordu. Sesim pürüzlü bir gıcırtı şeklinde çıktı. Anna'nın yumuşak ve canlı tonuna kıyasla kulak tırmalayıcıydı. "Hayır ama davetin için teşekkür ederim. Benim gitmem gerek."

"*Sloane...*"

"Seni görmek güzeldi, Rowan. Yemek için teşekkürler, çok hoştu," dedim tatlı paketini sallayarak, onu en yakındaki kahrolası bir çöplüğe, yani hayatımın geri kalanının ait olduğu yere atmak için bir dürtü duyuyordum.

Bakışlarımı yalnızca bir anlığına Rowan'ın gözlerine çevirdim ve bunu yapar yapmaz pişman oldum. Dakikalar önce sesindeki bıkkınlık gözlerine sızmanın bir yolunu bulmuş, bakışlarına çaresizlik ve hoşnutsuzluk yerleşmişti. Bu, kalbimdeki sızıyı keskin ve delici bir acıya dönüştüren berbat bir bileşimdi.

Ona son kez hızlıca gülümsedim ve onda ne gibi bir etki yaratacağını görmek için beklemedim. Koşma isteğim öyle güçlüydü ki kapıya doğru attığım her aceleci adımı düşünmek zorunda kaldım. Muhtemelen kurtarabileceğim pek onurum kalmamıştı ama en azından kendimi yürümeye zorlayabilirdim.

Ben de öyle yaptım. Yürüyerek uzaklaştım. Ön kapıdan çıktım. Sokaktan aşağı indim. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Paketteki tatlıyı ne zaman çöpe attığımı hatırlamıyordum. Utanç dolu sıcak ilk gözyaşının yanağıma ne zaman aktığının farkında değildim.

Ta Castle Adası'na kadar yürümeye devam ettim, oraya vardığımda kıyıda durdum ve karanlık sulara baktım. Uzun bir süre orada kaldım. Otele dönüş yolum sonu gelmeyen yorucu bir yürüyüşten ibaretmiş gibi gelip de bütün enerjim bitmiş gibi hissedene kadar kaldım.

Kapıdan içeriye girer girmez dizüstü bilgisayarımı açıp ertesi sabah en erken uçuş için biletimi ayırttım, ardından huzursuz bir uykuya daldım.

Konuşabilir miyiz?

> Şu an uçağa biniyorum. Belki eve döndüğümde?

Evet elbette, haber verirsin. İyi yolculuklar.

Hey, dün eve sağ salim vardın mı?

> Evet, kusura bakma. Tam bir keşmekeş. İş çok yoğun. Bütün gün toplantıdan toplantıya giriyorum ama fırsat bulunca sana mesaj atacağım

Pardon, haftam biraz kontrolden çıktı da

Ve restoranına önce sana haber vermeden öylece çıkıp geldiğim için özür dilerim. Çok tuhaftı.

Boston'dan döndüğümden beri geçen on günün her saniyesi bir pusun içindeydi, telefonum ne zaman bir mesajla çınlasa kalbim bir sinir kriziyle isyan ediyordu. Kendimi bu an için hazırlıyordum ama en son mesajımı gönder tuşuna basıp da kullan at telefonumu kucağıma yüzüstü koyduğumda acaba Rowan okuyamadan mesajı geri mi alsam diye düşünmeye başlamıştım bile. Telefonum kucağımda titrediğinde hâlâ gözlerimi halıya dikmiş, kararsızlığımın derinliklerinde güçlükle ilerliyordum.

Tuhaf değildi. Keşke geldiğini bilseydim. Keşke kalsaydın.

Telefonu kapayıp sehpaya koydum, ardından başımı ellerimin arasına aldım ve beni başka bir dünyaya ışınlayabileceklerini umdum.

Hiçbir şey hissetmek zorunda olmadığım bir dünyaya.

Çünkü intikam almak kolaydı.

Ama geriye kalan her şey zordu.

YARATILIŞ

Rowan

Para verdiğim çocuk Jasmine Sokak 154 numaranın kapısını çalarken sokağın karşısındaki karaağacın arkasından izledim. Kapı bir dakika sonra açıldı ve o oradaydı, çocuğun ona doğru fırlatırcasına uzattığı kesekâğıdına başını eğip bakarken o güzel yüzünde kafa karışıklığını gösterir bir ifade vardı. Çocuğa sorduğu soruyu tam anlayamadım ama oğlanın hafifçe omuz silktiğini gördüm ve Sloane'un gözleri mahalleyi tararken yakalanmamak için ağacın arkasına hızla geri çekildim. Kulak kabartıp kapının kapanma sesiyle evden ayrılıp saklanma noktama yaklaşan çocuğun ayak sürüme sesini duymayı beklerken sırıtışım büyüdü.

"Halloldu, efendim," dedi ağaca yasladığı bisikletini alırken.

"Kimden olduğunu sordu mu?"

"Evet."

"Ona bir şey dedin mi?"

"Hayır."

"Aferin." Oğlana elli dolar verdim ve parayı pantolonunun arka cebine tıkıştırdı. "Yarın aynı saatte. Caddenin aşağısındaki posta kutusunun yanında buluşacağız, tamam mı?"

"Aynen. Görüşürüz."

Bunun ardından çocuk BMX'ine atlayıp uzaklaştı; şeker, video oyunu ya da artık bugünlerde on iki yaşındakiler neye para harcıyorsa, bunlar için yüz dolar daha zengindi. Eğer anlaşmamıza sadık kalırsa köşeyi dönecekti.

Ona kesekâğıdını ver. Senaryodan sapma. Elli dolar teslimat için, ellisi iş bittikten sonra.

Kullan at telefonumu çıkardım ve Sloane'la en son mesajlaşmamızı açtım.

Keşke kalsaydın, yazıyordu son mesajımda. Ve buna yanıt vermemişti.

Bu bir haftadan uzun bir süre önceydi. Sanki yere düşürdüğü kalbi ayaklar altında ezilmiş gibi gözlerinde saf bir dehşetle 3 Kişilik Bilet'te dikilmesinin üzerinden neredeyse üç hafta geçmişti. Bu beni asla beklemediğim bir şekilde yakıp geçmişti. Onu kalıp konuşmaya ikna edebileceğimi düşünmüştüm ama arkadaşlarımızın Lachlan'ın doğum günü partisi için öğle yemeğine gelmesiyle zamanlaması daha kötü olamazdı. Tipik bir Sloane davranışı göstererek ilk içgüdüsü kaçmak olmuştu, kuzey rüzgârlarına kapılmış bir tüy gibi.

Onun kendini daha da geri çekmesine izin veremezdim, yoksa parmaklarımın arasından kayıp gidecek ve onu asla geri alamayacaktım.

Ağaç gövdesinin yanından eve bakıyordum ki elimdeki telefonum titredi.

I Arpa şehriye mi?

Ağacın gövdesine yaslanıp ekranıma bakarak sırıttım.

I ???

I Evime sen mi arpa şehriye gönderttin??

| Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok.

| Ama... madem biri göndermiş, ise koyulsan da olur.

| Ve poşette parmesan varsa onu rendelemeye başlasan iyi olur.

| Ah ve eğer varsa biraz sarımsak da koy.

| Hiç mantar var mı peki? Belki onları da yıkarsın.

| Yan yemek olarak kuşkonmaz iyi gider. Kuşkonmaz var mı?

Telefonum çaldı ve aramayı yanıtlamadan önce bir dakika beklemek için kendimi zorladım.

"Sana yardımcı olabilir miyim, Karakuş?"

"Ne yapıyorsun?" Sesi temkinliydi ama ürkekliğinin ardındaki eğlendiğini gösteren tınıyı yine de yakaladım.

"Neden bahsettiğinden emin değilim."

"Evime yemek mi gönderttin?" Bir duraksama oldu. Eminim ki pencerelerden dışarıyı kontrol ediyor, benden bir iz arıyordu. "Yemeğim var, Rowan."

"Ne iyi. Sanırım bu seni tam teşekküllü bir yetişkin kılıyor."

Sloane'un gözlerini devirdiğini neredeyse görebiliyordum, yanaklarına basan sıcaklığı neredeyse hissedebiliyordum. Keşke cildine benek benek saçılmış çillerine dokunabilseydim.

Aramızdaki tek ses onun uzun, düzenli nefes verişiydi. "Ne yapıyorsun?" diye sorduğunda Sloane'un sesi melankolik ve sessizdi.

"Geçen sefer yapmam gerekeni. Seninle yemek pişiriyorum," dedim. "Yemeği beraber hazırlayacağız. Telefonu hoparlöre al ve parmesanı rendelemeye başla."

Başka bir duraksama aramızdaki ipliğe kopacakmış gibi gelene kadar ağırlık bindirdi.

"Keşke kalsaydın, Karakuş. Seni mutfağa götürürdüm. Beraber bir şeyler pişirirdik," derken sesim kısıktı ve bütün eğlence tınısı kaybolmuştu.

"Meşguldün. Ben... davetsiz gelmiştim."

"Senin için zaman ayırırdım. Sen..." Gerekenden daha fazlasını söylemeden önce yutkundum. "Sen benim arkadaşımsın. Hatta belki bir gün en yakın arkadaşım olursun."

Sessizlik uzadıkça uzadı, öyle ki hat mı koptu diye kontrol etmek için telefonu kulağımdan çektim. Hattan Sloane'un sesi geldiğinde fısıltıdan biraz yüksekti ama yine de sanki bir çığlıktan daha yüksek çıkıyormuş gibi geliyordu.

"Beni neredeyse tanımıyorsun bile," dedi.

"Gerçekten mi? Çünkü her iddiasına varım ki en karanlık yanlarını herkesten iyi biliyorum. Tıpkı senin de benimkileri bildiğin gibi. Ve bilmene rağmen hâlâ benimle takılmak istiyorsun. Yani çoğunlukla." Sloane'un yumuşak kahkahası hattan kulağıma ulaştığında gülümsedim. "Yani bu da seni arkadaşım yapıyor, hoşuna gitsin gitmesin."

Uzun bir an sessizlik oldu, sonra bir çekmecenin açılma ve içindeki çatal bıçağın şıngırdama sesi duyuldu.

"Bütün bu peynir kalıbının hepsini mi rendelemem gerek? Bu minik bir bebek boyutunda."

Bir ağacın yanında kahrolası bir deli gibi sırıtarak çok gülünç görünüyor olmalıydım ama umurumda bile değildi. "Peyniri ne kadar seviyorsun?"

"Bayağı."

"Öyleyse bebek kafası boyutuna gelene kadar rendele."

"Ciddi misin?"

"Peyniri sevdiğini söyledin. Şimdi işe koyul, Karakuş."

Hattan tereddütlü bir "pekiii" geldi ama benimle değil kendi kendine konuştuğuna emindim. Sert parmesan peynirinin rendenin metal dişlerine sürtünmesinin düzenli sesi düşüncelerime yumuşak bir tonla eşlik etti. Mutfağının neye benzediğini, Sloane'un simsiyah saçlarını arkadan dağınık bir topuz yapmış, aşırı havalı eski bir tişörtü belinden bağlamış hâlde tezgâhta dikildiğini hayal etmeye çalışıyordum. Orada onunla olabilirdim, arkasından yaklaşıp onu tezgâhla arama sıkıştırabilirdim, o ısırmak istediğim yuvarlak kıçına aletimi dayar, sonra...

"Bir bebek kafası büyüklüğünde peyniri rendeledikten sonra ne yapmam gerek?" diye sordu Sloane rendeleme sesi hâlâ arka plandan gelirken. Bir an için acaba yüksek sesle inledim mi diye merak ettim.

Boğazımı temizledim, birden kesekâğıdına onun için koyduğum tüm malzemeler zihnimden silinmişti. "Iı, kuşkonmazı yıka ve sap kısımlarının uçlarını kes."

"Tamam."

Rende sabit bir ritimle işini yapmaya devam ediyordu. Elimi saçlarımdan geçirdim ve kkendimi toplamaya karar verdim. "Eee, Boston'a iş için geldiğini söylemiştin. Bir görüşmen mi vardı?"

"Iı... evet."

"Ne tür bir görüşme?"

"Müfettiş görüşmesi."

"Bu kulağa... korkutucu geliyor."

Sloane sessiz bir kahkaha attı. "Hem evet hem hayır. Bahsettiklerim *polis* müfettişi değil. Kliniklerinde bizim deneylerimizi test eden farmakologlara böyle diyoruz. Müfettiş görüşmesiyse onları ve ekiplerini çalışmayla ilgili eğitiyoruz. Eğer sunum

yapman gerekiyorsa görüşmeler biraz korkutucu olabiliyor. Birkaç doktorun önünde sahneye çıkmak göz korkutucu. Elli seyirci de olabilir, üç yüz de. Pek çok sunum yaptım ama teknik ekip mikrofonumu takarken bazen hâlâ geriliyorum."

"Mikrofon mu? Madonna, Britney Spears gibi mi yani?"

Sloane kıkırdadı. "Bazen."

Kendimi toplama kararım buraya kadardı demek.

Kıvrımlarını saran bir kalem etek içinde, Madonna mikrofonu elinde, sahnede dikilip o boğuk bar şarkıcısı sesiyle birkaç doktora patronluk taslayan Profesyonel Sloane ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir fanteziydi.

Hapı yutmuştum.

"Güzel, güzel..." dedim, aletim kapısına gidip onu mutfak tezgâhında becermem için bana yalvarırken duruşumu değiştirdim. "Gelip izleyebilir miyim?"

Sloane güldü. "Hayır?"

"Lütfen?"

"*Hayır*, seni ucube. Gelip izleyemezsin."

"Neden olmasın? Kulağa hem ateşli hem eğitici geliyor."

Boğuk kahkahası göğsümü ısıttı. "İlk olarak hepsi gizli. İkincisiyse dikkatimi dağıtırdın."

Kalbimde havai fişekler patlıyordu âdeta. "Tatlı yüzümle mi?"

"Off. *Hayır*." Bu hayır aslında evet demekti. Yanaklarının kızardığını neredeyse hattan görebiliyordum. Keşke onu FaceTime'dan arayabilseydim ama o zaman nerede olduğumu anlardı. Abayı yakmış bir aptal gibi sokağının karşısında dikiliyordum; onu korkutup kaçırmaktan kapısına gidemeyecek kadar korkuyordum ama bunu umursayacak kadar yakınlarında olmak da istiyordum çaresizce. "Bebek kafası boyutunda peynirim oldu. Şimdi kuşkonmaza geçeceğim," dedi yumuşak bir sesle.

"Onunla işin bittiğinde ocağa tuzlu su koy."

"Tamam."

Arka planda kesme işlemi başladı ve Sloane'un sesinin yokluğunda kulağıma ulaştı. Gözlerimi kapayıp başımı ağaca dayadım ve eliyle bıçak sapını ustaca tutuşunu gözümde canlandırmaya çalıştım. Bunun nesi acayip seksiydi bilmiyordum ama öyleydi. Tıpkı minik Madonna mikrofonuyla sahnede olmasının düşüncesi gibi. Restoranımdaki bölmede eskizinin üzerine eğilmiş görüntüsü gibi.

"Neden orada çalışıyorsun?" diye sordum birden.

"Viamax'te mi?"

"Evet. Neden para kazanmak için sanatı seçmedin?"

Sloane alaycı bir nefes vermeden önce bir duraksama oldu. Boynundan başlayıp göğsüne kadar inen kızarıklık kan kırmızısı olmalıydı. "Kuş eskizleri satarak para kazanacak hâlim yok, Rowan."

3 Kişilik Bilet'te oturduğu bölmeye, sanki ardında bıraktığı o çizimi ve muhtemelen kahrolasıca bütün restoranı alev püskürtme makinesiyle taramak istiyormuş gibi baktıktan sonra bu konuyu açmasına şaşırmıştım. Ama onu açıkça utandıran o anın bahsini açsa da hâlâ soruyu saptırıyordu. "Ama kazanabilirsin. Eğer istediğin buysa başka sanatla da uğraşabilirsin."

"İstediğim bu değil." Sertçe söylediği kelimeleri, sanki aklıma iyice girmelerini bekliyormuş gibi aramızdaki sessizlikte çınladı. "Yaptığım işi seviyorum. Gençken kendim için hayal ettiğim kariyerden farklı. Ama kimin bunun aksi ki? Çoğumuz yunus eğiticisi falan olmuyoruz yani." Kıkırdadıktan sonra yine duraksadı ama bu sefer üstelemedim, onun lafını toparlamasını beklemekten memnundum. "Sanat bazen kötü hatıraları yüzeye çıkarıyor. Eskiden yağlıboya yapmayı severdim. Saatlerce resim yapardım. Heykel üzerine de denemeler yapmaya başlamıştım. Ama... bir şeyler değişti. Eskiz

temel gibidir. Her şey yanıp kül olduğunda geriye o kaldı ve hâlâ keyif aldığını bir tek o var. Eh, bir de ağlarım var tabii, onlar da bana sanat gibi geliyor."

Bunlar Sloane'un minik parçaları olabilirdi ama yine de onlara sıkı sıkıya tutundum. Benim sanatım tekrar yaratmaya katlanamayacağım kadar lekelenmemişti hiç. Sanatı Sloane'dan ne resim ne de heykel yapabilecek, kendini sadece eskize indirgeyecek derecede söküp alan şey neydi, merak ettim.

"Ben hep şef olmak istemiştim," dedim. "Küçükken bile."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Sligo'daki çocukluk evimdeki mutfağı anımsarken bakışlarımı ayakkabılarıma çevirdim; küçük masanın etrafında toplanıp kardeşlerimle yemek yediğimizi, üçümüzün genelde karanlık ve davetkâr olmayan o evde yalnız olduğumuzu. "Lachlan eve malzeme getirmenin bir yolunu bulurdu. Ben de pişirirdim. Ve o yaşlarda en küçüğümüz yemek seçen bokun tekiydi, o yüzden ben de sınırlı kaynaklar kullanarak güzel aromalar yaratmada gitgide kendimi geliştirdim. Yemek pişirmek bir nevi kaçış oldu. Zihnimin özgür kalıp keşfedebileceği güvenli bir liman."

"Mutfak sanatları. Kelimenin tam anlamıyla."

"Aynen öyle. Ve yemek pişirmedeki maharetim evdeki zor zamanları muhtemelen biraz kolaylaştırmıştır." En azından babamın alkolden ya da uyuşturucudan kafası güzel olduğu zamanlar öfkesi açlık yüzünden daha da kötüleşmiyordu. Birkaç sefer bana vurmak yerine mutfağa itecek kadar kendini kontrol edip yemek istediği anlar vardı. Yemek pişirmek bir tür zırh hâline gelmişti. Çok sağlam değildi ama yine de bir kalkandı işte. Darbeyi yumuşatacak bir şey. "Sanırım şanslıydım. Yemek tutkum hâlâ yaşıyor. En nihayetinde de benim ve kardeşlerimin kendimize daha iyi bir hayat inşa etmekte kullandığımız düzeneklerden biri hâline geldi."

Sloane duraksadı, "Sen ve kardeşlerinin başına bunlar geldiği için üzgünüm. Ama sanatının yaşamasına sevindim," derken sesinde melankoli vardı.

"Ve ben de sanatından artık keyif almadığın için üzgünüm."

"Ben de. Ama kendi sanatını bana öğrettiğin için teşekkürler. Henüz sadece bebek kafası boyutunda peynir rendelemiş olabilirim ama..." Sanki cesaretini topluyormuş gibi durup derin bir nefes aldı. "Eğleniyorum."

Abartılı bir şekilde nefes verdim. "*Hayır*, eğlenemezsin. Bu, planımın bir parçası değildi."

Sloane kıkırdadı, yemeğin kalan hazırlıklarını anlattığım süre boyunca sırıttım. O yemeği yerken telefonu kapamadık ve tek başına yememek için benim de atıştırmalık bir şeyler bulmamda ısrar etti. Elimde sadece çantamdaki ezilmiş bir gronala bar vardı ama rasgele şeylerden bahsederken yine de onu yedim. Raleigh. Boston. Yemekler. İçecekler. Her şey. Hiçbir şey.

Yemek yemeyi bitirince oradan ayrıldım, lavaboda meşgul olduğunu bildiğim âna kadar saklanma yerimden çıkmadım.

Ertesi gün tekrar gittim. Oğlan market poşetlerini teslim ederken ağacın arkasında bekledim. Bir yüz dolar daha kazandı. Sloane beni aradı ve beraber feta peynirli karides kavurması ve *polenta** yaptık. Onunla yiyebileyim diye yanımda paket salata getirmiştim. İşten bahsettik. Eğlenceden. Biraz Albert Briscoe'dan ve evine yaptığımız tesadüfi ziyaretin sonuçlarından. Birkaç cinayet ona bağlanmıştı ve Sloane bundan memnun görünüyordu. Polisi doğru yöne sevk etmiş olabilirdim ama bunu ona söylemedim.

Üçüncü gün, kapıyı açtığında duyabileceğim kadar eve yakın başka bir ağacın arkasına saklandım. Sloane çocuğu

* Zerdeçal, rendelenmiş kaşar peyniri ve mısır irmiğiyle yapılan bir tür garnitür. *-çn*

soru yağmuruna tuttu ama oğlan direndi. Hakkını vermem lazımdı ki epey güvenilir biriydi. Ağacın arkasından dikkatle baktığımda Sloane'un yüzündeki hüsranı görebiliyordum ama çocuğu korkutmak da istemiyordu. Bisikletini alırken ona bu kadar parayla ne yapacağını sordum ve bana PlayStation almak için biriktireceğini söyledi. Gitmeden önce ona fazladan iki yüz dolar verdim.

Sloane güzel bir Wagyu* fileminyondan biftek yaptı, yanma da ızgara Brüksel lahanası vardı. En çok bu yemeği yaparken gerilmişti. Mahvetmek istemediğini biliyordum. Mahvetmedi de zaten. Bana bir fotoğraf gönderdi, et mükemmel derecede orta az pişmişti. Her lokmasında mırıldandı. Ailelerimiz hakkında konuştuk. Eh, ben kardeşlerimden bahsettim. Onun anlatacak pek bir şeyi yoktu. Ne kardeşleri ne de yakın olduğu kuzenleri vardı. Ebeveynleri doğum gününde ve Noellerde iletişime geçiyordu ama o kadardı. Kendi hayatlarına dalmışlardı ve Sloane'un bunu paylaşmak istemediğini hissettim. Belki de onlar hakkında hatırlanmaya değer çok bir şey yoktu. Ve ben bunu çoğu insandan daha iyi anlıyordum.

Ertesi gün uzun bir süre boyunca ağacın arkasına saklandım ve evini izledim. Bir noktada kapıyı açıp dışarı birkaç adım attı. Kaşlarını çatarak sokağın aşağısına baktı. Bakışları benim olduğum tarafa odaklanıp yolun diğer tarafını incelerken görüş açısından çıktım. Oğlan yoktu. Yemek malzemeleri yoktu.

İçeri girip kapıyı kilitledi. Perdeler açılıp ardından kapandı.

Birkaç dakika sonra çekip gittim. Kiralık arabamdaydım, kullan at telefonum gelen bir mesajla cebimde titrediğinde çoktan havalimanına doğru yol alıyordum. Mesajı okumamak için kendimi zorladım. Boston'da eve girene kadar okumayacaktım.

* Japon sığır eti. *-en*

Çünkü okursam biliyordum ki Jasmine Sokağı'na geri dönmek için lanet uçağın kapısını sökme olasılığım vardı.

Birkaç saat sonra çatırdayan buz küplerinin üzerine kendime cömertçe viski doldururken telefonu elimde sımsıkı tutuyordum. Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkarıp en sevdiğim deri koltuğuma yerleştikten ve ayaklarımı uzattıktan sonra ekrana baktım.

Kendimi beklemeye zorlamak leziz bir işkenceydi. Sloane'dan gelen okunmamış mesajı açarken alkol boğazımı yakıyordu.

| Bugün seni özledim.

| Ayrıca sen olmadan bir şey pişiremediğimi fark ettim. Meğer olgun bir yetişkin değilmişim.

Gülümsedim ve içkimden büyük bir yudum aldıktan sonra cevabımı yazmak için bardağı kenara koydum.

| Ben de seni özledim. O görüşmelerden biri için bir daha Boston'a geldiğinde beraber restoranda o dolgulu incirli yufka tatlısını yapacağız.

Gece geç olduğu ve cevap vermem uzun sürdüğü için Sloane'un yanıtlayacağından emin değildim. Ama neredeyse anında üç noktanın hareket ettiğini gördüm, ardından:

| Bu çok hoşuma gider

Başımı deriye yaslarken gözlerim kapandı. Verandasına çıkıp gelmeyen teslimat için yolun iki tarafına da bakarken

yüzünün aldığı şekli düşününce gülümsedim. Hayal kırıklığı hiç bu kadar tatlı gelmemişti.

Telefonum elimde titredi.

| Oyun için birkaç haftaya görüşürüz.
| Arkadaş olalım olmayalım, kıçını
| tekmeleyeceğim. Bil diye söylüyorum...

Loş ışıkta gülümsedim.

| Ben de ona güveniyordum.

DİJON

Sloane

Thorsten Harris gibi bir adamı köşeye sıkıştırmak bir sanattı.

İlk püf noktası ona güvende hissettiği bir yerdeyken yaklaşmaktı,. daha önce orada avlanıp da başarılı olduğu için kendi küçük göletinde zirvede bir yırtıcı olduğunu sandığı bir yerdeyken. Mesela burası gibi; Orion Bar, Thorsten'ın tercih ettiği alan içinde kaldığını bildiğim lüks bir kokteyl bardı. Maceraya çıkmış gibi hissedecek kadar evinden uzak, avını oraya çekmesini mümkün kılacak kadar da yakındı.

Sürecin ikinci adımı nelerden hoşlandığını öğrenmekti. Onu neyin heyecanlandırdığını. Nelerden nefret ettiğini. Thorsten söz konusu olduğunda, o beyaz şaraptan, enfes yemeklerden ve pahalı şeylerden hoşlanıyordu. Her zaman *hoş* şeyler değillerdi, evet pahalılardı ama çoğunlukla şatafatlı ve gösterişlilerdi. Nelerden nefret ettiğine gelirsek... Kaba davranışlardan. Bir de belli ki tatlı patatesten. Sonra tüm bu bilgileri alırdınız ve adamla yakınlık kurmaya başlardınız.

Son adım işin en alengirli kısmıydı: Adamı ona ilginç bir zafer vadedecek kadar zeki olduğunuza inandırmanız lazımdı, av olabilirdiniz ama ödülü kazanmak için riske değer olmalıydınız. Ancak aynı zamanda yabancının teki olmasına

rağmen ertesi akşam onun evinde yemek davetini seve seve kabul edecek kadar da aptal görünmeliydiniz.

Ya da tüm bu adımları pencereden fırlatabilir ve Rowan Kane olabilirdiniz.

Beyaz deri koltukta yanımdaki boş yere bir motorcu kaskı düştü.

Kanım anında bir yanardağ gibi kaynamaya başladı.

"Seni bu taraflarda görmek ne hoş," dedi pis bir sırıtışla pat diye yanıma otururken.

Ona yanıt olarak sinirli sinirli baktım.

Bu hiddetim bana bir göz kırpma kazandırdı, ardından masanın üzerinden kolunu uzatıp karşımda oturan adama doğru eğildi.

"Merhaba, sizinle tanışmak bir zevk. Ben Rowan."

"Thorsten Harris, o zevk bana ait," dedi iyi giyimli, yaşça büyük eşlikçim Rowan'ın uzattığı eli sıkarak. Thorsten'ı köşeye sıkıştırmaya çabalarken dört gündür tam da bu senaryodan kaçınmaya çalışıyordum. Rowan, Thorsten'ın yıllık hedefimiz olduğunu şu an öğrenmişti ama *nedenini* bilmiyor gibi görünüyordu.

Otelden gizlice çıktığımda kiralık arabası hâlâ otoparktaydı ve onu nihayet atlattığımı düşünmüştüm.

Belli ki onu yanlış değerlendirmiştim.

Ve bu gerçekle öyle *kendinden geçmişti* ki.

"Böldüğüm için özür dilerim," diye devam etti Rowan, cazibe cephaneliğindeki her bombanın pimini çekmeye hazırdı. O kahrolasıca kusursuz gülümsemesini benim avıma yöneltti, muhtemelen beni başarıyla takip edip bulmanın heyecanıyla cildi parlak ve kırmızıydı. "Geçerken arkadaşımın arabasını gördüm ve o kadar uzun zamandır görüşmüyorduk ki ona durup bir selam vereyim dedim."

Sonra cazibe saldırısını tam güç bana yönlendirdi. "Merhaba arkadaşım."

"Seni burada görmek ne büyük bir mutluluk, Rowan. O kadar heyecanlandım ki." Ona gergince gülümsemeden önce şarabımdan büyük bir yudum aldım. Aramızdaki sessizlik uzadıkça uzadı. Thorsten yerinde kıpırdandığında bir inlemeyi bastırdım, onun görgü kurallarıyla ilgili sınırlarını zorladığımın farkındaydım. "Bize katılmak ister misin?" dedim ruhsuzca. Gülümsememin açık açık *cehennemin dibine siktir git* diyen tehlikeli bir tarafı vardı.

Rowan ise, "Bu çok hoşuma gider," dedi.

Bir dakika içinde Thorsten, Rowan'ın bardağına pahalı Chianti'den cömertçe koymuştu.

Beş dakika içinde Rowan adamın kahkahalara boğularak ellerini çırpmasına neden olmuştu.

On dakika içinde Thorsten yarın akşam evinde yiyeceğimiz yemeğe Rowan'ı davet etmek için resmen kendini paralıyordu, bütün akşamı bunu yalnız bir macera olacak bir şekilde planlayarak geçirmiştim.

İki saat sonra fiyakalı bardan yan yana çıkıyorduk, Thorsten önümüzdeydi ve yarınki yemek planları kesinleşmişti.

Bense öfkeden köpürüyordum.

"Sana hakkını vermem gerek," diye fısıldadım Thorsten arabasına binip onu el sallayarak yolcu ederken. "Evime yemek malzemeleri gönderme numaran çok tatlıydı. Beni neredeyse şu *beraber yemek pişirelim* olayıyla kandırıyordun."

"*Kandırmak* mı?" Rowan parlak ve alaycı gözleriyle beni baştan ayağa süzdü. "Ne kastettiğinden emin değilim, Karakuş."

"Fikrini değiştirip bu sezonun oyununda fırsatını yakaladığın gibi devasa bir baş ağrısı olmayacağına kanacaktım," dedim. Sesli bir kahkaha attı ve başımı kaldırıp ters ters ona bakarken kollarımı göğsümde kavuşturdum. "*Hilebazsın.*"

"Değilim."

"Kendin araştırmak yerine kimin peşinde olduğumuzu çözmek için beni bıkmadan usanmadan takip edip durdun."

"Bunu yapamayacağım kurallar kitabında yazmıyor."

"Bizim lanet bir kurallar kitabımız yok. Ama olmalı. Kural bir: Kendi araştırmanı kendin yap."

"Seni takip ederek bu kadar eğlenebilecekken neden öyle yapayım ki?" Winston'ın dört dörtlük bir taklidiyle hırlayınca Rowan'ın gülümsemesi daha da sinsileşti. "Eee... o adam kim?"

Oflayıp gözlerimi devirdikten sonra topuğumun üzerinde döndüm ve ayaklarımı yere vura vura kiralık arabama doğru gittim. "Sen *en kötüsüsün*," diye tısladım Rowan sürücü kapısını benim için açarken. "Sen ve senin" –koltuğuma geçerken elimi ondan tarafa savurdum– "dümenlerin."

Aracıma doğru eğilirken Rowan alaycı bir şekilde güldü, yüzü benimkine o kadar yakındı ki verdiği her nefesi yanağımda hissettim. Bunun midemi farklı bir öfkeyle burduğunu görmezden gelmeye çalıştım. "*Dümen*. Bunu ejderha müstehcenliğinden korsan pornosuna geçtiğinin işareti olarak mı yorumlamalıyım?"

"Belki de."

"Biliyor musun, öfkelendiğinde çok tatlı oluyorsun."

"Ve sen de hâlâ *en kötüsüsün,*" diye tısladım kapımı ondan çekip kurtarırken.

Ben kapıyı eline kapayamadan kaçmayı başardı ama sataşan kahkahasıyla veda sözleri kulağıma geldi: "Beni bir gün seveceksin."

Ertesi gün, o gün değildi.

Rowan otel restoranındaki tek kişilik kahvaltıma kendini emrivaki davet etmişken değildi. Alışveriş merkezinde kıyafet alışverişi yaparken çıkageldiğinde de değildi, gerçi poşetlerimi taşımış ve boyundan bağlamalı tatlı retro bir elbise

seçmeme yardımcı olmuştu. Ama sonuçta bu da bir avantaj kazanma taktiğiydi. Kurnaz piç. Ve o *bir gün,* Thorsten'ın Calabasas'taki büyük, izbe evine park edip de Rowan'ın kiralık motosikletini orada bulduğum bugün de değildi kesinlikle. Rowan motosikletine yaslanmıştı, siyah deri ceketi içinde günah kadar ateşliydi. Gözleriyle beni baştan ayağa süzdü, bakışları bütün bedenimi ateşe vermişti ve o da bunu biliyordu.

"İyi akşamlar, Karakuş," dedi motosikletten uzaklaşarak.

"Cellat."

Kollarımı göğsümde kavuşturup kalçamı yana çıkarırken Rowan önümde durdu. "Güzel elbise. Biri seçmene yardım mı etti? Artık her kimse belli ki mükemmel bir zevki varmış."

"Mükemmel zevk. Sıfır sınır."

Rowan sırttı. "Hemfikir olduğumuza sevindim."

Ona en abartılı göz devirişimle baktım, tam üzerine saldıracaktım ki ön kapı açıldı ve Thorsten kollarını bir selamlamayla açarak eşikte durdu.

"Hoş geldiniz, genç arkadaşlarım," dedi, ünlü konukları ağırlamaya hazırmış gibi görünüyordu. Kır saçları kusursuzca şekillendirilmişti. Bordo jakarlı takım ceketi batan güneşte parlıyordu. Gülümsemesinde gizli bir keskinlik vardı. "Lütfen içeri girin."

Thorsten kenara çekilip bize saray yavrusu evine girmemiz için işaret etti.

İlk baskı kitapların, seramik figürlerin ve tabloların etrafımızı sardığı oturma odasında kokteyl içerek başladık. Thorsten bize koleksiyonunu gösterirken sanatı takdir etmeyi es geçmedim, en değerli eserleri dikkatlice etiketlenmişti. O geçip gittikten sonra bile, Edward Hopper'ın *Night Shadows* adlı imzalı gravürüne uzun uzun baktım. Eser şehrin sokaklarında yalnız yürüyen bir adamı tepeden gösteriyordu, sokak lambasının ışığı etrafına yoğun gölgeler düşürüyordu.

Adamdaki bir şeyler şeytani görünüyordu. Birini takip ediyor olabilirdi. *Avlanıyor* olabilirdi. Sağıma soluma baktığımda beni içine çeken sanattan doğan anlatıyı fark ettim.

Solumda, Andrew Prokos'un *Fulton Oculus #2* adlı siyah-beyaz fotoğrafı vardı. Görüntü çelik ve camdan yapılmış, her şeyi gören uğursuz bir göz hissi uyandırıyordu.

Sağımda, John Singer Sargent'ın yemek masasında oturan bir kadını tasvir eden bir tablosu vardı. Kadın seyirciye dönüktü, eliyle kırmızı şarap kadehi tutuyordu. Onun yanında, tablonun en sağ ucunda bir adam oturuyordu. Ama adam seyirciye değil, *kadına* bakıyordu.

Bu tablonun da ötesinde Félix Vallotton'dan *The Waltz* adlı bir baskı vardı. Tasvir ettiği dans eden çiftler olsa da neredeyse hayaletimsi görünüyorlardı. Sağ alt köşedeki kadın uyuyormuş gibiydi.

Ondan sonra da...

Rowan'a bakıp kokteylimi hiç içmeden sehpadaki bir bardak altlığına koydum. Rowan ev sahibiyle sohbete daldığından bunu fark etmedi.

Ama Thorsten fark etti.

"Tadı hoşuna gitmedi mi, hayatım?" diye sordu gergin bir gülümsemeyle.

"Çok lezzetli, teşekkür ederim. Sadece kendimi senin o harika şarap koleksiyonuna saklıyorum," diye yanıtladım başımı eğerek.

Kendi içkisini masaya koyup esas etkinliğe geçme vaktinin geldiğini duyurduğunda daha rahatlamış bir şekilde gülümsüyordu.

"Masamı bu akşam profesyonel bir şefin onurlandırmasına ne kadar sevindim anlatamam," dedi Thorsten bizi yemek odasına götürürken. Burada kısık sesle klasik müzik çalıyordu ve masanın ortasındaki ince işçilikli süsün siyah çiçeklerinin arasında

mumlar titreşiyordu. Bana peluş kırmızı kadifeyle kaplı maun bir sandalyeyi işaret edip masadan çekti ve ben otururken masaya doğru geri ittirdi. "Ve elbette onun güzel eşlikçisinin de."

"Teşekkür ederim," dedim önümdeki servise doğru ağırbaşlı bir şekilde gülümseyerek. Antika ince porselenler hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama bunlardan herhangi biri kırılsa Thorsten'ın krize gireceğine her iddiasına vardım.

Bu düşünceyi sonrası için aklıma yazdım.

"Ne kadar da tatlı bir çiftsiniz. Nasıl tanışmıştınız?"

"Ah, biz sadece arkadaşız," dediğim sırada Rowan da "Bir bataklık gezisinde," dedi.

Thorsten gülerken birbirimize sertçe baktık. "İlişki durumunuz hakkında farklı fikirleriniz var gibi."

"Eh, göz kamaştırıcı garsonlarla ve Rowan'a tapan sosyetik müdavimlerle yarışmak zor," dedim iç bayıltıcı tatlı bir gülümsemeyle.

"Sloane'la kimse yarışamaz." Rowan'ın gözleri benimkilere demir attı ve beni o lacivert denizin derinliklerine çekti. "Sadece bunu henüz fark etmedi."

Gözlerimiz bir an birbirine kenetli kaldı, bu göğsüme çok ağır geldi. Ama Thorsten'ın kıkırdamasıyla bu kocaman bir boşluk oluşturan an kısa sürdü, şarap mantarının patlama sesi aramızdaki bağı kopardı. "Belki de bu akşam fark eder. Mutfak sanatından feyz alalım. Longfellow'un da söylediği üzere, 'Sanat daimîdir, zaman ise geçici ve kalbimiz her ne kadar yiğit ve cesur olsa da sesi boğuk davullar gibi olan her atışıyla mezara doğru cenaze marşı çalar.'"

Thorsten şarabını doldurmaya odaklanırken Rowan'la bakıştık ve ev sahibimiz bize doğru dönmeden önce gözlerimi devirmeyi ve Rowan'm kısa sırıtışını yakalamayı başardım.

Şarabım kabartmalı kristal bir kadehe doldurulup da Thorsten sandalyesine yerleştiğinde kadehini kaldırdı. "Yeni

arkadaşlara. Ve bazılarımız için belki de bir gün arkadaştan fazlası olmaya."

"Yeni arkadaşlara," diye söylediklerini tekrar ettik ve Rowan'ın son kısmı tekrarlayacağını umut ettiğimi fark etmemle beraber hiç beklenmedik küçük bir hayal kırıklığı derimin altına işledi.

Ev sahibimiz şarabından bir yudum aldı ve o bu kadar ağız dolusu içtiyse güvenli olmalı diye düşünerek ben de aynısını yaptım. Kadehini kaldırıp kırmızı şarabına doğru sırıttı. "2015 Tenuta Tignanello, 'Marchese Antinori' Riserva. Güzel bir Chianti şarabını çok severim," dedi. Bir yudum daha içip derin bir nefes alırken gözlerini kapadı, ardından aniden gözlerini açtı. "Hadi başlayalım."

Thorsten servisinin yanında duran küçük bir zili aldı ve çınlayan melodisi yemek odasını doldurdu. Bir dakika sonra bir adam yavaş ve dikkatli adımlarla odaya girdi, masaya doğru gümüş bir servis arabası sürüyordu. Otuzlarının sonlarında görünüyordu, uzun, geniş omuzlarıyla atletik yapıdaydı, sanki kasları yapmaları gereken bir işleri olduğunu unutmuş gibiydi. İyileşen morluğun geride bıraktığı sarılık boş gözlerini çevreliyordu.

"Bu, David," dedi Thorsten, David önüme ordövr tabağı yerleştirirken. David başını kaldırıp bakmadı, Rowan'ın tabağını almak için servis arabasına yorgun argın geri döndü sadece. "Bay Miller konuşamıyor. Yakın zamanda korkunç bir kaza geçirdi, ben de ona iş verdim."

"Ah, ne kadar naziksin," dedim. Midem huzursuzlukla buruldu. Rowan'ın kiminle uğraştığımızı dünden sonra çözmüş olabileceğini sanmıştım ama başımı kaldırıp ona baktığımda pişman oldum. Göz göze geldiğimizde kaşlarımı kaldırdım. *Hâlâ çözmedin mi, tatlı oğlan* demeye çalıştım sadece kocaman açtığım gözlerimle.

Rowan başını yana yatırdı ve bana kafa karışıklığıyla dolu, çabucak kaybolan bir ifadeyle bakarak, *"Ha?"* dedi.

Yok. Kesinlikle çözmemişti.

Pişmanlık sancısı yakmaya başladı.

Thorsten'ın da tabağı önüne yerleştirildiğinde David gitti. "Keçi peynirli İtalyan usulü kızarmış ekmek, yanında da ançüezli zeytin ezmesi," diye anlattı Thorsten. "Afiyet olsun."

Başlangıç tabaklarımıza başlarken rahatlamayla iç geçirdiğimin çok belli olmamasına uğraştım. Epey güzeldi, belki biraz tuzluydu ama hoş bir başlangıçtı. Rowan, Thorsten'ı içten görünen iltifatlarla büyüledi ve ikisi yemeği daha da lezzetli kılacak olası değişiklikler üzerine bir sohbete koyuldu. Rowan biraz tatlımsı tat vermesi için incir önerdi, bense onun yoğun bakışlarından kaçınmak için gözlerimi ev sahibimizden ayırmıyordum. Bakışları yanağımda yoğunlaştı, 3 Kişilik Bilet'in tatlı menüsündeki dolgulu incirli yufka tatlısından bahsederken sanki tenimi damgalamış gibi yaktı.

Muhabbete ayak uydurdum, başımla onaylayıp doğru yerlerde güldüm ama aslında dikkatimi o kadar da vermiyordum, yalnızca yüz ifadelerimi kullanarak Rowan'a nasıl bir şeyler anlatacağımdan endişelenmekle meşguldüm.

Başlangıç yemeği bittiğinde Thorsten tekrar zili çalarak David'i çağırdı ve o da tabaklarımızı toplayıp gazpaçoyla* geri döndü. Bu öğün fena değildi, öyle özel bir şey yoktu ama Rowan memnun görünüyordu, ikisi Thorsten'ın mülkünde yetişen domateslerin çeşitliliğini tartışmaya koyuldu.

Thorsten arka bahçede yetiştirdiği diğer bitkileri ve zerzevatları detaylandırdığında Rowan, "Bahçeni görmek çok isterim," dedi.

Thorsten'ın takındığı cana yakın maskesi düştü, gözlerinde vahşi bir parıltı alevlendi ve gözlerini açıp kapamasıyla kayboldu. "Ah, eminim bunu ayarlayabilirim."

* İspanyollara özgü soğuk domates çorbası. *-çn*

Rowan sırıttı ama bu onun sırlarla dolu gülümsemesiydi ve bunu iyi tanıyordum. En azından başka bir katilin karşısında olduğumuzun farkındaydı, sanırım bu bir artıydı. Rowan'ın belki de Thorsten'ın kim olduğunu bildiğine dair anlık bir umuda kapıldım, yarışmamızın bu turunu kazanma ümidiyle açık etmiyordu sadece.

Ama Thorsten yeni bir şişe şarabı açıp kendi kadehini değil de sadece ikimizin kadehini doldururken ve Rowan'ın bir yudum almasını yırtıcı bir merakla izlerken umutlarımın yıkıldığını biliyordum.

Sanırım mutlu olmalıydım. Bu kolay bir galibiyet olma yolunda ilerliyordu. Gerçekte ise, anksiyeteden göğsümde sanki bir güç şebekesine takılmışım gibi bir his vardı. Gerginlikten salladığım bacaklarımı gözlerden sakladığı için iğrenç derecede abartılı masa örtüsüne minnettardım.

Yemekle ilgili sohbet devam ederken Rowan şarabından büyük bir yudum daha içti. Thorsten boş çorba kâselerini alması için David'i çağırdı ve mutfaktaki spesifik bir raftaki salatayı getirmesi için detaylı bir talimatta bulundu. Thorsten adama yapması gerekenleri üçüncü kez tekrar ederken Rowan'ın gözleri şarap kadehinin üzerinden benimkileri buldu, sanki ne haltlar döndüğünü soruyormuş gibi kaşları merakla yukarıya kalkmıştı.

Lobotomi, dedim ona ağzımı oynatarak, alnıma vurup kesik atıyormuşum gibi yapmaya çalıştım ve başımla David'i işaret ettim. Rowan başını yana eğdiğinde gözlerimi devirip dişlerimi sıktım. *Lo-bo-to-mi.*

Rowan başını öteki tarafa yatırdı, kaşları hâlâ çatıktı ama dudaklarında hafif bir sırıtış vardı. Çaktırmadan beni işaret etti, ardından da kendini gösterdi. *Lobide parti mi var* diye ağzını oynattı.

Elimle başıma vurdum.

David mutfağa giderken, "Her şey yolunda mı, hayatım?" diye sordu Thorsten.

"Ah, evet, tabii. Çıkmadan önce işte yapmayı unuttuğum bir şeyi hatırladım da. Ama sorun değil. Sabah hallederim." Thorsten bahaneme gülümsedi ama kırılgan bir gülümsemeydi bu, tereddüt maskesinin ardına sızıyordu. "Böyle giderse sabahın *geç saatleri* olacak gerçi. Bu şarabın içimi çok keyifli," diye ekledim etkileyici bir gülümsemeyle. Kadehimi dudaklarıma götürüp yutkunurken beni izliyordu ama bir damlasının bile ağzıma girmesine izin vermedim. Bu numara onu yatıştırmış gibiydi, kadehimi masaya koyup ellerimi kucağımda kavuşturdum.

Yaklaşan servis arabasının gıcırdaması koridordan duyulduğunda Thorsten kendine hâkim olamamaya başladı ve kibarlık maskesi yüzünden düşerken parlak, yırtıcı bir sırıtış ifadesini ele geçirdi. Ama Rowan bunu fark etmedi. Sadece bana gülümsedi, sandalyesinde hafifçe sallanıyordu ve yarı kapalı gözlerinde donuk bir parıltı vardı.

"Çok güzel görünüyorsun, Karakuş," dedi Rowan, David arabada üstü kapalı üç yemekle odaya girerken.

Yanaklarım alev aldı. "Teşekkürler."

"Sen hep güzel görünüyorsun. Restorana geldiğinde dedim ki..." Rowan iki kere hıçkırdı, bir sonrakini şarabını içerek bastırdı. "Dedim ki *'Sloane dünyadaki en güzel kız.'* Sonra da abim bana *'lanet mankafa'* dedi çünkü Boston'daki her kadın bacaklarını açmış beni bekliyor ama ben tutup cinsellikten uzak duyu...

"Uzak duruyorum."

"... uzak duruyorum, hem de beni istemeyen bir kadın uğruna."

Utançtan kızarmamın cildimde bir yangın başlattığına ve alevlerin kaynağının da yanıp kül olmuş kalbim olduğuna emindim.

Göz ucuyla baktığımda Thorsten sırıtıyordu, akşam yemeği sohbetimizden keyif aldığı açıkça ortadaydı. Dudaklarım birbirinden ayrıldı, tuttuğum nefesim göğsümü yakıyordu. Ağzımdan sadece tek bir kelime çıkarmayı başardım: "Rowan..."

Ama onun dikkati önüne konan yemeğe kaymıştı.

"Biftekli Niçoise salatası," dedi Rowan melodik bir sesle, çatalıyla bıçağını alırken yüzünde memnun bir gülümseme vardı. Rowan'ı keskin bir dikkatle izleyen Thorsten'a şöyle bir baktım. "Niçoise bifteğine bayılırım."

"Evet," dedi ev sahibimiz ağzına kâğıt inceliğinde, az pişmiş bir et parçası koyarak. "Niçoise."

"Rowan..."

"Düşüncelerinizi çok merak ediyorum, şef," diye devam etti Thorsten. "Bu benim geleneksel versiyon yorumum."

"*Rowan...*" diye tısladım ama artık çok geçti. Rowan çoktan bir çatal dolusu salatayı ağzına atmıştı. İnce kıyım marulun, yeşil fasulyenin, çeri domatesin ve... bifteğin tadını çıkarırken gözleri kapandı.

"Bu muhteşem," dedi dili dolanarak. Titrek eliyle bir çatal dolusu salata daha alıp zaten dolu olan ağzına tıktı. "Ev yapımı Dijon* sosu mu?"

Thorsten'ın yüzü bu iltifatla beraber ışık saçtı. "Evet... Et biraz koktuğundan yarım çay kaşığı fazladan esmer şeker ekledim."

"Çok güzel."

Rowan tabağına yüzüstü bayılmadan önce bir lokma daha almayı başardığında bir elimle yüzümü sıvazladım.

Bir anlık sessizlik oldu. Thorsten ve ben salata yatağında uyuyan adama baktık, ağzından ince ince kesilmiş az pişmiş insan eti sarkıyordu.

* Sirke yerine beyaz şarap içeren bir tür hardal. -*en*

Thorsten'ın bakışları benimkilerle buluştuğunda sanki coşku transından çıkıyormuş gibiydi.

Şarabımı içtiğimi sanmıştı. Yeterince sarhoş olmadığımdaysa muhtemelen beni kolayca alt edebileceğini düşünmüştü.

Yanılıyordu.

Şarap kadehimi sapından itip tabağıma devirirken gözlerimi Thorsten'ın kafası karışık bakışlarından ayırmadım. Kristal parçalandı, porselenin kenarını kırdı ve salatayı kan kırmızısı şaraba boğdu.

"Eh," dedim sandalyemde arkama yaslanırken. Elimi masaya uzattım ve ıslanmış çelik bıçağı sıkıca tutuyordum. "Sanırım şimdi baş başa kaldık."

DISCORDIA*

Rowan

Bilinçli ilk düşüncem tek bir kelimeydi, dudaklarım ağdalı bir şuruba bulanmış gibi zorla, geveleyerek çıkarabildim.

"Sloane."

İkinci düşüncem ise müziğin sabit ritmini fark etmemdi. Önce bunun kalp atışlarım olduğuna ikna olmuştum ama yanılıyordum. Bir adamın meleksi sesi hafif davul seslerinin ve bana çölde günbatımını anımsatan rüya gibi bir gitar melodisinin üzerinde süzülüyordu.

Sloane etrafımda dönen müziğe eşlik ederek mırıldanıyordu. Birini pişirip kafasını ezmek üzerine şarkı söylerken bu melodiyi tanıdığımı fark ettim. "Knives Out." Radiohead. Sloane'un çatallı ve tok sesi göğsümü bir rahatlamayla doldurdu. İyi olduğunu biliyordum, Tanrı'ya şükürler olsun. Çünkü ben iyi *değildim*.

Odayı çığlıklar doldurduğunda gözlerimi açtım. Uzaktan aşina olduğum bir şamdan görüş açıma girdi, şatafatlı kristallerle kaplıydı. Masanın geri kalanı görüş alanımın kenarında dönüp dururken kristallere odaklanmaya çalıştım.

"Sadece... kıpırdama..." dedi Sloane, her kelimeyi adamın boğuk çığlıklarının üzerinden dişlerini sıka sıka "Mücadele

* Roma mitolojisinde anlaşmazlık tanrıçası. -*en*

etmeyi bırakırsan daha az acıtacağını söylerdim ama bu palavra olurdu."

Adam tekrar çığlık attığında başımı sese doğru çevirdim. Bu, hayatım boyunca yaptığım en zor şey olabilirdi. Kafam elli kiloymuş gibi geliyordu.

Acı feryatlar hararetli bir perdeye ulaştı. Sloane'un arkası bana dönüktü. Masanın başındaki sandalyede oturan korkmuş adamın üzerine çıkmış, onu görmemi engelliyordu. Akşamdan bazı kesitleri düşüncelerimi bulandıran şarap ve yatıştırıcı sisinin arasından anımsamaya başladım. *Thorsten.* O adam Thorsten'dı. Ve *ağzıma etmişti.*

"Sadece minik bir kesik. İşte böyle."

Çığlıklar aniden kesildi ve Sloane'un omuzları hayal kırıklığıyla çöktü.

"Ödlek."

Dönmeden arkasına uzandı, eldivenli yumruğu kanla kaplıydı ve başımın yanındaki ekmek tabağında duran koparılmış göz küresinin yanına bir tane daha bıraktı.

Öğürdüm.

Sloane sesi duymasıyla hızla döndü. "*Kâseye*, Rowan. Tanrı aşkına." Adamın üzerinden kalkarken eldivenlerini çıkardı ve yüzümün yanındaki paslanmaz çelik kâseye kusabileyim diye beni doğrulttu. Kırmızı şarap ve yemek midemden boşalırken Sloane elleriyle omuzlarımı sıkıca tutuyordu. "Çıkarman içinde kalmasından daha iyi. Güven bana," diye homurdandı karanlık bir ses tonuyla.

Öğürmem nihayet geçtiğinde, "O kahrolası bana ilaç verdi," demeyi başarabildim dişlerimi sıkarak. Ağzımı peçeteyle sildim, ellerim ter içindeydi ve titriyorlardı.

"Evet."

"Ne zamandır bilinçsizim?"

"Birkaç saattir," diye yanıtladı. Bir eliyle bana açılmamış bir su şişesi uzatırken diğeriyle kâseyi itip uzaklaştırdı. Sloane kapıdan koridora doğru baktı, tereddütlüydü. "Şunu atmam lazım ama David ödümü koparıyor."

"Seni tehdit mi etti? Eğer seni tehdit ettiyse Tanrı'ya yemin ederim ki..."

"Hayır, hiç de bile," dedi Sloane, ben ayağa kalkmaya yeltenince beni sandalyeye geri oturttu. Bedenim bir yana meyletti. Sanırım Sloane gülümsemeye çalışıyor ama somurtuyormuş gibi görünüyordu. "O epey zararsız gibi."

"Öyleyse sorun ne?"

"Yemek yiyor. Mutfakta," dedi.

Başımı iki yana salladım, lafı nereye vardırdığım takip edemiyordum.

"Diğer öğünleri. Yemeği..."

"Çoğu insanın yediği şey yani. Yemek."

Sloane'un beti benzi attı. "Evet... çoğu insanın..."

"Anlamıyorum..."

"*Kahrolasıca bir insan eti yedin,*" diye yumurtladı.

Sloane'a gözlerimi kırpıştırarak baktıktan sonra tekrar öğürmek için kâseyi önüme çektim.

"Aman *Tanrım*, Rowan, gerçekten iğrençti. Tıka basa yedin. Tadına doyamadın."

Öğürdüm.

"Hâlâ çiğnerken bayıldın. Boğulma diye dilinden çekip almak zorunda kaldım."

Tekrar kusmaya başlamadan önce ona nemli gözlerle ters ters baktım, neyse ki çıkaracak fazla bir şey kalmamıştı.

"Yediğinin but rostosu olduğunu biliyor muydun? Bana söyleyene kadar Thorsten'a işkence ettim. *Ağzından insan kaçı* çıkarmak zorunda kaldım."

"Siktir, en azından *yutmadın*, Sloane. Neden beni durdurmadın ki?"

"Denedim ama aldırmadın. Hatırlamıyor musun?"

Kahretsin. Hatırlıyordum.

Ondan daha fazlasını da hatırlıyordum.

Sloane beni biraz fazla yakından izliyordu. Görünmek istediği kadar soğuk değildi. Ben bakmaya devam ettikçe onun kayıtsızlık maskesi etkisini kaybetmeye başladı ve yanaklarıyla burnuna saçılmış çillerinin altından hafif bir kızarıklık yayıldı.

Bu kahrolasıca kız. Nasıl hissettiğimi birazcık gösterdim diye paniklemişti. Çaresizce yapmak istemediği bir konuşma için açıkça gergindi. Kaçmaya hazırdı.

Onun etrafımda kalmasını sağlamak için her şeyi yapardım, bu kendi kalbime bir çekiç indirmem anlamına gelse bile.

"Hayır." Bakışlarım masa ortası süsüne kayarken başımı iki yana salladım. "En son hatırladığım şey David'in servis arabasıyla kapıdan girmesi. Ondan sonrasını hatırlamıyorum."

Başımı kaldırıp baktığımda Sloane'un dudakları seğirdi. Neredeyse gülümseme sayılırdı. Bakışları biraz yumuşamıştı.

Kahretsin.

Tıpkı şüphelendiğim gibi. Rahatlamıştı.

Bu yakıcı acının zehrini özümseyecektim. Başımı ellerimin arasına aldım. Utanç verici, karşılıksız itirafımın her saniyesini hatırladığımı Sloane asla öğrenmeyecekti. Ona güzel olduğunu söylediğimde teninin pembenin çok tatlı bir tonuyla kızardığını asla unutmayacaktım. Sırlarımızı söylediğimde büzdüğü dolgun dudaklarını öpmek için masa boyunca sürünürdüm.

Şunu o kalın kafama sokmam lazımdı. Sloane asla bundan daha fazlasını istemeyecekti. Ama onu kaybetmeyi reddediyordum. O benim canavarıma baktığında bir arkadaş gören dünyadaki tek kişiydi. Ve onun da bir arkadaşa benim kadar

ihtiyacı olduğunu biliyordum. Hatta belki benden daha da fazla.

"Sen iyi misin?" diye sordu, sesi fısıltıdan biraz yüksekti.

"Evet. İlaçlar işte," diye yalan söyledim tekrar. Ve tam da o an bunun Sloane Sutherland'e söylediğim son yalan olacağına dair kendime söz verdim. "Bok gibi hissediyorum."

Bu doğruydu.

"Tahmin edebiliyorum. Nasıl olduğunu biliyorum," dedi. Mantıken onunla işimin bittiğine kanaat getirince kâseyi iterek uzaklaştırdı. "Eh, insan eti yemeyi kastetmiyorum. Onu bilemem."

Ona gönülsüzce ters ters baktım, bu da yalnızca daha da neşeli gülümsemesine neden oldu. Arkasına dönüp kâseyi koridora taşıdı, kendi kendine daha sonra halletmekle ilgili bir şeyler mırıldanıyordu. Masanın ucundan acı dolu bir inleme geldi ve boğazımdaki yanma dışında başka bir şeye odaklanabildiğim için minnettar oldum.

Thorsten'a doğru baktım. Ve ilk kez etrafımdaki sahneye odaklandım.

"Küre Dokuyucu," diye fısıldadım, mum ışığında parıldayan çetrefilli ağın güzel dehşeti karşısında nefesim göğsümü tıkadı. "Sloane... nasıl?"

Yaslandığı masadan bir omuz silkişle uzaklaşırken gülümsemesi çekingendi. "Boş zamanım vardı."

Sloane, Thorsten'a doğru yürüdü. Başını göğsüne eğmişti ve bir zamanlar gözlerinin olduğu yerdeki karanlık mağaralardan yüzüne kan damlıyordu. Biraz yerinde kıpırdandı ve tekrar bilincini kaybetmeden önce inledi.

"Neredeyse bitti," dedi Sloane onun omzuna vurarak. Ardından Thorsten'ın arkasında yerden tavana kadar uzanan misina motifini incelemek için durdu.

Bazı misinalar kesişiyor, diğerleriyse birbirinin arkasından geçiyordu. Bazıları daha kalındı, ince misinalara ise daha ağır ipleri belli açı ve eğrilerde tutması için narin düğümler atılmıştı. Farklı noktalarda ve derinliklerde ince et parçaları ağdan sarkıyordu.

Sloane masadaki kutudan bir çift lateks eldiven çekti, sonra önceden kesilmiş daha ince iki parça misinayı ölçmek için mezura aldı. Bir taşınabilir hoparlörden çalan kendi müzik listesinden bir şarkıya eşlik ederek mırıldanırken iki sicimden birini Thorsten'm başının üzerindeki ağa bağladı ve ikinciyi ilkinden bir metre uzağa yerleştirmek için mezurayı kullandı. Ölçüm işlemleri tamamlandığında masaya dönüp onu kendimden geçmiş bir dikkatle izlememe muzipçe sırıttı.

"Başını çevirmek isteyebilirsin, tatlı oğlan," dedi, ekmek tabağını kenarından tutup çekerek göz kürelerini masanın kendi tarafına yaklaştırdı.

"Hadi oradan. Midesi hassas biri değilim."

"Emin misin?"

Midem emin *değildi.*

"*Genelde* değilimdir. İyi olacağım."

Sloane omuz silkti ve gözlerden birini dikkatli, narin parmaklarla tabaktan aldı. "Yüzde yüz emin misin?"

"Mutfağa gidip Lobotomi David'i kontrol etmektense senin deri süsleri ve göz bibloları yapmanı izlemeyi tercih ederim. Hadi işe koyul."

"Öyle olsun."

Sloane ağa geri döndü, ölçüsü alınmış iki sicimden ilkini gözün etrafına dolayıp onu şeffaf lifin içine hapsetti.

"Bunların hepsini gerçekten de birkaç saat içinde mi yaptın?" diye sordum. Misinaya düğüm atmakla uğraşırken elbisesinin eteği kalçalarında yukarı sıyrıldı. Kıçının kıvrımının

elimde nasıl bir his bırakacağını, teninin avuçlarımdaki yumuşaklığını sadece hayal etmemle aletim sertleşti.

"Her katmanı önce otelde yaparım. Onları mobilya örtülerine yapıştırıp rulo yapmak ve gideceğim yere vardığımda çıkarmak daha kolay oluyor," diye yanıtladı başıyla duvarın yanında yerde duran buruşturulmuş, kâğıt inceliğindeki birkaç plastik parçasını işaret ederek. "Onu yemek odasında sergilemek istediğimi biliyordum, o yüzden ölçüleri emlak kayıtlarından buldum."

Sloane diğer gözü almak için yaklaştı, ganimetiyle ağına dönmeden önce beni utangaç bir gülümsemeyle daha ödüllendirdi. Tıpkı ilk göze yaptığı gibi ince misinayı göz küresinin etrafına doladı ve başyapıtına bağladı, ardından çalışmasını incelemek için bir adım geri çekildi.

"*Voilà!*" diye bağırdı Thorsten'ın kulağına ama adam uyanmadı. Sloane onu bir anlığına izledi ve sandalyeye bağlı kanlı kolundan dürttü. Bilinci yerine gelmeyince iç geçirip bana döndü. "Bu pek de sıkı çıkmadı. Beş seferdir bayılıyor."

"Adil olmak gerekirse gözlerini oydun..."

"*Söktüm*, Rowan. Gözlerini *söktüm*."

"Gözlerini *söktün*. Ama ne bileyim, Karakuş... sanki sol göz çukuru biraz oyulmuş gibi görünüyor."

Sloane kaşlarını çatarak Thorsten'a doğru eğildi, ben dudaklarımı ısırarak sırıtmama engel olmaya çalışırken o da boş göz çukurlarım inceliyordu. "Onun solu mu, benim solum mu?"

"Onun solu."

"Siktir git, hiç de *oyulmuş* gibi görünmüyor," dedi. Omzunun üzerinden bakıp da gözlerimdeki eğlence pırıltısını fark ettiğinde şüphe dolu ifadesi kaş çatmaya dönüştü. "Adi."

Kahkaha attım ve bana fırlattığı mezuradan kaçmaya çalıştım ama hâlâ alkolle ilacın etkisi altındaydım, o yüzden koluma çarpmasına engel olamadım. Göz göze geldiğimizde

Sloane öfkelenmiş gibi görünmeye çalıştı ama öyle değildi. "Daha önce bunun bir harita olduğundan bahsetmiştin," dedim kolumu ovuştururken. Sloane başıyla onayladı. "Nasıl?"

Sloane sırıtıp daha da yakınıma geldi ve parlak ela gözleriyle bana tepeden bakarken eldivenlerini çıkardı. Avucunu yukarı bakacak şekilde bana uzattığında gamzesi dudağının kenarından göz kırptı. "Eğer üzerime kusmadan dik durabileceğini düşünüyorsan sana göstereceğim."

Avucuna vurup savuşturduğumda güldü ama tekrar uzattı ve bu sefer tuttum. Ayağa kalktığımda oda etrafımda döndü. Ayakta durabileceğimden pek emin değildim ama Sloane sabırlı ve sabit bir şekilde sadece bekledi. Tutuşu resmen güven vericiydi. Salınmam geçtiğinde hâlâ oradaydı, beni sanat eserine yönlendirirken attığım her adımı sağlam bastığımdan emin oluyordu.

"Tartı bu," dedi, bilinci kapalı Thorsten'm başının üzerinde aralarında bir metre olacak şekilde yerleştirilmiş gözleri işaret ederek. "Bu haritada bir metre on kilometreye denk geliyor."

Sloane beni daha yakına çekti. Bedeninden ısı yayılıyor, zencefil ve vanilya kokusunu yoğunlaştırıyordu. Beni misinanın ilk katının ucuna götürdü, ardından arkama geçmek için elimi bıraktı.

Omzumun üzerinden bakmak için parmak uçlarında yükselirken parmakları önkollarımı sardı.

"Yapması zor biliyorum ama üç boyutlu hayal etmeye çalış. İlk katman sokaklar için. Biri bataklıklar, öteki araziler için," dedi. Başımın iki yanma narin ellerini yerleştirip katmanları belli bir açıdan görebilmem için duruşumu değiştirdi, kesilmiş et ağın belirli noktalarına itinayla bağlanmıştı. "O aptal dedektifler tasarımın her bölgesini alıp ArcGIS yazılımında katmanlara ayırsalar ellerinde bir topografik harita

oluşturmak için yeterli malzeme olur. Göğsünden aldığım, ağın ortasındaki parça evi gösteriyor. Thorsten'ın diğer minik parçalarıysa kaçırdığı ya da öldürdüğü kayıp kişilerin en son bilinen konumlarını temsil ediyor." Sloane misinaya dolanmış bir deri parçasını gösterirken kolunu omzuma dayadı. Nefesi kulağımda sıcaktı ve ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Şu iki ay önce öldürdüğü Bennett adındaki bir adam için. Thorsten'ın bisepsinden* aldım. *Bennett* için *B*."

Bir kez daha kıpırdanmaya başlayan Thorsten'a baktım. Gömleğinin kolu kesilmişti, derinin soyulduğu yerdeki et parçası açıktaydı.

"Bu çok meşakkatli bir iş," dedim Sloane ellerini başımdan indirip yanıma gelirken.

Bana baktı, sırıtıp gözlerini devirmeden önce yanaklarını hafif bir kırmızılık bastı. "Muhtemelen örgü örmeye başlamam, on iki kedi almam ve komşu çocuklarına bahçemden çıkmaları için bağırmam gerektiğini düşünüyorsun."

"Asla." Ona dönüp gözlerimi temkinli bakışlarına diktim. "Eh, belki *komşu çocuklarına bağırma* kısmı olabilir. Onu her zaman hoş görürüm. Ama bu var ya, Karakuş? Bu *sanat*."

Sloane'un bakışları yumuşadı. Dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. Kolayca öne doğru eğilip kokusunu içime çekebilirdim. Onu öpebilirdim. Elimi simsiyah saçlarından geçirebilirdim. Harika, kurnaz ve çok güzel olduğunu düşündüğümü ona söyleyebilirdim. Onunla eğlendiğimi. Şu an kendimi bok gibi hissetsem de bu yılın oyununun neredeyse sonuna geldiğimiz için hayal kırıklığı duyduğumu, çünkü onun çekip gitmesini izlemekten nefret ettiğimi söyleyebilirdim. Şu an aramızdaki şey var ya? Yetmiyordu. Daha fazlasını istiyordum.

* Üstkolun ön bölümündeki biseps kası. -*en*

Ama bunu üstelemeye kalkışmanın onu sadece uzaklaştırmaya sebep olacağından korkuyordum. Restorandan kaçışı ve geri döndürmek için onu kandırmanın ne kadar uzun sürdüğü düşünülürse bu almak istemediğim bir riskti.

Bir adım geri atıp düşüncelerimi ukala bir sırıtışın ardına gizledim. "Ama on iki kedin olmadığına şaşırdım. Bence sende tam kedi istifçisi tipi var."

Sloane koluma sertçe vurduğunda güldüm. "Siktir git, tatlı oğlan."

"Instagram'da kedi kumu fenomeni olarak çok para kazanabilirsin."

"Sana bu kasmtı ahmağı öldürme onurunu bahşedecektim ama kesinlikle şansını kaçırdın." Aslında zehir barındırmayan ters bir son bakışla Sloane dönüp masaya gitti ve eline bir neşter almadan önce ellerine yeni bir çift eldiven geçirdi. Thorsten kıpırdanıp inledi ama Sloane amonyak tuzu kokan küçük bir şişenin kapağını açıp burnuna tutmadan önce bilinci tam anlamıyla yerine gelmemişti.

"Lütfen, *lütfen* dur..."

"Ne var biliyor musun, Thorsten... yoksa Jeremy mi demeliydim? Gerçek adın bu, değil mi? Jeremy Carmichael?" Sloane adamın omzunun yanında durup ağma baktı, uzandı ve odaya bakan gözlerden birine hafifçe vurdu. "Bana bir zamanlar tanıdığım birini hatırlatıyorsun."

Sloane neşterinin ucunu boynunda gezdirirken Thorsten'ın çığlıkları gitgide vahşileşti. Teninde hafif bir kesik açıldı ve o debelenirken gülümsedim. Sloane'un izlediği genel süreci ve bir sonraki adımlarını biliyordum. Şahdamarına tek bir darbeyle temiz bir kesik atacaktı ve onu sandalyede kan kaybından ölmeye bırakacaktı.

Mükemmel kanvasını kesen son bir renk şeridi.

"O adam güvenlik ve bakım vaatleriyle insanları evine çekti ancak tam tersini sundu," dedi Thorsten'ın titreyen bedenine iğrenerek tepeden bakarken. "Aslına bakarsan epey sana benziyordu. Sen de bizi evine yemek ve güzel bir arkadaşlık vaadiyle getirdin ama asıl niyetin bize ilaç verip kandırmaktı. Sadece tamamen umduğun gibi olmadı, değil mi?"

"Sana yalvarıyorum, çok özür dilerim, gerçekten, ben..."

"Yüzüyle Lobotomi Barbie'cilik oynamaya karar verdiğinde David de sana durman için yalvardı mı? Eminim ki sana yakarmıştır ve sen de o sese bayılmışsındır. Komik olan ne biliyor musun, Bay Carmichael? Seninle benim bir ortak noktamız var. Sana küçük bir sır vereceğim," dedi. Sloane onun kulağına doğru eğilirken kasıp kavurucu güzel bir gülümseme dudaklarına yayıldı. "Ben de kurbanlarımın yalvarırken çıkardığı seslere bayılıyorum."

"Hayır, hayır, anlamıyorsun... *David! David, bana yardım et!*"

Sloane geri çekilip neşterini Şam çeliğinden bıçağıyla değiştirmek için masaya döndüğünde Thorsten'ın yakarışları cevapsız kaldı. Çaresiz, tükürükler saçan çığlıkları yüzünden Sloane'un nerede olduğunu çıkaramayınca başını bir taraftan diğerine çevirdi. Ama Sloane avına yaklaşırken çıtını çıkarmadı. Uçan bir baykuş gibi hareket ediyordu; akışkan, sessizce ve zarafetle. Yırtıcı ve güçlüydü.

"Bana anımsattığın adam var ya, kendini dünyaya öyle medeni bir maskeyle gösterirdi ki ama aslında şeytanın tekiydi. En iyi eğitimi vadederdi. Sanata yeteneği olan öğrenciler için en iyi fırsatları. Öğrenmek için güvenli bir ortam ve aileleri bedelini ödeyecek kadar zengin olanlara en elit üniversitelere girme şansı vadederdi. Ve benimkiler hiç etrafta olmadığından, gerçekte nasıl bir bedel ödediğimi fark etmediler."

Ne zaman ruhumun neredeyse taştan farksız olduğunu düşünsem Sloane Sutherland bana tam tersini ispatlıyordu.

Hayal gücüm beni karanlık ve korkunç her olasılığa götürene kadar sözcükleri kafamın içinde yankılandı. Kalbim her kemiği kıra kıra yerinden fırladı. Geride kalan tek şey, boşluğa her vuruşuyla daha da ısınan bir siyahlıktı.

"Kaldırabildim," dedi. "Dayanabildim. Gözümü bir amaca dikmiştim sonuçta. Hem bir açıdan öğreniyordum. Dünyada varlığımı devam ettirebilmek için bütün öfkemi ve karanlığımı bir maskenin ardına nasıl saklayacağımı öğreniyordum. Yani kendimden parçalar verirken çenemi kapalı tuttum. Ödeyemediğim tek bedel neydi, biliyor musun?" diye sordu Thorsten'ın arkasında durduğunda. Gülümsemesi kaybolmuştu. "Asla ödeyemediğim bedel Lark'tı," diyen kısık sesinden tehdit akıyordu.

Damarlarım buz kesti. Kollarıma bir soğukluk yayıldı. Omurgamdan aşağı indi.

"O önemsediğim tek insandı. Ona ne yaptığını, Lark'ın ne gizlediğini öğrendiğimde ben de bir şeyler gizledim. O gece Lark bana bir başkasının günahlarını itiraf ederken gölgelerde pusu kurdum. Karanlıkta bir yemin ettim. O adam gibi kimi bulabilirsem hepsinin kökünü kazıyacaktım. En kötülerini, en karanlıklarını, en yozlaşmışlarını bulana kadar durmayacaktım ve onları tek tek yeryüzünden silecektim. Ve bir daha kimsenin önemsediğim birini incitmesine izin vermeyeceğime dair kendime bir söz verdim."

Sloane kollarını Thorsten'm başının iki yanında havaya kaldırdı, bıçağın sapım iki eliyle tutuyordu ve parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti.

"İşte, sözümü tutuyorum," dedi.

Müzik hoparlörlerden gitgide yükseldi. Sloane başyapıtı tarafından çevrelenmiş bir virtüözdü. Tepesinde durduğu adamdan çıkacak tek bir kelimeyi bekledi, mükemmel nota gelene kadar durdu.

"*Lütfen...*"

Sloane bıçağı Thorsten'ın midesine sapladı.

"Madem bu kadar kibar sordun, öyleyse bağırsaklarındaki pislikleri beraber saçalım," dedi sıktığı dişlerinin arasından. Bilenmiş çeliği karnından yukarı çıkarırken Thorsten'ın şiddetli çığlıkları kulağa müzik gibi geliyordu.

Thorsten'ın etine kazınmış tek düz çizgiden kan ve iç organlar fışkırdı. Sloane zor aldığı nefeslerle bıçağı çıkardı, elini döndürmesiyle koyu kırmızı bir damla halıyı lekeledi. Thorsten'ın feryatları Sloane'un tehditkâr, dikkatli bakışları altında gitgide yavaşlayıp sustu ve birkaç kesik son nefesin ardından süslü sandalyesine bağlı hâlde öldü.

Bir elektrik akımı etrafımızı sardı. Sıcak kanın kokusu havaya yayıldı. Mum ışığı ağın üzerinde titreşti. Sanki koca evren bu odaya indirgenmiş gibi her detay keskinleşti.

Sloane, kaos tanrıçası ise hepsinin merkezindeydi.

Bıçağı titriyordu. Bakışlarım yavaş yavaş kolundan yukarı çıktı. Omuzları sarsılıyordu, odağı zamandaki başka bir yere ait bulanık uzak bir hatıraya yoğunlaşmıştı. Bunu biliyordum çünkü bazen ben de öyle hissediyordum, tıpkı şimdi onda gördüğüm gibi. Işığı sönmüş gözlerine sızıyordu.

İkimiz de güvenilmezdik. Bu ölümcül sise kapılmışken bana sırt çevirebilirdi. Ama dudaklarındaki ilk titreyişi fark etmemle bir gözyaşı çilli yanağına süzüldüğünde Sloane için her türlü riski alacağımı biliyordum.

Dikkatli ve ölçülü adımlarla ona yaklaştım. Elimi bileğine dolayıp bıçağın sapını çekip alırken kıpırdamadı. Bıçağı Thorsten'ın kanlı kucağına bıraktım. Sloane kıpırdamamıştı bile, bakışları hâlâ zamanın başka bir anına çevriliydi.

"Sen iyisin. Lark iyi," diye fısıldadım bir kolumu ona sararken. Sloane tepki vermeyince öteki kolumu da doladım ve onu kucaklayarak hapsettim. "İyi iş çıkardın."

Daha sıkı sarıldığımda da başımı omzuna yasladığımda da bir tepki alamadım.

"Ben de iyiyim," diye konuşmaya devam ettim. "Gerçi mide ilacına ihtiyacım olabilir. O ev yapımı Dijon sosu mideme dokundu. Neden hiç bilmiyorum."

Sloane hafifçe güldü ve ağırlığının bir kısmını göğsüme verdi. Her nereye gittiyse, şu an biliyordum ki onu geri getirebilirdim.

"Belki David'in bana birkaç tavsiyesi olur. Akşam yemeği ona sorun çıkarmış gibi durmuyor."

"Gerçekten çok kötü, Rowan," dedi gömleğime doğru, sesi boğuk çıkmıştı. "Kâseyi almak için mutfağa gittiğimde ağzından yarım sosis sarkıyordu."

"Kulağa o kadar da kötü gelmiyor..."

"*Çiğdi.*"

"Tamam, evet. O kadar kötü." Midemin huzursuz isyanlarını bastırdım ve Sloane'un zencefil kokusunu içime çekerek görüntüyü zihnimden sildim. Onu bırakmak istemiyordum ama söz konusu o olduğunda zaman hep aleyhime işliyordu.

Hem de neredeyse Sloane'un kendisi kadar.

Sloane kollarımın arasında gerildi ve o kendini çekemeden önce onu bıraktım. Bana bir soru eşliğinde çatık kaşlarla baktığında, "Muhtemelen David'i kontrol etmeliyiz," dedim dikkatimi ondan çevirerek.

"Evet, muhtemelen etmeliyiz."

Sloane etrafımdan dolandı, önden giderek yemek odasından çıkarken bakışlarını yere eğmişti. Metal kâseyi almayı teklif ettiğimde, duvarlara döküp ona iki katı temizlik işi çıkarabileceğimi ileri sürerek reddetti ama bütün sebebin bu olduğunu sanmıyordum. Belki de bana Thorsten'ı daha önce anlatmadığı için suçluluk duyuyordu. Belki de odaklanacak

bir şeye ihtiyaç duyuyordu. Ya da belki, sadece belki, söylediği şeyi gerçekten kastetmişti. Önemsiyordu.

Mantığını çözmeye çalışırken Sloane'u koridordan aşağı takip ettim, kâseyi dökülme riski taşımayacak şekilde olabildiğince yüzünden uzak tutuyordu. Adımları yavaşladı ve durup mutfağın eşiğinde oyalandı. Onun yanında durduğumda başını kaldırdı ve yüzünü ekşiterek bana baktı, burnunu kırıştırmıştı ve hafifçe sıçramış kan, sanki doğal çillerinin bir yansımasıymış gibi yanağını benek benek süslüyordu. Yapabilseydim bunu derisine işlerdim.

Kahrolasıca tapılası.

"Etraf çok sessiz," diye fısıldadı. "Bu durum hoşuma gitmedi."

"Belki de o gitmiştir."

"Belki de et komasına girmiştir."

"Tanrım. Çok erken."

Öne eğilip kapıdan bir bakış attık.

David tezgâhta oturuyordu, doğrudan kutudan kaşıkladığı kurabiyeli dondurmayı ağzına tıkarken bakışları boştu.

"İçim rahatladı," dedim tuttuğum nefesimi bırakırken.

"Hayatını doyasıya yaşıyor." Sloane'un omuzları çöktü ve onu ürkütmek istemiyormuş gibi mutfağa temkinli adımlarla girmeden önce bir anlığına David'i izledi. Sloane kâsenin içindekileri dökmek için lavaboda durduğunda David onun hareketlerini gözüyle takip ediyordu. Sloane her şeyi çamaşır suyuna boğarken hiç kıpırdamadı, sadece kaşığını dondurma kutusuna daldırmaya devam etti.

Sloane'un lavaboda çalışmasını izlerken kapının çerçevesine yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Thorsten'ın kim olduğunu ne zaman anladın?"

"Anında anladım sayılır." Sloane omuzlarını silkti, kâseyi muhtemelen gerekenden daha titiz yıkarken dikkati hâlâ

ellerindeydi. "Birkaç yıl önce İngiltere'den yamyam bir katili duymuştum, son zamanlarda avlanmıyordu. Lachlan bize konumu attığında ve yakınlardaki kayıpları araştırdığımda bir önceki bölgesindeki kurbanların profillerine uyduklarını fark ettim. Ondan sonra da birkaç yıl öncesinin gayrimenkul alımlarına baktım ve bingo, onu buldum."

"Bizi akşam yemeğine bir yamyamın davet ettiğini bana çıtlatmak isteyebileceğin aklına bir noktada geldi mi?" diye sordum.

Sloane tekrar omuzlarını silkti, dikkatini hâlâ bana vermemişti. "Belki. Çoğunlukla da dilinden insan eti kazırken. Ama o noktaya kadar hayır, aklıma geldi diyemem. Benim yemek planıma kendini sinsice davet ettirmekte sen ısrarcı oldun sonuçta."

"Tanrım."

Sloane kıkırdadı, eğlendiği açıkça ortadaydı. Ellerini bir kâğıt havluyla kurularken bana döndüğünde gözleri keyifle parlıyordu. "Sonu iyi bitti, sence de öyle değil mi?"

"Pek sayılmaz."

Sloane, bütün odağı elindeki dondurmada olan David'e yönelirken bana sırıttı. Adamın salladığı bacağın yanında durduğunda tereddüt dolu gözlerle benden tarafa şöyle bir baktı. "Selam David. Ben Sloane," dedi. David onun sözcüklerine tepki vermedi, ağzına bir kaşık dolusu dondurma tıkarken yalnızca onu izledi. "Belki de yemeğe ara vermeliyiz, ne dersin?"

Sloane'un gülümsemesi tatlıydı; bir eliyle dondurma kutusunu, diğeriyle de kaşığı tutup nazikçe David'den alırken hareketleri akıcıydı. David itiraz etmedi ve iki nesneyi de bıraktı.

"Eh," dedi bana yaklaşırken. Gözlerini elindeki bembeyaz kutudan hiç ayırmadı, gamzesi bastırdığı keyifli bir gölgeden

ibaretti. Önümde durduğunda hâlâ el yazısı etiketi okuyordu. "Dondurmaya bir daha aynı gözle bakamayabilirim."

"Bilmek istemiyorum."

"İçindekiler: Krema..."

"Sloane..."

"Şeker..."

"Sana yalvarıyorum," dedim ama ağzımdan *yalvarmak* kelimesi çıktığı gibi Sloane'un sırıtışı daha da arttı. Midem olabilecek en rahatsız edici şekilde altüst oldu.

Sloane boğazını temizledi. "'Meni, 10-13 Nisan arası sağılmış.' Bu, tuz için ilginç bir alternatif..."

Onu itip yanından geçtim ve hain kahkahaları eşliğinde lavaboya kustum. Tanrım, geriye pek bir şeyin kalmadığını sanmıştım ama yanılmıştım. Ağzımı ve lavaboyu yıkamadan önce kendimi toplamam uzun sürdü, hem aldığım nefesler hem dengem sabit değildi.

"Yüce Tanrım. Lanet ucube," dedim alnımdaki ince ter tabakasını silip Sloane'a dönerken. Dudaklarında pis bir sırıtışla kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde David'in yanında duruyordu.

"Evet, garip olanlardan biriydi."

Öfkeli karanlık bakışlarım onu yalnızca daha da keyiflendirmiş gibiydi. "Bence onlardan çok gördün," diye yanıtladım geçen yılki oyunun hatıraları yüzeye çıkarken. Sloane'un kanlı parmak eklemlerimi sardığı andaki dokunuşunu hâlâ hatırlayabiliyor, parmak uçlarının tenimde bıraktığı sıcaklığı hâlâ hissedebiliyordum.

"O farklıydı," dedi. "O senin doğal hâline bürünmendi. Bu... kesinlikle öyle değil."

Bir nefes vererek onayladım ama bir şey söylemedim.

"Ama bu yılın ödülü için bana fazladan bir şey borçlusun," dedi Sloane yanıma yaklaşırken.

Paslanmaz çelik lavaboya yaslanırken ona şüpheyle baktım. "O da nereden çıktı?"

"Bir kere seni boğulmaktan kurtardığım için. Bunun bariz olduğunu sanmıştım," diye yanıtladı bir omuz silkişle. Altdudağının kenarını dişlerken kıl payı erişemeyeceğim bir noktada duruyordu. "Sanırım bir ödül talep etmem gerek."

"Ödül mü?"

"Bir ganimet."

"Bekle," dedim başımı iki yana sallayarak. "Geçen yıl seni gözetlediği için o pisliği öldüresiye dövdüğümde ben bir ganimet talebinde bulunmamıştım."

"Dürüst olmak gerekirse, sen de beni gözetliyor sayılırdın."

Ofladım ama kulağa zorlama geldi. "Gözetlemedim."

"Öyle mi? Hafızam beni yanıltmıyorsa sen de neredeyse *duvarın içindeydin*, kendimi tatmin etmeme o kadar kulak kesilmiştin işte."

"Ben o pembe kravatlı şerefsizin seni gözetleyerek kendini tatmin etmesini dinliyordum. Yani hayır."

"Tabii," dedi Sloane sinirli bir bakışla. David'e yöneldi, topuklarının üzerinde dönüp yeşil ve altın rengi gözlerindeki ateşle beni yerime mıhlamadan önce adamı uzun bir an izledi. "David."

Bakışlarım ürün hazırlık tezgâhında oturan ve hâlâ bacaklarını dairesel hareketlerle sallayan adamın bomboş ifadesine kaydı. "Ne olmuş ona?"

"Ona bir iş ver."

Bir kahkaha attım. "Bir iş." Göğsüm sarsıla sarsıla yüksek sesli bir kahkaha daha attıktan sonra gerçeği idrak ettim. *Lanet olsun, o ciddi.* "Derken?"

"Beni duydun. Bir iş." Başımı iki yana salladığımda Sloane'un gözleri kısıldı. Bana doğru bir adım attı ve ölüm saçan bir bakışla beni yerime mıhladı. "Onu bu şekilde bırakamayız."

"Elbette bırakabiliriz. Yemek olmadığı için mutlu olması gerekir. Artık güvende. Kurşun sıyırıp geçti. Ya da çatal," dedim.

"Ve şimdi hiçbir şeyi yok. Sen ona çalışabileceği bir yer verebilirsin. Bir amaç verebilirsin."

"Kahrolası Kaliforniya'da olduğumuzun farkında mısın? Ben *Boston'da* yaşıyorum, Sloane. Şüphe uyandırmadan onu nasıl buradan oraya götüreceğim?"

"Bilmem," dedi omzunu silkerek, ifadesinden üstüme attığı bu çıkmaza hiç aldırmıyormuş gibi görünüyordu. "Eğer kimse tarafından kayıp olarak bildirilmediyse onu öylece... götürebilirsin."

"Winston değil ki o. Onu bir kedi taşıma çantasına koyup yanımda götüremem."

Sloane iç geçirdi ve çaresizce duyduğu göz devirme dürtüsünü bastırmaya çalıştı. "Araştırmamda bölgede onun tanımına uygun bir kayıp ihbarı bulmadım. Eğer Thorsten uzun vadeli bir hizmetkâr istediyse muhtemelen kimsenin yokluğunda özlemeyeceği birini almıştır. Erkek kardeşin olduğunu söyleyebilirsin. Adamın onlara aksini söyleyecek hâli yok ya."

"Bu destansı kötü bir fikir, Karakuş."

"O zaman onu bir hastaneye bırak ve gaza bas git. Eğer yeniden ortaya çıkışı gündem olursa iletişime geçip iş teklif edebilirsin. Hikâyesinden falan çok duygulandığını söylersin."

"Duygulanmadım." Beni gözlerinde ne bir ilgi ne de farkındalık kıvılcımı olmadan izleyen David'e baktım. "Kusura bakma, dostum."

Tepki vermedi.

Bir elimle yüzümü sıvazladım ve Sloane'a yalvaran gözlerle baktım. "Dinle, Karakuş, onun için yapmaya çalıştığın şey çok tatlı. Gerçekten. Ama çok büyük bir şey istiyorsun ve belki de burada kalması daha iyidir. *Bir yerlerde* ailesi

olduğuna eminim, onun nerede olduğunu bilmesi gereken ve ona bakmak isteyecek birileri. O Thorsten şerefsizi sağ olsun, neler yapıp yapamayacağını bile bilmiyoruz."

"Eminim bulaşık yıkayabilir." Kararlılığını yitirmeyen Sloane bana arkasını dönüp David'e yaklaştı. Elini bileğine sardı ve onun temasıyla David başını aşağı eğip baktı. "Benimle gel, tamam mı?"

Birkaç nazik çekiştirmenin ardından David masadan kayarak inip Sloane'u takip etti. Endüstriyel bulaşık makinesinin orada yakınımda durmaları için onlara alan açtım. Sloane birkaç tabak alıp David'e verdi, ardından onu rafa yönlendirdi, gülümsemesi teşvik ediciydi ve o lanet gamzesi içimi eşit miktarda sıcaklık ve hoşnutsuzlukla dolduruyordu.

"Bulaşıkları yıkamama yardım eder misin, David? Sadece kirlileri rafa dizeceksin ve şu şekilde çalıştıracaksın." Bulaşık makinesini nasıl açıp kapayacağını gösterdikten sonra rafı doldururken ona rehberlik etti ki David bunu beklediğimden biraz daha hızlı yaptı. Sloane'un teşvikleriyle diğer adımları da başarıyla tamamladı ve makine bittiğinde temiz bulaşıkları çıkarıp tezgâhta soğumaya bıraktı. "Bu harikaydı. Gördün mü, Rowan? Sorunsuz halletti."

Sloane parlak gülümsemesini bana yöneltince inleme dürtümü bastırdım. "Tanrı aşkına. Şeker isteyen bir çocuk gibi görünüyorsun."

"Lütfen? Lütfen lütfen? Çok rica ediyorum," dedi önümde dururken. Zarif elleriyle hiç de onluk olmayan doğrudan bir dokunuşla kollarımı sardı, kan kırmızısı ojeleri tenimde kuş pençeleri gibiydi. "Hatta geçen yılı telafi etmek için sana bir ödül hakkı bile vereceğim. Ne istersen."

Yutkunarak üzerine atılmak ile kaçıp gitme dürtüsüne direndim. Gözlerim şüpheyle kısılırken ayaklarım kök salmış gibi yerinden kıpırdamadı. "Ne istersem mi?"

Sloane başıyla onayladı ama kaşları sanki neye bulaştığını daha yeni fark ediyormuş gibi çatılmıştı.

Yavaş yavaş artan gülümsemem şeytaniydi. "Bunun hakkında yüzde yüz eminsin yani."

Sloane yüzünü buruşturdu. Daha çok sırıtmaya başladım.

David geğirdi.

Ve gülümsemem o an yok oldu. "Siktir. Buna pişman olacağım, değil mi?"

Sloane yerinde hopluyordu.

"Borcumu tahsil edeceğim," diye uyardım.

"Biliyorum."

"Ve temizlememe yardım edeceksin."

"Demin kusmuk kâseni yıkadığıma bakılırsa orasının bariz olduğunu sanmıştım."

Uzun uzun iç geçirdim. "Peki," dedim inleyerek ve Sloane'un yüzü ışık saçtı. Yerinde hopladı. Hatta ciyaklamış bile olabilirdi. Onun daha önce hopladığını ya da ciyakladığını gördüğümü sanmıyordum ve bunun tamamen David'le alakalı olduğundan emin değildim. Daha ziyade beni gerçekten ama *gerçekten* istediği bir şeye ikna ettiği içindi sanırım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Bir hoplayışla beni yanağımdan öptü.

Sonrasında gitmişti, dokunuşunun yansıması sanki hiç gerçek olmamış da yalnızca benim hayalimmiş gibi soldu. Ama sanırım o arkasını dönerken yanaklarının hafifçe kızardığını görür gibi olmuştum. Muhtemelen bunu benden temizliğe başlamak için malzemeleri toplayarak saklamaya yeltenmişti. Hatta tam olarak öyle yaptığını biliyordum. Başını eğip yemek odasına gitmeden önceki utangaç gülümsemesinden anlamıştım.

Varlığımızı Thorsten'ın evinden silmek için birkaç saat temizlik yapmamız gerekti. İşimiz bittiğinde aynı üç raf tabak çanağı tekrar tekrar boşalttırıp yerleştirterek David'i oyaladım ve Sloane'a dışarıya kadar eşlik ettim.

Sessizce durduk, ikimiz de başımızı kaldırmış karanlık tepelerin ötesinde uzanan, şehrin ışık kirliliğini delip geçen birkaç yıldıza bakıyorduk. Evrenin üzerimize çöktüğünü hissettiğimizden beri yalnızca birkaç saat geçmişti. Bütün gücü tek bir bıçakta toplanmıştı. Şimdiyse yıldız ışığının altındaki zamanın aldığı geçici nefeslerden ibarettik.

Geceyi yaran Sloane'un sesi oldu.

"Sanırım artık resmen en iyi arkadaşlarız," dedi.

"Ah, öyle mi? Gidip garajda karate yapmak ister misin?"

Sloane ayaklarına bakarak gülümsedi. Verandanın ışığında gamzesi bir gölgeden ibaretti. Gülümsemesi silindiğinde kalbim hâlâ deli gibi atıyordu.

"Bu arada yalan söyledim," dedi.

Bakışlarıma karşılık vermesini diledim ama yapmadı. Yapamadı. Ben de o ânı profilinin ayrıntılarını hafızama kazımak için değerlendirdim çünkü en zor kısmın geldiğini biliyordum; tıpkı geçen yıl gibi, tıpkı restorandaki gibi.

"Ne konuda yalan söyledin?" diye sordum.

Sloane'un yutkunuşu aramızdaki tek sesti.

Sonra başını hafifçe bana çevirdi, gözleri ve dudaklarının bir kenarının yukarı kıvrılmasına neden olan hüzünlü gülümsemesini görebileceğim kadardı, gamzesi belli belirsiz ortaya çıkmıştı.

"Boston konusunda. Toplantı için gelmemiştim."

Kelimeleri zihnimde yankılandı ve ben onları idrak edemeden, ne kastettiğini ona soramadan Sloane çantasını omzunda daha yukarı çekip uzaklaştı.

Bu kısımdan sadece nefret etmiyordum. *İğreniyordum.*

"Gelecek yıl görüşürüz, Cellat," dedi ve arabasına atlayıp geceye karıştı.

Ben de yalan söyledim, demek istedim. Ama bu fırsatı kaçırdım.

YAPBOZLAR

Sloane

"Daha fazla meme."

"Gerçekten mi?"

"Daha. Fazla. Meme."

Önce başımı eğip siyah elbiseme, ardından Lark'ın ellerini memelerinin altına koyup onları kaldırdığı dizüstü bilgisayarımın ekranına baktım.

Dudaklarımdan derin bir iç çekiş döküldü. Son bir saattir kalbim güm güm atıyordu.

Ve düşünsene. Sadece bir saatin kaldı.

Kalp atışlarım iki kat hızlandı.

"Ya büyük oyna ya da evine dön, Sloaney!" dedi Lark melodik bir sesle dizüstü bilgisayarımın hoparlöründen. "Meme!"

Göğsümde çelişki dolu bir inilti koptu. "Peki..."

"İşte bu!"

Titrek bir kahkaha attım ve Lark'ın acil durum elbisesi dediği parçayı almak için bavuluma yöneldim. Kıvrımlarımı saran, nostaljik bir havaya sahip koyu kırmızı bir kokteyl elbisesiydi. Siyah fistolu dantel detayı derin göğüs dekoltesini örtüyordu. Üzerime ikinci bir deriymiş gibi oturuyordu.

Üzerimi Lark'ın görüş açısının dışında değiştirdim ve ayağıma sade siyah topukluları geçirip televizyonun yanındaki boy aynasında yansımamı inceledim. Retro bir filmdeki poster kızına benziyordum. Derin bir nefes alarak elimi son bir kez yumuşak kumaştaki kırışıklıklardan geçirdikten sonra kameranın açısına girdim.

"Bu olmalı," dedi Lark, Raleigh'deki yatağının kenarından fırlayıp neşeyle alkışlayarak. "Yüzde yüz. Saçını açık bırak. Eski tarz Hollywood dalgalarıyla şekillendir. Sana altın yıldız veriyorum! İki altın yıldız! Memelerinin her biri için."

Eğer benimle burada olsaydı kesinlikle memelerime altın yıldız yapıştırırdı. Yanında her daim altın yıldız çıkartmaları taşırdı, turneye çıkmadığı zamanlarda müzik terapisti olarak birlikte çalıştığı çocuklar içindi çoğunlukla ama onları yetişkinlerde kullanmaktan da çekinmezdi.

"Gergin misin?" diye sordu ben dizüstü bilgisayarımı alıp saçımı yapmaya başlamak için yanımda banyoya götürürken.

"Hayır, elbette değilim," dedim ifadesiz bir ses tonuyla ve Lark ekranda şüpheci bir şekilde tek kaşını kaldırdı. "Altıma ediyorum."

Ve heyecanlıydım. Ve tedirgin. Biraz da midem bulanıyordu.

Rowan'ı en son yüz yüze gördüğümden beri sekiz ay geçmişti. Altı ay neredeyse her gün bir şekilde konuşmuştuk. Bazen kısa mesajlar atıyorduk. Bazen bir *meme*, ötekinin hoşlanacağı bir makale veya komik bir video gönderiyorduk. Bazen uzun görüntülü konuşmalar da yapıyorduk. Ama son zamanlarda Rowan ikinci restoranının açılışı üzerinde çalıştığı için iletişimimiz gitgide azalmıştı. O mesaj attığında ben anında cevap versem de onun kısacık bir yanıt yazması bazen bir haftayı buluyordu.

Dıştan bakıldığında bu benim için idealdi. Daha az baskı vardı. Etrafımda insan olmasına alışkın değildim. Yatılı

okulda Lark'la yakınlaşsak da onun yanında kendimi tam anlamıyla rahat hissetmem uzun bir zaman almıştı. O, bu açıdan biraz Rowan'a benziyordu; o da beni yormuş, münzevi yapımın etrafına diktiğim savunmalardan hiç çaktırmadan geçmişti. Lark'ın ışığı durdurulamazdı. Her yarığı delip geçmişti. Ve şimdi, tanışmamızın üzerinden geçen yılların ardından, ne zaman gitse onu özlüyordum.

Tıpkı Rowan'ı özlediğim gibi.

"Bu memeler karşısında ağzı açık kalacak," dedi Lark.

Kahkaha attım. "İlk buluşmada olmaz." Maşamı fişe takıp parmaklarımla saçıma şekillendirici kremi yedirirken gülümsemem soldu. "İlerlemek için memelerden fazlasına ihtiyacım var."

"Sende cinayet de var, bundan hoşlanıyor."

Gözlerimi devirip tepeden ekrana baktım. "Memeler artı cinayet eşittir ilişki değil, Lark. Bu matematik pek de matematik değil."

Saçımı dalgalandırırken sessizleştik. Cinayet konusunda şaka yapıyordu elbette. Bunu biliyordum. Ayrıca Rowan için ne hissettiğimi de biliyordum. Muhabbet ettikçe, birlikte gülüp oynadıkça hayatımı onsuz hayal etmem gitgide zorlaşıyordu. Ama korkudan ödüm patlıyordu. Rowan'la arkadaştan fazlası olmayı istemekten garip, hiçbir kıstasa uymayan hayatımda hiçbir şeyden olmadığı kadar korkuyordum.

Beni korkutan fazla bir şey yoktu, sanki o his körelmişti. Öyleyse neden bu korkutuyordu? Neden bu tenimi aleve verip ellerimin terlemesine ve kalbimin küt küt atmasına neden oluyordu?

Nedenini biliyordum.

Çünkü Lark dışında kimse yanımda kalmamıştı. Annemle babam bile.

Ya ben buna değmiyorsam?

"Hey," dedi Lark, yumuşak sesi karanlık düşüncelere atılan bir can simidiydi. "Harika olacak."

Başımla onayladım. Sıcak metalin etrafına bir tutam saç daha dolarken gözlerim aynadaki yansımamdan ayrılmadı.

Ya her şeyi yanlış anladıysam? Ya hissettiğim her şey kafamın içindeyse? Ya benden kaçıyorsa? Ya ben sevilemez biriysem? Ya bende onarılamayacak bir problem varsa? Ya Rowan'la daha fazlası olalım derken her şeyi mahvedersem? Ya beni bir daha asla görmek istemezse? Buradan şu an gidebilirdim. Ya gitsem? Ya, ya, ya...

"*Sloane.* Kafanın içinden çıkıp benimle konuş."

Tepeden ekrana baktığımda gözlerim yaşlarla parlıyordu. Boğazımda biriken sızıyı yutkundum.

"Onun büyük bir hayatı var, Lark. Bir sürü arkadaşı. Neredeyse açılışa hazır durumda olan başka bir restoranı. Erkek kardeşleri. Ben sadece..." Omzumu silktim ve başparmağımı kirpiklerimin altından geçirdim. "Ona sunacağım şeyin tüm bunlarla kıyas götüreceğinden emin değilim, anlıyor musun?"

"Ah, Sloaney." Lark bir elini göğsüne bastırdı. Dudakları titriyordu ancak dizüstü bilgisayarını alıp kendine yaklaştırırken yüzü kararlı bir ifadeye büründü. "Beni dinle. Sen harikasın, Sloane Sutherland. Zekisin, çok cesursun ve ölümüne sadıksın. Aklına bir şeyi koyduğun zaman onu halletmenin bir yolunu bulursun. Çok çalışkansın. Komiksin. Gülemeyeceğimi sandığım anlarda bile bana kahkahalar attırırsın. Acayip ateşli olduğundan bahsetmeye gerek bile yok. Muhteşem bir yüz. Altın yıldızlık memeler."

Kahkaha attığımda sesim boğuk çıktı. Maşamı bıraktım ve burnumun direğinin sızlamasını geçirmek için nefes almaya çalışırken başımı iki yana sallayıp tezgâhın kenarlarını kavradım.

"Yalnızlıkta teselli bulmak zorunda kaldın çünkü başka bir seçeneğin yoktu. Ama kendi başına olmaktan ne kadar

hoşlansan da aynı zamanda yalnızlık da çekiyorsun," diye devam etti Lark. "Korktuğunu biliyorum ama sen mutlu olmayı hak ediyorsun. O yüzden o cesaretinin bir kısmını bu seferlik kendin için kullan. Rowan seninle olabileceği için kendini şanslı saymalı."

Dudağımı ısırıp bembeyaz kesmiş parmak eklemlerime baktım.

Lark iç geçirdi. "Ne düşündüğünü biliyorum, canım," dedi. "Yüzünden okunuyor. Ama sen sevilemeyecek biri değilsin, Sloane. Çünkü *ben* seni seviyorum. Bir şans verirsen Rowan da sevebilir. Şu yamyam adama senin hakkında tatlı şeyler söylemişti, değil mi?"

"Evet ama zil zurna sarhoştu ve aklı yerinde değildi, anlıyor musun? Dahası o dediğin bir sene önceydi. O şeyleri söylediğini hatırlamıyor bile."

"Belki de ama senden onu görmek için onca yolu tepmeni istedi, değil mi?"

"Ona bir ödül borcum vardı. Bir de iki gün sonra doğum günü, yani hayır diyemezdim."

"Tatlım," dedi Lark başını iki yana sallayarak, "Rowan istese ona eşlik etmesi için başka birine sorabilirdi. Ama o *sana* sordu."

Lark haklıydı, istese başkasına sorabilirdi. Geçen ay arayıp da ona Batı Virginia'dan kalan borcumu talep ettiğinde, bana her yıl düzenlenen *Boston'ın En İyileri Galası*'nda bu sefer bir değişiklik yapıp eğlenmek istediğini söylemişti. *"Sen gerçekten eğlenebileceğim tek kişisin,"* demişti beni bu taleple FaceTime'dan görüntülü aradığında.

Karşı çıkabilirdim. İyi bir zamanlama değildi, ertesi sabah ilk iş Madrid'deki bir toplantı için ayrılmam gerekecekti. Ama karşı çıkmamıştım. Haftalar boyu süren neredeyse mutlak sessizlikten sonra sesini duyduğum için rahatlamıştım.

Ona verdiğim sözü tutacağımı söylemiştim, sonra da toplantıya Raleigh'den değil de Boston'dan gidebilmek için uçuşumu değiştirmiştim.

İşte şimdi buradaydım, akşamımı Rowan'la geçirmek üzere hazırlanıyordum ve ne beklemem gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Derin bir nefes alıp tezgâhın kenarını sertçe sıkan parmaklarımı gevşettim. "Haklısın."

"Biliyorum. Genelde haklıyımdır," dedi. Bakışlarım ekrandan Lark'ınkilerle buluştuğunda bana göz kırptı. "Şimdi saçını makyajını yap ve gidip eğlen. Bunu hak ediyorsun."

Lark attığım öpücüğü yakaladı ve bana geri göndermeden önce yanağına bastırıyormuş gibi yaptı. Bana bir şehri aydınlatabilecek gülümsemelerinden birini armağan ederken Lark'ın şarkılarıyla bana onu hatırlatan şarkıların bir karışımı olan çalma listesini oynattım. Ve onu düşündüm. Dediği her şeyi. O bir parçası olduğundan beri hayatımın ne kadar zenginleştiğini.

Gitmeye hazır bir hâlde yatağın ucunda oturmuş bacağımı sallıyordum ki Rowan aşağıda lobide olduğunu söyleyen bir mesaj attı.

Aynadan son bir kez kendime baktıktan sonra kapıdan çıktım, el çantamı sıkıca kavramıştım. Hayatımdaki en uzun asansör yolculuğuydu. Kapılar nihayet açıldığında otel lobisinin karşı tarafında gördüğüm ilk şey oydu, geniş omuzları bana dönüktü ve başını öne eğmişti.

Telefonum çantamda titredi. Çıkarıp mesajı okudum.

Siyah takım giymiş tatlı oğlan benim

> Onu görebiliyorum. Ama sen bu kadar iyi görünürken yanlış fikirlere kapılmana nasıl engel olacağım bilmiyorum.

Rowan'ın başı hızla yukarı kalktı ve benimle yüz yüze gelmek için arkasını döndü. O kadar güzeldi ki ciğerlerimdeki bütün nefes boşaldı. Saçlarını geriye doğru taramıştı, takımı üzerinde jilet gibiydi, ayakkabıları cilalanmıştı ve parlak gülümsemesi anlık şaşkınlığını gölgede bırakıyordu. Telefonunu cebine atıp lobiyi uzun adımlarla aşarken gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmadı.

Uzanabileceğim bir mesafede durduğunda gözleri bedenimi baştan ayağa süzdü, hiç utanmadan her santimimi büyük bir zevkle seyretti. Bakışlarını değdiği her yerde hissettim. Kan kırmızısı dudaklarımda. Işıldayan, yıldız şekilli tokayla yandan geriye tutturulmuş buklelerimde. Serge Lutten markasının Five O'Clock au Gingembre parfümünü sıkıp sade altın bir kolye taktığım boynumda. Memelerimde ki beni hiç de şaşırtmayarak dikkati orada biraz daha fazla oyalandı. Ardından beni bir kez daha baştan ayağa süzdü.

"Sen..." Rowan başını iki yana salladı. Yutkundu. Olduğu yerde kıpırdandı. "Harika görünüyorsun, Karakuş, burada olduğun için çok mutluyum."

Aramızdaki mesafeyi kapayıp beni bir kucaklayışla sarmaladı, ben de karşılık olarak kollarımı ona doladım. Gözlerimi kapadım ve kokusunu derin derin içime çektim; sıcak adaçayı, limon ve biraz da baharat. Birkaç saattir ilk kez nabzım yavaşladı ancak kalbim göğüs kafesimi hâlâ sert atışlarla dövmeye devam ediyordu. Bu his bir şekilde yabancı ama doğru geliyordu.

Rowan beni serbest bıraktı ama sıcak avuçlarını üstkollarımdan ayırmadı. Ve ardından dudaklarını boynuma, nabzımın şiddetlendiği noktaya bastırdı. Dudakları boynumda bir an fazla kaldı ve bu da kendini hafızama sonsuza dek kazımasına yetti, nefesim kesildi.

Geri çekilip de bana tepeden çarpık bir gülümsemeyle baktığında aramızdaki elektrik elle tutulabilecek gibiydi. Bir adam aynı zamanda nasıl hem aşırı ukala görünüp hem de kızarabilirdi, hiçbir fikrim yoktu ama bu sarhoş ediciydi. "Yanağını öperdim," dedi parmakları dudaklarının dokunduğu noktanın izini takip ederek, "ama makyajını bozmak istemedim."

Dudaklarım serbest bırakılmak için yalvaran bir sırıtışı hapsetti. Rowan'ın gözlerimde şaşkınlık ve keyif parıltılarının dans ettiğini görebildiğini biliyordum. Bakışlarıyla yiyip bitirdi. "Neyin peşindesin, tatlı oğlan?"

"Kızarmana sebep olmanın elbette." Bana göz kırpıp elimi tuttu, avucunun benimkine böyle basit bir dokunuşla değmesinin ahenksiz düşüncelerin zihnimde isyan etmesine neden olduğunun farkında değil gibi duruyordu. "Hadi. Araba bekliyor. Bu akşam eğleneceğiz, Karakuş. Sana garanti ediyorum."

Rowan bizi lobi kapısından camları siyah filmli bir Escalade'nin park edildiği yuvarlak araç yoluna çıkardı, sürücü arka kapının yanında bekliyordu ve biz yaklaşırken kapıyı açtı. Rowan ben araca binerken elimi tutmaya devam etti, ardından diğer tarafa geçti ve galanın düzenleneceği mekân olan Omni Boston Otel'i için yola koyulduk.

"Bu çok şık, Cellat," dedim elimi deri koltukta gezdirirken. "Uber de tutabilirdik, biliyorsun, değil mi?"

Rowan elimi yakaladı, aramızdaki boşlukta kendi elinin arasına aldığında yüzümden bir şaşkınlığın geçmesine izin vermemeye çalıştım. "Dünyanın en güzel kadınını yılın sosyal etkinliğine bir Honda Accord'la götürmeyeceğim."

"Honda Accord'un nesi var ki?" diye sordum bir kelebek sürüsü göğüs kafesimde dans ederken. "Ben de Honda kullanıyorum."

Rowan alaycı bir şekilde homurdanıp gözlerini devirdi. "Hayır, kullanmıyorsun. Senin BMW 3 Serisi'nden gümüş rengi bir araban var."

"Takipçi sapık."

"Bu arada yağ değişimi vaktin geçiyor."

"Hiç de bile."

"Yalancı. Araba son üç haftadır sana, *kahrolasıca yağımı değiştir, seni günahkâr,* diyor."

Bir kahkaha atıp Rowan'ın koluna vurdum. "Bunu nereden biliyorsun?"

Rowan sırıtarak omuz silkti. "Kendi yöntemlerim var." Telefonu ceketinde öttü ve gelen mesajı okumak için elimi bırakıp kaşlarını çattı. "Her neyse, değişiklik olsun diye bol keseden savurmak hoş olur diye düşündüm. İki restoran arasında mekik dokuyup problem ardına problemle uğraşmaktan kendi içime çok çekildim gibi hissettim. En iyi arkadaşımla eğlenceli bir gece geçirmek bana iyi gelir."

Kalbim sanki yerinden çıkacak gibi oldu. Tıpkı diğer *her şey* gibi. El ele tutuşma. Nabzıma kondurduğu öpücük. Belki de bu küçük hareketlere büyük anlamlar yüklüyordum.

Ya hissettiğim her şeyi kafamda kurduysam?

Boğazımı temizledim, omurgamı dikleştirdim ve ellerimi kucağımda duran ışıltılı gece çantasının üzerinde kavuşturdum. "Yeni mekân nasıl gidiyor?"

Rowan başını yana yatırdı, bir cevap yazarken dikkati telefon ekranındaydı. "Çok kötü değil. Aşırı iş var. Hâlâ ekimde açılış yapmaya çalışıyoruz ama elektrik hattı değişimleri canıma okuyor."

"David nasıl? Hâlâ iyi mi gidiyor?"

Bunun üzerine bir oflamayla güldü, telefonu cebine atmadan önce ekranı kilitledi. "Aslına bakarsan harika. Lachlan'a onun tanımına uyan yakın zamanlı kayıp ihbarlarına baktır-

dım tekrar ama hiçbir şey çıkmadı. Ve David de iyi bir yardımcı. Bulaşıklara devam ediyor. Güvenilir. En son konuştuğumuzdan beri onu yeni bir bakımevine yerleştirdim, bu seferki mutfak personeli yapamadığında, her vardiyasında onu restorana götürüp getiriyor. Çok iyi işleyen bir düzen."

"Çok sevindim," dedim bir gülümsemeyle, bir yandan da dalgalarımı omzumdan çekiyordum. Rowan bu hareketimi yoğun bir ilgiyle izledi, ardından gözlerini penceresinden akan şehir manzarasına çevirdi.

"Ben de. 3 Kişilik Bilet'te en azından bir şey yolunda gidiyor. Son birkaç aydır her şey kanlı bir sirk gibi geliyordu. İşin doğasının böyle olduğunu biliyorum, bir şeyler bozulur ve düzeltilmeleri gerekir. Bir şeylerin yanlış gitmesi kaçınılmazdır. Sadece... son zamanlarda çok üst üste geldi gibi."

Elimi Rowan'ın bileğine koydum, kaşlarını çatarak gözlerini gözlerime çevirmeden önce temas ettiğimiz noktaya baktı. "Hey, en azından bu akşamki ödül var. Arka arkaya üçüncü değil mi? İdare etmesi boktan bir durum farkındayım ama yine de doğru yapıyorsun."

Rowan'ın ifadesi yumuşadı ve yüzünde ilk kez belli belirsiz stres emareleri fark ettim, gözlerinin altında hafif koyu halkalar vardı.

"Eğer bir şeyler cidden boka sararsa neyin yardımcı olacağını biliyorum," dedim başımı bilge bir tavırla sallayarak, bunun üzerine Rowan başını yana yatırdı.

Gamzeme kayan gözleri kısıldı.

"Niçoise bifteği salatası."

Rowan inledi.

"Ev yapımı Dijon sosuyla."

"Karakuş..."

"Ve belki sonrasında..."

"Söyleme..."

"... tatlı olarak da kurabiyeli vanilyalı dondurma."

Rowan kaburgalarımı dürttüğünde ağzımdan hayatımda daha önce hiç kendimden duymadığım bir ciyaklama kaçtı. "O zamandan beri dondurma yiyemediğimi biliyor musun?" diye sordu ben onun dürtmelerinin saldırısıyla kıkırdarken. "Eskiden dondurmayı severdim, *çokteşekküreder*im."

"Benim hatam değil ki" dedim hırıltılı bir sesle nihayet durduğunda. "Eşsiz benzersiz yemek deneyimini tatlıyla devam ettirmek istersen diye içeriğini bildiğinden emin oldum sadece."

"Elbette. Çok inandırıcı."

Araba yavaşlayıp etkinlik alanının yolcu indirme noktasına döndü ve diğer gala davetlilerinin ışıldayan tuvaletler ve şık takım elbiselerle arabalarından indiği camdan binanın önünde durdu. Sanki bunu yapmak elbisemi büyülü bir şekilde uzatacakmış gibi dizimin hemen altında biten eteği çekiştirdim. Şoför kapımı açtı, elini tutup arabadan inmem için bekliyordu ama ben yerimden kıpırdamadım.

"Resmî kıyafet kodu yok," dedi Rowan beni kapıya yöneltmek için elini belimle koltuk arasına kaydırırken. "Ve seni temin ederim, patates çuvalı da giysen buradaki en güzel kadın sen olurdun. Elbisen göz kamaştırıcı, Karakuş. Seni mükemmel yansıtıyor."

Rowan'a son bir kez daha tereddütle baktıktan sonra şoförün elini tutup temiz havaya adım attım, deniz kokusu bahar esintisinde yoğundu. Arabadan çıkar çıkmaz Rowan elini belime koyunca kalbim boğazımda atmaya başladı ve attığımız her adımla oraya iyice yerleşti.

Balo salonu parlak beyaz masa örtüleri ve rengârenk tropik çiçeklerden orta süsleriyle dekore edilmişti, masamızı koyu pembe ve mavinin tonlarıyla çevrelenen sahnenin iki sıra

gerisinde, tam ortada bulduk. Birkaç bar seri olarak içki dağıtıyordu ve odanın köşelerine yerleştirilmiş hoparlörlerden bir arka plan müziği süzülürken insanlar masalarının yanında gülüşüp muhabbet ediyordu. Karşı taraftaki alçak sahnede bir grup enstrümanlarını kuruyordu, tepedeki loş ışıkların altında bir dans pisti parıldıyordu.

İçkilerimizi alıp gitgide artan ve masalar arasında yılan gibi kıvrılan kalabalığın içinden geçerken insanlarla sosyalleştik. Rowan'ın arkadaşları ve tanıdıklarıyla tanıştırıldım. Lokantacılar, avukatlar, profesyonel sporcular. Müdavimler. Taşkın hayranlar. Rowan kendi ortamındaydı; ışıltı saçıyor, tepemizde hareket eden renk cümbüşünden daha canlı parlıyordu. Gülümsemesi rahat, kahkahası sıcacıktı. Enerjisi bulaşıcıydı. Gram pişmanlık hissetmeden birini öldürebilecek olsa da insanların yanında rahat hissetmesini sağlıyordu, maskesi kusursuzdu.

Rowan kendi ortamında olabilirdi ama ben kesinlikle değildim.

Hoş beş etmek benim için genelde avlanırken daha kolaydı çünkü o zaman bir amacım, birini tuzağıma çekmek gibi bir planım oluyordu. İnsanlarla onların gözlerinden mahrum bırakılmayı hak eden şerefsizler olmadığını bildiğimde bağ kurmakta zorlanıyordum. Ama Rowan'la beraberken daha kolay geldi. Diğerleriyle iletişim kurmamda yardımcı oldu. Ortak bir nokta bulmamda. *Yeni albümün çok iyi gidiyor. Sloane'un Lark Montague'yla yakın arkadaş olduğunu biliyor muydun?* Ya da *Sloane sabah bir toplantı için Madrid'e uçacak, sen de geçen yıl orada değil miydin?* Sonrasında hızımı almıştım, sanki yalnızca Rowan'ın artı biri değilmişim gibi sohbetlere dahil oluyordum. Konfor alanımın sınırlarını zorlamamda bana yardım etmiş ve bunu beni kenardan itmeden yapmıştı.

Ve bütün bu zaman boyunca nazik dokunuşu bir çapaydı. Ayaktayken belimdeydi. Hareket ederken dirseğimde ya da elimde. Yan yana oturuyor olmamıza rağmen yemek süresince beni gülümsemesiyle, bakışıyla ya da bileğimi okşayan parmağıyla kontrol etti. Ödül töreninde adı söylendiğinde sahneye çıktı, En İyi Restoran dalında gözyaşı şeklindeki camdan ödülünü aldı ve hatta beni bularak çarpık bir sırıtışla göz kırptı.

Göğsümün en derinindeki sızı geçen her anla birlikte daha da alevlendi.

Yemek bittiğinde müzik grubu sahne aldı. Bazı insanlar dans pistine geçti; diğerleriyse masalarının etrafında muhabbet edip kaynaşmak için kaldı. Rowan bize bir tur içki daha almak için bara giderken yolda bir sohbete takıldı. Ben de kendimi geride kalan masa arkadaşlarımızın hikâyeleri ve fıkralarına kaptırmış hâlde buldum.

Ama gözlerim odadaki havayı büyük bir yangın gibi içine çeken uzun, güzel adama kayıp durdu.

Benim en karanlık sırlarımı biliyordu. Ben de onunkileri. İkimiz canavar olabilirdik ve belki diğer insanlarla aynı şeyleri hak etmiyorduk. Mutluluk. Şefkat. Aşk. Ama en parlak ışığından en derindeki, en tehlikeli karanlığına kadar Rowan'ın her katmanına baktığımda kendimi böyle hissetmekten alıkoyamıyordum. Belki de yaptığım şeyler yüzünden bunu hak etmiyordum. Ama istiyordum. Onunla daha fazlasını istiyordum.

Aniden masadakilerin müsaadesini istedim ve ne yapacağımı kendim bile bilmeden kalabalığın arasından geçerek ona doğru ilerledim. Sırtı bana dönüktü, bir elinde yeni aldığı şampanya bardağım, diğerindeyse buzlu viski vardı. Bir çiftle ve daha önce bana yatırım borsacısı olarak tanıttığı bir adamla konuşuyordu. Hemen arkasında durdum ve sohbetlerine ufak bir es verdiklerinde elimi Rowan'ın ceketinin manşetine

koydum. Zihnim sanki ikiye bölünmüştü, kendimi bedenimin dışından izliyormuşum gibiydi.

"Hey, özür dilerim," dedi utangaç bir gülümsemeyle bana şampanya bardağımı verirken. "İşle ilgili konuşuyorduk."

"Önemli değil, bölmek istememiştim." Tam geri çekilmeye başlamıştım ki Rowan beni bileğimden yakaladı. Bölmediğimle ilgili bir şeyler söyledi ama ben kalbimin sağır edici çarpışıyla müziğin arasından sadece bir iki kelimesini yakalayabildim. Yutkundum, gözlerim dudaklarına takıldı, ardından nihayet gözlerimi yukarı kaldırıp göz göz gelmeyi başardım. "Dans etmek ister misin? Benimle?"

Rowan'ın anlık şaşkınlığı dikkatini dans pistine yöneltirken buhar oldu, dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrılırken gözlerinde bir kıvılcım çaktı. Şeytani küçük gülümsemesi bana Thorsten domates bahçesini gezdirmeyi teklif ettiğinde yamyamın evindeki hâlini anımsattı. Rowan'ın gözleri bir kez daha benimkilerle buluştuğunda parıldıyordu. "Kesinlikle," dedi. İçkimi elimden alıp bardaklarımızı yakınlardaki bir masaya bıraktı ve ardından kalabalıkta bizi yönlendirdi.

Dans pistine yaklaşırken grup bir şarkıyı bitirmiş diğerine başlıyordu, temposu daha yavaştı ama sadece salınmak için enerjik, romantik melodide bir parçaydı. Bazıları içkilerini tazelemeye gitti. Kalanlarsa eşleşti. Bir anlığına Rowan'ın masaya geri dönebileceğini ya da tepkimi tartmak için arkasına döneceğini düşündüm ama bunları yapmadı. Elimi tutarak öne doğru ilerlemeye devam etti, ta ki dans pistinde birbirimize dönük şekilde diğer çiftlerin arasına katılana dek.

"Bunda muhtemelen sinir bozucu derecede iyi olacaksın, değil mi?" diye sordum o sağ elini kalçamda kaydırırken. Sol eli sağ elimi havaya kaldırdı, tutuşu sıcak ve sağlamdı.

Rowan bana sırıttı ve hareketlerimizi yönlendirmeye başladı. Öyle abartılı, gösterişli bir dans değildi. Sadece

birbirimize, müziğe *cuk* diye oturuyormuşuz gibi senkronizeydik. "Ve sen de benden iyi olacaksın, değil mi?"

Gülümsediğimde Rowan'ın sırıtışı daha da parladı. Ardından tutuştuğumuz ellerimizi anladığı bir işaretle kaldırdım. Beni hafifçe döndürüp uzaklaştırdı ve kıkırdayarak kendine geri çekti. "Belki. Belki de eşitizdir," dedim ve gözlerimi onunkilerden elimden geldiğince ayırmadım, sonra bakışlarım omzunun arkasındaki bir noktaya kaydı.

Şarkı çalmaya devam etti; hareketlerimizdeki en ufak değişikliği, havadaki yüklü elektriği hissediyordum. Rowan'ın belimi tutuşu sarılışa dönüştü. Kolundaki elim yer değiştirip omzuna dolandı. Her nefes alışımızla beraber göğsü göğsüme değiyordu. Nefesi, buklelerimin geride tutturulduğu boynumu ısıttığında gözlerim kapandı. Başım yana yattı. Oraya, nabzımın attığı noktaya bir öpücük daha kondurmasını istiyordum, böylece bunun yalnızca geçmişte kalmış bir ân, bir istisna olmadığından emin olacaktım.

"Sloane..." dedi yavaşça dönerken kulağıma doğru.

"Evet," diye fısıldadım, bu basit kelime kesik nefesimle titrek çıkmıştı.

"Gerçekten eğlenmeye hazır mısın?"

Gözlerim açıldı. Rowan'ın sesi sabit ve netti. Sinsiydi. İstekli ve isyan eden arzularla nefes nefese çıkan benimki gibi değildi.

Onun çatık kaşlarımın ifade ettiği kafa karışıklığım ve soruları görmesini sağlayacak kadar geri çekilirken hiçbir şey söylemedim. O sinsi gülümseme geri dönmüş, hiç çaktırmadan dudaklarına yayılmıştı. Sırlarla dolu bir gülümseme.

"Gözlüklü ve kırmızı kravatlı adam. Onu omzumun üzerinden görebiliyor olman lazım," dedi.

Gözlerim dans pistini taradı ve özel dikim takım elbisesi içinde, ellilerinin ortasındaki şık adamda sabitlendi. Kendi

yaşlarındaki bir kadınla dans ediyordu, kadının sarı saçları düzgün bir topuz yapılmıştı.

Başımla onayladım.

"Adı Dr. Stephan Rostis." Rowan fısıldarken dudakları kulağıma sürtündü, "Ve o bir seri katil. Boston'da geçirdiği on beş yılda en az altı hastasını öldürdü. Belki Florida'da yaşarken daha fazlasını bile öldürmüştür. Ve onu beraber indirebiliriz. Bu gece."

Adımlarım beceriksizleşip küçüldü. Kafamda birleştirdiğim tüm parçalar birbirinden ayrılıp başka bir resim ortaya çıkaracak şekilde bir araya geldi. *Her şeyi yanlış anlamışım. Hepsini kafamda kurmuşum.*

Her şey *hakkında yanılmışım.*

Adımlarımız yavaşlayıp durdu. Rowan geriye çekilip beni süzdü, gözleri hâlâ heyecanla parlıyordu. "Harika bir planım var. Rostis bu gibi etkinliklerde hiç geç saate kalmaz. Onu yakalayıp yokluğumuz fark edilmeden geri dönebiliriz. Mükemmel görgü tanıklarımız var."

"Ben... şey..." Düşüncelerim dilime ulaşamadan öldü ve lafa tekrar girmek için boğazımı temizledim, sesimi bir türlü bulamadığım güçle doldurabilmeyi umut ediyordum. "Üstüm pek uygun değil," diye kaçamak bir cevap verdim ve başımı eğerek yanıp sönen ışıkların altında parıldayan kırmızı kadifeye baktım.

"Bütün kirli işi ben hallederim."

Bu, başka bir katili öldürme olasılığına heyecanlanmadığım tek seferdi. Sanırım beklediğim bu değildi. Bu gecenin sapmasını istediğim yön bu değildi.

"Hey, sen iyi misin?" diye sordu Rowan. "Elbisenin renginin aramızdaki bir şaka olduğunu sanmıştım –kan kırmızısı falan anlarsın ya– ama hasar görmediğinden emin olacağım elbette."

Kalbim, bir elde buruşturulan bir kâğıt gibi çatırdıyordu.

"Ama istemiyorsan..." diye devam etti, endişe ve belki de hayal kırıklığı her heceyi kedere bürürken sesi azalarak yok oldu. "*Gerçekten eğlenebileceğimizi* söylediğimde ne kastettiğimi anladın sanmıştım," derken hiç de aynı noktadan bakmadığımızı fark etmiş gibiydi.

"Hayır, aslında anlamamıştım. Ama şimdi görüyorum."

Aramızdaki duraksama bin yıl sürmüş gibi geldi. Rowan başparmağıyla çenemi kaldırdı, gözleriyle buluşmak zorunda kalana kadar dikkatim hâlâ yoğun bir şekilde elbisemdeydi.

Rowan'ın kaşlarının arasına kafa karışıklığını gösteren bir ifade yerleşmişti. Bakışlarıyla yüzümü didik didik inceledi; kızarmış yanaklarımı, dalgın gözlerimi, gergin bir çizgi şeklinde birbirine bastırılmış dudaklarımı.

"Sen... sen ne kastettiğimi anlamamış mıydın?" diye sordu.

"Çok şaşırtıcı biliyorum ama, *Gerçekten eğlenmek istiyorum*, yanılma payı bırakmaksızın, *Beraber birini öldürmek istiyorum*, diye çevrilmiyor. Tabii Google Çeviri'de bir şeyleri gözden kaçırmadıysam."

"Ve yine de geldin?"

Yutkunup bakışlarımı kaçırmaya çalıştım ama bana müsaade etmedi. Her duyumun her santimini kaplamıştı ve her ne kadar bir boşluk tarafından yutulmak istiyorsam da Rowan beni oraya bağlıyordu.

Değişen ifadesinde idrak ve şaşkınlık iç içe geçti. O da kendi parçalanmış yapbozunu bir araya getirmeye, yeni bir resim ortaya çıkarmaya çalışıyordu.

"Kahretsin..." Fısıltısı etrafımızı saran müzik ve insan sesleri arasında güçbela duyuldu ama kelimeyi sanki tenime batırılan bir dikenmiş gibi hissettim. Çenemi daha sıkı tuttu ve bir adım yaklaştı, tepemde dikilmiş, gözleri benimkilerde gidip geliyordu. "Sloane," diye fısıldadı. "Gerçekten buradasın."

Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Ama sormadım. Gözleri verdiğim titrek nefesle ayrılan dudaklarımı izlerken olmazdı. Diğer eliyle yavaşça uzanıp bukleleri omzumdan geriye iterken olmazdı. Parmak uçları boynumun kıvrımının izini sürerken tenimde elektrik yüklü bir mırıldanma gibiydi.

Rowan öne eğildi. Gözleri benimkilerden ayrılmadı. Dudakları sadece bir santim uzağımdaydı...

Ve sonra telefonu siren sesiyle çaldı.

"Kahretsin," diye tısladı, küfrü dudaklarımdan döküldü. Geri çekildi, muhtemel öpücük başka bir boyuta, nihayet birbirlerine denk gelen başka bir Cellat ve Karakuş'a kaldı.

Ama bu evrende Rowan'ın eli yüzümden indi ve gözlerini yumdu. Telefonu çıkarıp aramayı cevapladı.

"Ne var?" dedi hüsran dolu iç çekişini arayana yansıtmamaya çalışarak. "'*Patladı*' derken ne demek istiyorsun? Yüce Tanrı aşkına. Herkes iyi mi?" Rowan bir elini saçlarından geçirdi, geriye taradığı saçları şimdi dağılmıştı. Gözleri karanlık ve odaklanmış bir yoğunlukla bana kilitlendi. "Geliyorum. Ne yemek varsa konuklara ikram edin."

Aramayı bitirdiğinde, "Kulağa iyi gelmiyor," dedim buruk bir gülümsemeyle.

"Gitmem gerek. *Hemen*. Özür dilerim."

"Gelip yardım edebilirim..."

"*Hayır*," dedi, sesi hiç beklemediğim şekilde sertti. Kolumu bulup tuttu, sert tonu için özür dileme şekliydi bu. "Pastacılık bölümündeki fırın bildiğin patlamış. Tanrı'ya şükür kimse yaralanmamış. Seni o kargaşanın içinde istemiyorum. Yapamam, Sloane."

Başımı sallayarak onaylayıp gülümsemeye çalıştım. "Gecen böyle bittiği için üzgünüm."

"Ben de. Hem de çok," dedi, başını iki yana sallarken kaşlarının arasında derin bir kırışıklık oluştu. "Kal ve eğlenmene

bak. Restorana Uber'le geçerim. Sana da şoförle ilgili detayları mesaj atarım, böylece hazır olduğunda otele bizim arabayla dönebilirsin."

Eli ensemi sardı ve alnıma bir öpücük kondurdu. Dudakları çekildikten çok sonra bile dokunuşunun yankısı sürdü.

Rowan geriye bir adım atıp elini indirdiğinde göğsüm sızladı. Gülümsemesi zayıftı, kaşlarıysa çatık. "Hoşça kal, Karakuş."

"Hoşça kal, Cellat."

Dans pistindeki çiftlere neredeyse çarparak geri geri yürüdü, kendini arkasını dönmeye zorlayana kadar gözleri benimkilerden ayrılmadı. Ve ben onu izlemeye devam ettim, ayaklarım zemine kök salmıştı, ellerimi birbirine kenetlemiştim; etrafımdaki hareket ve ışık girdabının ortasında bir heykeldim.

Kapıya vardığında Rowan arkasını döndü. Gözleri benimkileri buldu. Ona uçup giden bir gülümsemeyle baktım. Yüzünü sıvazladı ve elini çektiğinde orada şevkli ve kararlı bir ifade vardı. Bana doğru iki adım attı ama aniden durdu, telefonunu ceketinin cebinden çıkarırken omuzları çöktü. Bana son bir kez gözlerinde yenik bir bakışla bakıp aramaya cevap verdi ve topuğunun üzerinde dönerek uzun adımlarla uzaklaştı.

Beş dakika sonra telefonum şoförün iletişim bilgilerini içeren bir mesajla titredi.

Mesaj geldiği gibi oradan ayrıldım.

Otele döndüğümde gece rutinimi tamamlayıp tertemiz örtülerin arasına girdim, sanki kalbimle aklım maraton koşmuş gibi neredeyse anında uyuyakaldım. Alarmım çalmadan hemen önce kalktım ve uyandıktan kırk beş dakika içinde otelden çıkış yaptım. Telefonum elimdeyken çaldığında Hilton Otel ve Logan Havalimanı arasındaki örtülü yaya yoluna doğru gidiyordum.

Seni şimdiden özledim

Duygular boğazımı tıkadı. Bir cevap yazmadan önce uzun bir süre ekrana baktım.

Ben de seni özledim

Ağustos planımız hâlâ geçerli mi?
Gelemeyeceksen baskı yok, cidden.
Bir sürü şeyle uğraştığını biliyorum

Gelemeyeceğini tahmin ediyordum. Kim becerebilirdi ki? Yeni bir restoranın inşası ve dikiş yerlerinden kopuyormuş gibi duran popüler bir restoranla beraber bu yıl erteleme isteyeceğini beklemek mantıklıydı. Yıkılır mıydım? Elbette. Ama onu anlar mıydım? Tabii ki.

Karakuş...

Gelen cevabının hareket eden üç noktası yolda hareketsiz durmama sebep oldu.

Oyunumuzu kaçıracağıma bu restoranı
kendi ellerimle patlatırım. Ağustosta
görüşürüz.

Ve arabanın yağını değiştir, seni
kahrolasıca günahkâr!

Telefonumu cebime attım ve boğazımdan aşağı yayılan sızıyı bastırdım. Şu birkaç ayı atlatmaya hazır bir şekilde yoluma devam ettim. Belki tekrar denerdim.

Tekrar denesem ne olurdu ki?

Ne olurdu?

EROZYONA UĞRAMIŞ İNSANLIK

Sloane

4 ay sonra...

"Kahretsin. Çok mu geç kaldım? Kazandın mı?"

Yıpranmış patikada ona yaklaşırken Rowan benden tarafa şöyle bir baktı, toz spor ayakkabılarımı kahverengi bir tabakayla kaplamıştı. Rowan kollarını göğsünde kavuşturmuş, tişörtü sıkı pazılarının üzerinde gerilmişti. Gözlerinden bir endişe bulutu geçti, yüzümün detaylarını keskin bir incelemeyle kataloglandıktan sonra dikkatini engebeli bozkır tepelerinin ardında ne uzanıyorsa ona çevirdi.

"Hayır. Kazanmadım."

"Ne yapıyorsun?"

"Kendimi psikolojik olarak hazırlamaya çalışıyorum."

Başımı bir soruyla yana yatırdım ama Rowan bana bakmadı. Yanında durduğumda bakışlarını takip ettim.

"Vay be... Bu sadece... Iyy..."

Tepelerin zarif yükselişinin ötesine inşa edilmiş iki katlı köhne Teksas çiftlik evini inceledim. Bakışlarım yan cephenin solmuş ve yıpranmış ahşabında, ikinci katın camları kırılıp tahtayla kapatılmış pencerelerinde dolaştı. Çatının sağ tarafındaki delik ufku karartan gök gürültülü fırtınayı çığlık çığlığa çağıran bir ağız gibi göğe açılıyordu. Verandayı çeşitli

ıvır zıvırlar kaplıyordu; kırık sandalyeler ve kutular, mazot kutuları ve alet edevatlar; açık bir patikanın her iki yanına saçılmış eşyalar sineklikli ön kapıya kadar uzanıyordu.

"Eh... ne kadar da yuva gibi," dedim.

Rowan düşünceli bir şekilde kısık sesle mırıldandı. "*Yuva gibi* derken *kâbus gibi* demek istiyorsan sana katılıyorum."

"Orada olduğuna emin misin?"

Delice bir kahkaha ve bir adamın tiz çığlıklarından sonra evin içinde çalışmaya başlayan elektrikli testerenin homurtusu duyuldu.

"Epey eminim, evet."

Çığlıklar, kaçık kahkahalar ve elektrikli testerenin havayı delen kükremesi birden çok ağır, çok sıcak geldi. Nabzım hızlandı. Kanım, sanki uğultulu bir şekilde kulaklarımda dolaşıyordu, delilik senfonisine sabit bir perküsyon ekliyordu.

"Bira içmeye de gidebiliriz," dedi Rowan evden yayılan kaosun içinden. "Normal insanlar öyle yapıyor, değil mi? Bira içmeye gidiyor?"

"Evet..."

Bir yanım bunun akıllıca bir fikir olduğunu düşünüyordu ama kalbimin odacıklarına adrenalinle dolan heyecanı da inkâr edemezdim. Harvey Mead devasa bir vahşiydi, canavarın tekiydi ve onu indirmek istiyordum. Onu korku evinin parkelerine mıhlayıp gözlerini çıkarmak, başka bir can almasına engel olan kişinin ben olduğunu bilmek istiyordum. Kurbanları nasıl hissediyorsa öyle hissetsin istiyordum.

Acı çekmesini istiyordum.

Rowan derin derin iç geçirip omzunun üzerinden bana baktı. "Bira içmeye gitmiyoruz, değil mi?"

"Elbette gidiyoruz. Ama *sonra*."

Çaresiz bir çığlık daha havayı yardı, bir karga sürüsünü ve yolun solunda kalan seyrek ağaçlıktaki yalnız bir akbabayı

korkutup kaçırdı. Ama çok uzağa gitmediler, evden gelen seslerin yakında yemek yiyecekleri anlamına geldiğinin muhtemelen farkındaydılar.

Testerenin sesi yükselirken çığlıklar azaldı. Çığlıktaki ıstırap yoğundu. İçinde bir umutsuzluk vardı. Bu merhamet dilenen bir çığlık değildi. Bu saf acıydı, bir refleksten biraz fazlasıydı. Erozyona uğramış, katman katman soyulmuş, tehlikenin pençesine düşmüş bir hayvana indirgenmiş insanlıktı.

Harvey Mead'in delice kahkahaları dindi. Kurbanının çığlıkları tamamen kesilene kadar azaldı. Elektrikli testere işine devam ediyordu, çalışırken sesi yükselip alçalıyordu, sonra o da sustu ve bizi yalın bir sessizlikle sarmaladı.

"Yeni kural," dedim boğazımı temizleyip Rowan'a dönerek. Bakışlarını bana dikti, yanakları kıpkırmızıydı, lacivert rengi gözleri alkan alevinin merkezi gibi yanıyordu. Başıyla onaylasa da ifadesinde herhangi bir heyecan emaresi bulamadım; kaşlarının arasındaki kırışıklık derinleşirken dudaklarını sert bir çizgi hâlinde birbirine bastırmıştı. "Onu önce sen yakalarsan, ben de bir şey alacağım."

Rowan bir kez başını sallayarak onayladı. Varlığı alanımı işgal etti. Sıcaklığı. Kokusu. Adaçayı, biber ve limon kokusu beni sarmaladı.

"Sadece bir tane," dedi, kelimeleri sanki üzerlerindeki ölü doku atılmış açık yara gibiydi. Elini elmacıkkemiğime uzattığında nefesim kesildi, gözlerim kapanırken başparmağını kirpiklerimden geçirdi. Anlık karanlıkta bana her şey daha yoğun geldi; çiftlik evindeki sessizlik, Rowan'ın teninin kokusu. Nazik dokunuşu. Kalbimin gümbürtüsü. "Sadece bir tane," dedi Rowan tekrar elini çekerken. Gözlerimi açtığımda bakışları dudaklarıma kilitlenmişti.

Sesim kısık bir fısıltıdan ibaretti. "Sadece bir tane ne?"

"Sadece bir göz." Rowan harap hâldeki çiftliğe dönerken sert bakışlarını yüzümden ayırdı. "Onun acı çekmesini istiyorum. Ama bunun her anını görmesini de istiyorum."

Başımla onayladım. Bir şimşek gizlice yaklaşan fırtınanın siyah zeminini aydınlattı, onu bir saniye sonra bir gök gürültüsü takip etti. "Kim kazanırsa kazansın bunu garantiye alacağım."

Şam çeliği bıçağımı kemerimden çıkardım ve eve gizlice sokulmak için dönmüştüm ki Rowan'ın parmak uçları önkoluma sürtündü, tüy gibi dokunuşları tenimde beni anında durduran bir akımın çakmasına neden oldu. Bakışlarımız çarpıştı ve kalbim içine göçtü. Kimse bana böyle bakmamıştı; hapsedilmiş bu kadar endişe ve korkuyla. Ve ilk kez *bana* duyulan korku değildi bu.

Benim için duyulan korkuydu.

"Dikkatli ol, Karakuş. Ben sadece...0" Eve doğru bakarken Rowan'ın düşünceleri ani esintiye kapılıp kayboldu. Başını iki yana salladı ve gözlerini benimkilere çevirmeden önce kirli spor ayakkabılarıma baktı. "Herif iri cüsseli. Muhtemelen şu an coşmuştur da. Riske girme."

Hafif bir gülümseme dudaklarımın kenarına yerleşiyor gibi oldu ama Rowan'ın sert ifadesindeki hiçbir şey değişmedi.

Uzun bir bakış. Tutulan bir nefes. Birkaç kalp atışı ve bir şimşek çakışı.

Sonra yürüyüp uzaklaştım, Harvey Mead'in evine doğru yol alırken Rowan'ın süzülen adımları arkamdan geliyordu.

Patika iki alçak tepenin arasında kıvrılıyor, binaları çevreleyen bodur çalılıkla bir açıklığa çıkıyordu. Evin sağına doğru arazi aşağı doğru meylederek fundalıklarla kaplı sığ bir vadiye ve ağustos güneşinin altında muhtemelen bir akıntıdan fazlası olmayan küçük bir dereye açılıyordu. Evle vadi arasında kümes teli ve kuşları korkutup kaçırmak için çıngırdayan

kırık cam parçalarından süslerle çevrili küçük bir bahçe vardı. Evin sol arkasında ek binalar bulunuyordu. Tavuk kümesi. Alçak, düz çatısıyla bir atölye. Ev ile şiddetli bir şekilde bize doğru gelen fırtına arasında kötüye alamet eden bir kale gibi dikilen ahır. Hurdası çıkmış ve paslanmış arabaların iskeletleri, Teksas dişbudakları ve çöl söğütlerinin gövdelerinin arasından yer yer görülüyordu.

Açıklığın sınırında durdum. Rowan da yanımda durdu. "Harika bir ev planı," diye fısıldadım.

"Yakından daha da iyi. Oyuncak bebeğin kafası gerçekten karakter katmış," diye fısıldadı, ruhsuz siyah gözlerle bize evin verandasından bakan 1950'lerin Chatty Cathy bebeğinin koparılmış kafasını başıyla işaret ederek.

"Eğer şu şeyi atarsa," öne eğilip kırık sallanan sandalyenin altına sıkışmış gri kürke gözlerimi kısarak baktım, "keseli sıçanı? Ben yakalayacağım."

"Ben kedi diyecektim ama o da olur."

Doğruldum ve yumruğumu aramızda tutarak Rowan'a döndüm.

"Sloane..."

"Taş-kâğıt-makas. Kaybeden ön kapıdan girer," dedim karanlık bir sırıtışla.

Rowan kabullenen bir iç geçirişle başını iki yana sallamadan önce beni uzun bir an izledi. Yumruğu nihayet benimkine katıldı.

Sessizce üçe kadar saydıktan sonra seçimlerimizi yaptık ve benim makasım Rowan'ın taşına kaybetti. Rowan kaşlarını çattı.

"Üçte iki yapan kazanır," diye tısladı ben basamaklara yönelirken bileğimden kavrayarak.

"*Kaybetmen* için mi? İmkânı yok. Arka kapıya git ve avantajının tadını çıkar, ucube." Gülümsedim ve ben elimi

ondan kurtarana kadar Rowan nabzımın aniden yükseldiğini avucunda hissetmiş olsa da abartılacak bir şey yokmuş gibi burnumu kırıştırdım.

Ön basamakları ölmeden çıkmaya odaklandım ve arkama bakmadım. Göğsüm, Rowan'a dönüp onunla kalma ve onun yanında avlanma arzusuyla yanıyordu ama bunu yapmadım.

Merdivenin çatlak tahtasına bir topuğumu koyduğumda göz ucuyla Rowan'ın nihayet evin arkasına doğru sessizce harekete geçtiğini gördüm.

Attığım her sessiz adımla birlikte etrafımı çevreleyen keşmekeşi inceleyerek dengemi kaybetmemeye ya da bir şeyleri devirmemeye dikkat ediyordum. Evden ses gelmiyordu, sineklikli kapının ötesinde bir hareketlilik yoktu, çakan şimşek tehditkâr gölgeleri aydınlatmadı. Ben kapıya vardığımda yağmurun ilk damlaları üstü örtülü verandaya indi, teneke kutu ve çerçöpten metalik bir melodiyle sıçrıyordu.

Sineklikli kapıyı içeri girebileceğim kadar araladım, duvarları titreten şimşeğin gümbürtüsü paslanmış menteşelerin sessiz gıcırtısını yuttu.

Dar koridordan aşağı inerken yemek, çürüme ve küf kokuları iç içe geçerek mide bulandırıcı bir girdap oluşturdu. Solda bir oturma odası vardı, eski mobilyalar ve orijinal eşyalar bir toz tabakası altında kalmıştı. Çiçekli duvar kâğıtları soyulmuş, kırık camlar ve açık kapılardan içeri giren fırtınada titreşiyordu. Şöminenin yanındaki koltukta kısmen mumyalanmış bir beden vardı, bacakları tığ işi bir battaniyeyle örtülmüştü ve iskelet ellerinde bir İncil açık duruyordu. Uzun beyaz saçları omuzlarını örtüyor, takma dişleriyse hâlâ çıkmış çenesine tutunuyordu.

Kadının önünde durana kadar odanın içine birkaç temkinli adım atıp, "Yaşlı Anne Mead sanırım," diye fısıldadım ona. "Eminim kaltağın tekiydin, değil mi?"

Harvey Mead'in kontrolcü, baskıcı ve muhtemelen istismarcı bir anneye takıntılı diğer pek çok seri katilin aşındırdığı yolu takip ettiğini bilmek onu daha az tehlikeli kılmıyordu.

Ama aklıma bazı fikirler getirdiği kesin...

Öne doğru eğildim ve koltuktaki kadının kösele derisi, oyuk gözleri karşısında sırıttım. "Seninle çok yakında görüşeceğiz, Anne Mead."

Bir göz kırpışla bıçağımı daha sıkı kavradım ve odadan ayrılıp koridoru geçerek ikinci kata çıkan merdivene yöneldim.

Şimşek ve yağmur sesi basamakların gıcırtısını boğuyordu. Daha az evvel işlenen vahşi cinayetten sonra evin insan sesinden bu kadar yoksun olabilmesi imkânsız geliyordu ama duyabildiğim tek şey kalp atışlarım ve fırtınaydı.

İkinci katın sahanlığına vardığımda yağmur şiddetlenmişti, kokusu ana kattaki o leş kokusunu bastırıyordu. Bir dakika bekledim; izliyor, dinliyordum. Ama hiçbir şey olmadı. Bir koridorun girişinde durduğumda Harvey'nin nerelerde olduğuna dair hiçbir ipucu bulamadım.

Minik adımlarla öne doğru ilerledim.

Önce kutularla dolu yatak odasına vardım. Magazin dergileri. Gazeteler. Sararmış araba ve traktör kitapçıkları. Odada etrafımda döndüm ama kayda değer bir şey göremedim.

Koridora geri çıkıp bir sonraki odaya ilerledim; çatlamış ayaklı lavabosu, önceden beyaz olan plastiği siyah küfle benek benek lekelenmiş pençe ayaklı küveti ve küvetin iç kısmına yapışmış duş perdesiyle bir banyoydu burası. Yerde kan yoktu. Herhangi bir iz yoktu. Garip bir koku ya da ses de öyle.

Girdiğim bir sonraki oda ebeveyn yatak odasıydı. Gördüğüm tüm odalar içinden burası en temiz olandı ama bal dök yala demek de abartı olurdu. Pencere bir toz ve kir tabakasıyla kaplıydı ama kırık değildi. Yatağın basit bir dökme demir

çerçevesi vardı, çarşaflar kırışıktı, hem yatağa hem yere birkaç parça kıyafet saçılmıştı. Odayı kontrol ettim ama Harvey Mead burada değildi, ben de oyalanmamaya ve vasat eşyalarını o öldükten sonra karıştırmaya karar verdim.

Odadan çıktım.

Bir sonraki yatak odası koridorun karşısındaydı. Küçük odanın içine girerken, metal konteynerleri döven yağmur, ayak seslerimi bastırıyordu. Tavandaki bir delik göğe bakıyor, çatı katının parçalanmış kirişlerinin içinden geçiyordu. Tepede bir şimşek çaktı. Yağmur evin içine yağıyor, zemine serili şeffaf plastik örtünün üzerinde dip dibe yerleştirilmiş metal kutularla seramik kapları dolduruyordu. Deliğin etrafındaki dizilmiş ıslak ipte kemikler rüzgâr çanları gibi sallanıyordu. Esintide omurlar dönüp birbirine çarpıyor, su beyazlaşmış gövdelerinden ve kanatlarından sicim gibi akıyordu.

Bir an izledim ve onları buraya asan adamın psikopatlık seviyesini düşündüm, ardından çıkıp koridorun en sonunda, karşı tarafta kalan odaya yöneldim.

Bu odanın kapısı kapalıydı. Kulağımı ahşaba dayayıp uzun bir süre önünde dikildim, bıçağımı sıkıca elimde tutuyordum. İçeriden hiç ses gelmiyordu. Aşağı kattan da hiç ses gelmiyordu, gerçi bir kargaşa çıkmadığı müddetçe alt katı duyabilir miydim, emin değildim. Gök gürledi. Yağmur çatıyı sallanan perdeler gibi dövüyordu.

Rowan'a duyduğum endişeyle göğsüm sızladı. Belki onu duymamış olmamam en iyisiydi ama Harvey'nin acı dolu seslerini de duymamıştım ve bu derime sivri bir diken gibi battı. Şu noktada kimin kazandığı umurumda değildi. Sadece Harvey'nin ölmesini istiyordum.

Duyduğum heyecanı, tedirginliği ve korkuyu uzuvlarımdan atmak için bileklerimi salladım, sonra kulbu kavrayıp iterek kapıyı açtım.

"Ne halt..."

Beklediğim bu değildi.

Yığınla kâğıt kalemin saçıldığı masada üç monitör vardı. Ekran on sekiz kameradan aktarılan görüntüleri gösteriyordu. Ahır. Atölye. Arka kapı. Mutfak. Hiçbir şey seçemediğim karanlık bir oda. Plastikle kaplı bir masada kesilmiş beden parçalarının istiflendiği, kan ve et parçalarının fayansa saçıldığı aydınlık bir oda.

Rowan'ı gördüm, odaya giriyordu.

Sonra Harvey'yi gördüm, koridorda sinsice ona sokuluyordu.

Bütün kanım çekildi. Âdeta buz kestim.

"Rowan," diye fısıldadım.

Adını bağırarak odadan çıktım...

Ve doğrudan Harvey Mead'in botuyla burun buruna geldim.

PARAMPARÇA

Sloane

Su, zonklayan yüzümü dövüyordu. Midem bir bulantıyla altüst oluyordu. Dilimde kan tadı vardı. Dünya etrafımda dönüyordu. Yuvarlanıyordum. Dik bir tepeden yuvarlanıyordum. Yuvarlanıyor ve *düşüyordum.*

Sol omzumun üzerine hareket edince çıkan kolumun çatırtısıyla indim, ciğerlerimdeki hava sessiz bir çığlıkla boşaldı. Nefes almak için mücadele ettim. Göğsüm sıkıştı. Gözlerimi kırpıştırarak gökyüzüne bakarken yağmur ve yanıp sönen ışıklar beni kör etti, panikleyen ciğerlerime nihayet kesik nefesler çekebildim.

Bir çift bot gümbürtüyle yanıma yaklaştı ve başımın kenarında durdu. Yağmur siyah derideki pıhtılaşmış kanı yıkıyordu. Rowan'ın adını inlemek için ağzımı açmıştım ki bir el saçlarımı sertçe kavrayıp beni toprak ve ıslak çimenin rahatlatıcı kokusundan çekti.

Harvey Mead'le yüz yüze geldim.

Su damlacıkları kel kafasından alnına ve oradan da ifadesiz suratına sicim gibi akıyordu. Doğrudan bana baktı. Ben de bakışlarımı kaçırmadan onun dipsiz koyu gözlerinin içine öfkeyle baktım.

Sonra da çirkin suratına tükürdüm.

Harvey yüzündeki tükürüğü silmedi. Beni olduğum yerde sabit tuttu. Yağmur, çiçekbozuğu suratından kanlı şeritler hâlinde iniyordu. Dudaklarına yavaşça bir sırıtış yayıldı ve kayıtsızlık maskesinden sinir bozucu derecede kopuk gülümsemesi çürümüş dişlerini ortaya çıkardı.

Beni yere bıraktı ama zayıf düşmüş bedenimi evin yan tarafına doğru sürüklerken saçlarımı hâlâ kavrıyordu. Başım zonkluyordu. Nabzım yüzümde atıyordu. Saçımın her çekiştirilmesiyle yaşlar gözlerime batıyor, omzumun acısı boynumla aksayan koluma yayılıyordu. Çimen, çamur ve çerçöpü tekmeleyerek debeleniyordum ama başımı aşağıda tutuş şeklinden ötürü ayaklarımı zemine basamıyordum. Sağlam elimle ona tırnaklarımı geçirip bacağına vurdum ama o kadar iriydi ki nafile mücadelemden hiç etkilenmedi.

Bir çift kiler kapısı önünde durduk. Harvey paslı bir asma kilidi açtı ve kapılardan birini açıp beni içeri fırlatmadan önce zinciri tutacaklardan geçirdi.

Ağzımdan çıkan bir hırıltıyla yere çarptım. Aldığım ilk nefes bok, çiş ve korkunun pis kokusuyla doluydu.

Midemdekileri yere boşalttım.

Ancak öğürmeyi kestikten sonra yalnız olmadığımı fark ettim. Birisi karanlıkta ağlıyordu.

"Adam," dedi bir kadın perişan haykırışlarının arasından. "Adam'ı öldürdü. Be... Ben onu duydum. Onu *öl... öldürdü.*"

Kadın mesafesini korudu, göğsümün her girinti çıkıntısına işleyen umutsuz bir teraneyle kelimelerini tekrarlayıp duruyordu. Erkek kardeş, sevgili ya da arkadaş olsun, Adam denen adam her kimse kadın onu seviyordu. Ve sevdiğiniz birinin acı çektiğine tanık olmak nasıl bir şeydir, iyi bilirdim. Kadının kederini ve elinden bir şey gelmeyişini herkesten iyi anlıyordum.

"Evet. Adam'ı öldürdü," diye yanıtladım güçlükle aldığım kesik nefeslerin arasından ve telefonumu cebimden çıkardım.

Bir mesajla elimde titredi ama ilk işim fenerı açıp duvara yaslanmış çıplak kadınla aramda tutmak oldu. Kadın ışıktan irkilip geri çekildi. "Ve sana söz veriyorum, Adam o Harvey Mead denen herifin öldürdüğü son kişi olacak."

Bunun kadının içini az da olsa rahatlatıp rahatlatmadığından ya da ona duygusal bir kapanış sunup sunmadığından emin değildim. Belki bir gün bunları sağlardı ama şu an kaybı çok taze, yaraları çok derindi. Bir mesajın gelmesiyle dikkatimi ekrana çevirirken kadın sessizce ağlamaya devam ediyordu.

Sloane

SLOANE

BANA CEVAP VER

NEREDESİN

Ben ona cevap yazarken Rowan'dan başka bir mesajla ekranda üç nokta belirdi.

Ben iyiyim. Kilerde kilitliyim. Evin hemen yan tarafında

Rowan hiç geciktirmeden cevap verdi.

Dayan, aşkım. Geliyorum

Ekranı kilitleyip dudağımı ısırmadan önce mesajını iki kere okudum. Burnum sızlıyordu. Göğsüm bir sancıyla yanıyordu. Belki İrlandacada yaygın bir söylemdi ama yine de sanki Rowan kafamın içindeymiş gibi kelime tekrar tekrar onun sesiyle zihnimde yankılandı.

Dayan, aşkım.

Dikkatimi tuğla duvarda büzülmüş ağlayan kadına çevirerek, "Adın ne?" diye sordum hırıltılı bir sesle. Aşağı yukarı benim yaşlarımdaydı, zayıftı ve çıplak bedeni şerit şerit kirle kaplıydı.

"Be... ben Autumn."

"Pekâlâ, Autumn." Feneri tavana yansıyacak şekilde telefonu yere koydum ve gömleğimin düğmelerini çözmeye başladım. "Gömleğimi sana vereceğim ama çıkarırken yardımına ihtiyacım var."

Autumn bir anlığına tereddüt ettikten sonra çekingen adımlarla yanıma yaklaştı. Kumaşı çıkık kolumdan dikkatlice çekerken konuşmadık. Acı dolu bir çığlık koyverdiğimde bir anlığına geri çekilse de azmedip gömleği çıkardı. Kumaş sırılsıklamdı, çamura bulanmıştı ve onu soğuk kilerde sıcak tutmayacak olsa da en azından üzerinde bir şeyler olacaktı.

Bir balta kiler kapılarını yardığında Autumn son düğmeyi ilikliyordu.

Autumn'un korkmuş çığlığı ve şiddetli yağmurun arasından "*Sloane*," diye bağırdı Rowan çaresiz bir sesle. "Sloane!"

Yeni bir sızı boğazımı kavradı. Telefonumu alıp kapılara yaklaşırken gözlerim yaşlarla doldu. "Buradayım, Rowan..."

"Geri çekil." Baltayla birkaç darbe daha indirdikten sonra kapılar parçalanıp üzerinde zinciri ve kilidiyle karanlığa düştü. Loş ışıkta Rowan'ın eli belirdi.

"Elimi tut, aşkım."

Bir zamanlar burada bir merdiven olmalıydı ama kaldırılmıştı, bu yüzden Rowan'ın elini tutmak için zıplamak zorunda kaldım. İlk girişimimde yağmurdan ve terlemiş ellerimizden dolayı kaydım. Rowan karın üstü uzanacak şekilde pozisyonunu değiştirdi ve iyice karanlığa doğru eğildi.

"İki elinle," diye belirterek ellerini bana uzattı.

"Yapamam."

Çakan şimşek Rowan'ın yüzünü aydınlattı ve bu hâlinin hatırasını sonsuza dek beynime kazıdı. Dudakları açıktı ve bakışları yanlış açıdaki omzumla olmayan gömleğimi dikkatlice incelerken aldığı keskin nefesi neredeyse duyabiliyordum. Istırapla öfke yüz hatlarına ışık ve yağmurla resmedilmişti. Çok güzel, akıldan çıkmaz ve korkutucuydu.

Bana uzanırken Rowan bir şey söylemedi. Zıpladığımda elimi sıkıca yakaladı ve beni dirseğimi kavrayacak kadar yukarı çekip kilerden çıkardı.

Yere bastığımda beni sarıp sarmaladı, kollarında titriyordum. Sırılsıklam olmuş gömleğini ellerimle kavradım. Kokusu etrafımı sardı ve ben bu huzur dolu âna tutunmak istesem de gözlerimin içine bakmak için benden ayrıldı.

"Koşabilir misin?" diye sordu yüzümü inceleyerek. Başımla onayladığımda gözleri gerçeği ararcasına çılgınlar gibi ifademde gezindi. "Bana güveniyor musun?"

"Evet," dedim nefes nefese ama emin bir sesle.

"Seni güvende tutacağım. Anlıyor musun?"

"Evet, Rowan."

Baltayı alıp elimi kavramadan önce son bir kez birbirimize baktık. Sonra Rowan gözlerini tekrar kilere çevirdi. Autumn'un kesintisiz feryat figanına ve çıkarılmak için yakarışlarına rağmen aşağıda benimle birinin olduğunu ancak o an fark etmiş gibi görünüyordu.

"Burada kal," dedi oyuğa doğru, kadının şiddetlenen yalvarışlarına rağmen tartışmaya yer bırakmayan bir şekilde. "Eğer sessiz kalır ve saklanırsan senin çoktan kaçtığını düşünecek ve kilere gelmeyecektir. İşimiz bittiğinde senin için döneceğiz."

"Lütfen, *lütfen*, beni bırakmayın..."

"Burada kal ve çeneni kapa," diye bağırdı Rowan ve kilere bir daha bakmadan beni çekip götürdü. Biz evin arkasına doğru koşarken peşimizden takip eden çaresiz bağrışları duymazdan geldi.

Köşede durduk ve Rowan ahıra giden yolu araştırmak için öne doğru eğilirken bekledim. Tatmin olmuş göründüğünde elimi sıktı ve bana omzunun üzerinden bakacak kadar döndü. Bir kez başıyla işaret verdi ve bizi çerçöpten geçilmeyen arka bahçeden çürük ahıra götürmeye koyulmadan önce karşılık verecek zamanım zar zor oldu. Açık kapıdan içeri ilk o girdi, baltası havadaydı ama ahır eski bir John Deere traktörü, güvercinler ve alet edevat dışında boştu. Ancak güvenli olduğuna kanaat getirdikten sonra beni daha da içeriye çekti ve girişle çıkışa eşit mesafedeki duvarın orada durdu.

Gök gürültüsü pencereleri ve ahşap duvarlara asılı alet edevatı titretiyordu. Rowan baltasını boğuk bir pat sesiyle tozun içine bıraktı. İkimiz de sırılsıklam olmuş, çamura ota bulanmış hâlde bir an için birbirimize baktık.

Ardından elleri beni sabit tutmak için yanaklarımdaydı, gözleri yüzümün her detayında boydan boya gezinirken nefesi tenimde sıcacıktı.

Başparmağını alnımdan geçirdiğinde irkildim. Bir parmağı burnumun kavisini takip etti. Üstdudağımın izini sürdüğünde burnumu çektim, genzimde hâlâ kan tadı vardı.

"Sloane," diye fısıldadı. Cevap vermem için söylememişti. Dağılmış olsam da burada olduğumun, gerçek olduğumun bir doğrulamasıydı sadece. Rowan beni duvara yakın tuttu, vücuduyla beni gizliyordu. Eli enseme kaydı, ben karanlıkta titrerken çenemi kaldırıp boynumun her santimini yara var mı diye inceledi.

"Gömleğin..."

"Kıza verdim. Bana o şekilde dokunmadı."

Rowan'ın gözleri benimkilerle buluştuğunda şimşek çaktı. Cevaben hiçbir şey söylemedi, yalnızca dikkatini agresif bir çürüğün, eklem yerini morun ilk tonlarıyla çoktan boyamaya başladığı yaralı omzuma çevirdi. Sıcak ellerinden birini sağlam omzuma koyarak beni yüzüm duvara bakacak şekilde döndürdü. Dikkatli bir dokunuşla yaramı inceledi. Sessiz kalmak için gösterdiğim çabaya rağmen kolumu yan tarafımda kıvırdığım yerden hareket ettirince yine de gergin bir çığlık attım.

"Yerine oturtabilir misin?" diye fısıldadım bir kez daha beni kendisine döndürüp yüz yüze geldiğimizde.

"Kırılmış olabilir, aşkım. Bir doktora ihtiyacın var."

Rowan tek dizinin üzerine çöküp kaburgalarımın her birinin izini tek tek sürerek incelerken aniden gözlerime dolan yaşları gözlerimi kırpıştırarak bastırdım. Kaburgalarım düşmekten dolayı ağrıyordu ama kırık değillerdi. Bunu ona da söylemeye kalkıştığımda Rowan beni duymazdan geldi, sanki her kemiği parmak uçlarını üzerinden geçirerek kontrol etmeden tatmin olmayacaktı. İşi bittiğinde ellerini kalçalarıma koydu, verdiği uzun ve gergin nefes karnımı özüme kadar hissettiğim bir sıcaklıkla kapladı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. Alnını karnıma dayadı, beni yakında tutmak için kollarını bacaklarımın etrafına sardı.

Bir an için ne yapacağımı bilemedim. Titreyen bedenimde alev alan ani akım beni hareketsiz kılmıştı. Tenime doğru verdiği her nefes kalbimin daha da hızlı atmasına neden oluyordu, ta ki bir çekiç gibi göğsümü güm güm dövmeye başlayana dek. Ardından elim havaya kalktı, bedenim zihnimin kontrolünü eline geçirmişti ve benim bilmediğim bir şey biliyordu: parmaklarımın Rowan'ın saçlarının arasına dalmasının dünyanın en doğal şeyi olduğunu. Tırnaklarım kafasında

gezindiğinde Rowan iç geçirdi, hareketi tekrarladığımda alnını karnıma daha sert yasladı, ben de kendimi tekrarlanan basit bir dokunuşun ritminde kaybettim.

Rowan yavaşça dizinin üzerinden kalkarken nefesinin sıcaklığı göbeğimden memelerimin arasına, oradan da kalbime çıkarak deli gibi atan nabzımın izlediği yolu takip etti. Kendimi onu dokunmayı bırakmak konusunda ikna edemedim. Parmaklarım ıslak saçlarının arasından kayarak çıktı ve yanağıyla tenime sürtünen kirli sakalının üzerinde durdu. Rowan dokunduğum tarafa doğru eğildi. Eğer bırakırsa solup gidebilirmişim gibi elini elimin üzerine koydu.

"Sloane," dedi gözleri dudaklarıma âdeta lehimlenmişti. Bu sefer ismim dudaklarında kurtuluş ve ıstırap dolu bir fısıltıydı. Rowan sertçe yutkundu. "Seni kaybedemem."

"O zaman beni öpsen iyi olur," diye fısıldadım.

Rowan'ın gözleri benimkileri buldu. Elleri yanaklarımı ısıttı. Aramızda bir nefeslik mesafe vardı ve dudakları benimkilere dokunduğu an her şeyin değişeceğini biliyordum.

Ve haklıydım da.

Her şey bir öpücükle değişti.

Rowan'ın dudakları yumuşak olsa da öpücük sertti, sanki aklımda bunula ilgili şüpheye ya da tereddüde yer yoktu. Ne istediğini biliyordu. Belki de en başından beri istiyordu. Belki de bu noktaya gelmek için zamana ihtiyacı olan tek bendim.

Her coşkulu hareketle aramızdaki sıcaklık artıyordu. Kapalı dudaklarımı boydan boya yaladığında ağzımı açtım ve Rowan'ın dilinin benimkini ilk okşayışıyla kendimizi kontrol etmek adına ne varsa dizginlerini bıraktık.

Kendimi tutkuda kaybettim. Sanki çökmekte olan bir duvarın arkasında saklanıyormuş gibi üzerime çöktü.

Ve bir kez serbest kaldığında da beni tüketti.

Aciliyet, kontrolü ele geçirdi. Rowan elini saçlarıma daldırıp beni sertçe kendisine çekti. Altdudağımı ağzına alıp emdiğinde inledim. Elim ensesini kavradı ve tırnaklarımı tenine geçirdim. Rowan hırlayarak dilini ağzımın daha derinliklerine soktu, damarlarımda bir özlem yangınının patlak vermesine sebep olmuş bu öpücükten daha fazlasını talep ediyordu.

Kim olduğumuzu unuttum. Nerede olduğumuzu.

Neden burada olduğumuzu.

Ani bir çığlık birden ayrılmamıza ve faltaşı gibi açılmış gözlerle soluk soluğa birbirimize bakmamıza neden oldu. Korkmuş yardım yakarışları bir elektrikli testerenin açılmasıyla boğuldu.

Gölgelerin dışına doğru eğildiğimizde Autmun'un evin yan tarafından son hız dolanıp doğrudan ahıra doğru koştuğunu gördük. Bir saniye sonra görüş açımızda Harvey belirdi, iki eliyle tuttuğu elektrikli testereyle kadını kovalıyordu. Ağır, tıknaz vücuduna rağmen Autumn çıplak ayakları ve bacaklarıyla çerçöpe takılıp sendelerken ona gitgide yaklaşıyordu.

Kendimizi yine gölgelere gizledik ve Rowan bana yıkıcı, vahşi bir sırıtışla baktı.

"Hemen döneceğim, Karakuş."

Bir eliyle ensemi kavrayıp hızlı bir son öpücükle dudaklarını benimkilere bastırdı ve ardından baltasını yerden almak için beni bıraktı.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladım.

Rowan baltanın sapını omzuna dayadı ve bana göz kırpmadan önce ofladı. "Benim kızımın canını yaktığı için intikam alıyorum elbette."

Bu sözlerle birlikte kalbimin köşeli kenarları biraz yumuşadı ve Rowan bunu görebiliyormuş gibi gülümsedi. Tek kelime daha etmeden arkasını döndü, gizlice kapıya yanaştı

ve metal alet çantasının arkasına çömeldi. Ben de traktörün motorunun yanına sığınana kadar geri geri gittim.

Bir saniye sonra Autumn hızla ahıra daldı ve arka kapıya yöneldi, her adımı korktuğunu gösteren bir çığlıkla noktalanıyordu.

Harvey Mead de onun arkasından içeri girdi. Ve bundan sonra yaşanan her şey ağır çekimde gerçekleşen güzel bir intikam koreografisiydi.

Rowan öne atıldı. Baltayı yere öyle yakın bir kavisle savurdu ki toz kalktı. Balta acımasız bir darbeyle elektrikli testereyle buluştu. Zinciri kılavuz rayından koptu. Harvey'nin yüzüne çarptı ve adam öfkeli bir kükreme koyverdi. Elektrikli testereyi yere attığında makine öksürüğe benzer sesler çıkarıp yönünü şaşmış hâlde savrula savrula sonunda durdu. Harvey refleks olarak bir elini kanlı yüzüne kaldırdı, Rowan'ın başka bir darbe için üzerine atıldığının henüz farkında değildi.

Balta dizkapağını ıslak bir çatırtıyla ikiye yardı. Harvey acıyla çığlık attı ve Rowan baltayı kemikten çekip alırken diğer dizinin üzerine düştü.

"Kurban senken bakalım bundan ne kadar hoşlanıyorsun?" dedi Rowan sıktığı dişlerinin arasından ve Harvey yan tarafına doğru devrilmeden önce yüzünü tekmeledi, topuğu Harvey'nin gür kaşlarının tam ortasına gürültülü bir pat sesiyle indi.

Harvey sırtüstü düştü; afallamıştı ve inliyordu, bilincini kaybetmek üzereydi. Çizgi çizgi kanla lekelenmiş başı bir toz bulutunun içinde bir yandan diğer tarafa savruldu. Rowan onun tepesinde durdu ve baltayı daha sıkı kavradı. Öfke ve odaklanma o güzel yüzünün hatlarını keskinleştirdi. Düşmanına hiddetle bakarken gözlerinden bir kötülük geçti. "Siktir, bu çok tatmin edici olacak," dedi ölümcül bir gülümsemeyle Harvey'nin üzerinde dikilirken. Baltayı havaya kaldırdı.

"*Bekle...*" dedim traktörün güvenli alanından çıkarken. Rowan anında durdu ama bunu yapmak için kontrolünün her

zerresini kullanıyormuş gibi görünüyordu. "Onu henüz öldürme. Bana bir hamle sözün var."

Onlara yaklaşırken karanlık bir sırıtış yüzüme yayıldı. Rowan ifademi kaşlarını çatarak inceledi, aramızda yüksek sesle söylenmemiş bir soru dile geldi ve soruyu daha büyük bir gülümsemeyle yanıtladım.

"Elbette onu meşgul etmeye devam edebilirsin," dedim ve eve yöneldim.

Autumn'un çığlıkları hâlâ devam eden sağanak ve fırtınada neyse ki durmuştu. Çıplak ayakla yayan gitmek onu yavaşlatacaktı ama dereyi takip ederse ya da çakıllı yola çıkan patikayı takip etmek için evin ön tarafına geri dönerse sonunda yardım bulurdu. En yakın komşular uzakta kalıyordu ve yoldan pek araç geçmiyordu ama uzaklığın lehimize çalışacağına bel bağlayamazdık. Çok uzun süre kalamayacağımızı biliyordum.

Sadece biraz eğlenmeye yetecek kadar.

Evde fazla oyalanmadım, ihtiyacım olacak şeyleri ahıra dönmeden önce hızla topladım.

Eski binaya yaklaşırken beni bir dizi küfür karşıladı. Rowan bu renkli küfürlerle eğleniyor gibi görünüyordu, bir yandan da Harvey'yi yere mıhlamak için bir eline metal çivi çakıyordu, öteki eline benzer bir gereç çoktan saplanmıştı. Rowan yaptığı işe kendisini öyle kaptırmıştı ki kapıda durana kadar beni fark etmedi.

Gördüğü şeyi idrak etmesi bir saniyesini aldı, ardından gördüklerine inanamıyormuş gibi yüksek sesle kahkaha attı.

Sağlam kolumda taşıdıklarımı yere bıraktım ve kıkırdama krizine girmiş hâlde bir parmağımı sus anlamında dudaklarıma götürdüm. İsteri beni tüketmekle tehdit ederken kirpiklerim gözyaşından ıslandı. İtiraf etmeliydim ki kendimden çok memnundum. Bu uzun zamandır aklıma gelen en iyi

fikirlerden biri olabilirdi. Ve mümkün olan en büyük etkiyi yaratmak istiyordum, o yüzden birkaç sarsak el hareketiyle Rowan'a beni Harvey'nin görüş açısından gizlemesini istediğimi başarıyla anlattım. Rowan başıyla onayladı ve ben gölgelerde hareket edip gözümü diktiğim ödülüme sessizce yaklaşırken ikimizin arasında durdu.

Harvey'nin ayakucuna geldiğimde, ona getirdiğim küçük hediyeyi bileklerine koydum ve bacaklarına doğru çektim.

Yaralı bacağına sürtündüğünde Harvey inledi. Bedeninin aşağısına baktı ve annesinin boş gözleriyle karşılaştı.

Harvey Mead kan donduran bir çığlık attı.

"*Çok ama çok kötü bir oğlan oldun, Harvey,*" dedim en iyi yaşlı kadın sesi taklidimle cesedi Harvey'nin yüzüne kaydırarak çıkarırken. Cesedi tekmelemeye çalışırken çırpındı ama Rowan araya girip Harvey'nin sağlam bacağını tuttu.

"İyi çocuklar insanları elektrikli testereyle doğramaz."

Başka bir çaresiz çığlık. Kesinlikle aklını kaçırıyordu ve bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

Keyfimce tadını çıkara çıkara uzattım. Harvey'nin işkencesinin her saniyesine bayılıyordum, kesik nefesler göğsünden koparken Anne Mead'i yavaşça gövdesinde sürükledim. Kalın boynunda nabzı gümbür gümbür atıyordu. Kırışık alnında ter damlacıkları birikti, başını iki yana sallarken şakağından süzüldüler.

Anne Mead ve Harvey sonunda yüz yüze geldi.

"*Bence cezalandırılmayı hak ediyorsun.*"

"Çok acımasızca," dedi Rowan arkamdan ama sesi kulağa şikâyet ediyormuş gibi gelmiyordu.

"Sus bakalım. Anne Mead'in söyleyecekleri var." Harvey çığlık atıp kıvranırken cesedin kafasını sağa sola oynattım. Takma diş, ağzından Harvey'nin yüzüne düştü ve adam korkunun bambaşka bir boyutuna geçti. "Tüh, benim hatam."

Anne Mead'i göğsüne koyup kırılgan bileğinden tuttum, Harvey onu üzerinden atmaya çalışırken yaralı kolumu ondan uzakta tuttum. Anne Mead'in kıvrık parmakları Harvey'nin suratını okşadı, ardından onları adamın ağzının kenarına geçirdim. "*Bekle, oğlum. Sadece içeri girip bir bakmak istiyorum.*"

Harvey feryat etti.

Sonra da nefes almaya çalıştı, sanki bir türlü ciğerlerini dolduramıyormuş gibi tıkanmıştı ve buruşturduğu yüzüyse çarpılmıştı.

"Iıı..."

Harvey'nin şakağındaki damarlar şişti. Yüzü kırmızıya döndü ve sonra aniden beti benzi attı. Dudakları morardı.

"Ne halt..."

Göğsünden titrek bir nefes verdi. Gözleri karardı. Gözbebekleri tavana sabitlenip büyüdü.

"Kalp krizi mi geçirdi?" diye sordu Rowan. Harvey'nin hareketsiz başının yanında durdu ve kanlı yüzüne baktı.

Omuzlarım hayal kırıklığıyla çöktü. "Bu hiç hoş değil, Harvey."

"Onu resmen ölümüne korkuttun. Kendinle gurur duymalısın."

"Daha yapacak çok şeyim vardı." Anne Mead'i hırçın bir tavırla ittim ve ceset Harvey'nin hareketsiz göğsünden yuvarlandı. "Sence ona kalp masajı yapmalı mıyız?"

"Eğer istiyorsan ama ben suni teneffüs olayına girmem."

"Kahretsin."

Başımı kaldırdığımda Rowan sırıttı. Harvey'nin başının etrafından dolandı ve yanımda durup elini uzattı. "Gel hadi, Karakuş. Adrenalin yakında etkisini yitirecek ve omzun gerçekten acımaya başlayacak. O piliç yardım bulmadan önce bu yeri yakıp gitsek iyi olur. Motelde eşyalarımızı toparlar ve yola koyuluruz."

Rowan'ın elini tuttum ve beni ayağa kaldırdı. Bana gülümserken dudağındaki yara izi bir ton açıldı. Gözlerim yüzünde gezindi; koyu kaşlarından lacivert rengi gözlerine ve kenarlarındaki hafif kırışıklıklara, elmacıkkemiğinin üzerindeki minik bene ve ıslak saçlarının parlaklığına kadar her detayı hatırlamak istiyordum. En önemlisi de dudaklarını benimkilere bastırdığında öpücüğünün sıcaklığını hatırlamak istiyordum.

Rowan göz açıp kapayıncaya kadar uzaklaştı ama bizi eve doğru götürürken elimi tutmayı es geçmedi.

"Yola koyulmak derken," dedim sözleri nihayet adrenalin sisinden sıyrıldığında. "Nereye gideceğiz ki?"

"Nebraska'ya. Dr. Fionn Kane'i görmeye," dedi. "Kardeşimi."

İZLER

Rowan

Sloane yolcu koltuğunda yanımda uyuyordu, üzerinde otelden çaldığım battaniyé örtülüydü ve siyah saçları şişmiş omzuna dökülüyordu. Sutyen askısı eklemine yerleştirdiğim buz torbasını yerinde sabit tutuyordu, muhtemelen bir saat kadar önce eridiğini bilsem de onu uyandırma korkusuyla buzu yenilemeye gönlüm el vermemişti.

Ona baktığımda bir duyguyu diğerinden ayırt edemiyor gibiydim. Sloane Sutherland'i düşündüğümde hepsi birbiriyle iç içe geçiyordu. Korku umuda karışmıştı. Önemseme ise kontrole, kıskançlığa ve hüzne. Aynı anda lanet olası her şeyi hissediyordum. Bu duyguya ket vurma arzusu bile onu besleyip büyütme ihtiyacıyla çıkmaza sürüklüyordu. Hepsinin toplamı ise beni tüketiyordu.

Geçen her ânla beraber bu his büyüyordu. Sloane her düşünceme sızıyordu. Ayrıyken, yokluğu başlı başına bir varlıktı. Onun için endişeleniyordum. Onu düşünüyordum. Ve dün onu neredeyse kaybedecektim. Öldürmek bizi birbirimize bağlamıştı ve bu ikimizin de olmadan yaşayamayacağı bir dürtüydü. Bu ihtiyaç ve artık aramızdaki bu oyun beni Sloane'un kendisi kadar tüketiyordu.

Takıntım beni düşmeye yazgılı olduğum bir uçurumun kenarına itiyordu ve bir kez kendimi boşlukta buldum mu düşüşümün sonu olmayabilirdi.

Sloane kıpırdanıp inledi ve kahrolasıca kalbim isyan etti. Belki de o bataklıktaki ilk gün Briscoe'nun banyosundan sırılsıklam saçlarıyla, çilli teni kıpkırmızı kesilmiş ve Pink Floyd tişörtünü beline bağlamış hâlde çıktığından beri hiç durmamıştı. Onu her düşündüğümde kalbim bana sandığım kadar ölü olmadığımı hatırlatıyordu.

"Dayan, Karakuş," dedim tekrar inlediğinde. Sesi bu sefer acı dolu bir sızlanma gibi çıkmıştı ve bunu duymak iç organlarıma pençelerini geçirdi. Bir elimi Sloane'un kalçasına koydum, belki onu olduğu kadar kendimi de teskin etmeye çalışıyordum. "Sadece birkaç saat kaldı."

Tekrar kıpırdandı, acı verici her hareketiyle yüzü buruştu, ardından da gözleri kapandı. Daha dik bir pozisyona geçmeyi nihayet başardığında battaniye belinden kaydı ama fark etmemiş gibiydi. Tekrar üzerine çektiğimde beni minik, minnettar bir gülümsemeyle ödüllendirdi. İstemesine fırsat bırakmadan ona bir şişe su ve ağrı kesici verdim.

"Bok gibi hissediyorum," dedi, ağrı kesicileri içtiği gibi gözleri tekrar kapandı. Sadece düşünceli bir *hımm* ile cevap vermekle yetindiğimde bana yandan baktı. "Söyleyebilirsin."

"Neyi söyleyebilirim?"

"Bok gibi *göründüğümü.*"

Kıkırdadığımda Sloane gözlerini kıstı. "Öyle bir şey demem. İmkânı yok." Bakışlarımı tekrar yola çevirdim, tepemizde uçan bir saksağana selam verdim ve Sloane'un delici bakışlarının ağırlığı yüzümün yan tarafını damgalarken dikkatimi ufuktan ayırmamaya çalıştım. "Ne? Bence güzelsin. Tehlikeli, savaşın sertleştirdiği bir intikam tanrıçası gibi."

Sloane burnundan alaycı bir nefes verdi. "İntikam tanrıçasıymış götüm."

Sloane'a baktığımda onun o devasa göz devirişlerinden birini yakaladım. Ben onu durduramadan siperliği indirdi ve aynanın üzerindeki kapağı kaldırdı.

Küçük hatchback'i bir çığlık doldurdu.

"*Rowan...*"

"Alışınca o kadar da kötü değil."

"*Alışınca mı?* Yüzümde lanet bir *bot izi* var." Ufak aynaya daha da eğildi, alnındaki ayakkabı tabanına ait olduğu bariz morlukları morlukları ve alt kirpiklerinin aşağısındaki iki siyah yarım daireyi incelerken başını bir yandan diğer yana çevirdi. Bana döndüğünde gözleri dökmediği yaşlarla parlıyordu.

"Karak..."

"Sakın bana *Karakuş* deme. O şerefsiz kan-kan dansçısı gibi lanet alnımı tekmeledi. Carhartt logosunu bile seçebiliyorum," dedi, bana dönmeden önce aynaya iyice yaklaşırken sesi ağlamaklı bir tona büründü. Konsolun ortasına uzanıp alnındaki yuvarlağı işaret ederken gözünden bir damla yaş süzüldü. "Gördün mü? Şurada. *Carhartt.* Neden normal bir insan gibi yüzümü yumruklamadı ki?"

"Muhtemelen normal bir insan olmadığı için, aşkım. Elektrikli testerenin büyük bir ipucu olduğunu sanmıştım aslında." Gözyaşlarından birini başparmağımla sildim. Sloane'un dudakları titredi ve aynı anda hem gülme hem de o pisliği diriltmenin bir yolunu bulana kadar dünyayı yakıp yıkma isteğiyle doldum ki onu tekrar öldürebilsin. "Sonsuza kadar izi kalmayacak."

"Ama tuvalete gitmem gerek," dedi Sloane, yüzü hâlâ üzüntünün bir tablosu olsa da sesini kontrol altına almak için mücadele ederek. "Üzerime dikkat çekmeden nasıl bir yerlere gideceğim?"

Yol kenarında çömebileceği gözden uzakta bir çalılık bulmayı önermeye cüret etmedim. Belli ki sabrının sonuna ulaşmıştı ve araba kullanırken bıçaklanmaya hevesli değildim.

"On beş kilometre ileride bir dinlenme tesisi var. Ben çözeceğim."

Sloane uzun bir an boyunca beni izledi, ifadesi hâlâ yorgun ve acılı olsa da koltuğunda arkasına yaslanmadan önce biraz yumuşadı. "Tamam."

Göğsüm sızladı. *Bana güveniyor.*

Yutkunup dikkatimi tekrar yola verdim. "Tamam."

Sloane altdudağını ısırırken aramıza bir sessizlik çöktü, pencereden tarlaların geçip gitmesini izliyordu. Gerginliğin hareketsiz bedeninden dalga dalga yayıldığını hissettiğimde onu yatıştırır umuduyla müzik açtım, ne de olsa artık uyanıktı. Bazen o yanımdayken avucumda vahşi bir şey tutuyormuşum gibi hissediyordum. Lakabının hakkını veriyordu, ilk esintide uçup kaçmaya hazırdı. Sloane'dan önce kimsenin güvenini kazanmak gibi bir derdim olmamıştı. Kardeşlerim dışında kimseyi kendime yaklaştırmayı umursamamıştım. Ve birden benim için dünyadaki en önemli şeylerden biri hâline gelmişti. Bunu kaybedersem bir daha asla elde edemeyeceğimi biliyordum.

Ve bu ödümü bokuna karıştırıyordu.

"Ya ameliyat olmam gerekirse?" diye fısıldadı Sloane.

Ona gülümsedim ama bu içini rahatlatmış gibi durmuyordu. "Öyleyse ameliyat olacaksın."

"İnsanlar soru soracak."

"O işle kardeşim ilgilenir. Ama ameliyat olman gerekiyor mu, daha bilmiyoruz bile. Bakalım muayeneden sonra Fionn ne diyecek."

Sloane iç geçirdi ve elimi kalçasını örten battaniyeye koydum. Tam olarak nerede durduğumuzu bilmediğimden

bu hareketimin aşırıya kaçıp kaçmadığından emin değildim. Ama Sloane sağlam eliyle benimkini tuttu ve kalbim sertçe gümbürdeyerek ağzımda atmaya başladı.

Demek içim o kadar da ölü değilmiş.

"Fionn da biliyor mu?" diye sordu, bana değil açık araziyle engin göğe bakıyordu.

"Hobilerimizi mi? Oyunumuzu mu?" Sloane başıyla onayladığında elini hafifçe sıktım. "Evet, biliyor."

"Ama o bir doktor. Bizim eğlence anlayışımız onun hayat amacının tam zıttı gibi."

Yaklaşan çıkış tabelasına başımla işaret etmeden önce omuz silktim. "Babamın evi olan o bok çukurunu terk ettikten sonra bile kardeşlerim ve ben geleneksel yetiştirme tarzıyla büyütülmedik diyebiliriz. Lachlan'ın zalimliği benim pervasızlığımla birleşince, Fionn hayatın koyu tonlarına karşı at gözlüğü takamadı. Hep umduğumuz gibi kendi yolunu seçti. Ama tıpkı bizim onu kabul ettiğimiz gibi o da Lachlan'la benim dönüştüğüm şeyi kabul ediyor."

"Kendi yolunu," dedi Sloane, "nasıl buldun?"

"Restoranı mı kastediyorsun?" diye sordum ama ona bir bakış attığımda Sloane başını iki yana salladı. Bakışları sanki her ayrıntıyı özümsüyormuş gibi yüzüme odaklanmıştı. "Babamın bize saldırdığı son sefer Lachlan'la onu öldürdüğümüzde, böyle bir eylem karşısında hissetmem gerekenleri hissetmediğimi fark ettim. Çoğu kişi suçluluk duyardı. Ama ben olay anında heyecanlandım. Bittiğindeyse başarı hissettim. Onun asla geri dönmeyeceğini bilmekte huzur vardı. Ve kısa bir süre sonra bana onu anımsatan biriyle tanıştığımda, beni aynısını yapmaktan alıkoyacak hiçbir şey olmadığını fark ettim. Hep başka biri çıkıyordu. Daha kötü biri. En nihayetinde bulabildiği en kötü kişiyi bulup onu yeryüzünden silmek benim için bir spora dönüştü."

Sloane düşünceli düşünceli mırıldandı ve bakışlarını ötedeki benzinliğe çevirdi. Ben de onunla ilgili bu tarz şeyleri bilmek istiyordum. Buna nasıl bulaşmıştı? İlk cinayetinin öncesinde ve sonrasında neler olmuştu? Gerçekten de Lark'tan başka kimsesi yok muydu? Ama söz konusu Sloane olduğunda, sorulduğunda değil de hazır hissettiğinde kendini açacağını biliyordum. Geldiğimiz noktada biraz daha hazır olacağını ummaktan başka elimden bir şey gelmezdi.

Benzinliğe girdik ve binadan uzağa park ettim, burada görülme ihtimali daha azdı. Ona dönmeden önce motoru durdurdum. "Ne olur ne olmaz diye anahtarı sana bırakacağım."

Sloane'un gözleri önce gösterge paneline, sonra bana kaydı. Kan çanağı gözlerinde hâlâ başıboş dolanan acıdaki bir şeyler hafifledi. "Tamam."

"Hemen döneceğim."

Sloane başıyla onayladığında ben de aynı şekilde karşılık verdim.

Benzinliğin marketinde elimi olabildiğince çabuk tutmaya çalıştım. Su, meşrubat, atıştırmalık ve Sloane'u daha rahat ettireceğini umduğum birkaç şey aldım. Aracın bıraktığım yerde durduğunu gördüğümde memnuniyetle şaşırdım, Sloane arkadan yaklaşırken attığım her adımı arabanın ön camından izliyordu. Yolcu koltuğunun kapısını açtığımda aldığı derin nefesi ve titrek gülümsemeyi elbette fark ettim.

"Bunun uyacağını düşündüm," dedim. Eskitme, gri promosyon şapkayı etiketini kopardıktan sonra ona verdim. Önünde bitişik el yazısıyla, *"Bana saçmalık gibi geliyor"* yazıyordu.

"Doğru," diye yanıtladı, şapkayı başına oturttuktan sonra ona uzattığım ucuz pilot gözlüğünü de aldı ve sağlam eliyle sıkıca tuttu.

"Bir sonraki kısım bok gibi acıtacak." Çantamdan bir gömlek çıkardığımda Sloane derin derin iç geçirdi ve buruşuk kumaşa kaşlarını çatarak baktı. "Fionn'a varınca keserek çıkarırız."

Sloane hiç itiraz etmedi, sadece battaniyede işe yaramaz hâlde sarkık duran yaralı koluna bakıp başıyla onaylamakla yetindi.

Önce erimiş buz torbasını sutyen askısından çıkardım, gözlerini sımsıkı yummasını ve altdudağını dişlerinin arasına almasını izledim. Yaralı elini alıp gömleğin kolunu bileğinden geçirdiğimde acıyla inledi, boynu ve yanakları kızardı. Sırf lanet gömleğini giymesine yardım ediyorum diye canını yakan kişinin ben olduğunu bilmeme rağmen devam ettim. Bunların hepsinin –bu aptal oyunun, çıkık kolunun, dövülmüş yüzünün– sorumlusunun ben olduğum düşüncesini bir kenara itmeye çalıştım. Böyle bastırmamın sebebi bana ihtiyacı olmasıydı ve şu an tek önemli şey ona yardım etmekti.

Gömleği yaralı kolundan geçirdikten sonra işim kolaylaştı. Bedenini fazla sıkıntı çıkmadan diğer kolunu içine sokabileceği kadar döndürdü, ben de düğmeleri iliklemek için çömeldim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı sıktığı dişlerinin arasından ben ilk düğmeyi iliklerken. Başımı kaldırıp yüzüne baktım, yanakları ince bir ter tabakasının altında tatlı tatlı kızarmıştı. "Berbattı."

"Çok iyi iş çıkardın," dedim. Sıradaki düğmeyi ilikten geçirirken parmaklarım piercing'li göbek deliğinin yanına sürtündü. Ona dokunmaya niyetlenmemiştim ama hiç pişman değildim, özellikle de tepki olarak hafifçe titrediği için. Açıktaki teninin tüyleri diken diken oldu ve başımı kaldırdığımda ela gözleri benimkilere kilitlendi. Bakışlarım boynuna indiğinde nabzı boynunda güm güm atıyordu. Parmaklarımın

üçüncü düğmede yavaşladığının belli belirsiz farkındaydım, tenine dokunup tadına bakma ihtiyacı diğer tüm düşünceleri bir arzu pusunun ardında bulanıklaştırıyordu. Aletim fermuarıma baskı yaptı, bakışlarımı köprücükkemiğinin eğiminde gezdirip hızlı nefeslerle inip kalkan göğsünün pürüzsüz tenin-de durdurdum. Gözlerim sutyen askısını gömleğin kenarının katlanıp tenini açık bıraktığı yeri takip etti, kirlenmiş beyaz saten gözler önündeydi.

Sonra aniden durdum, bütün dünya meme ucundan ibaret kalmıştı sanki.

Piercing'li meme ucundan.

Sert çıkıntının etrafındaki kalp şeklini ve diğer taraftaki minik topçuğu açıkça seçebiliyordum.

İlk tanıştığımızda bu orada değildi. Bunu biliyordum. Bunu biliyordum çünkü Albert Briscoe'nun banyosundan çıktığından beri iç monoloğum her iki dakikada bir *sutyensiz* kelimesiyle kesilmişti.

Sanırım ellerim hareket etmeyi bırakmıştı. Tam emin ola-mıyordum. Ağzım kuruyup aletim taş kadar sertleşirken o mi-nik kalbe bakmak dışında bir şey yapamıyordum.

Sloane bileğini döndürerek güneş gözlüğünü açarken bu ani hareket büyüyü bozdu.

"Gözüne bir şey mi takıldı, tatlı oğlan?" diye sordu.

O dudaklar. O gamze. *O lanet sırıtış*. Bir göz kırpışla gü-neş gözlüğünü taktı ve ela gözleri aynalı camların ardında kayboldu. Sonra bir baktım ki yanımdan geçip gidiyordu, benzinliğe yönelmeden önce gömleği sutyenini örtecek kadar aşağı çekerken kıvrım ve ukalalık abidesiydi.

Lanet olsun.

Onu cezalandırırken çok eğlenecektim.

On dakika sonra arabaya döndü, bense orada kaska-tı bir ereksiyonla oturmuş, ona şu meme ucu piercing'leri

hakkındaki her şeyi anlattırana kadar nasıl işkence edeceğime dair fantezilere dalmıştım. O hafif sırıtışı hâlâ yüzündeyken aletimin yatışma gibi bir umudu yoktu.

"İyi misin?" diye sordu Sloane güneş gözlüğünü çıkarıp yolcu koltuğuna yerleşirken. Emniyet kemerini takarken gözleri benimkileri buldu.

"Harikayım. Aynen. Harika."

"Emin misin? Bir süre benim sürmemi ister misin? Biraz şey görünüyorsun... aklın gitmiş. Parlak bir şeyin dikkatini dağıtıp da bizi yoldan çıkarmasını hiç istemeyiz."

Motoru çalıştırıp yola çıkarken ona ters ters baktım. "Yüce Tanrı aşkına. Önümüzdeki şu iki saati atlatayım da seninle bir konuşacağız."

Ve tam da öyle yapmışım gibi hissediyordum. Zar zor *atlatmıştım*.

Fionn'un evine vardığımızda sert bir içkiye hazırdım. Daha öğlen bile değildi. Arabayı park eder etmez kardeşime mesaj attım ama cevap vermedi, ben de boktan spor rutinlerinden birine daldığını farz ettim ve Sloane'u almak için arabanın etrafından dolandım. Morlukları koyulaşmıştı ve bitkin görünüyordu, sanırım bu şaşırtıcı değildi ama onu arabadan çıkarıp Fionn'un kırmızı-beyaz Cod Burnu evininin ön basamaklarına götürürken dilini ısırıp tüm şikâyetlerini yuttu.

Zili çaldım.

Bekledik.

Kapıya üç kez vurdum.

Biraz daha bekledik.

"Kahrolasıca Fionn," diye tısladım. "Muhtemelen kulaklıklarında bangır bangır Metallica'yla sekiz bin *burpee** yapıyordur, küçük pislik."

* Jimnastikte ayakta durma pozisyonunda başlayıp biten bir çömelme hareketi. -*en*

Sloane başını kaldırıp bana baktı, acısına şimdi endişe de karışmıştı. Ona teskin edici bir gülümsemeyle bakmak için elimden gelenin en iyisini yaptım, sonra da şakağına bir öpücük kondurdum.

"Geleceğimizi biliyor. Sorun olmayacak. Bizi yüzüstü bırakmaz," dedim elimi kapı kulpuna sararken.

Kilitli değildi.

Gözlerimi devirdim, böyle yapmaması gerektiğini Fionn Kane herkesten iyi biliyor olmalıydı. "O kadar zeki biri için bazen gerçekten aptal olabiliyor."

İçeri girdiğimizde ev sessizdi. Çok acayipti. Tıpkı Lachlan'ın dediği gibi kesinlikle Fionn'un "Hallmark Üzgün Adam Sinderhernehaltsa" döneminin zirve noktasıydı. Sehpanın üzerinde dantel altlık bile vardı.

Oturma odasına doğru ilerlerken mutfağa yöneldim, oradaki arka kapıdan bahçeyi görebiliyordum. "*Kafasız herif*," diye seslendim sessiz evin içine. "Pislik yapmayı kes."

Bir şey kafama indi. Görüşümde yıldızlar uçuşmaya başladı.

"Al sana pislik, şerefsiz!"

Bir kadının tiz çığlığından sonra ikinci darbe başımdaki acıyan noktayı tuttuğum elime indi. Silahı kavrayıp elinden almayı başardım. Sloane arkamdan bağırıyordu, bir elimle sopayı tutup diğer elimle onu geride tutmaya çalışırken arka arkaya *vov vov vov* diyordu. Ama sopa, sopa değildi... bir koltuk değneği miydi?

Koyu saçlı, yirmili yaşlardaki minyon kadın, "Sen de kimsin?" diye bağırdı ölüm perisini kıskandıracak kadar yüksek sesle. Diğer koltuk değneğini bana savururken hoplaya hoplaya görüş alanıma girdi. Koltuk değneğine vurup elinden düşürdüğümde parkede döndü ama küçük şeytan dik durmayı başardı. Onu itmek için elimdeki koltuk değneğini göğsüne

vuracaktım ki arkasından bir avcı bıçağı çıkardı. Bıçak neredeyse kolu kadar uzundu. "Sana *kimsin* diye sordum?"

"Ben mi? Esas sen..."

"Kızın yüzüne bunu sen mi yaptın?" diye hırladı. Bıçağının ucunu Sloane'la ikimizin arasına doğrulttu. Sloane yanıma gelmiş ve sağlam elini yatıştırıcı bir tavırla kaldırmıştı. "Sen mi yaptın?"

"*Hayır*, Tanrım..."

"Seni deşerim..."

"Herkes biraz sakinleşse nasıl olur? Sanırım burada basit bir yanlış anlaşılma var," dedi Sloane küçük ölüm perisine doğru temkinli bir adım atarken. "Adın ne?"

Ölüm perisinin gözleri Sloane'a kaydı ve onda kaldı. "Rose."

"Rose. Güzel, pekâlâ. Ben Sloane."

"Palyaço sokağında dansçılar seni yüzünden tekmelemiş gibi görünüyorsun."

Sloane gözlerini kırpıştırdı. Ağzı açıldı, kapandı, sonra tekrar açıldı. "Ben... bunun ne demek olduğunu gerçekten bilmiyorum. Ama o yapmadı, yemin ederim."

"Tabii, mutlaka öyledir," diye ofladı Rose, göz devirişi en az Sloane'unki kadar iyiydi. Hoplayarak bir adım yaklaştı ama alçısı yere vurdu ve acıyla yüzünü ekşitti. "Seni ayağıyla sadece şöyle bir dürttü, değil mi? Bir aşk dokunuşuydu? Bu bok herifi korumana gerek yok, tatlım. *Taşaklarını kesip eline vereceğim,*" diye hırladı bıçağının ucunu bana doğrultarak. Bıçağı koltuk değneğinin ucuyla vurup düşürmeye çalıştım ama hamlemden kaçmayı başardı ve Sloane aramıza girdi.

"Hayır, ciddiyim. Bak gördün mü? Carhartt logosu. *Tam şurada,*" dedi Sloane, şapkasının siperliğini alnında izi çıkmış yuvarlağı gösterecek kadar yukarı kaldırdı. Ayaklarıma doğru elini salladı. "O daha çok Converse adamı."

"Suratına bunu yapan orospu çocuğu nerede?"

"Öldü."

"Peki bu koltuk değneği hırsızı aşağılık kim?"

"O Rowan," dedi Sloane tekrar eliyle beni işaret ederken.

Rose sanki bu yeterli bilgi değilmiş gibi gözlerini kıstı.

"O benim ark... erkek. Adam. Erkek-adam. Ben... benimle. Burada."

Rose'un yüzü buruşurken alaycı bir kahkaha attım. "*Erkek-adam,*" diye tekrarladım. "Cidden mükemmel açıklama, Karakuş."

"Kapa çeneni," diye tısladı Sloane ve Fionn'un kardeşim olduğu detayını paylaşıp paylaşmayacağından emin olamıyormuş gibi omzunun üzerinden bana baktı. Cevap olarak kaşlarımı kaldırdım ve dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. "Ben bıçaklanmadan önce biraz yardım etsen?"

Başımı iki yana salladım. "Erkek-adam ondan talep edildiği gibi çenesini kapıyor."

Sloane homurdandı ve göz devirişi Rose'un önceki girişimini gölgede bıraktı. Yemin ederim gözleri farklı yönlere kaymıştı, sonra suratına bıçak tutan kadına döndü. "Dinle, tıbbi yardıma ihtiyaç duyduğum açıkça ortada. Fionn da doktor, değil mi? Kendisi aynı zamanda şu koltuk değneği hırsızı aşağılığın da abisi olur."

Rose'un şüpheci bakışları aramızdaki havayı yardı. Uzun bir süre düşünüp taşındıktan sonra cebinden telefonunu çıkardı, bıçağını hâlâ bize doğrultuyordu ve gözlerini üzerimizden sadece arayacağı kişiyi seçene kadar ayırmıştı. Telefonu kulağına dayadığında hattan gelen hafif çalış sesini duyabiliyordum, ardından kardeşimin boğuk selamlaması geldi.

"Burada fena hâlde dayak yemiş bir hatunla abin olduğunu iddia eden uzun bir adam var. Lanet koltuk değneğimi çaldı," dedi Rose. Fionn bir şeyler derken sessiz kaldı, ardından

gözlerini lazer gibi üzerime dikti. "Fionn senden çocukluk lakabını söylemeni istiyor."

Gözlerim Sloane'a kayarken uzuvlarımdan bütün kanım çekildi. Başımı iki yana salladım. "Olmaz."

Bu, cehennem kedisini keyiflendirmiş gibiydi, Rose'un lanet gülümsemesi vahşiydi. "Harika. O zaman seni taşaklarından bıçaklarım."

"Öyle mi? Buraya hoplaya hoplaya gel de bir dene," diye hırladım. Onu koltuk değneğinin kauçuk ucuyla dürtmeye çalıştım ama Sloane değneğe vurup uzaklaştırdı.

"Kahretsin, siz ikiniz. Burada kolum mahvolmuş durumda. Bir doktora ihtiyacım var," dedi Sloane, diğer tarafında gevşekçe sarkan uzvunu göstermek için belini çevirdi. Bana üzgün köpek bakışları atacak kadar dönüktü. O böyle bakmaya devam ettikçe kararlılığım parçalanıyordu. Altdudağını somurtarak sarkıttı, sahte olabilirdi ama o an bittiğimi biliyordum. "*Bana yardım et*, Erkek-adam."

Bir elimle yüzümü sıvazlarken uzun bir homurdanma göğsümde gümbürdedi. "Kahretsin. Tamam." İki kadın da beni bakışlarını hiç ayırmadan izliyordu, kaşları beklentiyle yukarı kalkmıştı. "*Boklaoynayan*."

Sloane'la Rose birbirine döndü. Minnetle dolduğum anlık bir sessizlik oldu.

Ardından bir kahkaha nöbeti geldi.

Rose cevabımı Fionn'a iletti ve kıza kısa birkaç talimat verip telefonu kapamadan önce onun da kıkırdadığını duydum. Rose telefonu cebine attı ve bıçağını kınına soktu, bu sırada Sloane da koltuk değneğini benden çekip aldı ve ona uzattı.

Harika. Bu ikisi artık en yakın arkadaş olacaktı. Tam da ihtiyacım olan şey.

"Tamam, Boklaoynayan. Sanırım testi geçtin. Fionn durumun icabına bakmak için on beş dakikaya evde olacak."

"Bekle bir saniye. Sen neden burada olduğunu bize söylemedin," dedim Rose suratıma kayıtsızca sırıtırken.

"Belki de ben Fionn'un Hatun-kadınıyımdır, Bay Erkek-adam bokla-oynayan."

Sloane kahkaha attı. Onu sağlam dirseğinden tutup koltuğa götürdüm ama bu sırada sinirli bakışlarımı Rose'dan hiç ayırmadım. "Tanrı hepimizin yardımcısı olsun."

Rose koltuk değneklerinden destek alarak hoplaya hoplaya gitti, "sirkten de beter" gibi bir şeyler mırıldanıyordu, artık bu her ne demekse. Onun yemek masasına gitmesini izledim, bizi koltuk değneği ve pala boyutundaki bir bıçakla kovalamayacağına emin olduktan sonra odağımı tekrar Sloane'a çevirdim. Fazla pofuduk koltukta rahat bir pozisyon bulabilsin diye sol tarafının altına birkaç kırlent koymasına yardım ettim ama aynı anda hem dinlenmek için ölüp bitecek kadar yorgun olmanın hem de bunu uzak bir gerçeklik kılacak kadar acı içinde olmanın nasıl olduğunu biliyordum. Olabildiğince yerleştiğinde önünde diz çöktüm ve simsiyah saç tutamlarını yüzünden geriye çektim.

"İçecek bir şeyler getireyim mi?" diye sorduğumda başıyla onayladı, adrenalin damarlarını terk ederken geri dönen acıyla gözlerini kapadı. "Ne istersin?"

Güzel ela gözleri benimkilere bakarken kaşlarının arasındaki nokta kırıştı, acısı göğsümü sıkıştırdı.

"Şey istiyorum..." Gözleri başka tarafa kayıp tekrar bana dönerken cümlesinin devamını getiremedi. Ardından o gamzesi belirdi. Lanet şey bir muziplik sembolü gibiydi. Bir homurdanmayı zar zor bastırdım. "Boklaoynayan isminin nereden geldiğini bilmek istiyorum."

"Sloane," diye uyardım.

"Oynadığın kendi bokun muydu, yoksa başkasınınki miydi? Düzenli olarak mı? Ve... neden?"

Öne eğilip ellerimi dizlerinin iki yanına koyduğumda şeytani maskesi düşer gibi oldu. "Yaralı olduğun için şanslısın."

Sloane bana ukalaca sırıttı. Kahretsin, o çok bilmiş ağzının ve dolgun dudaklarının aletimin etrafında olmasını öyle feci istiyordum ki aletim sızlıyordu. "Ah, öyle mi?" dedi iğneleyici bir tonla. "Nedenmiş?"

Ona daha da yaklaştım. Kişisel alanına girdim. Nefesi kesilirken yastıklara daha da gömülme dürtüsünü bastırdı. Elim boynunu sardı, parmaklarım teker teker tenine değiyordu, nabzı avucumda bir müzik gibiydi. "Çünkü seni dizime yatırır, kıpkırmızı parlayana kadar o mükemmel kıçını şaplaklardım. Peki ya sonra ne yapardım, bilmek ister misin?"

Sloane titrek bir baş onayıyla cevap verdi. Üç sığ nefes aldı. "Evet," diye fısıldadı.

"Sana *istemek* hakkında bir ders verirdim. Yalvarma noktasına gelecek kadar feci istemek hakkında." Sloane'un kanı parmak uçlarıma akın ederken aletim taş gibi sertleşti. "Ve o dersi iyice anladığından emin olduktan sonra, o kadar fazla boşalmamam için yalvarmayı öğretirdim."

Sloane'un pır pır atan nabzı bütün bedenimi alevlendirdi. Ona özgü hafif zencefil kokusu önceki korkusundan artakalanlara, kana ve tere karışmıştı. Onun o narin soluk borusunu ne kadar kolay ezebileceğimin farkında olup olmadığını merak ettim. Kendini onun kadar ölümcül olan bir katilin kıskacında nasıl bulduğunu düşünüp düşünmediğini merak ettim.

"Titriyorsun, minik kuş."

Ani bir hareketle onu bıraktım ve ayağa kalktım. Ben kızarmış yanaklarıyla hızlı nefes alış verişlerini izlerken aletim rahatlamak için yalvarıyordu. Sloane parmaklarını boynuna

götürdü, sanki dokunuşumu özlemiş gibi pembe teninden hafifçe geçirdi.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda ona özgüvenle dolu karanlık bir sırıtışla baktım. Vaatle dolu. "Belki de yalvarma alıştırmalarına başlasan iyi olur, aşkım. Aksi takdirde sana içeceğini getirmeyebilirim."

Sloane'un titrek nefesine bir göz kırpışla cevap verdim ve arkamı dönüp uzaklaştım. Arkama dönüp bakmamak çok zordu. Kızarmış ve bocalamış Sloane onun şimdiye kadarki en sevdiğim hâli olabilirdi.

Elbette arkama dönüp baktım çünkü elimde değildi. Tek bir bakış. Omzumun üzerinden attığım şeytani bir sırıtış... ve maskelenmemiş arzusunun görüntüsünü beynime kazıdım.

Mutfağa vardığımda içecek seçeneklerimi hiç acele etmeden gözden geçirdim ve Weller's Antique Reserve viskisinde karar kıldım. İçmek istediğim şey olduğu için değil, evdeki en pahalı içki olduğu için seçmiştim, o küçük piç Fionn lakap fiyaskosundan sonra para saçtığı alkollerden birinin çalınmasını hak ediyordu. Rose yemek masasında oturuyordu, ışıklar kısılmıştı ve önünde bir kart sırası yayılmıştı.

"Senin solitaire oynayan bir tip olduğunu düşünmemiştim," dedim bardakları tezgâha koyup ilkini doldururken. Bana kısaca şöyle bir baktı.

"Tarot."

"Tabii ya," dedim duygusuz bir ses tonuyla.

Bakışlarını tekrar bana çevirdi, dikkatini vermediğinden şakamı kaçırdığı için özür diliyormuş gibi dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Açılım yaptırmak ister misin?"

"Hiç almayayım. Hayaletleri cezbetmeye falan hevesli değilim. Daha fazla kötü şansa ihtiyacım yok."

Rose omuz silkerek destesinden bir kart çekip çevirdi. "Keyfin bilir."

Kartı inceledi. Gözleri bir karttan diğerine kayarken kaş çatışı derinleşti. Bir kenarı katlanmış başka bir kart daha çekti, gizli anlamını yorumlarken sessizliği uzadı.

"Eee..." dedim, başka bir kart daha çevirirken başını kaldırıp bana bakmadı. "Kardeşimle mi yaşıyorsun? İkiniz ne kadardır berabersiniz?"

"Değiliz."

"Şey dedin sanmıştım..."

"'Belki de onun Hatun-kadınıyım' mı?" Rose burnundan homurdanarak gülerken hâlâ bana bakmıyordu. "Evet, 'Erkek-adam' da kulağa çok ciddi gelmiyor. Gücenme."

Sloane'un oturma odasında oturduğu yere baktım, sol omzu yastıklara doğru çökmüştü, dikkati sağ dizinde dengelediği telefonundaydı.

"Sen ne kadardır..." –keskin gözleri kartlardan ayrıldı ve yüzümü inceledi– "...yanıp tutuşuyorsun?"

Homurdanırken bir elimle yüzümü sıvazladım. İçimden bir ses Rose'u kandırmanın yolu olmadığını söylüyordu. "Oldukça uzun bir zamandır."

Rose bakışlarını kartlarına çevirip bilge bir tavırla başını sallayarak onayladı. "Evet. Ben de öyle düşünmüştüm. Öyleyse, rica ederim."

"Ne için?"

"Bu büyüleyici konuttaki tesadüfi varlığım için," dedi bir elini oturma odasına doğru savurarak. "Fionn ana yatak odasında kalıyor. Ben de misafir odasında. Bu da arkadaşım, şuradaki Hatun-kadınınla bir yatağı paylaşmak zorunda olduğunuz anlamına geliyor."

Hem heyecan hem gerginlik kalbimin odacıklarına doldu. Bir elimi saçlarımdan geçirdim ve telefonuyla oynayan Sloane'a baktım. Bunu isteyeceğinden emin değildim. Belki de koltukta yatmalıydım. Kendimi koltukta yatmaya ikna

edebilir miydim? Belki de yerde uyumalıydım. Ama ben aziz falan değildim, yani bunu yapmamın imkânı yoktu.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

Rose alaycı bir şekilde güldü. "Aynen öyle. Şansını değerlendir, ahbap."

Başımı iki yana sallayıp dişi şeytana sırıttım ama onun dikkati solunda haç, sağındaysa düz bir çizgi hâlinde olan kartlardaydı. Başını yana yatırdı. Kaşlarını çattı. Parmakları resim sıralarının üzerinde dans etti, ne anlama geldiklerine aşina değildim. "Yani onu bu mahvolmuş omuz, bot izli yüz durumuna sen soktun?"

"Ben... sanırım. Evet."

"Hımm... bir tür oyun... sarpa mı sardı?"

Elimdeki şişeyi neredeyse düşürüyordum. Şişeyi bardakların yanına koydum ve masaya doğru bir adım attım. "Ne?"

"Bir oyun," diye tekrarladı başını kaldırmadan. Başına çelenk takmış, at binen bir adamın olduğu kartı gösterdi, elindeki değneği de başka bir çelenk çevreliyordu. Gözleri diğer kartlara kaydı. "Yaşam ve ölüm oyunu. Istırap var. Sırlar ve aldatmacalar. İllüzyonlar," dedi, altında AY yazan kartın kenarına başparmağıyla dokunurken sesi ciddiydi.

"Açılım yaptırmayı es geçeceğimi söylediğimi sanıyordum," dedim temkinli bir tavırla, sesim fısıltıdan sadece biraz yüksekti.

"Söyledin. Kartlar hemfikir değildi." Rose omuz silkti. "Böyle yaparlar."

Kendimi masanın karşısında buldum, parmağıyla sağdaki sıranın en üzerindeki kartın yanında ritim tutarken gözlerim ona kitlenmişti, âdeta saatin tik takları gibiydi.

"Kule," dedi. Parmağı taştan kuleyi çarpan soluk altın rengi şimşeğin üzerinde durdu. "Yıkım. Ya da özgürleşme. Senin için ne anlama geliyor?"

Gözleri loş ışıkta benimkileri bulduğunda neredeyse siyahtı. Zihnimdeki çarklar hızla döndü, cevap olarak sadece başımı iki yana salladım.

"Taştan bir kule," dedi parmağıyla karta vururken bana bakmadan. "Güçlü olmalı. Ama sağlam olmayan bir temel üzerine inşa edildiğinde çökmesi için tek bir şimşek yeterlidir. Kaos. Değişim. Acı. Ve dünyan yerle bir olduğunda gerçek ortaya çıkar."

"Ve sen... Sloane'un başına gelen şeyin o şimşek olduğunu mu düşünüyorsun?"

Rose, Sloane'a baktı, dikkatini bana çevirmeden önce düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Belki öyledir. Belki de şimşek henüz çarpmamıştır."

Fionn kapıdan girdiğinde bakışları benden ayrılsa da Rose'un kelimeleri düşüncelerimin derinliklerine saplanmış dikenli teller gibi varlığını korudu. Beni bırakmayı reddediyorlardı.

Sloane'la Fionn'u tanıştırdım. Neler olduğunu açıkladım ve Sloane'un omzunu incelerken kardeşimin sorularına yanıt verdim. Evin içinde oyalanmadık ve yirmi dakika içinde Sloane'u kaldırmış, Fionn'un ofisine götürüyordum. Ama Sloane'a baktığımda Rose'un soruları hâlâ oradaydı. Belki hep oradaydılar.

Onu gerçekten özgürleştirecek miydim?

Yoksa yıkımı mı olacaktım?

KIRIK VAHİYLER

Sloane

Parmaklarıyla saçlarımı okşarken başım Lark'ın kucağındaydı. Titrek sesiyle söylediği melodiyle eşzamanlı olarak sallanıyordu. "*Buradaki kimse beni ne sevebilir ne de anlayabilir...*" diye şarkı söylüyordu. Sesi kısılarak çatlak bir mırıldanmaya dönüştü.

Geri alamayacağım bir şey yaptığımı biliyordum. Geri almayı asla dilemeyeceğim bir şey. Yerimde olsa çoğu insan pişmanlık hissederdi. Ama ben hissetmiyordum. Rahatlamıştım. Diğer tarafta özgür bırakılmak için yalvararak parmaklıkları sarsan canavarın kapısını nihayet açmıştım. Artık dışarı çıkmıştı ve onu bir daha hapsetmenin yolu yoktu.

İstemiyordum da.

"Ailem bunu düzeltecek," diye fısıldadı Lark saçlarıma bir öpücük kondururken. "Onlara benim için ne yaptığını anlatacağım. Bize yardım edecekler. Benimle gelebilirsin."

Ellerim ıslaktı. Yapış yapıştı. Onları pencereden süzülen ay ışığına doğru kaldırdım. Kıpkırmızı kanla kaplıydılar.

Ellerimi indirdiğimde yerdeki cesedi gördüm. Özel Ashborne Koleji'nin sanat yönetmeni.

Tek dileğim adamın öteki dünyadan geri dönmesiydi, böylece onu tekrar öldürebilirdim.

"*Bu akşam geç geleceğim...*" diye şarkısına devam etti Lark, "*Karakuş, hoşça kal.*"

"Karakuş," dedi farklı ama tanıdık bir ses. Beni asla bırakmayan hatıra ve rüya bataklığından yüzeye çıktım. Gözlerimi açtığımda Rowan oradaydı, yatağın ucunda oturuyordu. Eliyle yüzümdeki saçları çekti. "Sadece bir kâbustu."

Gözlerimi kırpıştırdım ve yabancısı olduğum çevreyi gözden geçirdim. Ebeveyn banyosundan süzülen ışık koyu gri, beyaz ve gölgede neşeli parlaklığını kaybeden sarı tonlarıyla dekore edilmiş misafir odasının bir bölümünü aydınlatıyordu. Ânlar, güçlü ağrı kesicilerin pusundan sıyırılıp bana döndü. Fionn kolumu döndürürken çektiğim ıstıraba dair hatıralar. Elimi tutup bana nefes almamı hatırlatırken Rowan'ın gözlerindeki acı. Her şey bittiğinde Rowan'ın sanki işlemin her ânı kalbine derin kesikler açmış gibi başını benimkinin yanına koyması. Ayağa kalkıp beni izlemesi. Gözlerinde hem endişe hem de pişmanlık vardı ve hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum.

Şu an bile hâlâ oradaydılar.

"Saat kaç?" diye sordum bir inlemeyle hafifçe doğrulurken. Omzum sızlıyordu ama kolumun bedenime askıyla bağlanması ciddi bir rahatlamaya sebep olmuştu.

"On bir buçuk."

"İğrenç hissediyorum," dedim üzerimdeki tayta ve oduncu gömleğine bakarak, son birkaç saattir bunlarla uyuyordum. Harvey'nin korku evine vardığımız sabahtan beri, bir günü aşkındır duş almamıştım. Sanki tenimi kaplayan kir tabakasıyla bana musallat oluyordu.

"Gel hadi." Rowan oturmama yardımcı olmak için elini uzattı. "Banyoyu senin için hazırlayacağım. Belki sızını da biraz giderir."

Beni yatağın kenarında bıraktı ve sanki kendimi toplamam için bir dakikaya ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi ışık şeridine doğru ilerledi. Musluğun gıcırdadığını, suyun küvete aktığını duydum. Tembelliğimin üstesinden gelene kadar uzun bir süre boyunca loş odada oyalandım, ardından banyoya Rowan'ın yanına gittim.

Yansımama bakmak için makyaj masasında durduğumda hiçbir şey söylemedim, gözlerimdeki batmaya ve boğazımdaki düğüme rağmen gözyaşlarıma hâkim olmaya çalıştım. Koyu renk morluklar gözlerimi çevreliyordu ve Harvey Mead'in botunun izi arabada ilk gördüğümden daha da belirgindi. Burun deliklerim hâlâ kurumuş kanla kaplıydı. Burnum ağrıyordu ve şişmişti. Ama neyse ki hâlâ doğru yerdeydi. Ki bu da iyi bir şeydi çünkü zaten bir faciaya benziyordum, bu felaketin üzerine bir de kırık bir burun eklemeye hiç ihtiyacım yoktu.

"Hazır," dedi Rowan suyu kapayarak. Cevap vermediğimde yanıma yaklaştı, yansıması aynanın dış kenarında durdu. Gözlerimi mahvolmuş yüzümden ayırmadım. "Rose'u sana yardımcı olması için çağıracağım."

"Hayır," diye fısıldadım. Onları bastırma girişimlerime rağmen gözyaşları kirpiklerimde birikti. "Sen yap."

Rowan gerilimli hissettiren bir süre boyunca hiç hareket etmedi. Yanıma yaklaştığında tam arkamda durdu, bakışları öyle yoğundu ki ağırlıklarını aynadan bile hissedebiliyordum. "Güzel."

Daha çok ağlamayı andıran şaşkın bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. "Bok gibi görünüyorum," dedim ilk gözyaşları düşerken. Bu kadar önemsememem gerektiğini biliyordum. Geçici bir durumdu bu. Birkaç hafta içinde bir anıdan başka bir şey olmayacaktı, hatta muhtemelen komik bir ân olacaktı. Belki de sadece acıdan, stresten ve yolda geçirdi-

ğimiz saatlerden ötürü yorgundum. Ya da belki de kırılganlığımın sadece içeride hapsolmadığını görmek zor geliyordu. Tüm renkleriyle dünyaya bakıyordu. *Ona* bakıyordu.

"Benim için güzelsin," dedi Rowan. Gözyaşını başparmağıyla silmek için arkamdan uzandı. Bir sonraki okşayışı gözümün altındaki morluğun izini takip etti. "Bu renk, aklına bu renkte kaç şey geliyor? Çok nadir."

Morluğu tekrar okşadı, dokunuşu öyle yumuşaktı ki canım yanmadı. Aynadaki yansımamda altdudağım titredi. Gözlerim daha fazla doldu. "Patlıcan," dedim titrek bir sesle. "Olabilecek en kötü sebze."

Rowan'ın oflayarak attığı kahkaha ensemi ısıttı ve tenime bir ürperti yayılmasına neden oldu. "Hayır. En kötü sebze kerevizdir."

"Ama patlıcan lapa gibidir."

"Ben pişirdiğimde değil. Tadını seveceğine söz veririm."

"Patlıcan yüzlüyüm şu an. Bu da sik yüzlüyle aynı şey sayılır. Carhartt logolu lapa sik yüzü."

Rowan saçlarımı omzumdan çekip yanağıma nazik bir öpücük kondurdu. Dudakları tenimde oyalanırken gülümsediğini bilmek için aynadaki yansımasına bakmaya ihtiyacım yoktu. "Bu istediğim etkiyi yaratmıyor. Tekrar deneyeyim," dedi eğlenir bir sesle. Diğer koluyla beni sardı ve askımın ilk iki tokasını açtı. Acıyla yüzümü buruşturunca bir öpücük daha kondurdu. "Önemi var mı bilmiyorum ama bu renk bana patlıcanı hatırlatmıyor. Böğürtleni hatırlatıyor. Bana sorarsan en güzel orman meyvesi. Bana süsenleri hatırlatıyor. Tüm çiçeklerden daha güzel kokuyorlar. Bana gecenin şafak sökmeden hemen önceki hâlini hatırlatıyor. Günün en güzel zamanı." Bir tokayı daha açtı ve Rowan askıyı kolumdan çıkarırken acıyla gözlerimi kapadım.

"Ama..."

"Sen benim için en güzel olan her şeysin, Sloane. Kalbinde ya da teninde ne kadar yara olduğu umurumda değil."

Gözlerimi açtığımda gördüğüm yaralarım değildi. Şişlikler, çizikler ya da kan değildi. Rowan'ı gördüm, lacivert rengi gözleri benimkilere kilitlenmişti, bir kolu belimi sararken diğeri tenimde yavaş yavaş şekiller çiziyordu.

Sağlam elimi onunkinin üzerine koydum ve parmaklarımı eklemlerine doladım, yara izleri kemiğin üzerinde zikzak çiziyordu. Sonra elini kaldırdım, dikkatli bakışlarım ifadesindeki en ufak bir değişikliği bile yakalıyordu. Parmaklarını gömleğimin en üst düğmesine götürdüm ve elimi önkolunun gergin kaslarına koydum.

Hiç konuşmadık. Yalnızca gözlerimizin aynadaki teması vardı ve bir an olsun kesilmedi.

Rowan ilk düğmeyi açtı. İkinciyi. Üçüncüyü. Dördüncü göğüs kafesimin altında kalıyordu. Beşinci karnımın üst kısmını gözler önüne serdi. Altıncı göbek deliğimdeki mücevherli çubuğu. Ama yedinci ve sekizinci düğmeleri çözerken de gözlerini gözlerimden ayırmadı. Bedenimin ortasında açıkta kalan bir deri şeridi aynanın üzerinden bizi yıkayan ışığın altında parlıyordu.

Nabzım güm güm atıyordu. Bakışlarımı ondan ayırmak istesem atışını boynumda görebilirdim. Ama istemiyordum. Rowan'ın parmakları gömleğimin bir ucunu kavrarken ona bakmaya devam ettim.

Kumaşı çektiğinde memelerim sıcak havaya çıktı. Sonra aynısını diğer tarafa yaptı. Bakışlarımız hâlâ birbirine kenetliydi. Ancak ben yutkunup kaşlarımı kaldırdığımda kendine bakışlarını bedenime çevirme izni verdi.

"Tanrım..." diye fısıldadı. "Sloane..."

Derim çizikler ve morluklarla perişan olmuştu, ne kadar iz varsa saatler önce olduğundan daha koyu ve belirgindi.

Rowan'ın bakışları çıplak cildimin her santimini inceledi, sanki zarar görmüş çok değerli bir şeydim, kırık bir vahiydim. Belki beklediği şekilde değildi ama daha önce beni böyle hayal ettiğini biliyordum; çıplak ve bakışlarıyla dokunuşuna karşı savunmasız. Tıpkı benim de onu hayal ettiğim gibi. Ama bunu aramızda uzadıkça uzayan ağır sessizlikte hissetmek daha farklıydı. Kanımın tenime böylesi bir hızla akın edeceğini ya da bütün dünyanın bu ufak noktaya küçülüp aynadaki bu âna indirgeneceğini asla tahmin edemezdim.

Rowan'ın bakışları boynumda durdu, lacivert rengi gözleri neredeyse siyah olmuştu, gözbebekleri yalnızca incecik bir mavi şerit kalana kadar bütün rengi tüketmişti. Gözleri bedenimin ortasından aşağıya doğru bir çizgiyi takip etti, dikkati öyle yavaş ve kastiydi ki sanki tenime dokunuyordu. Göğüs kafesimin çıkıntılarını takip etti. Sola kaydı ve kalbimin üzerinde yavaşladı. Dikleşen meme ucumu çevreleyen pembe altın rengindeki piercing'i izledi. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve bakışları göğsümün diğer tarafına, piercing'in sağ mememdeki çiftine kaydığında titredim.

"Gözüne bir şey mi takıldı, tatlı oğlan?" diye fısıldadım.

"Evet," dedi acı dolu bir sesle. "Tanrım, evet, Sloane. Her yerin."

Rowan gömleği önce sağlam kolumdan çıkardı, ardından şişmiş omzumdan çekerken acele etmedi, gözleri bedenimin aynadaki yansımasındaydı. Kumaş yere düşüp ayaklarımın dibinde toplandı. Başparmaklarını taytımın beline geçirmeden önce derin bir nefes aldı ve kalçalarıma doğru çekti. Ayağımı soğuk mermer zeminden kaldırmam için parmaklarını bileğime sardı ve kumaşı önce bir bacağımdan, sonra diğerinden çıkardı. Doğrulup arkamda bütün cüssesiyle dikildiğinde göğsünün her sığ nefesle inip kalkışını görebiliyor, nabzı boynunda zonklarken kalbinin her gümbürdemesini duyabiliyordum.

"Kendimi toplamam gerek," diye mırıldandı, sesi kısık ve çatallıydı. Bunları bana dememişti. Bana elini uzattı ve ben de tuttum. "Gel hadi. Ben ölmeden önce seni küvete sokalım."

Rowan beni küvette fokurdayan beyaz köpüklerin oluşturduğu buluta doğru çekerken ayaklarımı sürükledim. "Bu ekstra bir galibiyet kazanacağım anlamına mı gelir?"

"Her oyunu vermeye hazırım, Karakuş," diye mırıldandı. "Henüz beni öldürme aşırılığına kaçmamıza gerek yok bence."

Küvetin kenarında durduk. Sıcak suya bir ayak parmağımı sokarken Rowan beni sağlam elimden tuttu. Suya ilk adımımı attığımda başımı kaldırıp ona baktım. Onu bedenimin ayrıntılarını incelerken bulmayı bekliyordum. Ama öyle yapmıyordu. Gözleri benimkilerdeydi, sanki bütün bu deneyim işkence ediciymiş gibi kaşlarının arasında bir kırışıklık belirmişti.

"Sen iyi misin?" diye sordum elinden destek alıp diğer ayağımı da suya sokarken. Küçük küvette dikilirken zayıf gülümsemem yalnızca kaşlarını daha da çatmasına neden oldu.

"Pek sayılmaz."

"Harika gidiyorsun."

"Bunu benim sana söylemem gerekmiyor mu?"

"Muhtemelen."

"Tanrı aşkına, sadece küvetin içine gir."

"İçindeyim ya."

Rowan boştaki eliyle yüzünü sıvazladı. "Nasıl hâlâ beni kızdıracak enerjin olabilir ki?"

"Onun için her zaman enerjim var. Senin işkence çekme benim önceliğim." Parlak bir gülümseme yüzüme yayılmaya başlamıştı ki Rowan sanki yüzüme bir saniye daha bakamıyormuş gibi dikkatini benden odanın köşesine çevirdiğinde silindi. "Ne oldu? Rowan?"

"Dört yıldır işkence çekiyorum zaten, Sloane. Sana yalvarıyorum. Lütfen küvete gir."

Kendimi yavaşça suya bırakırken gözlerimi profilinden ayırmadım. Suya gömüldüğüm her saniye bakışlarıma karşılık vereceğini umdum ama sanki artık yapamıyormuş gibiydi. Kendini sanki bir dakika önce orada olmayan bir kutuya kapamıştı.

"Teknik olarak üç yıl," dedim şakalaşmamıza geri dönmeye çalışarak, bir yandan da köpükler göğsümü örtene kadar kendimi suya batırdım. Dizlerime sarılmak için öne uzanırken köpüklerin şeffaf kucaklayışlarında yalnızca omuzlarım ve sırtım görünüyordu.

Rowan tepemde titrek, uzun bir nefes verdi. "Dört yıl."

"Harvey'nin evi üçüncü..."

"O dündü. Bugün dördüncü yıla girdik yani. Seksen yıl gibi geldi."

"Tamam," dedim alaycı bir sırıtışla ama bunu görmedi. Bir an sonra çömelerek benim seviyeme geldi. Bakışlarım hâlâ ondaydı, o ise benim bakışlarımdan kaçınıyordu.

Rowan küvetin kenarına koyduğu yüz havlusunu alıp suya batırdı. Suyun altında bana dokunmamaya özen gösterdi. Havluyu çıkarıp tenimdeki kiri temizlemek için nazik hamlelerle sağlam kolumu ovaladı ve dışarıda hiç kıpırtısız oturmama rağmen içimde fırtınalar kopuyordu.

Yutkundum, hâlâ bakışlarımı Rowan'dan ayıramıyordum. "Demek... dört yıl?" derken sesim zayıf çıkıyordu.

Rowan'ın gözleri karardı, dikkati havluyu tenimde gezdiren ellerinin hareketindeydi. Su soğuyana kadar havluyla işine devam etse de bana bir kez bile parmağının ucuyla değmedi. "Biliyorsun zaten. Sana Thorsten'dayken söylemiştim."

Kalbim pır pır etti. Rowan havluyu köpüklerin arasından suya daldırdı, bu sefer kasti olabilecek hafif bir dokunuşla

parmağı kalçama değdi. Ama emin olamadan havluyu sudan çıkarmış, omurgamı silmeye başlamıştı.

"Sen... onu hatırlıyor musun?"

Rowan cevap vermedi. Vereceğini düşünmüyordum. O yüzden havluyu üçüncü kez daldırdığında suyun altından bileğini tuttum ve gözleri nihayet benimkilerle buluştu.

"Hey," dedim nazik bir sesle. "Ben buradayım."

"Sloane..." Rowan gözlerini sımsıkı kapadı ve sanki acıdan kurtulmayı umuyormuş gibi derin bir nefes aldı. Bakışlarıma karşılık verdiğinde bir dakika öncesindeki kadar ıstıraplı görünüyordu. "Sana tekrar dokunursam..." Başını iki yana salladı. "Kıyafetlerini seni banyo tezgâhına dayayıp bana durmam için yalvarana kadar becermeden çıkarmak için bütün irade gücümü kullanmam gerekti."

Yanaklarım kızardı ama ukala bir sırıtış takınmaya çalıştım, bu da yalnızca Rowan'ın gözlerindeki ıstırabı yoğunlaştırdı. "Bu fikirle ilgili sorun nedir, emin değilim."

"Yaralısın."

"Sadece omzum. Ve yüzüm. Tamam kaburgalarım da biraz sızlıyor ama ben iyiyim, cidden. Bunlar, işin riskleri, değil mi?"

"Sana bakmam gerek. Bu hâlde olmanın sebebi benim. Oyun benim geri zekâlıca fikrimdi."

"*Hey*, oyunu küçük görme. Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim... belki de hiç. Kendimi bildim bileli. Her yıl heyecanla beklediğim tek şey oyunumuz," dedim, dile getirdiğim her kelimeyle gerçek yüzeye çıkarken sesimdeki eğlence tınısı kaybolmuştu. "*Sen* heyecanla beklediğim tek şeysin, Rowan."

Rowan yutkundu, onu içten içe yiyip bitiren hangi çekişmeyse ifadesiyle bunu örtmek için çabalaması pek işe yaramıyordu. Başını iki yana salladığında tuttuğum ani yaşların

gözlerime batmasıyla burnum yandı. Birkaç saniye önce gözüme ne kadar komik görünse de belki de istediğim şey işkence çekmesi değildi.

"Oynamak istedim," diye devam ettim, sesim hâlâ sabit çıkıyordu ama bunun uzun sürmeyeceğinden emindim. "Başladığımızda endişeliydim, büyük bir hata yaptığımdan korkuyordum. Ama taktığım maskenin altındaki tüm kırık parçaları anlayabilecek birini bulmak var ya? İşte buna ihtiyacım vardı. Senden önce bir şeyler eksikti. O *sendin*, Rowan. Sen eksiktin. Bana görüldüğümü hissetmenin güvenli olduğunu göstердin. Kendi koşullarımıza göre oynamanın güvenli olduğunu. Eğlenmenin güvenli olduğunu, hem de herkesin güzel zaman geçirme fikrine uymasa bile."

Rowan çenesini sıktı, sanki bir sonraki kelimelerini sarf etmemek bir mücadeleymiş gibiydi. "Sorun da bu ya, Sloane. Güvenli değil. Güvenli olmaktan çok uzak." Tartışmak için ağzımı açtığımda Rowan eliyle çenemi kavrayıp beni sert bakışlarına hapsetti. "Seni neredeyse kaybedecektim," dedi, sanki kelimelerini kafama kazımaya çalışıyormuş gibi her birini es vererek vurguladı.

"Ben buradayım," dedim aynı vurguyla. Parmaklarım onunkilerin etrafına dolandı ve avucunu kalbime götürüp atan kalbimin üzerine dümdüz dayadım. "*Tam burada.*"

"Sloane..."

Kelimelerle işim bitmişti.

Aramızdaki mesafeyi kapayıp dudaklarımı onunkilere bastırdım. Rowan şokla donakaldı ve hâlâ göğsümdeki ıslak ve sıcak elini sıktım, dilim dudaklarında bir talepti. *Beni içeri al.* Ve o an her zaman *içeride* olduğumu fark ettim; Rowan'ın düşüncelerinin, planlarının ve hatta belki kalbinin içindeydim ama beni aniden dışarıda bırakabilecek olması korkmama neden oldu.

Öpücüğüme karşılık verdi ama çekingendi, sanki hiç istemese de beni uzakta tutmaya çalışıyor gibiydi.

Elini tenimde gezdirdim. Memelerimde durduğumda titrek bir nefes verdi, meme ucumdaki piercing avucunun tam ortasındaydı. Rowan'ın kendine hâkimiyetinden çelişkili bir inilti döküldü. Eliyle tenime daha sert bastırdı. Ama bu öpücük ahırdakine benzemiyordu, bir kaderden daha iyisine kaçmışız gibi hissederken aynı olamazdı.

Ben de elini hareket ettirdim. Göğsümün ortasına çekip tenimde aşağı doğru indirdim. Elini suya soktum, göbek deliğimdeki hareketleri yavaş ve nazikti. Bu piercing'i de sevdiğini biliyordum. Beni aynadan izlerken bunu gözlerinde görmüştüm.

Ben elini daha aşağı götürürken öpüşmemiz son buldu. Nefesi tüm duyularıma doldu, hafif viski kokusu aramızda bir hayaletti. Kokuyu içime çektim ve nabzım kulaklarımda atarken ciğerlerime hapsettim.

Rowan'ın elini kalçalarımın arasına koyup orada tuttum.

Kesik bir nefes aldı.

"Sloane... bu..."

Onu keşfetmeye bırakırken elimi çektim. Parmakları klitorisimi ve oradaki üçgen piercing'i bulduğunda hissettiğim ani his yoğunluğundan altdudağımı ısırmak zorunda kaldım. Sonra eli dış dudaklardaki simetrik piercing'lere gitti, iki taraftaki çubukları minik titanyum topçuklar tutuyordu. *Fourchette* piercing'ime vardığındaysa gerginlikten neredeyse titriyordu.

"Kahrolası küvetten çık," diye hırladı beni sağlam kolumdan çekerek ayağa kaldırırken. Küvetin kenarından biraz su taşıp pantolonunun altını ıslattı ama bunu fark etmemiş gibiydi.

"Ama daha yeni girmiştim, tıpkı bana söylediğin gibi."

"Umurumda değil."

Rowan'a masum masum gülümsediğimde karşılığında keskin ve sinirli bir bakış kazandım. "Bana bakman gerektiğini söyledin sanıyordum."

"Ben de *tam* onu yapacağım."

Ayağım küvetten çıkıp banyo paspasına değdiği an Rowan beni kollarına aldı. Bana ne bir havlu verdi ne de kucaklayışı dışında bir şeye sardı. Ben gömleğini sırılsıklam ederken büyük köpükler vücudumdan kayıp yere damlıyordu.

Rowan kapıyı gerekenden daha büyük bir güçle açtı ve doğrudan yatağa gitti.

"Ama ben de melek değilim, Sloane."

Beni yatağın kenarına indirip uzaklaştı. Aldığı her nefesle göğsü ıslak gömleğini kasıyordu. Kollarını kavuşturdu ve bacak bacak üstüne atmış hâlde oturuşumu izledi. Su tenimi soğuturken sağlam kolumla yaralı kolumu bedenime bastırıyordum.

"Göster bana," diye talep etti.

Kalbim kendini kaburgalarıma saplamaya çalışırken kaşlarım havaya kalktı. "Göstereyim mi?"

"Beni duydun. Yatakta yukarı çık, bacaklarını arala ve bana göster."

"Islatacağım..."

Aramızda neredeyse bir santim bırakarak yüzümün dibine girdiğinde cümlemin devamını getiremedim, elleri kalçalarımı iki yandan tutuyordu. "Sence umurumda mı? Sence *gerçekten* bunu umursuyor muyum?"

Tenim sanki onun okşayışı için yalvarıyormuş gibi karıncalandı. Rowan'ın da bunu bildiğinden emindim, dudaklarımdan çıkan her kesik nefesten anlıyordu. Bana gözlerinde yanan ateş dışında bir yeriyle dokunmamaya özen gösteriyordu.

"Bunun etrafından dolanıp durmaktan bıktım artık, Sloane. Seni dört yıldır istiyorum. Ve sen de bana bunca zamandır ne kaçırdığımı göstereceksin."

Bacaklarımı yavaşça çözüp kendimi sağ elimle dengelemek için bedenime sarılmayı bıraktım. Yatakta daha da geriye gittim. Rowan tepemdeydi, yumruklarını yatağın kenarına bastırmıştı ve yeterince geri gittiğimden tatmin olana kadar bakışlarını benimkilerden ayırmadı. Yatağın ortasında durduğumda doğruldu ve bir kez daha kollarını kavuşturdu, çenesini sıkıyordu.

"Bacaklarını aç, Sloane."

Titrek bir nefes verirken gözleri hâlâ benimkilere kenetliydi. Sol topuğum yatakta kaydı, ardından onu sağ topuğum takip etti. Dizlerim hâlâ bükülüydü ve üst bedenim dirseğimle yataktan destek alıyordu. Önünde çırılçıplak olmama rağmen Rowan'ın gözleri benimkileri terk etmemişti, sanki kendine işkence ediyor, bakma arzusunu kendinden esirgiyordu.

"Daha geniş."

Bacaklarımı biraz daha açarken bedenime ısı akın etti. Kemiklerim sızlamaya başladı, doldurulmak için yalvaran bir boşluk vardı. Rowan'ın her talebi benzindi, her kelimesi çakmak.

"*Daha geniş*, Sloane. Benden saklanmaya çalışmayı kes çünkü sana yemin ederim işe yaramayacak."

Yutkundum. Bacaklarımı rahatsızlık verecek kadar açtım.

Bir an sonra Rowan'ın bakışları benimkilerden ayrıldı ve vücudumda gezindi. Gözleri dilediği gibi üzerimde dolaşırken arzusunun ağırlığını bedenimin her santiminde hissettim, kaybolma noktasına gelen kontrolü tenimin altında ateş gibiydi. Dikkati açıktaki vajinamda durduğunda önkollarındaki kaslar gerildi.

"Klitoris piercing'i. Anlat."

Duraksadığımda Rowan başını kaldırıp bakmadı. Sadece bekledi ve izlemeye devam etti. "On sekiz yaşındaydım," dedim. "Göbek deliğimdekinden sonra ikinci piercing'imdi. Canım yandı elbette ama düşündüğüm kadar kötü değildi. İyileştiğinde yardımcı oldu bence. Orgazm konusunda yani."

"Daha önce orgazm olamıyor muydun?"

"Bilmiyorum. O zamana kadar... doğru... koşullar oluşmamıştı. Ama bana kontrol verdiğini hissettim." Rowan'ın çenesindeki bir kas seğirirken hiç kıpırdamadan durdum. Gözleri karanlık ve yarı kapalıydı. Bildiklerinde eksik kalan kısımları hayal gücüyle tamamlayacak kadar geçmişimi biliyordu. "Dudaklardaki piercing'lerimi yirmi yaşındayken deldirdim. Görünüşleri hoşuma gitti. Küçük olduklarını biliyorum ama bir şekilde bana zırhı anımsatıyorlar. Belki de mantıklı değildir."

"Mantıklı," dedi gözleri benimkilere kilitlenirken.

Ona anında kaybolan zayıf bir gülümsemeyle baktım. "Sonuncusu *fourchette* piercing'i, onu da seninle tanışmadan birkaç ay önce deldirdim. Daha özgüvenli hissetmemi sağladı. Ve partnerimin de hoşuna gidebileceğini düşündüm."

Rowan'ın gözleri ışıksız bir boşluktu. "Hoşlandı mı peki?" derken sesi boğuk ve çatallıydı.

Bakışlarım odada gezindi ve gölgelerde durdu. Başımı iki yana sallarken ona bakmadım. "Bilmem. Seninle tanıştığımdan beri kimseyle birlikte olmadım."

Bu kelimelerim sessizlikle karşılandı. Havada asılı kaldılar. Odadaki oksijeni tükettiler. Gözlerimi gölgelerden ayırdığımda bakışlarım Rowan'ınkilerle çarpıştı ve kontrolünün infilak ettiği anı açık ve net bir şekilde gördüm.

"Neden?" diye sordu.

Başımı tekrar iki yana salladım.

"Sana söyledim. *Saklanmayı kes*. Bu artık bende işe yaramayacak. Bunu istiyor musun? Beni istiyor musun? Kahretsin, o zaman *anlat bana*, Sloane." Rowan göğsündeki kollarını çözdü. Ellerini dizlerime koydu, beni parçalayan tektonik kaymayı durdurmak için şiddetle sarsılan kemiklerimin üzerinde sabitledi. "Anlat bana, böylece diğer erkekleri senin için mahvettiğimde istediğin şeyin bu olduğunu bileceksin. *Anlat bana*..."

"Sen," dedim. Ciğerlerimden yolunu bulan her nefes titrekti. "Seninle tanıştım. Başka kimseyi istemedim. Sadece sen. Sadece seni istiyorum."

Rowan'ın gözlerinde keyif ya da rahatlama yoktu, sadece yırtıcı bir yoğunluk vardı. Bana bir kaplanın kuzuya bakacağı gibi bakıyordu.

Silip süpürülecek bir yemekmişim gibi.

Bacaklarını art arda yatağa koyarken şilte içe gömüldü, ardından açık bacaklarımın arasına eğildi.

"Tekrar boşalmanın imkânı olmadığını düşündüğünde az önce dediğin şeyi hatırla. Çünkü boşalacaksın. Telafi etmemiz gereken dört yılımız var." Rowan uyluklarımın arasına indi, nasırlı avuçlarını beni genişçe açık tutmak için hassas etime sardı. Verdiği her nefes girişimde biriken nemi ısıtıyordu. Gözleri vücudumu boylu boyunca aşıp benimkilere kenetlendi, kaçamadığım bir yerçekimi kuvvetiydi. "Bir güvenli kelime seç. Şimdi."

Yutkundum. *Sertçe*. "Testere."

Nefes nefese kahkahası esas noktama bir sıcaklık dalgasının çarpmasına neden oldu. "Ne kadar da uygun bir kelime, aşkım. Şimdi iyi bir kız ol ve tutunacak bir şey bul," dedikten sonra beni tek bir dil darbesiyle yavaşça uzun uzun yaladı, "çünkü seni mahvetmek üzereyim."

TATLI BELA

Rowan

Ona melek olmadığımı söylemiştim.

Bana inandığını sanmıyordum.

Ama benim hiç ihtiyacı olmadığı şeytan olduğumu keşfetmek üzereydi.

Dilimle klitorisinin hemen altındaki kıvrık metal çubukla oynarken başparmağım hassas sinir uçlarında onu sadece daha fazlasını arzulatacak kıvamda daireler çiziyordu. Sloane'un kalçaları yataktan kalktı ve piercing'i ağzıma alıp emdiğimde nefesi kesildi. Şehvetinin kokusu tenindeki sabun kokusuna karışıyordu. Onun sıkı sıcaklığına kendimi gömmek için çıldırmama az kalmıştı.

"Rowan," diye fısıldadı. Boştaki elim bedeninde yukarı doğru çıktı ve dikleşmiş meme ucundaki kalple oynadı. Kıvrımının izini sürdüm ve çubuğun iki tarafındaki küçük toplarla oynayıp hafifçe çekiştirdiğimde titredi. Onun bu tepkisi beni gülümsetti ama kendini tamamen salması gerekiyordu.

"Tam duyamadım, aşkım." Klitorisini ağzıma alıp dilimi tomurcuğunda ve metal çubukta oynattım, ta ki dudaklarından nihayet yüksek sesli bir inleme çıkana kadar. "Daha iyi," dedim ağzımı üzerinden çekerken.

"Bizi duyacaklar," diye fısıldadı. "Fionn ve Rose."

"İyi. Onlara bu işin nasıl yapıldığını göstermiş oluruz. Fionn'a üzerine düşüneceği bir şeyler verelim. Belki aklı başına gelir de Rose'a bir hamlede bulunur."

Tatlı ve sıcak ıslaklığının tadına bakmak için dilimi oradaki küçük boşluğun içine sokup tüm duyularımı ele geçirmesine ve hafızama kazınmasına izin verirken Sloane'un kahkahası haz dolu bir çığlığa dönüştü. Parmaklarım birbirine simetrik titanyum topçukların ve girişini çevreleyen çubukların üzerinde gezindi. Altımda kıvranıyordu, ardından dilimi dudaklarından geçirdim ve klitorisine dönüp bir parmağımı içine soktum. Sloane dudağını ısırırken sağlam eli demir yatak başlığını kavradı.

Parmaklarım iç duvarlarını okşayıp yavaşça ilerlemeye devam ediyordu. Altımda debelendi ve dişlerini etine geçirdi. *Bu kesinlikle yeterli değil.* Hızlıca art arda memelerine iki kez nazik bir şekilde vurdum ve Sloane anında dudağını bırakıp ihtiyaç dolu keskin bir nefes aldı.

"Seni hâlâ duyamıyorum."

"*Rowan*," diye inledi.

Onu bir kez daha tokatladığımda Sloane yatakta kıvrandı. Parmağımı yavaş darbelerle içine sokup çıkarırken elim sırılsıklam olmuştu. "Bir şey mi istiyordun, Karakuş? Sesini yükseltmek zorundasın."

"Daha fazla," dedi bu sefer daha yüksek sesle. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Bir parmak daha ekledim ve dudaklarından daha sesli bir inleme döküldü. Ama hâlâ kendini geri tutuyordu. "Eğer boşalmak istiyorsan bundan daha iyisini yapmak zorundasın."

Çıplak tenine hafifçe üflediğimde bedeni bir titremeyle sarsıldı.

"Lütfen, Rowan. *Lütfen*," dedi çatallı. bir sesle.

"Bak sana ne diyeceğim," dedim. Bakışlarımız kenetlendi, gözleri arzuyla kararmıştı. "Madem bu kadar kibarca sordun

bu seferlik boşalmana izin vereceğim. Ama sesini hemen bulsan iyi olur, küçük kuş. Çünkü daha yeni başlıyoruz ve benden saklanmadığından tatmin olana kadar bunu devam ettireceğim. Seninle işim bittiğinde çığlık çığlığa olacaksın. Bu lanet bir yemin."

Bastırmaya çalıştığı bir inilti Sloane'un göğsünden zorla çıktı.

Boştaki kolumu kalçalarının altına kaydırıp kıçını yataktan kaldırdım.

Ve ardından onu yalayıp yuttum.

Parmaklarımı içine sokup kıvırdım ve kadınlığının en hassas noktasını okşadım. Piercing'ini dudaklarımın arasına alıp hafifçe çekiştirene kadar dilim klitorisinde dans etti. Eğilip büküldü ve inledi ama Sloane'un zirveden başka gidebileceği bir yer yoktu. Ve onu istediğim yerde istediğim kadar tuttum. Parmaklarımı sertçe derinlerine sokup hiç hareket ettirmeden orada tuttum, içinde yükselen orgazmı yaşamasına müsaade etmiyordum.

"Bir şey daha var, aşkım," dedim sinirle inilderken. "Gözlerini benden ayırma."

Sloane'un kocaman açılmış gözbebekleri yüzüme kilitlendiğinde gülümsedim.

"Ne kadar uslu bir kız."

Gözlerimi kırpmadan klitorisini ağzıma aldım ve dudaklarımı etine bastırdım, onu zirveden iyice itmek için üzerine abandım. Sloane çığlık attı ve demir yatak başlığını daha sıkı tuttu. Parmaklarımın etrafında kasıldığında klitorisine doğru sırıttım.

Onu tekrar bıraktım.

"Ah, bir şey daha var..."

"*Rowan,*" diye bağırdığında tenine doğru karanlık bir tınıyla kıkırdadım. Gözlerimi onunkilerden hiç ayırmadan

dilimi kıvrak hamlelerle üçgen piercing'de oynattım ve ihtiyaçla titremesine neden oldum. "Tanrı aşkına, lütfen beni boşalt. 'Bir şey daha' yok. Durmak yok."

"*Durmak yok*," diye tekrarladım. Gözlerimdeki şeytani pırıltı onun gözlerinde alarm veren temkinle buluştu. "Sen nasıl istersen, Karakuş. Tıpkı talep ettiğin gibi, hiç *durmadığımdan* emin olacağım."

Son kez onu ağzıma aldım; ellerimin altında kıvranan bir yığın hâline gelene, ıslaklığı yüzüme ve iç bacaklarına bulaşana kadar yaladım, emdim, ısırdım. Vajinası parmaklarımın etrafında zonkluyordu ve Sloane boğuk bir inlemeyle darmadağın oldu, sırtını ıslak çarşaftan kaldırdı. Sonuna kadar geldiğinden emin olmadan dilimin baskısını azaltmadım, ta ki o jöleye dönüşüp nefes nefese kalana dek.

Kolumu altından çıkarıp avucumu karnının yumuşak tenine koydum ve parmaklarımı içinden çıkarıp dizlerimin üzerine oturdum. Sloane benim olmayan merhametime ne kadar uzun süre kalacağını bilmiyor olabilirdi ama hiç değilse henüz işimin bitmediğini biliyordu.

Tepesinde dikildim. Islaklıkla parlayan parmağımın ucunu dudaklarına sürerken gözleri benimkilere kilitlendi.

"Aç," diye emrettim. Dediğimi yaptı ve dilini altdudağının üzerine çıkarıp beklemeye koyuldu. Parmaklarımı kaygan sıcaklığa soktum ve Sloane dudaklarını kapayarak beni daha önce çok kez zihnimde canlandırdığım bir hayale götürdü; aletimi sıcak ve ıslak ağzına aldığı fantezisine. "Em."

Sloane'un gözleri kırpışarak kapandı ve parmaklarımda titreştiğini hissettiğim bir inlemeyle sertçe çekmeye başladı. Dilini parmaklarımın etrafında döndürdü. Vücudumdan bir titreme geçtiğinde gözleri anında açıldı ve dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılırken gözlerini bana doğru kıstı.

"Bana ne yaptığını biliyorsun, değil mi? Sana işkence ettiğim kadar bana işkence etmek istiyorsun," dedim parmaklarımı emen ağzından çekip kurtararak.

"Belki," dedi fısıltıyla.

"Bu kazanamayacağın tek oyun, Karakuş." Yatakta geri geri giderken ona karanlık bir sırıtışla baktım.

Tek elimi sırtıma götürüp gömleğimi çıkardığım gibi yere fırlattım. Sloane beni iyice incelemek için gözlerini bedenimde gezdirdi. Ben de ona izin verdim. Hem de seve seve. Bana tatlılığımın yanlış fikirlere kapılmama neden olmasına izin vermemem gerektiğini hatırlatmayı sevdiğini biliyordum ama ne olduğumun ve potansiyel etkilerimin farkındaydım. Ben yazılar ve siyah mürekkep helezonlarının arasına karışmış yaralardan ve kastan ibarettim. Tıpkı ona bakıp geçici yaralarında güzellik bulmam gibi, şimdi o da bana bakıyordu ve aynı şekilde hissettiğini biliyordum. Yaralarımız sanattı. İyileşme şeklimiz de bir mucize barındırıyordu.

"Gözüne bir şey mi takıldı, tatlı kız?"

Yutkunurken boğazı düğümlendi. Gözlerini benimkileri bulana kadar bedenimden yukarı kaydırırken bakışlarının yakıcılığını tenimde hissediyordum. "Evet. Her yerin."

"Ah, iyi," dedim kemerimi çıkarıp pantolonumun fermuarını açtım ve kotumla beraber baksırımı da indirerek ereksiyonumu serbest bıraktım. Elimi aletime sarıp uzunluğu boyunca yavaşça okşarken Sloane bakışlarını oraya indirdi. Dudaklarını yaladı. Loş ışıkta bile boynundaki nabzın güm güm attığını görebiliyordum. "Hayal kırıklığına uğramanı istemezdim."

Sloane inanması imkânsız bir şey duymuş gibi oflamayla karışık bir kahkaha attı. "İmkânsız." Sonra gözleri gözlerimi buldu, ifadesi ciddiydi. "Sen çok güzelsin, Rowan."

Bu sefer kızarma sırası bendeydi.

Bunu gördüğünden emindim. Belirdiği gibi kaybolan nazik gülümsemesinden okunuyordu. Ama bir gülümsemeyle iltifatın işleri yumuşatacağını düşünüyorsa yanılıyordu.

Bir elimi ayak bileğine doladım ve yatağa geri çıkarken bacaklarını daha geniş açtım. "Herhangi bir doğum kontrol yöntemi kullanıyor musun?"

"Evet," dedi göğsüne bir kızarıklık tırmanırken. "Spiralim var."

"Güzel." Aletimin başını girişine hizaladım ve *fourchette* piercing'ine sürterek oynadım. *Siktir.* Cennet gibi hissettirecekti, bunu hep biliyordum. "Çünkü sen kahrolasıca menimle dolup taşana kadar içini dolduracağım."

Ereksiyonumun başını dudaklarındaki piercing'lerinde gezdirirken gözlerim kapandı, önce bir dudaktan yukarı çıkarıyor, ötekinden aşağı indiriyordum. Kendimi bir dakika daha mahrum bırakırken derin, düzensiz bir nefes ciğerlerimi doldurdu. Bu beklenti ânının tadını çıkarmak istiyordum.

Sloane'un eli bileğimi buldu ve tırnaklarını tenime geçirdi. Gözlerimi açtığımda aynı çaresizliğin bana baktığını gördüm. O da tıpkı benim gibi bunu istemekle kalmıyordu. Buna *ihtiyacı* vardı. "Beni becer, Rowan, lütfen. Mahvet beni."

Kendi kontrolümü kaybettim.

"O zaman aşağı bak. Beni ne güzel alıyorsun izle."

Sadece sıcaklığı aletimin başını sarmalayacak kadar kendimi onun sıkı sıcaklığına ittirdim. Ona söylediğim gibi izliyor, zar zor nefes alıp veriyordu. Hareket etmediğimde dudaklarından bir sızlanma döküldü, bütün dikkatimi bedeninin benimkine nasıl uyduğuna ve loş ışıkta çok güzel parlayan piercing'lerine vermiştim.

Aletimi daha da içine soktum, sonra biraz çıktığımda bedeni etrafımda kasıldı. "Lanet olsun, Sloane. Mahvedilmeyi

ne kadar arzuluyorsun bir bak. Siktir, o kadar sıkı ki beni bırakmak istemiyor."

Her sığ darbeyle daha derinlerine girdim ve Sloane inlemeyle başını her geriye attığında durdum. İzlemesini istiyordum. Bu kahrolası anı asla unutmamasını. Ben de bekledim. Bakışlarını kaçırmaya çalıştığı her seferinde, haz onu benden her çaldığında bekledim, ta ki dikkati istediğim yere geri dönene kadar. Bana. *Bize*. En nihayet dikkatini bedenlerimizin birleştiği noktadan ayırmadığında bacaklarını daha geniş açtım ve daha derinlere doğru sertçe girip çıktım, ta ki tamamen içinde olana, kalçalarımla teni arasında mesafe kalmayana kadar.

Orada kaldım, ellerim sıkıca belini tutuyordu, bakışlarım derinliklerine gömüldüğüm yerden güzel, yaralı bedeninin her tarafında gezindi. Dikkatimi yüzüne verdim ve ereksiyonumu başına kadar çıkarıp tekrar dibine kadar bütün şiddetimle içine girdiğimde ifadesindeki her değişimi izledim. Sloane'un buna karşılık ağzından çıkan inleme yüksek sesli ve çaresizdi. Yatak başlığını kavradı ve aynısını tekrar yaptım. Bu sefer daha da yüksek sesle inledi.

Öne eğildim ve "İşte benim kızım," dedim karanlık, yoğun bakışına çapkın bir sırıtışla karşılık verirken. Ellerim boynunu sardı. "İstediğin kadar ses çıkar. Bütün mahalle seni duysa da umurumda olmaz."

Uzun, güçlü darbelerle içine girip çıktım, aletim her geçişinde o piercing'e değiyordu ve bu da duyduğum arzuyla vahşileşmeme neden oluyordu. Onunla dolup taşıyordum. Kokusu ve boğuk iniltileriyle. Avucumun altında atan nabzıyla. Altımdaki bedeninin görüntüsüyle. Aletimi sımsıkı sarmalayan sıcaklığının hissiyle. Sloane her yerdeydi, kanımın her damlasında, her düşüncemdeydi ve onu bu yüzden mahvetmek istiyordum. Tıpkı beni darmadağın ettiği gibi onu paramparça

etmek istiyordum. Çünkü beni dizlerimin üzerine çöktürüyordu. Onu mahvetmek istiyordum, böylece *benim* olacaktı, benim tatlı belam. Benim vahşi yaratığım. Benim kaos tanrıçam.

Ve onu tam da öyle becerdim.

Kendimi içine gömdüm. Sertçe. Çok derinlere. Yavaşlamadan ve acımasızca. Boğazını kavrayışım altında kıvranıyordu, boynundaki damarlar çıkmıştı. Ona sahip olacağım her yeri söyledim. Ağzına. Muhteşem vajinasına. Sıkı, minik kıçına. Onun içinde her yerde olana kadar onu dolduracaktım. Tıpkı onun da benim her yerimde olduğu gibi.

Ve buna bayılıyordu.

Şehvetinin kokusu havaya yayıldı. Daha fazlası için yalvardı. Durmamam için yakardı. Ve ben de durmadım, bir an için olsa bile. Boynunu daha sıkı tuttum ve öteki elimle klitorisine bastırarak daireler çizdim. İçine sertçe girip çıkmaya devam ettim, ta ki adımı haykırıp ereksiyonumun etrafında kasılarak çözülene kadar. Ve onu hemen arkasından takip ettim. Omurgam boyunca bir elektrik akımı geçti, taşaklarım gerildi ve titreyerek içine boşaldım, kalbim kulaklarımda sağır edecek kadar gürültülü atıyordu. Aletimi beni alabildiği kadar derine ittim ve menimi son damlasına kadar çekip alırken içinin seğirmesinin tadını çıkardım.

Burada gömülü kalmak istiyordum, onu kaldırmak, terli vücudunu kendiminkine bastırmak ve içindeyken uyumak istiyordum.

Ve bunu yapacaktım da.

Sonra.

Santim santim yavaşça içinden çıktım, gözümü aletimi kaplayan parlak ıslaklığımızdan bir an ayırmadım. Sloane nefesini toplamaya çalışırken koluyla gözlerini kapamıştı. Çok sevimliydi, gerçekten. Muhtemelen onu mahvettiğimi düşünüyordu.

Yanılıyordu.

Aşağıya klitorisine doğru eğildim. Parmaklarım şişmiş klitorisini okşuyordu. Dilimi içindeki zonklayan noktaya soktuğumda ismimin şaşkınlıkla ciyaklamasıyla ödüllendirildim.

"*Rowan...*"

Kasları seğirdi ve ikimizin orgazmı ağzımı doldurdu. Kalanları dilimle toplarken tenine doğru gülümsedim.

Sonra da bir yırtıcı edasıyla üstüne doğru çıktım.

Sloane'un ela gözlerinde bir kıvılcım çaktı, morlukları irislerindeki yeşil tonlarını daha belirgin kılıyordu. Gözleri benimkilerde gidip geldi. Galiba nihayet idrak ediyordu. Bu iş bitmeye yaklaşamamıştı bile.

Daha yeni başlıyordu.

Üzerinde dururken ağırlığım önkollarımdaydı. Bir parmağımı dudaklarına vurdum.

Pıt pıt pıt. Genişçe aç.

Sloane'un dudakları ayrıldı. Meniyi bekleyen ağzının içine tükürdüm.

"Yut."

Gözlerini gözlerimden ayırmadan dediğimi yaptı ve dudaklarımı sertçe onunkilere bastırdım.

Bu öpüşme vahşiydi. Artık aramızda hiçbir bariyer kalmamıştı. Cinsel arzusuna indirgenmiş Sloane'du. Onun yanında olduğum pek çok kez hissettiğim şeydi. Sanki çaresiz bir ihtiyaçtan ibarettim. Dişlerimiz çarpıştı. Sloane altdudağımı ısırdığında demir tadı tatlıya ve tuza karıştı.

"Bunun tadını alıyor musun, Karakuş?" diye sordum görüş açısını tamamen kaplayacak kadar geri çekilirken.

"Evet," diye fısıldadı.

"Peki bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Başını iki yana sallayacak kadar sağduyuluydu. Gülümsedim.

"Başlangıç. Ve şimdi lanet ziyafete geçme zamanı."

Bedeninde aşağı kayıp titreyen kalçalarının arasına yerleştim ve bir kolumu belinin altından sokarak vajinasını ağzıma doğru kaldırdım.

Ve tıpkı söz verdiğim gibi, gece bitmeden Sloane çığlık attı.

İNFİLAK

Sloane

Zihnim hiç olmadığı kadar rahatlamış ve bedenim yorgunluktan ölüyor olsa da uyuyamadım.

Bunun içimdeki aletle de bir alakası olabilirdi.

Sanırım bu şekilde Rowan'ın kolları arasında *uyuyabilirdim*. Kendimi daha önce hiçbir yerde bu kadar güvende hissetmemiştim. Ve bu şekilde uykuya dalma fikrini sevmiştim, başka kimseyle olmasını istemediğim şekilde hâlâ birbirimizle iç içe.

Ama yapamıyordum. Çünkü ne kadar yorgun olursam olayım onu *istiyordum*.

Rowan içimdeki bir şeyi serbest bırakmıştı, beni açmış ve var olduğunu bilmediğim katmanlarımı ortaya çıkarmıştı. Daha önce iyi seks yapmadığımdan değildi ama hiçbir şey Rowan'la deneyimlediğimin yanına bile yaklaşamazdı. Alırken aynı zamanda veriyordu da. Kendini ne zaman ve ne kadar derine itmesi gerektiğini tam olarak biliyordu. Ve sonunda çok ateşliydi. Vahşiydi.

Gerçekten tekrar yapmak istiyordum, ev sahiplerimiz bunun için bizden muhtemelen nefret edecek olsa bile.

Yarın sabah Rose ve Fionn'la yüzleştiğimi her düşündüğümde yanaklarım kızarıyordu. Çok gürültülüydük. *İkimiz*

de. Rowan'ın adını birden fazla kez haykırmıştım. Saçların yumruğuna dolamış hâlde ağzıma boşalırken kükreyerek o d benim adımı söylemişti.

En nihayetinde beni boşaltmayı bırakması için ona yalvar dığımda pelteye dönmüş, bitik bedenimi kollarının arasına al mış, yaralı kolumun etrafına yastık yığmış ve nefesimi keser bir şekilde tekrar içime girmişti. Ben inanmaz hâlde fısıltıyla söverken enseme doğru gülümsediğini hissetmiştim.

"Uyu, Karakuş," demişti, sonra da başını yastığa koymadan önce ensemi öpmüştü. "Ya da uyuma, sen bilirsin. Ama aletim içindeyken ben kütük gibi uyuyacağım."

Bunu söyledikten sonra nasıl uyuyabilirdim ki?

İşte şimdi buradaydım, çaresizce hareket etmek ve sürtünmek istiyordum, bir de içime gömülü adamı uyandırmamak.

"Tanrım," diye fısıldadım.

İlk başta aletinin yumuşayacağını ve kendiliğinden içimden çıkacağını düşünmüştüm ama bu henüz olmamıştı. Ne kadar geçtiğinden emin değildim, belki yirmi dakika olmuştu ama lanet olası sonsuzluk gibi geliyordu. Bir *hareket edebilseydim*, kalçalarım arasındaki bu sızlayan ihtiyacı az da olsa dindirebilseydim...

Böyle giderse bütün gece uyanık kalacaktım.

Hayır. Bu işkence olurdu ki muhtemelen Rowan buna bayılırdı.

Dudaklarımın arasından hafif, kararlı bir nefes verdim.

Sol kolumu yastık yığınından gıdım gıdım hareket ettirerek parmaklarımı klitorisimle oynayabileceğim noktaya getirdim ve rahatlamayla iç çektim. Kolum rahatça hareket edemeyecek kadar acıyordu ama Rowan'ın aleti içimi doldururken mükemmel olmasına gerek yoktu. Çoktan yolu yarılamıştım, sadece birazcık baskıya ihtiyacım vardı.

Parmaklarımla hassas sinir yığınının üzerinde daireler çizmeye başladım, altdudağımı ısırırken piercing'imle oynuyordum. Dudaklarımdan bir inilti döküldü. Parmaklarım ıslandı. Kendime dokunduğum sırada Rowan'ın beni becerirken fısıldadığı tüm fantezileri düşündüm; bana insan içinde sahip olmakla, restoranda bir masada bacaklarımı açıp beni yalayıp yutmakla ve kıçımı menisiyle doldururken oyuncağımı içimde kullanmak istediğiyle ilgili olanları.

Kısık sesli bir inilti daha dudaklarımdan çıktı.

Hareketsizleştim. Nefesimi tuttum. Rowan'ın beni tutuşunda ya da nefes alıp verişinin ritminde hiçbir değişiklik olmamıştı. Onu rahatsız ettiğime dair hiçbir belirti yoktu.

Hiçbir şeyin değişmediğinden emin olduğumda yavaş daireler çizmeye geri döndüm.

"Sloane."

Kaskatı kesildim, nefesim ciğerlerime hapsoldu, parmaklarım hâlâ klitorisimle piercing'imdeydi. "Bir şeyler karıştırıyorsun gibi. Bana da anlatmak ister misin?"

"Şey..."

Rowan yüzümün yan tarafına bakmak için dirseğinin üzerinde doğruldu. "Saklanmak üzerine konuştuğumuzu sanıyordum." Belime sardığı öteki kolunu da çözüp avucunu dirseğime koydu. Dudakları kulağıma sürtündüğünde ürperdim. Yüzünün o sataşan sırıtışıyla aydınlandığını bilmek için onu görmeme gerek yoktu, biz beraberken çok sık bu ifadesini takınırdı. Rowan hep beni sinir etmeye çalışırdı. Tıpkı şu anda olduğu gibi. Muhtemelen başından beri planı buydu.

Huysuz huysuz homurdandım.

Rowan kahkaha attı. "Benim birkaç fikrim var. Bırak da sana teorilerimi açıklayayım."

Avucu önkolum boyunca kayıp bileğime geldi ve elimi sarmaladı. Parmaklarımı sertçe klitorisime bastırdı ve bir

heyecan patlaması bedenimi ele geçirirken gözlerimi sımsıkı yumdum.

"Bence uyuyamadın. Hak ettiğin şekilde becerilmenin ne kadar iyi hissettirdiğini düşünüyordun. Kabul etmelisin ki aletim senin derinliklerinde gömülüyken uyumak muhtemelen biraz zor olmuştur, değil mi?"

Rowan yavaşça içimden çıktı ve kalçaları kıçıma yapışana kadar geri girdi. Çoktan titriyordum. Aynısını tekrar yaptı ve kulakmememi ısırdı, acıtacak kadar olmasa da nefesimi kesecek kadar sertti.

"Sana demin bir soru sordum, aşkım."

"E... evet," dediğimde bir öpücükle ve parmaklarını zonklayan klitorisime daha sert bastırmasıyla ödüllendirildim. "Uyuyamadım."

"Çok mu zordu?"

Başımı iki yana salladım ama bu bir yalan olabilirdi. Rowan bunu biliyorsa da yüzüme vurmadı.

"Bence sana yapacağımı söylediğim şeyleri aklından çıkaramadın. Bunların fantezi mi, yoksa vaat mi olduklarını merak ettin. Ve kendini durduramadığında zihninde dönen tüm o fikirler ihtiyaca dönüştü. Aşırı yorgun olsan da *becerilmen* gerekiyordu. Ve gerçeğin ne olduğunu bilmen gerekiyordu."

Rowan beynimin içindeydi. Bu hem korkutucu hem de heyecan vericiydi. O kadar uzun zamandır tek başımaydım ki! Şimdi Rowan sanki hep oradaymış gibi her düşüncemdeydi.

Artık ondan saklanmamın bir yolu olmadığını söylediğinde haklıydı. Kafesimi sadece açmakla kalmamış, onu yerle bir etmişti ve özgürken aldığım ilk nefesler ciğerlerimi yaktı.

"Evet," diye itiraf ettim bu sefer daha özgüvenli bir şekilde. "Hepsi doğru."

Rowan'ın verdiği uzun nefes omzuma çarptı ve tüylerim diken diken oldu. Benden cevabı zorla almak zorunda

kalmadığı için, ona bedenimi olduğu kadar düşüncelerimi, umutlarımı ve korkularımı paylaşacak kadar güvendiğim için rahatladığını sormadan da biliyordum.

"Orada kal," diye emretti elini benimkine bastırıp devam etmemi isterken.

İçimden çıktı ve yataktan kalkarken şilte ağırlığı altında göçtü. O bavulumuza doğru giderken ne yaptığını izleyebilecek kadar arkama döndüm. Sırtını gördüğüm ilk seferdi bu ve banyodan gelen loş ışıkta bile tenindeki birkaç geniş, uzun yara izini seçebiliyordum ama iki omzunu da kaplayan başka bir şeydi.

Kalbim ağzıma geldi ve beni yatakta içimi dışıma çıkarmakla tehdit etti.

"*Rowan...*"

O durup omzunun üzerinden bakarken doğruldum ve omurgasını çevreleyen kalın kaslarına işlemiş siyah mürekkebe daha yakından baktım. Nereye baktığımı görmek için başını mümkün olduğu kadar döndürdü ama yalnızca kanadın ucunu görebiliyordum.

"Bu şey mi? Sen..."

"Sırtıma masada bıraktığın kuzgunun dövmesini mi yaptırdım?" Gülümsemesi muzipti ama düşüncemin devamını getirirken belli belirsiz bir utangaçlık da vardı. "Evet. Öyle görünüyor."

Beni boğmakla tehdit eden mengeneyi yutkundum. "Neden?"

Pis pis sırıttı ve omuz silkip çantalardan birini karıştırmaya döndü. *Benim* çantamı.

"Öncelikle, orijinal çizimi sürekli yanımda taşıyamazdım. Zarar görebilirdi." Rowan zafer kazanmış gibi bir ses çıkardı ve bana döndü. Ağzım ortaya çıkan bu gerçekle açık kalmıştı ki ne tuttuğunu fark ettim; bir elinde vibratörüm, öbür elinde bir şişe kayganlaştırıcı vardı. "Görünüşe göre hâlâ senin için birkaç şeyi netliğe kavuşturmam gerekiyor."

Rowan bir yırtıcı edasıyla yatağa doğru geldi. Kalbim *pinball* gibi göğüs kafesime çarpıyordu.

"Arkanı dön. Dizlerinin üzerinde dur."

Yutkundum. "Çok talepkârsın."

Rowan sırıttı. Ona şehvetle son kez baktıktan sonra dediği gibi arkama döndüm.

"Bu hoşuna gitmiyormuş gibi yapmaya kalkışma bile," dedi arkama geçerken. Sağlam elimi alarak yatak başlığının çapraz demirlerine sardı, ardından kalçalarımı istediği konuma getirip kaslı bacaklarından biriyle dizlerimi daha geniş ayırdı. "Islaklığın seni ele veriyor. Benim için sırılsıklam, Sloane."

"Haklıymışsın. Sen lanet bir melek değilsin."

Rowan oyuncağı vajinamın dudaklarından geçirip girişime bastırdı. "Aynen öyle. Ve sen de değilsin." Oyuncağı sığ birkaç darbeyle içime sokup çıkardı ve ardından titreşimini açtı. "Sana ağzını becereceğimi söyledim ve yaptım. Seni restoranda sanki hayatım boyunca yediğim en iyi yemekmiş gibi yalayıp yutacağımı söyledim ve yapacağım. Sana bir de seni oyuncakla becerirken kıçını menimle dolduracağımı söyledim. Bunu söylediğimde ne oldu biliyor musun?"

Rowan oyuncağı daha derinlere iterken, "Hayır," dedim soluk soluğa.

"Aletimi o kadar sıkı sardın ki patlayacağımı sandım. Sırılsıklamdın. Zevk suyun kalçalarından akıyordu."

Şişenin kapağı açıldı. Kayganlaştırıcı kıçıma ve deliğine damladı. "Bunu daha önce yapmış mıydın?"

"Sayılır, tam tersiydi."

Başparmağını kıç deliğime bastırıp kenarlarına masaj yaptı, bu sırada oyuncağın ritmik hareketlerine devam ediyordu.

"Ve sevdin."

Tekrar başımla onayladım. "Evet."

Verdiği tek cevap, "Güzel," oldu, soluğumu keserek başparmağını kıçıma sokarken ses tonu kusursuzdu.

Sıkı kaslarımı gevşetti ve beni hisse alıştırdı, ta ki sessiz bir taleple kendimi ona doğru itene kadar. Sonra başparmağı yerini aletinin kayganlaştırıcı sürülmüş başına bıraktı, kendini sıkı delikten kaydırdı ve dirençle karşılaşmayana kadar ileri itti. Ben doluluğun bu yabancı hissine karşı nefes alıp verirken durdu, ardından yavaş ve sığ hamlelerle girip çıkmaya başladı. Gitgide derinleşen darbeleri oyuncağın titreşimine karışıyordu.

Darbelerinin ritmini hızlandırırken, "Sana söylediğim her şeyin kahrolasıca bir vaat olduğunu kararlaştırdığımıza göre," dedi dişlerinin arasından, "muhtemelen diğer soruyu da açıklığa kavuşturmalıyız."

Titriyor ve terliyordum, güçlü hazzın hafif bir rahatsızlık hissine karıştığı başka bir boyutta kaybolmuştum ama beni tüketen öforik pusu yoğunlaştırdığı için bu rahatsızlığı hoş karşılıyordum. Rowan'ın derin darbelerinin ritmi hiç bozulmuyordu ve bırakın birkaç dakika önce söylediğim bir şeyi, şu an kendi adımı bile hatırlayabileceğimi sanmıyordum. "Soru... neydi?"

Nefes nefese kahkahasındaki sırıtışı duydum. Ben basit bir cümle kurmaktan bile acizdim ama bu adam beni acımasızca becerirken muhtemelen Napolyon Savaşları'nın tarihini yıl yıl ezbere anlatabilirdi.

Rowan öne doğru eğildiğinde sırtım bedeninin sıcaklığıyla kaplandı. Ellerinden biri mememi buldu ve meme ucumla oynamaya başlayarak enseme doğru hafifçe üfleyip titrememe neden oldu. "Dövmeyi diyorum, Sloane," dedi sesi şeker kadar tatlıydı. "Bana neden yaptırdığımı sordun."

Gelmek üzere olan yoğun orgazma beni bir adım daha yaklaştıran sert bir darbeyle inledim. "Doğru... ah..."

"Tahminin var mı?"

Boğuk bir çığlık atarken alnımı koluma bastırdım. "Benden hoşlanıyorsun?"

"Senden *'hoşlanıyor'* muyum?" Rowan duyduklarına inanamıyormuş gibi yüksek sesli bir kahkaha attı. "Senden. Hoşlanmak. Cidden mi? Tanrım, Sloane. Sen kahrolasıca zekisin ama aynı zamanda da tanıştığım en kör insansın. Bir not defterinden yırttığın sayfaya karalayıp bana bıraktığın çizimi çerçevelettiğimde senden yalnızca *hoşlanıyor* mu oluyorum? Her gün bakıp seni düşünebileyim diye mutfağa astığım çizimi hani? Sence dövmesini yaptırdığımda senden yalnızca *hoşlanıyor* mu oluyorum? Her yıl bu lanet oyunu oynuyorum ve bittiğinde gidişini izlemek kalbimi paramparça ediyor ama her yıl en baştan alıyorum ve senden yalnızca *hoşlanıyorum*, öyle mi? Seni böyle becerirken sence senden yalnızca *hoşlanıyor* muyum?"

Rowan hızını artırdı ve sıcak avucuyla mememi okşadı. Âdeta beni delip geçiyordu. İsmini haykırdığımda beni daha sert becermeye başladı.

"Senin için öldürürüm ve öldürdüm de. Aynısını tekrar yaparım, hem de her gün. Senin için içimi dışıma çıkarırım. Senin için ölürüm. Senden yalnızca *hoşlanmıyorum*, Sloane ve sen de bunu biliyorsun."

Acımasız darbeler beni zirvenin kenarından itti. Gözümün önünde yıldızlar uçuştu. Daha önce hiç çıkarmadığım bir ses dudaklarımdan döküldü ve orgazm beni parçalara ayırdı.

Sadece çözülmedim. *İnfilak ettim.*

Rowan'm kolu belimi sardı ve boşalırken beni kendine çekti, kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atarken uzaktan ismimi duydum.

Ben oyuncağı kaparken göğsü hâlâ düzensiz nefeslerle sarsılıyordu, ardından enseme doğru şöyle fısıldadı, "Senden yalnızca *hoşlanmıyorum,* anladın mı?"

Başımla onayladım.

Rowan'ın parmakları çene hattımı takip etti, yavaş ve yumuşak dokunuşu yanağımda durduğunda avucuna doğru eğildim. "Ve sen de benden yalnızca *hoşlanmıyorsun*, değil mi?"

Bu bir soru değildi. Bir talep bile değildi. Yalnız olduğunu düşündüğü bir yerden kurtarılması gereken bir ihtiyaçtı.

Lark'ın sözleri kalp atışlarımın gürültüsü arasında yankılanınca bir anahtar deliğine oturur gibi oldu.

O cesaretinin bir kısmını bu seferlik kendin için kullan.

Tüm varsayımlarımı bir kenara koydum. Bir tanesi hariç hepsini.

"Hayır," diye fısıldadım. "Senden hoşlanmaktan fazlasını hissediyorum, Rowan. Sürekli seni düşünüyorum. Her gün seni özlüyorum. Hayatımda bir an öylece belirdin ve o zamandan beri hiçbir şey aynı değil. Bu da beni korkutuyor. Hem de çok."

Başparmağıyla yanağımı okşarken omzuma bir öpücük kondurdu. "Biliyorum."

"Sen benden daha cesursun."

"Hayır, Sloane," dedi benden ayrılırken sessizce kıkırdayarak. "Ben sadece daha pervasızım ve kendimi koruma güdüm seninkinden daha az. Ben de korkuyorum."

Yataktan çıkıp banyoya giderken onu izledim, bir el bezi ve peçetelerle geri döndü. Nazik hareketlerle vücudumu acele etmeden temizledi, dikkatini elinin hareketine vermişti ve düşüncelere dalmış gibi kaşlarını çatmıştı.

"Sen neden korkuyorsun?" diye sordum sessizlik uzayıp sanki etimi çekiştiriyormuş gibi gelmeye başlayınca.

Rowan omuz silkti ve "Bilmem ki. Göz kürelerimin endüstriyel bir elektrikli süpürgeyle başımdan çekildiğini sürekli kâbuslarımda görüyorum. Bu nereden çıktı hiçbir fikrim yok." Koluna vurduğumda Rowan'm ifadesiz maskesi

nihayet düştü ve zayıf bir gülümseme takındı. Ama gülümsemesi yavaş yavaş soldu ve ondan hiç iz kalmayana kadar bana cevap vermedi. "Beni mahvetmenden korkuyorum. Seni mahvetmekten korkuyorum."

Abartılı bir nefes verdim. "Demek doğrudan mahvetmeye giriyorsun, ha? Farklı eyaletlerde yaşadığımız, ikimiz de işlerimizle deli gibi meşgul olduğumuz ya da benim bir arkadaşım varken senin Boston'ın tamamıyla takılman gibi kolay sebepleri es geçiyoruz. Hayır. Doğrudan *mahvetmek* olmalı."

Rowan'ın gülümsemesi geri dönse de korkunun düşüncelerine nasıl yapışıp kaldığını hâlâ gözlerinde görebiliyordum ve benimkilere de bulaşıyordu. "Dediklerinin hiçbiri üstesinden gelinmez şeyler değil. Sadece normal insanların yaptığını yapmamız lazım. Konuşmak falan."

"Normal-insan şeylerini yapma konusunda iyi bir geçmişimiz yok." Yüzümü işaret ettim. "Örnek A. Bira içmeye gidebilirdik."

"Öyleyse bu işte daha iyi olacağız. Sadece biraz pratiğe ihtiyacımız var."

Ne kolay görünüyordu, değil mi? *Pratik.* Günbegün biraz daha iyi ol. Biraz daha güçlen. Hâlâ gölgelerinde dururken dağ gibi görünen bu engelleri aştığımızı hayal etmek zordu. Ama olduğum yerde durursam hiç aşamazdım. Lark haklıydı, gölgelerde durmak çok yalnız bir şeydi.

Bu yüzden kendime aynı soruyu sorup duruyordum: *Ya denersem?*

Zihnimin bir cevaba dalıp gitmesine izin vermedim. Çünkü gerçek cevap *bilmiyorum* idi. Daha önce hiç gerçekten denememiş ve hiç bu kadar ciddi olmamıştım, en azından bu şekilde.

Soruya cevap verme. Sadece dene.

Banyo aynasında yansımama bakarken bunu düşünüyordum. Yatağa döndüğümde ve Rowan üzerime bir atlet geçirmeme yardımcı olup kol askımı yeniden taktığında bunu düşünüyordum. Onun yanında uzanırken bunu düşünüyordum. Açık açık beni izliyordu ve ben de onu izliyordum. Tıpkı benimkiler gibi gözkapakları ağırlaşmıştı ama bakışlarını kaçırmayı reddediyordu. Ben de hâlâ aynısını düşünüyordum, *sadece dene.*

Sağ kolumu oynata oynata altımdan çıkardım ve yumruğumu aramıza kaldırdım. "Taş-kâğıt-makas."

"Ne için?"

"Sadece dediğimi yap, tatlı oğlan."

Bana şüpheyle sırıttı ve kendi yumruğunu kaldırdı. Üçe kadar saydım ve tercihlerimizi yaptık. Rowan taşı seçmişti. Ben makası.

Taş-kâğıt-makas oyununda çoğunlukla taşın seçildiğini zaten biliyordum. Rowan'la tanıştıktan ve beraberliği bozmak için taş-kâğıt-makas oynamayı önerdikten sonra araştırmıştım. Ve Rowan'ın çoğunlukla taş seçtiğini de biliyordum.

"Ne kazandım?" diye sordu.

"Bana istediğin her şeyi sorabilirsin ve ben de dürüstçe cevaplayacağım."

Loş ışıkta gözlerinde bir kıvılcım çaktı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Hadi. Herhangi bir şey olur."

Rowan düşünürken dudağını ısırıyordu. Bir soruda karara varması uzun sürdü. "Batı Virginia'da Francis'i öldürdüğümde gidecektin. Neden gitmedin?"

Rowan'ın yolda diz çöktüğü görüntüsü zihnimin ön saflarında belirdi. Bunu çok düşünmüştüm, deliliğinin pençesindeki adama nasıl acımasız darbeler yağdırdığını. Bunu gölgelerin arasından izlemiştim ve Rowan yavaşlayıp dururken geri çekilmiştim. Oradan gitmek yapılacak en akıllıca şeydi.

Rowan'ın aklını kaçırdığı ortadaydı. Tehlikeli olduğu. Bundan dakikalar önce boğazımı sıkmıştı ve korkmuş olmama rağmen yine de ona güvenmiştim. Bir yanım beni Francis'ten ve arabadan uzaklaştırıp gölgelere sakladığını biliyordu. Ve her şey bittiğinde zihnim bana kaçmam için haykırmıştı ama kalbim yoldaki kırılmış adamı görmüştü, öfke pusunun içinde kendini bulmaya çalışıyordu.

Ve dudaklarından dökülen ilk kelime benim adımdı.

İki adımdan fazla uzaklaşamamıştım. Sırtımı hiç dönmemiştim bile.

"Bana seslendin. Kulağa kayıp gibi geldi. Ben..." Yutkundum ve Rowan'ın dokunuşu beni gölgelerden buldu, karıncalandıran bir sıcaklık kolumdan yukarı çıkıp tekrar aşağı indi. "Sadece kalmamı istemediğini biliyordum. Kalmama ihtiyacın vardı. Uzun zamandır biri bana bu kadar ihtiyaç duymamıştı."

Nazik okşayışı yanağımı buldu, o gece parmak eklemlerine yara izi kazıyan şiddetle tezat oluşturuyordu. "Artık epey bariz olmalı ama kaldığın için mutluyum."

"Ben de." Ona doğru eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırdım, varlığının sıcaklığıyla tanıdık kokusunun tadını çıkardım. Çekildiğimde, "Taş-kâğıt-makasta yenilmiş olsam da ben de sana bir soru sorabilir miyim?" dedim.

Rowan güldü ve ardından şakağıma bir öpücük kondurdu. "Sanırım sana bir hak tanıyabilirim. Ama sadece bir kere.

"Francis'i dövmeye başlamadan önce ona bir şey fısıldadığını hatırlıyorum. Ne söyledin?"

Aramızdaki sessizlik uzadıkça uzadı ve bir an için hiç cevap vermeyeceğini düşündüm. Rowan elini yastığımın altına soktu ve başımı göğsüne koyana kadar beni yakınına çekti, kalp atışları karanlıkta rahatlatıcıydı.

"Onu öldürmeden önce sana söylediğimin aynısını söyledim," dedi en sonunda. "Benim olduğunu."

Yapbozun o parçası yerine oturduğunda, sanki kalbim ona yer açmak için kırılmak zorundaymış gibi göğsüm biraz sızladı. Bu doğru olabilirmiş gibi gelmiyordu ama belki de Rowan en başından beri bizden emindi; ne olabileceğimizden ve ne istediğinden. Benim ona yetişmemi sabırla beklemişti.

Göğsünü öptüm ve yanağımı kalbinin üzerine koydum. "Evet. Sanırım öyleyim."

Gözlerim kapandı ve onları açtığımda oda jaluzilerden süzülen şafak ışığıyla yıkanıyordu.

Hâlâ Rowan tarafından sarmalanıyordum, bacakları benimkilere dolanmıştı ve kolu belimi sarıyordu. Derin uyuyordu. Gözkapaklarının seğirişini ve göğsünün düzenli inip kalkışını izlemek için kendime bir dakika verdikten sonra ondan ayrılıp yatakta kayarak uzaklaştım. Banyoda işim bittiğinde Rowan hâlâ kıpırdamamıştı, ben de sessizce giyinip onu uykusuyla baş başa bıraktım.

Kahve ve tatlı hamur kokusu beni koridorun aşağısına çekti. Yemek odasına girdiğimde Rose çoktan oradaydı, koyu renk saçlarını gevşek bir örgüyle omzunun üzerine atmıştı ve önünde bir tabak waffle vardı. Ben yaklaşırken başını kaldırıp baktı ve kocaman gülümsedi, büyük kahverengi gözleri arkadaş canlısıydı.

"Günaydın," dedi. "Mutfakta daha var. İstediğin kadar al."

"Teşekkürler. Ve çok özür dilerim."

"Ne için?" dedi Rose ağzı waffle'la doluyken. Bakışları etrafta dolandı ve gece ondan bir şey çalıp çalmadığımı anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı.

"Şey... *gürültülü* olduğum için."

Rose sadece omuz silkti ve dikkatini tabağına çevirdi. "Tatlım, on beş yaşından beri bildiğin sirkte yaşadım ben. Gerekirse dönme dolapta bile uyuyabilirim."

Kahkaha attım ve mutfağa gidip raftan iki kupa alarak kahve doldurdum. "Dün dediğin şu palyaço sokağı şeyi şu an mantıklı geliyor."

Bakışlarına mutfak adasından karşılık verdiğimde, "Eh, her ne yaşandıysa," dedi şapşalca, abartılı bir göz kırpışla, "hiçbir şey duymadım. Ama *onun* adına konuşamam... biraz bitkin görünüyor."

Fionn saçları darmadağınık, gözleri yarı kapalı hâlde pijamaları içinde yemek odasına girerken arkama döndüm. Doğrudan buzdolabına gitti ve kapı tarafındaki raftan bir şişe probiyotik aldı. Rose'a baktığımda gülümsemesi şeytaniydi.

"İyi uyudun mu, doktor?" diye sordu. "Ben *kütük* gibi uyudum. Sloane ve Rowan'dan çok emin değilim gerçi."

Fionn ona karanlık bir bakışla karşılık verdi. Ama gözlerinin içinde birikmiş bir hararet de vardı.

"Özür dilerim," dedim yanaklarım tenimin altında çıkan yangınla kızarırken. "Çat kapı gelmemize rağmen bizi misafir etmekle çok kibar davrandın. Seni bütün gece uyutmamayı istemezdik bütün o... ıı... birikimle... Yani."

"Endişelenme, Karakuş. Ona bir şey olmaz. Dr. Sızlayan Taşak sadece biraz kıskandı."

Rowan yanımıza yaklaştı, düşük bel bir eşofman altı giymişti, üzerindeyse kas ve mürekkepten başka hiçbir şey yoktu. Yanımda durup şakağıma bir öpücük kondurduğunda bir kez daha yanaklarım yandı.

Rowan kardeşinin sırtına vurup süt almak için yanından geçerken, "Üzerine bir tişört giy, ezik," diye homurdandı Fionn.

"Neden ki? Her gün *burpee* yaparak saatler harcamana rağmen hâlâ kıçını tekmeleyebileceğimi sana arada sırada hatırlatmak iyi olur diye düşündüm."

Fionn tartışmak istiyormuş gibi görünüyordu ama bakışları abisinin kaslı, yara izi dolu bedenine kaydı ve fikrini

yeniden değerlendirdi. "Kendini zorlamamanı söylediğimi sanıyordum," dedi onun yerine. "Dinlenmeni. Ağır... sporlar yapmamanı."

Rowan'ın sırıtışı düpedüz şeytaniydi. "Spor yapmıyorduk. Seks yapıyorduk."

Rose masadan kıkırdadı ve ağzına bir çatal daha waffle tıktı. "Harika. Bu ikisine bayıldım. Kalabilirler mi?"

"*Hayır.*" Fionn önce Rose'a sonra, Rowan'a ters ters baktı, ardından dikkatini bana çevirdi ve yüzü özür diler bir ifadeye büründü.

"Özür dilerim. Normal şartlar altında kesinlikle kalabilirdiniz. Ama şuradaki şu piç var ya," dedi başparmağıyla Rowan'ı göstererek, "sisteminden atana kadar o takma ad olayı yüzünden hayatımı cehenneme çevirecek. Gece uyumam lazım. Senin de öyle. Hatta askın çıkana kadar muhtemelen işten birkaç hafta izin alsan iyi olur."

"Hâlâ bir hafta iznim var," diye yanıtladım. "Neredeyse iki yıldır izin kullanmadığım için problem olmayacaktır."

"Yine de ne olur ne olmaz ben sana rapor yazayım. Askıyı mümkün olduğunca takmanı istiyorum. Ve bir fizyoterapiste görün. Ağır kaldırmak yok, *spor* yok," dedi Rowan'a mânâlı bir bakış atarken. Fionn'un bakışları tekrar bana döndüğünde kaşları endişeyle çatıldı. "Eğer ihtiyacın olursa evde sana yardımcı olacak biri var mı?"

"Var," dedi Rowan ben Lark'ın adını geçirmeye fırsat bile bulamadan. "Ben varım."

Bakışlarım Rowan'la kardeşi arasında gidip geldi. Hayret, endişe ve heyecan göğsümde bir ip misali düğümlendi. "Raleigh'e mi geliyorsun?"

Rowan kahvesini tezgâha koydu. Mavi gözleri benimkileri buldu, güneş altında açık deniz rengi tonundaydı. Daha da yaklaşıp önümde durduğunda yüzünü aydınlatan alaycı bir

gülümseme yoktu, dudaklarında keyifli bir sırıtış dans etmiyordu. Yanağımı okşayan parmaklarının hareketini izliyordu.

Bütün dünya yok oldu.

"Hayır, Sloane," dedi. "Seni eve götürüyorum. Boston'a."

REZERVASYONLAR

Sloane

"Aman Tanrım. Bu *sensin*."

Sağımdaki Lark'a baktım, muhtemelen bir kadın hayran durumuyla karşı karşıyaydık. Lark'ın küçük bir indie müzik şirketiyle kontratı olsa da yine de hatırı sayılır bir takipçi kitlesi vardı ve bu, beraber dışarı çıktığımızda tanındığı ilk sefer değildi.

Ama dikkatimi garson Meg'e çevirdiğimde doğrudan bana baktığını gördüm.

Yanaklarımı alev bastı. "Iıı... merhaba?"

"Çok özür dilerim. Geçen sefer geldiğinde kafam dağınıktı ve Rowan'a geldiğini söylemeyi unuttum." Meg'in güzel mavi gözleri başını iki yana sallarken kocaman açılmıştı. "Hâlâ kendimi çok kötü hissediyorum."

"Eh, rezervasyon yaptırmamıştım, o yüzden özür dileyecek hiçbir şeyin yok."

"Ama 3 Kişilik Bilet'te daimî rezervasyonun var," dedi Meg tatlı, bilmiş bir gülümsemeyle. Standındaki bir raptiyeyi yerinden çıkarıp bana bir kâğıt parçası uzattı.

12. masa daimî olarak rezerve edilmiştir:

-Sloane Sutherland adındaki kadına

-Ela gözlü, siyah saçlı, çilli, 1.70 boyundaki güzel kadına. Muhtemelen yalnız, utangaç ve kaçmak istiyor gibi görünecektir.

Bu isimle yapılan her rezervasyon ya da tanıma uyar her konuk derhâl Rowan'a bildirilecektir.

Ardından da sanki sonradan eklenmiş gibi kırmızı kalemle şöyle yazıyordu:

DERHÂL. DALGA GEÇMİYORUM.

DERHÂL kelimesinin altı tam altı kez çizilmişti.

"Bu çok tatlı," dedi Lark çenesini omzuma koyup notu okurken, sonra da kırmızı yazıyı gösterdi. "Senin için insanları kesip biçebilecekmiş gibi duruyor. Tam Keanu-mantik seviyesinde."

Kâğıdı Meg'e geri verirken güldüm. "Birincisi, *Keanu-mantik* diye bir kelime yok. İkincisi, Keanu'nun romantizmi uyarı işaretleriyle dolu değildir ve insanları kesip biçmez."

"*John Wick*'te yapıyor ya."

"Evet. Bir *köpek* için. Ben buna romantizm demezdim, Lark."

Lark, Meg'e kocaman gülümsemeden önce omuz silkti. "Siyah saçlı, çilli, 1.70 boyundaki kaçmak istermiş gibi görünen güzellik Sloane Sutherland için iki kişilik masa lütfen."

Meg standından iki menü alıp bizi ileri yönlendirirken gülümsedi. "Beni takip edin. Sizi masanıza yerleştirir yerleştirmez geldiğinizi Şef'e haber vereceğim."

En son bir yılı aşkın bir süre önce oturduğum bölmeye doğru Meg'i takip ederken Lark ciyaklayıp bileğimi tuttu. Muhtemelen nabzımın elinin altında güm güm attığını hissedebiliyordu. İşten aldığım izni Fionn'un önerisi üzerine uzatarak Rowan'da iki hafta kalmıştım. Ve onunla geçirdiğim o iki hafta yetmemişti.

Eşyalarımı toparlayıp mobilyalı dairemi kiralamak için Raleigh'e giderken bedenim hâlâ yara bere içindeydi ve ağrıyordu. Tamamen uzaktan çalışmak için işte gerekli ayarlamaları yapmış, Rowan'la oyunumuza başladığımızdan beri doğru düzgün kullanmadığım konteyner cinayet odamı yok etmek için akşamlarımı ve hafta sonlarımı harcamıştım. Rowan'ı en son gördüğümden beri üç hafta geçmişti ve saniyeler ayrılığımıza son vermek için akarken kalbim göğsümden çıkmaya hazırdı.

Bunun yürüyüp yürümeyeceğini bilmiyordum; onunla yaşamanın, her gün evden çalışmanın, yeni bir şehre taşınmanın, attığımız temelin üzerine daha fazlasını inşa etmeye çalışmanın. Ama deneyecektim.

"Aşırı heyecanlısın," dedim Lark'a, kalabalık restoranda masalar arasından geçerken dikkatimi kendi artan beklentimden uzaklaştırmaya çalışarak. Öğle yemeği yoğunluğu azalmış olsa da dolu masalar daha fazlaydı, müşterilerin çoğu ana yemeklerini bitirmiş, tatlılara geçmişti.

"Elbette öyleyim. En yakın arkadaşım *â-ş-ı-k* ve erkeğiyle ilk kez tanışacağım."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Âşık olmanın lafını etmedim ben."

"Mutfağa gizlice güvenlik kamerası kurmadın mı?"

"Ona *takip etmek* denir, aşk değil."

"Ha öyle demişsin ha böyle. Ve belli ki o da sana tapıyor. Bebeğimi tanıyor," dedi, Meg menüleri masaya bırakırken

bölmeye işaret ederek. "Tam bir Sloaney tercihi. Kıyıda köşede ve iki çıkışa eşit mesafede."

Aman Tanrım. Haklıydı.

Lark kapitone koltuğa yerleşti ve Meg de Rowan'ı mutfaktan getirmek için gözden kayboldu, bense hâlâ aptalın teki gibi masanın kenarında dikilmiş, sanki daha önce hiç masa görmemiş gibi gözlerimi ona dikmiştim.

İsteyeceğini bildiği bölmeyi popüler restoranında senin için kalıcı olarak rezerve etmiş. Seni mastürbasyon yaparken izlediği için emo bir ergeni öldüresiye dövdü. Mahalleden rasgele bir çocuğun sana yemek malzemeleri getirmesini sağladı.

Sen kimi kandırıyorsun? Bu adama karşı hissettiğin "hoşlanmaktan fazlası" değil.

Lark başını yana yatırdı ve yüzümü incelerken kaşlarının arasında bir kırışıklık belirdi. "Sen iyi misin, Sloaney? Kırılmış gibi görünüyorsun."

Bir şey söylemek üzereydim. Ağzımı açtım, kekeleyerek bir başlangıç yapabildim ama cümle asla dilimden dökülmedi. Yemek yiyenlerin muhabbetleri ve çatal bıçakların tabaklarda, bardakların da masalarda çıkardığı sesler üzerinde yükselen hafif bir İrlanda aksanını duymamla kelimeler solup gitti.

"Karakuş," dedi bütün o gürültüden duyulabilecek kadar yüksek sesle. Ona döndüğümde müşterilerle dolu masaları geçiyordu. 3 Kişilik Bilet'e en son geldiğimdeki gibi görünüyordu, şef önlüğü dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve beline beyaz bir önlük bağlamıştı. Ama bu sefer yüzünde şok olmuş bir ifade yoktu, yalnızca sıcak gülümsemesi ve kocaman açılmış kolları vardı. "Buraya gel."

Lark'a baktım, sırıtışı heyecan doluydu ve gözlerinde pırıltılar dans ediyordu. Başıyla Rowan'a doğru işaret etti ve

muhtemelen sırılsıklam âşık bir ergen gibi görünsem de kendime engel olamadım. Kalbim boğazımda atıyordu. Eğer onu dinleseydim çoktan Rowan'a doğru koşuyor olurdum.

Belki koşmayacaktım ama yürüyebilirdim. *Hızlıca.*

Restoranın ortasında buluştuğumuzda Rowan yüzümü avuçlarının arasına aldı ve ifademi uzun uzadıya inceledi, sanki her küçük detayın tadını çıkarıyordu. Işık saçıyordu, kendi ortamında belli ki modundaydı, gözlerinin içi gülüyor ve kenarları kocaman gülümsemesiyle kırışıyordu. Gözle görülür şekilde rahatlamıştı.

Öpüşmemiz uzun sürmedi. Ama ardında bıraktığı hararet sürdü, her hücremizi hem rahatlamayla hem de şu anda sahip olabileceğimizden fazlasına duyduğumuz ihtiyaçla doldurmuştu.

"Çok daha iyi görünüyorsun," dedi geri çekildiğinde.

Omuz silktim. "Hâlâ biraz ağrım var ama iyileşiyorum."

"Yolculuğun iyi geçti mi?"

"Winston, Raleigh'den yaptığımız araba yolculuğunun her anından nefret etti. Sanırım tıslamasını önümüzdeki bir hafta boyunca uykumda duyacağım ama şimdi senin evinde olduğu için sakinleşti. Biraz kafayı yedi gibi ama kesin bir iki güne alışır. Eşyalarımı oturma odasında yere bıraktım, kedimin biz dönene kadar intikam olsun diye tüm bavulları parçalayacağından yüzde doksan eminim."

Rowan, "*Bizim* evimizde," diye düzeltip bir kolunu omzuma attı ve bizi bölmeye doğru yönlendirdi. "*Bizim* kedimiz. Seninle kedi kumu fenomeni olmayı sabırsızlıkla bekliyorum, ne harika bir ek iş. *Zengin* olacağız."

Kahkaha attım ve gözlerimi devirdim. "Sen en kötüsüsün."

"Beni bir gün seveceksin."

Sendeledim.

O gün bugündü.

Belki dündü. Ve ondan önceki gündü. Hatta belki bir süredir öyleydi.

Tam olarak ne zaman başladığını bilmiyordum ama bir gün biteceğini düşünmüyordum.

Rowan'ın iyileşen omzumdaki elini alıp tuttum, eklem yerim hâlâ biraz hassastı ama günbegün iyiye gidiyordu. Başımı kaldırıp ona baktığımda gülümsememek için kendimi tuttum ama başarılı olamadım. "Evet. Belki."

Rowan ne beni zorladı ne de daha fazlasını söylemem için üsteledi ama bakışlarımı kaçırmaya çalıştığımda bile gerçeği tenimdeki noktaların oluşturduğu takımyıldızlarında yazılıymış gibi görebildiğini biliyordum.

"Sana demiştim," diye fısıldayıp şakağıma bir öpücük kondurdu.

Lark bölmeden çıkıp Rowan'a onu sanki yıllardır tanıyormuş gibi sarıldı ve oturur oturmaz ikisi akıcı bir sohbete daldı. Dikkatimi menüme vermişim gibi yapsam da durum hiç de öyle değildi. Lark ve Rowan'ı mümkün olduğunu hiç sanmadığım kadar dolu bir kalple izliyordum. Şu dünyada en sevdiğim iki insan yan yana oturmuş, arkadaşlıklarının ilk anlarını şekillendiriyordu, bu zamanla sağlamlaşacağını umduğum bir temeldi.

Belki etrafımda çok insan yoktu ama Lark'la Rowan vardı ve onlar bana yetiyordu.

Beraber yemek yedik. Bir şişe şarap içtik. İncirli yufka tatlısını bölüştük ve son müşteriler gidip de restoran akşam yemeği hazırlıkları için kapanana kadar kahve içtik. Sohbet hiç durmadı. Kahkahalarımız hiç bitmedi. Ve gitme zamanı geldiğinde Lark'ın şehirde olduğu önümüzdeki birkaç gün içinde tekrar görüşme planı yaptık; canlı müzik, yemeğe çıkma, belki limanda tekne turu. Biz çıkışa yönelmişken Rowan bana göz kırptı, sanki bunların hepsi Lark'ı buraya çekmek için büyük planının bir parçasıymış gibi.

Lark'a kapıda sarılıp uğurladık ve arkadaşım dans eder adımlarla uzaklaşmadan önce Rowan'ın yanağına bir altın yıldız yapıştırdı.

"Gel hadi, yardımına ihtiyacım var," dedi Rowan, oteline giden Lark iki blok aşağıda köşeden döndüğünde. Rowan beni tam tersi yöne doğru çekiştirdi. "Çok önemli bir iş, Karakuş."

"Ne işi?"

"Göreceksin."

"Çıkartma yüzünde mi kalacak?"

Rowan alaycı bir biçimde güldü. "Elbette. Beni daha da tatlı yapıyor."

Dört blok ve bir dönemecin ardından Rowan beni durdurdu. Ona ne yaptığını ve nerede olduğumuzu sorsam da sorularımı geçiştirdi. Cevap vermek yerine arkama geçip elleriyle gözlerimi kapadı ve beni ileri doğru hafifçe itekledi. Tam onu koca Boston şehrini gözlerim kapalı yürümeyeceğimi söyleyerek azarlama noktasına gelmiştim ki durduk ve ardından beni sola döndürdü.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Başımla onayladım.

Ellerini gözlerimden çekti.

Tuğla bir binanın önünde durduk, yeni boyanmış platformunda henüz sandalyeleri bulunmayan bir açık hava oturma alanı vardı, üzerinde uzanan siyah tentede sıra sıra küre ışıklar diziliydi. İç mekân tamamlanmıştı, mobilyalarla koyu ahşap masalar gibi lüks detaylar çıplak tuğlaya ve yer yer göze çarpan camgöbeği dekorlara karışıyordu. Devasa eğreltiotları, siyah çelik kirişlerle tavandaki hava kanallarının endüstriyel şebekesinin arasında bir yere gizlenmiş klima tesisatının esintisinde nazikçe salınıyordu. Hem güzel ve şık hem de rahattı.

Ve restoranın ön cephesi boyunca kapıdan tenteye kadar uzanan, kalın harflerle yazılmış devasa bir tabela vardı.

CELLAT & KARAKUŞ

"Rowan..." Bir adım yaklaştım, tabelaya ve ilk birkaç harfin arkasına yerleştirilmiş, stilize dökme demirden kuzgunla et satırına başımı kaldırıp baktım. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Beğendin mi?"

"Burası inanılmaz. Bayıldım."

"Eh, açılışa iki hafta kaldığı düşünülürse içim rahatladı. Noel sonrasına kadar rezervasyonlarımız dolu. İptal etmek garip kaçardı." Sırıtarak elimi tutup beni yaklaşan büyük açılışa ve iletişim bilgilerine dair detayların bulunduğu devasa posterin asılı olduğu kapıya doğru çekti. Kilidi açtı ve içeri girmem için kapıyı tuttu, bizi taze boyayla yeni mobilya kokusu karşıladı. "Ama hâlâ senin yardımına ihtiyacım var."

Mutfağa doğru giderken Rowan bana detayları işaret etti; açılışa geldiğinde Fionn için barın arkasında hazır bulunan Weller's burbon seçkisi ve Lachlan'ın yaptığı damgalı, deri bardak altlıkları gibi kardeşlerini yansıtan dekorları gösterdi. Ama ben de *her yerdeydim.* Kocaman deri kanatta, tam da oturmak isteyeceğim bölmelerin tepesindeki duvar boyunca yayılmış ince işçilikli tüylerde. Yerel sanatçıların elinden çıkma ve her birine kasap bıçağı ya da et satırı dahil edilmiş siyah-beyaz kuzgun tablolarında.

Burası sadece ben değildim. *Bizdik.*

Rowan'ı odanın ortasında durdurdum. Bakışları yüzümde gezinip boynuma indi, boğazımda yakıcı bir düğüm oluşuyordu.

"Sen..." diye ciyaklayabildim sadece. Önce aramıza, sonra mekâna doğru işaret ettim. "Bu..."

Dudaklarında bilmiş bir sırıtış belirirken kahkahasına engel olmaya çalıştı. "Konuşma tarzın çok etkileyici gerçekten. Bu da yoksa başka bir 'erkek-adam' durumu mu? Ne diyeceğini duymak için sabırsızlanıyorum, Karaku..."

"Seni seviyorum, Rowan," deyiverdim birden. Kendimi üstüne atıp kaslı vücudunu kollarımın arasına almadan önce Rowan'ın yüzünden geçen şoku sadece bir anlığına gördüm. Yüzümü göğsüne bastırırken kalbi kulağımın altında gümbür gümbür atıyordu.

Kollarını bana doladı, başımın tepesine bir öpücük kondururken eliyle de saçlarımı okşuyordu. "Ben de seni seviyorum, Sloane. Hem de çok. Ama muhtemelen restoran büyük bir ipucu olmuştur."

Göğsüne doğru güldüm ve elimi kıpırdata kıpırdata aramızdan çıkarıp bir gözyaşını düşmeden yakaladım. "Biraz hissettim gibi sanki. Ama nereden bilmiyorum. Öndeki tabela ele vermiş olabilir."

Rowan geri çekildi, elleri omuzlarımda sıcacıktı. Başını eğip bana baktığında, hissettiğim her şeyin zayıf gülümsemesi ve yumuşak gözlerinden bana yansıdığını gördüm. Kalbimde sadece intikam ve yalnızlığa yer kalacak kadar bozulup bozulmadığımı merak etmekle geçen yılların ardından *sevebileceğimi* ve sevilebileceğimi bilmek içimi rahatlatmıştı. Ve sanırım aynı yükün onun da omuzlarından kalktığını Rowan'ın gözlerinde gördüm.

"Gel hadi," dedi dudaklarıma hızla bir öpücük kondurduktan sonra. "Hâlâ yardımına ihtiyacım var."

Rowan beni yepyeni malzemelerle paslanmaz çelik tezgâhların yeni boyanmış tavandaki spot lambalarının altında parladığı mutfağa götürdü. Önce önlüklerin asılı olduğu kanca sırasına gitti ve bir tanesini bana atıp soğuk depoda gözden kayboldu.

"Ne yapıyoruz?" diye sordum malzemelerle dolu bir tepsiyle dönüp yanımda tezgâha koyarken.

"Uzay mekiği inşa ediyoruz." Ona ters ters baktığımda bana sırıttı. "Açıkça belli ki yemek pişiriyoruz. Hâlâ açılış

haftası için öğle yemeği menüsünde ince ayarlar yapıyorum. Bunda yardımına ihtiyacım var."

"Yemek yapmada iyi olmadığımda hemfikirdik sanıyordum."

"Hayır, gayet güzel yemek yaptığında, sadece beraber pişirmemiz gerektiğinde hemfikirdik."

Böylece beraber yemek yapmaya koyulduk.

Salatalardan biri için kırmızı şaraplı vinegret sosu yapmak ve çorba için sebzeleri hazırlamak gibi kolay şeylerle başladık. Ardından daha zor şeylere geçtik; arpacık soğanı halkalı domuz filetosu, krema soslu somon filetosu. Rowan'ın sanatını böylesi bir tutku ve özgüvenle paylaşmasını izlemek damarlarıma doğrudan afrodizyak zerk edilmesi gibiydi. Geçen her ânla beraber ona duyduğum arzu katlanıyordu ama Rowan kendini işine öyle bir vermişti ki hiçbir şeyin farkında değil gibiydi.

Bu da onu daha çok istememe neden oluyordu.

Beraber yaptığımız yemekleri tattık ve Rowan yanağındaki altın yıldızı hazırladığımız her şeyle ilgili geri bildirimleri ve yeni fikirleri karaladığı lekeli, sayfaları katlanmış not defterinin üzerine yapıştırdı. Sonra da tatlı zamanının geldiğini duyurdu, en çok yardıma burada ihtiyacı olacaktı. Tıka basa doyduğumu söyleyerek itiraz etmeye çalışsam da gülerek beni geçiştirdi.

"Daha fazlasını alabileceğini biliyorum," dedi bir sırıtışla, sonra da uzun adımlarla soğuk depoya doğru gitti.

Başka malzemelerle dolu bir tepsiyle geri döndü ama bu sefer pavlova,* crème brûlée ve çikolatalı kek çoktan hazırdı. Üzerlerine yalnızca sunum soslarının dökülmesi gerekiyordu. Rowan bunu hızlı ve net hareketlerle hallettikten sonra üçünü de tezgâhta önüme koydu. Ardından bir adım geri çekildi ve beni baştan ayağa süzdü. Bakışlarını bedenimin merkezinde

* Kremalı Avustralya tatlısı. -*en*

hissettim, sanki beni özüm sızlayana kadar geren görünmez bir sicimle çekiyordu.

"Tezgâha dön ve elbiseni yukarı sıyır, Sloane."

Beynim kelimelerini tam olarak idrak etmeden önce iç çamaşırım anında ıslandı, sanki bedenim neler yaşanacağını beynimden önce biliyordu. Ani, düzensiz bir nefes aldım, ağzım açıldı ama ne diyeceğimi bilmiyordum.

Rowan kaşlarını kaldırdı ve bakışlarını tezgâha doğru çevirdi. "Beyaz şarap sosunu yaparken bana memelerini göstermek için eğilmeden önce elbiseni aşağı çekiştirdiğini fark etmedim mi sanıyorsun? Ben seni *her zaman* fark ederim, Sloane. Şimdi, sana söylediğimi yap."

Tuttuğum nefesimi bir titremeyle verdim, elbisemin eteğini tutup kalçalarıma doğru çektim ve paslanmaz çelik tezgâha döndüm, cilalı kenarı yanan tenimi serinletti. Arkama geçtiğinde Rowan'ın sıcaklığı sırtımı sarmaladı, nasırlı avucunu bacağımdan yukarı popoma doğru kaydırdı.

Külodumu kenara çekip aletini girişime hizaladı ve nefesimin kesilmesine neden olacak şekilde tek darbede içime girdi.

Ardından hiç kıpırdamadan orada kaldı, dibine kadar içime gömülmüştü.

Boğazıma bir inilti takıldı. Klitorisim zonkluyor, sürtünme için âdeta yalvarıyordu, harekete muhtaçtım. İleri geri hareket etmeye çalıştım ama Rowan'ın inatçı gücü ve kalçalarımı yapıştırdığı tezgâhın sivri kenarı arasında hareket alanım yoktu.

"Hayır," diye emretti tekrar denediğimde. "Rahatla, Sloane."

Dudaklarımdan boğuk bir inleme çıktı. "Bunu nasıl yapacakmışım?"

Rowan kıkırdadı, arzunun beni yakıp yok ettiği, her hücremin onun bana verdiğinden daha fazlasıyla alev aldığı gerçeğine kayıtsızdı. "Sadece dene. Seni nereye götürdüğüne bir bak."

Kalbim gümbür gümbür atıyordu, nefeslerim titrek ve düzensizdi. Hareket etmeye çalışmayı bırakınca Rowan çenesini omzuma dayadı ve bir tatlı kaşığı aldı.

"Ne uslu bir kızsın, Karakuş," dedi kulağıma sevgiyle, kaşığı crème brûlée'ye daldırıp açık dudaklarıma götürdü. "Ve uslu kızlar ödüllendirilir."

Kremamsı tatlı ve orman meyveli süslemesi dilimde bir tat patlamasına neden oldu. Ben tadını çıkarırken Rowan kıpırtısız durdu.

"Beğendin mi?" diye sordu.

"E... evet."

"Bir şeyi eksik mi?"

"Ben..." Kahretsin, bilmiyordum. Kalın ve sert aleti içimdeyken doğru düzgün düşünemiyordum, girişim sırılsıklamdı ve klitorisim rahatlamak için yanıp tutuşuyordu. Başımı iki yana salladığımda "hayır" demediğimi, tam emin olamadığımı anlamış gibiydi.

"Gözlerini kapa. Tekrar dene."

Rowan'ın dediğini yapıp gözlerimi kapadım. Şeker ve taze orman meyvesi kokusu burnuma doldu, bu aromaları ilk seferde tam anlamıyla yakalayamamıştım. Rowan kaşığın kenarını dudaklarımdan geçirip pembe tenimi aromayla boyadıktan sonra ağzımı açtım.

"Ne tadı alıyorsun?" diye fısıldadı Rowan enseme doğru.

"Krema. Vanilya. Karamelize edilmiş şeker. Çilek ve ahududu," diye yanıtladım gözlerim hâlâ kapalıyken. Sanki süzülüyormuşum gibi hissediyordum, bedenimin dışında değil de daha önce içinde hiç görmediğim ve hissetmediğim yerlerde. İçimde, var olduğunu hiç bilmediğim başka bir diyar vardı. Sanki dünyanın geri kalanıyla bağlantım kesilmişti ama hiç olmadığım kadar ândaydım. Dışarıdan gelen seslerin yokluğunda her duyum keskinleşmişti.

"Ne eksik?" diye tekrar denedi Rowan.

"Hiçbir şey. Ama..." Başımı iki yana salladım. Rowan'ın eli bana güven verircesine kolumdan aşağı kaydı, bulunduğum yer ve kelimelerim onunla güvendeydi. "Ama eşsiz değil."

"Haklısın," diye yanıtladı. Aleti içimde seğirirken arzulu bir öpücük ensemde geziniyordu. Dudaklarının tenimden ayrılışından göğsünün sırtımda inip kalkışına kadar Rowan'ın her hareketinin farkındaydım. "Eşsiz değil. Şehirdeki her crème brûlée gibi. Farklı bir şey katmak lazım. Yeni bir şey."

"Thorsten Harris olsa muhtemelen şeyi önerirdi..."

"*Karakuş*," dedi Rowan, uyarısını kulakmememi ısrarak vurguladı. "O cümleyi bitirmeyi aklımdan bile geçirme, yoksa sana cehennemi gösteririm."

Sırıtırken gözlerim hâlâ kapalıydı. "Senin cehennemin hoşuma gidiyor."

"Şimdi böyle diyorsun. Ama bu daracık içinde saatlerce kalabilirim, sanırım onca zaman boşalmana izin vermesem farklı hissedersin." Rowan kalçalarını kıpırdattı, çaresizliğimi daha da körükleyecek kadar minik bir hareketti. "Şimdi benim uslu küçük kuşum ol ve düşünebildiğin en rasgele meyveyi söyle. Aklına ilk ne gelirse."

Üzerine düşünmedim bile. Sadece söyledim. "Hurma."

Anlık bir sessizlik oldu. Sanki göğsünde biriken gerilim boşalmış gibi Rowan arkamda gevşedi.

"Evet. Hurma. Bu mükemmel bir fikir, aşkım."

Sonra içimden çıktı.

Gözlerimi açıp arkama döndüm, Rowan bir adım geri çekilmiş sertleşmiş aletini baksırına sokuyor ve pantolonunu yukarı çekiyordu. Onu süzerken nefes alış verişlerim sığdı. Gözlerinde şehvet ve arzu vardı ama kontrol altında tutuyordu. Benim aksime. Daha fazlasına duyduğum çaresiz ihtiyacın yüzümün her yanında yazılı olduğunu biliyordum.

"Uslu kızların ödüllendirildiğini söyledin sanıyordum," dedim kısık ve boğuk bir sesle.

Rowan'ın dudakları yavaş yavaş beliren bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı, yarası teninde dümdüz bir çizgi hâlinde aydınlandı. "Haklısın. Öyle dedim. Restorana çık ve masana otur."

"Hangisi benim masam?"

"Anlayacaksın."

Bana göz kırptıktan sonra kullanılmamış malzemeleri tepsiyle toplamaya başladı. Başıyla kapıyı işaret edip işini bitirir bitirmez yanıma geleceğini söyleyene kadar onu bir anlığına da olsa izledim.

Loş mekâna çıktım ve duvara asılı siyah kanadın altındaki bölmelere doğru yöneldim. Bakışlarım girişle tuvaletlerin ve mutfak kapısının yanında kalan acil çıkış işareti arasında gidip geldi ve hangisini seçeceğim barizdi; açık kanadın tam tepe noktasında kalan bölme.

Yerime yerleştiğimde masanın ahşabına bitişik harflerle kazınmış bir yazı vardı. *"Karakuş'un Bölmesi"* yazıyordu.

Mekâna bakıp oturduğum yerden her detayı gözden geçirirken parmağım harflerin kıvrımlarını takip ediyordu. Mutfak kapısının açıldığını duyduğumda hâlâ damarlarımda akan sıcaklığı duyumsuyordum.

"Sana *masaya* oturmanı söylediğimi sanıyordum," dedi Rowan bana doğru gelirken. Bakışlarımı ondan restoranın ön tarafındaki pencerelere çevirdim ve ardından tekrar ona baktım. Beklenti bir adrenalin dalgasıyla damarlarıma akın etti.

"Ama..."

"*Üzerine*, Sloane. Şimdi."

Restoranın ön tarafına doğru işaret ederken tenimin altında bir yangın başladı. Rowan hiçbir itirazımı kabul etmeyeceğini açıkça gösteren ciddi bir ifadeyle bölmenin yanında

durdu ama bu karşı çıkmama engel olmayacaktı. "Daha demin market poşetleriyle geçen bir kadın gördüm," dedim. "Bunu görmek istemez. Kimse istemez."

"Elbette isterler. Ve istemeseler bile gözden kaçırdığın önemli bir detay var: Umurumda. Bile. Değil. Güvenli kelimeni kullanacak mısın?"

"Hayır."

Rowan ellerini masanın yüzeyine dayayıp daha yakınıma eğildi ve beni amansız bakışıyla olduğum yere mıhladı. "O zaman lanet masaya çık, Sloane."

Güçlü kalp atışlarım tenimin altında uğuldarken sırtım pencere sırasına dönük şekilde masaya çıktım, bu esnada gözlerimi ondan hiç ayırmadım. Yerleştiğimde Rowan tam önümde duracak şekilde kapitone koltuğa geçti. Bakışlarım onunkilere hapsolmuştu, göz temasını koparmadık, ikimiz de kıpırdamıyorduk. Onun emirlerini beklememden benim itaat etmekten zevk aldığım kadar zevk alıyor gibi görünüyordu.

"Elbiseni beline çek," dedi, gözleri kararmıştı ve şehvetle dolup taşıyordu. Dediğini yaptım ama elbisenin eteğini tenimde yukarı kaydırırken hiç acele etmedim. "Bacaklarını genişçe aç."

Ben bacaklarımı kalçamın müsaade ettiği kadar genişçe açarken Rowan'ın bakışları ıslak küloduma ve kumaşın altından belli olan piercing'lerime kilitlenmişti. Dizlerimi tuttu ve beni masanın ortasına doğru biraz geri itti.

"Sana ne dediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu gözlerini kalçalarımın arasından ayırmadan.

Başımla onayladım. "Beni restoranda bir masada yalayıp yutacağım."

"Aynen öyle, Karakuş. Ve bu yemek için bir süredir can

Rowan külodumu bir kenara çekip başını eğdi ve güzel bir ziyafet çekti.

Yalan söylemiyordu. Dışarıda geçen insanlar olabilirdi. Pencereden bakıyor olabilirlerdi. Yanımızdaki masada oturuyor olabilirlerdi ama yine de umursamazdı. Vajinamı sanki son yemekmiş gibi tüketiyordu. Her piercing'ime büyük bir dikkat vererek oynuyor, klitorisimi emiyordu. Dilini içime soktu ve inledi. Kalçalarımdaki parmaklarının baskısını tenimi morartacak kadar artırdı ve bu da yalnızca arzumun daha da kabarmasına neden oldu.

Eğer biri izliyorsa benim de umurumda değildi.

Rowan'ın saçlarını ellerimin arasına aldım ve vajinamı yüzüne sürtmek için kendime çektim. Gırtlaktan gelen bir hırıltıyla ve içime soktuğu iki parmakla ödüllendirildim, tutturduğu ani ritim ve usta dokunuşu beni çözülmeye iyice yaklaştırıyordu. Hızla öne doğru geldiğinde popom ahşapta tiz bir ses çıkardı, hem bedenen hem ruhen beni tüketiyordu.

Rowan'ın adını haykırarak dağıldım, orgazmım parmaklarını ıslatmıştı ve yüzünü kaplıyordu. Külodumu bacaklarımdan aşağı çekip yere fırlatmadan önce zirvede bir orgazm sonrası toplanmam için bana hiç zaman vermedi. Külodumdan kurtulduğu gibi pantolonuyla baksırını indirip içime girdi.

"Siktir, Sloane," dedi içime tamamen girerken dişlerini sıkarak. İkinci kez boşalmamın çok sürmeyeceğini şimdiden biliyordum. "Seni öyle çok özledim ki. Sensiz burası cehennem gibiydi."

"Ben buradayım," diye fısıldadım. Bir elimi saçlarının arasından geçirdim, diğerini de şef önlüğünün içine sokup sırt kaslarının izini sürdüm. Kalm kumaşı başından çekip çıkaracak kadar geri çekildi ve dokunuşlarım her sıkı kasında, her tırtıklı yara izinde gezindi.

Rowan bir kolunu altıma sokup beni masadan kaldırdı, koltukta beni bacaklarım iki yanında olacak şekilde üzerine oturturken içimden çıkmamıştı. "Aletimi alabildiğin kadar alacaksın. Her tarafına gelene kadar istediğin şekilde aletime bineceksin. Ve bu memeler," dedi arkadan elbisemin fermuarını açıp düşük yakasını sutyenimle beraber aşağı çekerken, "bu kahrolasıca harika memeleri yüzümde zıplatacaksın."

Bir elimle bölmenin tepesini tutup daha yakına eğildim ve diğer elimle de mememi bekleyen ağzına götürdüm. Meme ucumu emdi ve diliyle piercing'imle oynadı, diğer meme ucumu cimcikleyip büyütürken iniltisi tenimde titreşti.

Aletinde aşağı kaydım ve kendimi uzunluğuyla doldurdum. Bu hazzı olabildiğince uzatmak istiyordum. Aletinin her uzun darbesinin, onu derinlerime alırken klitorisimin etine her sürtünüşünün, piercing'lerimin hassas noktalara her değişinin tadını çıkarmak istiyordum. Ama Rowan memelerimi öperek ve başını tenimden kaldırdığında yaptığı her açık saçık taleple beni doğrudan zirveye çıkarıyordu. *Aynen öyle bebeğim, beni o daracık içinde daha derinlere al. Eve kadar o güzel kalçalarına menim damlıyor olacak.*

Orgazmım yıldız patlamalarıyla görüşümü bozdu, gözlerimi sımsıkı kapayıp çığlık attım. Rowan yukarı doğru hareket etmeye başladığında parçalara ayrıldım, içime boşalırken darbeleri daha derin noktaları buluyordu. Beni nabız gibi atan aletinde tutarken elleri kalçalarımı sıkıca kavramıştı. Alınlarımızı birbirine dayamıştık, bir nefesi paylaşıyorduk, bakışlarımız kenetlenmişti. Şehvet sisinden nihayet çıktığımızda gülümsedim ve Rowan'ın yanaklarını parmak uçlarımla okşadım.

"Ben de seni özledim."

Rowan iç geçirdi ve döndüğümden beri ilk kez gerçek anlamda gevşediğini fark ettim. Burnumun ucuna bir öpücük

kondurdu. "Hadi eve gidelim ve aynısını tekrar yapalım. Ve tekrar ve tekrar ve tekrar." İçimden çıkana kadar popomu yukarı kaldırdı, menisi girişimden akıyordu.

"Peçete?" diye sordum bakışlarımı bacaklarıma çevirirken.

Rowan iç bacağımda bir çizgi çizdi. İki parmağıyla beyaz akıntıyı toplayıp içime geri soktu, tepkimi izlerken gözleri çoktan arzuyla kararmıştı.

"İmkânı yok," dedi çatallı bir sesle, yavaş darbelerle menisini içime sokup beni parmaklarıyla becerirken. Titreyip inledim, hassas noktam şimdiden daha fazlasına muhtaçtı. "Söylediklerimde ciddiydim. Bacaklarında bu ıslaklıkla eve yürüyeceksin, küçük kuş."

Nefesimi keserek omuzlarına tutunmama neden olan son bir derin darbenin ve klitorisimi okşamasının ardından parmaklarını çekti. Onları tertemiz yalamam için dudaklarıma getirdi. Tatmin olduğunda beni nazikçe bölmenin sonuna yönlendirdi ve arkamdan gelmeden önce kıyafetlerini giydi.

Bir an için orada öylece el ele durup mekâna ve pencerelere baktık, neyse ki kimse durup da bizi sığınağımızda izlememişti. Rowan'la yalnızken hep böyle, sığınağımla sarmalanmış gibi hissediyordum. Gözlerimi mekânda gezdirdim ve dikkatim onun tarafına kaydığında Rowan'ın bakışlarını yüzümde yumuşak bir okşayış gibi hissettim.

"Geri döndüğüne çok sevindim, Karakuş," dedi beni göğsüne çekip kollarını bana dolarken.

Gözlerimi kapadım. Sarılırken salınmaya başladık, iç içe geçmiş iki yaratık gibi beraber hareket ediyor, etrafımızdaki dünyanın akıntısına ayak uyduruyorduk.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye fısıldadım. "Yalnızca seninle eve geliyorum."

KULE

Rowan

Bu âna varmak için son iki haftadır cehennemi aşmışım gibi hissediyordum: Cellat & Karakuş'un açılış akşamıydı.

Açılış öncesi her zamanki problemlerimiz vardı. POS sistemiyle ilgili sorunlar. Tedarikçilerle ilgili sorunlar. Her zamanki şeyler, hiçbiri büyük problemler değildi, sadece üst üste gelen bir sürü boktan şey. Ama 3 Kişilik Bilet apayrı bir canavardı. Kırılan ekipmanlar. Elektrik problemleri. Kusurlu malzemeler. Kafamın saat gibi işlemesi gerekirken dinmek bilmeyen bir baş ağrısı. Odağımı korumak için sorunların çoğunu başımdan atmıştım ama stres varlığını koruyordu ve Boston Celladı'nın yapacağı şekilde stres atacak zamanım bile olmamıştı. Pislik bir uyuşturucu satıcısı gibi kolay bir hedef seçebilsem çok daha rahatlayacağımı biliyordum. Ama zamanım yoktu işte.

Ama neyse ki tek ışık kaynağım Sloane'du.

Uzun saatler çalışmamdan, yorgunluğumdan ve stresimden rahatsız oluyorsa bile bunu hiç belli etmiyordu. Benim için endişelendiğini biliyordum ama bu duruma ne bozuluyor ne halihazırda verebileceğimden daha fazla ilgi talep ediyordu ne de sürekli yanında olmamı istiyordu. Hatta benim için inanması zor olsa da gayet başarılı gibiydi.

"Kendimi berbat hissediyorum, bunca yol geldin, hayatını altüst ettin ama ben burada bile değilim," demiştim iki gece önce yatakta uzanmış karanlıkta tavanı seyrederken. Dile getirmediğim şeyse bunun hiç de hayal ettiğim şekilde gitmediğine duyduğum sürekli endişeydi. Sloane'u yıllar boyunca istemiştim ve nihayet buradaydı ama ona ihtiyacı olanı veremiyor olma ihtimali içimi kemirip duruyordu. Ya her akşam eve stresi bünyemden atıp uyuyabilmek için seks yapmaya gidiyorsam ve karşılığında somut bir şey sunamıyorsam? Yaptığım bu muydu?

"Ben mutluyum," diye yanıtlamıştı basitçe, sanki cevap bariz olmalıymış gibi. "Tek başıma olmayı seviyorum, Rowan. Yalnızken kendimi güvende hissediyorum. Yani yüzümü parçalamak istiyormuş gibi görünen şu pire torbasıyla belki hep değil," demişti elini yatak odasının kapısına doğru savurarak, "ama Winston bir yana, böylesi benim için iyi. Kendimi yalnız kalmış hissetmiyorum. Aslına bakarsan bu uzun süredir bir ilk."

Dediklerini vurgulamak istercesine yanağıma bir öpücük kondurdu ve her zamanki yerinde, kalbimin üzerinde uyuyakaldı. Ama ben uzun bir süre daha uyumadım, kafamda tek bir soru dönüp duruyordu:

Ya yalan söylüyorsa?

Derin bir nefes verdim ve elimdeki göreve odaklandım. Yani baş garson Ryan bir sonraki öğünün zamanını sormak için mutfağa girdiğinde aperatifimiz olan tavada kızartılmış kaz ciğerini yakmamaya. *İki dakika.* İki dakika sonra ilk misafirlerimiz Cellat & Karakuş'ta yemek yiyecekti. İki dakika sonra kariyerimin bir sonraki adımı gerçeğim olacaktı.

Kaz ciğerini yardımcı şef Mia'nın hazırladığı kızarmış *brioche* ekmeğinin üzerine koydum. Her tabağı süsledik, toplamda beş adet vardı ve halihazırda bekleyen garsonun önüne

koyduk. Hemen ardından çoktan pişirilmeye başlanmış diğer siparişlerin tabaklamalarına geçtik.

Sonra ivmeyi yakaladık.

Çorbalar. Aperatifler. Salatalar. Hızlı ve çevik. Tabak ardına tabak. Bir gözüm hep masa numaralarındaydı ama 17'den sipariş yoktu ve o masam daimî olarak Sloane'a rezerve edilmişti.

Duvardaki saate baktım.

19.42.

Bir endişe sancısı kaburgalarıma saplandı ve iç organlarımı vurdu. Kırk iki dakika geç kalmıştı.

"Sloane geldi mi?" diye sordum Ryan garsonlardan biriyle mutfağa girdiğinde.

"Henüz değil, Şef."

"*Tanrı aşkına*," diye tısladım.

Mia tezgâhta yanımda kıkırdadı. "Hiç İrlanda aksanına girme, Şef. Sadece geç kaldı."

"O hiç geç kalmaz," diye çıkıştım aksi bir bakışla.

"Gelecek, endişelenme."

Onu aramak istiyordum ama telefonuma bakmak için bile duramazdım. Restoran tam kapasitesine ulaşırken ana yemeklerin ilk turunun tam ortasındaydım ve bir de üstüne daha fazla aperatif siparişi geliyordu.

Kalbim göğsümü yırtacakmış gibiydi ve boğazım düğümlendi.

Bu hiç onluk bir hareket değil.

Yalan söylüyordu. Burada sefil hâldeydi.

Gitti.

Bir şey oldu. Kaza geçirdi. İncindi, yaralandı ya da lanet olsun, tutuklandı. Hapishane gibi bir yerde solup gidecek. Sloane gibi bir kadın için bu ölümden bile beter olur. Hayal edebiliyor musun? Utangaç ve iğneleyici Sloane Sutherland

günün yirmi dört saati insanlarla çevrili olacak ve saklanacak hiçbir güvenli alan bulamayacak?

Garsonlardan biri tezgâhtan iki ana yemek alırken, "Hey, Şef. Sloane geldi," dedi kayıtsız bir tonla. Tuttuğum nefesi vererek onu soru yağmuruna tutamadan tabaklarla beraber uzaklaştı.

Ama tekrar canlanarak hızlı hareket edecek ve dağılmış dikkatimi tekrar odaklamamı sağlayacak kadar rahatlamıştım.

Ekibimle beraber zorlu servise devam ettik ve 17 numaradan gelen altı siparişten hangisinin Sloane'a ait olduğunu bilmediğimden o masaya özel bir özen gösterdim. Sonra yoğun konuk akını yavaşça azaldı, tatlılara geçtiğimizde önlüğümü belimden çözüp sıkı çalışan mutfak personelime teşekkür ettim ve restoranın ön kısmına doğru ilerledim.

Yemek alanına girdiğimde beni gülümsemeler, alkışlar ve çakırkeyif, iyice doymuş yüzler karşıladı. Ama gözlerim hemen Sloane'u buldu, etrafı erkek kardeşlerim, Lark, Rose ve arkadaşım Anna'yla çevrelenmişti. Anna'yla gitgide yakınlaşıyor gibilerdi. Ryan bana bir şampanya kadehi uzattı, diğer garsonlar süzülürcesine masadan masaya gidiyor, konuklara ikramlık kadehler dağıtıyorlardı.

"Bu akşam buraya geldiğiniz için çok teşekkürler," dedim kadehimi kaldırırken. Gözlerim yemek alanının karşısına kaydı ve Dr. Stephan Rostis'in karısıyla oturduğu yere takıldı, bakışlarımı başka tarafa çevirmek için kendimi zorladım. *Kahretsin,* o şerefsizi kesmek gecemi gerçekten güzelleştirirdi. Bu düşünceyle gülümsemem yüzüme yayıldı. "3 Kişilik Bilet'e olan destekleriniz olmasa yeni girişimim Cellat & Karakuş asla gerçekleşmezdi. Ayrıca çalışkan ve kendilerini işlerine adayan çalışanlarıma teşekkür etmek istiyorum, sadece bugün değil en başından açılışa kadar geçen sürede müthiş bir iş çıkardılar."

Bakışlarımı Sloane'un masasına çevirdiğimde etrafımda bir alkış koptu. Rose'la Lark'ın arasında oturuyordu, ikisi de açılış gecesi için Boston'a gelmişti. Erkek kardeşlerimse kıvrılan masanın iki ucunda oturuyordu. "Kardeşlerim Lachlan'la Fionn'a teşekkür ederim. Onlar olmasa burada olmazdım. Birbirimizin canına okuyor olabiliriz ama daima arkamı kollarlar. Sizi sevdiğimi biliyorsunuz çocuklar."

Rose, Fionn'a eğildi ve kulağına bir şey fısıldadı. Başparmağı ve işaretparmağıyla fiske vururmuş gibi yaparken sırıtıyordu.

"Eh, seviyor *sayılırım*. Aslında çoğu zaman sizi tolere ediyorum. Özellikle de seni, Fionn," diye netleştirdim kahkahalar arasından.

Ardından dikkatimi Sloane'a verdim.

Boston'ın En İyileri galasında giydiği o elbisenin içinde çok güzeldi, koyu renk saçları parlayan dalgalar hâlinde bir omzunda toplanmıştı. Küçük mumluklardan yayılan ışık, gülümserken ela gözlerinde dans ediyordu. Kimse bana onun baktığı gibi bakmamıştı; gururun ve yalnızca ikimizin paylaştığı sırların sarhoş edici karışımıyla. Bunun tadını çıkarırken mekânın geri kalanı bir anlığına kayboldu.

Konuştuğumda sadece ona hitap ediyordum.

"Güzel sevgilim Sloane'a," dedim kadehimi ondan tarafa kaldırırken. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim. Saçmalıklarıma katlandığın için teşekkür ederim. *Kardeşlerimin* saçmalıklarına katlandığın için teşekkür ederim." Kalabalık güldü ve boynuna doğru kızarmaya başlarken Sloane'un gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Küçükken bulabildiğim her uğurlu tılsımı toplardım. Her yere yanımda tavşan ayağıyla giderdim. Onu nereden bulduğumu sakın Fionn'a sormayın, bu konuda asla susmaz," dedim ve bir kez daha kahkahalarla sarmalandık. Ama Sloane gülmedi, kelimelerimin altındaki

geçmişe odaklanmış hâlde yalnızca hüzünlü hüzünlü gülümsedi. "O tılsımların neden şansımı döndürmediğini bir türlü anlayamıyordum, ben de onlara inanmayı bıraktım. Ama şimdi biliyorum. Hepsini seninle tanışmak için biriktiriyordum, Karakuş."

Parmak uçlarına bir öpücük kondurdu, ardından avucunu açarak bana gönderdi.

"Cellat & Karakuş'a," dedim kadehimi kaldırırken. Kalabalık söylediklerimi tekrar ettikten sonra içkilerimizden bir yudum aldık, ardından takip eden alkışlar başarıyla alakalı birikmiş endişelerimi giderdi.

Zamanımı konuklarla ilgilenerek geçirdim, çoğu 3 Kişilik Bilet'in müdavimiydi ve açılış akşamı rezervasyon listesinde onlara öncelik tanınmıştı. Ben masadan masaya dolaşırken heyecan da peşimden geliyordu. Misafirlerim iç dizayndan akşam yemeği menüsündeki kokteyllere kadar her şey hakkında coşkuluydu. Geceyi galibiyetle kapayacağımı biliyordum. İliklerime kadar hissediyordum bunu.

Belki bu son birkaç aydır kendimi kaptırdığım delilik buna değmişti.

Durduğum son masa kuzgunun kanadının tam ortasındaki bölmeydi.

"Seninle gurur duyuyorum, küçük pislik," dedi Lachlan çocukluğumuzdan beri yaptığımız gibi dövmeli elini enseme sarıp alnını alnıma dayayarak. "İyi iş çıkardın."

"Evet, fena değildi. Sanırım seni kardeşlikten reddetmeyeceğiz," diye araya girdi Fionn ve sırtıma gereğinden fazla sert vurdu. Rose bacağı hâlâ alçıda oturuyordu, ben de eğilip iki yanağına öpücük kondurdum. Anna bana ışık saçarak gülümseyip şöyle bir sarıldı ve Rose'la olan sohbetine döndü, küçük ölüm perisi masayı ardı arkası kesilmeyen sirk hayatı hikâyeleriyle eğlendiriyordu. Lark ise

bana sımsıkı sarıldı ve coşkulu övgülerde bulundu, o sırada Lachlan onu temkinli bir şekilde izliyordu. Sonunda Sloane'a gelip kapitone bölmede yanına geçtiğimde rahatlama ve yorgunluk karışımı çok uzun zamandır takıyormuşum gibi hissettiğim maskeyi delip geçti. Sloane kollarını bana doladı, ben de çenemi omzuna koyup elimi sırtını kaplayan yumuşak kadifede gezdirdim.

"Sen sadece tatlı bir surattan ibaret değilsin," dedi Sloane ben kollarında bir kahkaha atarken. "Bu harika, Cellat. Mükemmel. Ve geç kaldığımız için özür dilerim." Dudaklarını kulağıma götürüp fısıldadı, "Lachlan'la Lark'ın suçu. Sanırım takıldılar ama kafam karışmadı değil çünkü birbirlerinden nefret ediyor gibi görünüyorlar."

"Söz konusu Lachlan olduğu için duyduklarıma her nedense hiç şaşırmadım," diye yanıtladım boynunu öpüp gözlerinin içine bakacak kadar geri çekilmeden önce. Parmaklarımı saçlarından geçirdiğimde gülümsedi. "Aslında, 'Hadi kimse kalmadığında partilemeye gidelim ve tekrar takılıp takılmayacaklarına dair bahse girelim' demem gerekiyor ama e-okuyucunu çalmak, yatağa korsan pornosuyla kıvrılıp bin yıl boyunca uyumak istiyorum."

Sloane gözlerini devirdi ve ben sırıtırken bakışlarını başka tarafa çevirdi. "Bana yetişmen lazım yalnız. Artık otostopçu erotik türü okuyorum."

"O zaman e-okuyucunu ödünç ver."

"Siktir git," dedi ve yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra kolumun altına sokulup parmaklarını benimkilere geçirdi. "Sevgi dolu bir şekilde söylüyorum elbette."

Sloane'un dokunuşunun ve ailemle arkadaşlarımın varlığının huzurunu duyumsayacak kadar onlarla oturdum, ardından mutfağa döndüm ve Mia'yla ekibe personelin akşam yemeğini hazırlamasında yardım ettim. Bunun ardından, ar-

zuladığım ve başarılı olmamı sağlayan kaos girdabı son bulup arkasında huzur bıraktı.

Sloane'la eve vardığımızda saat gece yarısını geçiyordu ve başım yastığa değmeden uyumuştum bile.

Ertesi gün pazardı, teknik olarak izin günümdü ama genelde kendimi belli bir raddeye kadar çalışırken bulurdum. Sloane çoktan uyanmış, kahveyi demlemiş, ağzına Froot Loops* tıkarken gözleri bilgisayar ekranına kilitlenmiş hâldeydi. Winston masanın öteki ucunda oturuyor, sanki yargılarını telepatik olarak dağıtmaya çalışırmış gibi, Sloane'a tepeden bakıyordu. Yanından geçerken onu alıp yere koyduğumda bana tısladı.

"Ne halt yiyorsun öyle?" diye sordum kutsal kahve makinesine doğru yürümeye devam ederken boynunda nabzının attığı yere dokundum.

"Ayrı ayrı renklendirilmiş Cheerios. Bütün sabahımı aldı," dedi iğneleyerek.

O görmese de sırıttım. "Damarlarıma kafein girer girmez o zeki ağzını iyi bir kullanacağım."

"Beni güzel zaman geçirmekle mi tehdit ediyorsun?"

"Daha çok söz veriyorum. Ve iyi zamandan bahsetmişken," dedim kalan kahveyi en büyük kupama doldurup yeni bir posta demlerken, "dün akşam Dr. Rostis'i gördün mü?"

"Ah, evet, gördüm. Ama konuşma fırsatım olmadı. Belki de Lachlan'ı hedef bulmakla görevlendirmek yerine onu gelecek yılın oyunu yapabiliriz."

Bir endişe sızısı bedenimi titreterek sarstı. Hâlâ Sloane'u Harvey Mead'in evindeki kilere hapsolmuş hâlde görebiliyordum; botunun logosu yüzünde kızgın kırmızı bir izdi, yağmurda burnundan kan damlıyordu. Şimşeğin çakıp da deforme olmuş omzunu aydınlattığı ân hâlâ zihnimde canlıydı. O

* Mısır gevreği markası. *-en*

anı çok sık rüyalarımda görüyordum. Bana musallat olmuştu. "Belki de bu yıl rekabet etmek yerine beraber oynayabiliriz. Onu bir ekip olarak avlarız."

Sloane alaycı şekilde homurdanarak güldü. "Tekrar kaybetmekten mi korkuyorsun, tatlı oğlan?"

"Seni kaybetmekten korkuyorum."

İşte o zaman Sloane bana döndü, dikkatli gözleri yüzümde gezindi. Bakışı yumuşayıp acımaya benzeyen bir şeye dönüştü. Muhtemelen gözlerimin altındaki koyu halkalar, dağınık saçlarım ve normalden uzun sakalım yüzündendi. Sandalyesine geri oturmadan önce her ayrıntıyı listeledi. "Rowan, ben iyi olacağım. Bizim yaptığımız şey bu. Harvey'le olan benim kendi dikkatsizliğimden kaynaklanan bir hataydı."

"Neden o hatayı yaptın peki?" diye üsteledim. Cevabı çoktan biliyordum. Bildiğimi biliyordu.

Sloane yutkundu. "Çünkü senin peşinden geldiğini sandım."

Masaya yöneldim ve bir kolunu açıp belimi sıcaklığıyla sarmaladı, yanında durduğumda başını yan tarafıma dayadı. "Durmak istemiyorum," dedim. "Ama birbirimize karşı yarışınca, beraber oynadığımız zamandan daha büyük bir risk var."

"Doğru ama senin kıçını tekmelemek çok eğlenceli."

Derin bir nefes alıp verdim, hüsranım bir hava bulutunda biçim buldu. "Sloane, şu an senin için endişelenmeyi kaldıramam. Her şeyin üzerine bir de bunun stresini ekleyebileceğimi sanmıyorum. Bırak *bunu,* seninle normal, gündelik hayata zor ayak uyduruyorum."

Sloane kaskatı kesildi. Aslında hiç de niyetlenmeme rağmen sözcüklerimin sert çıktığını fark ettim. Çok yorgundum ve bu yeni hayatı mahvetmekle ilgili duyduğum sürekli endişe tam da olmasını *istemediğim* şeyi açığa çıkarıyordu: Mahvediyordum.

"Özür dilerim, aşkım. Öyle demek istememiştim."

"Sorun değil," dedi ama ses tonu zorlamaydı.

"Hayır, ciddiyim. Eğer öyle düşünüyorsan, sen yük falan değilsin."

"Sorun değil," dedi tekrar bana hızlıca gülümseyip dikkatini bilgisayarına çevirmeden önce. "Anlıyorum. Bütün o sıkı çalışman karşılığını verdi ama. Açılış gecesine dair ilk yorumlar mükemmel."

Okuduğu yorumu görebileyim diye bilgisayarını daha yakına çekti. Ama dikkatimi bana göstermeye çalıştığı şeye vermem bir dakikamı aldı. Bariz bir şekilde konuyu saptırmasının üzerine mi gitmeliydim, yoksa böyle yapmam daha da geri çekilmesine mi neden olurdu, bilmiyordum. Sonunda kafein girmemiş bünyemle ağzımı açarsam muhtemelen durumu daha da kötüleştireceğimde karar kıldım ve onun yerine Sloane'un kolunu sıkıp omzunun üzerinden yorumu okudum. Bunlar erken yorumlardı ve çoğunun sadık müdavimlerimizden geldiği düşünüldüğünde biraz taraflı olabilirlerdi ama ayrıntılarla coşkuya bakarak iyi bir başlangıç yaptığımızı söyleyebilirdim. Deminki sözlerim hiç niyetlenmediğim şekilde iğneleyici çıkmış olsa da Sloane bazı paragraflarla yorumları özellikle gösterirken onun da gurur duyduğunu biliyordum.

"Bu sabahki planların neler?" diye sordum beraber birkaç yorum okuduktan sonra.

"Sanırım kahve içmek için kızlarla buluşacağım. Şehirden ayrılmadan önce onları birkaç kere daha görmek güzel olur," dedi Sloane ama söyleyiş tarzındaki bir şey bana bunun evden çıkmak için demin uydurduğu bir plan olduğunu düşündürttü. "Sonrasında da belki birkaç işimi hallederim, emin değilim. Sen ne yapacaksın?"

"Pazar kahvaltısı bittikten sonra 3 Kişilik Bilet'e gitmem gerek. Jenna davlumbazlardan biriyle ilgili problem yaşadıklarına

dair mesaj atmış." Parmaklarımı Sloane'un saçlarında gezdirdim, dalgaları dün geceden sonra biraz bozulmuştu. "Benimle orada dörtte buluşmaya ne dersin? Arkadan gel, mutfağın içinden. Bir şeyler içmeye bir yerlere gideriz."

"Olur. Kulağa hoş geliyor." Sloane ayağa kalktı ve benden tarafa döndüğünde şöyle bir gülümsedi ama gülümsemesi biraz gergin gibiydi. Ardından yanağımı öpüp boş kâsesini mutfağa götürdü. "Hazırlanmaya başlasam iyi olacak."

Son bir kısa süren gülümsemeden sonra Winston'ı aldı ve kollarında hırıldayan kediyle koridorun aşağısında gözden kayboldu.

Peşinden duşa gitsem mi diye düşündüm. Belki de onu soğuk fayansa dayamalı, kendimi sıkıca saran sıcaklığına gömmeli ve bir yük *olmadığını* kesinlikle aklına sokana kadar yüzünden akan her su damlasını öpmeliydim. Ama bunu yapmadım. Biraz alana ihtiyaç duyduğunda ya da istediğinde bunu talep etmeyeceğinden ve onun üzerine çok gideceğimden endişeleniyordum. Onu kendimden uzaklaştıracağımdan.

Alnımı avuçlarıma dayadım ve birkaç kadeh eşliğinde gevşerken bu akşam konuşmamız gereken şeyleri düşünerek uzun bir süre öyle oturdum. Sessiz bir barda gözlerden ırak bir masa bulurduk ve Fionn'un evinde anlaştığımız gibi sorunumuzu konuşarak çözerdik. Ardından evimize dönerdik ve bu sabahki sohbetimiz beraber inşa ettiğimiz hayatın temelindeki tuğlalardan biri olurdu.

Sloane sıcak duştan çıkıp cildi kızarmış ve saçları ıslak hâlde koridorda göründüğünde hâlâ masada oturuyordum, ikinci kahvemi bitirmek üzereydim.

"Saat dörtte restoranda, değil mi?" diye sordum sandalyemden kalkarken.

Sloane başıyla onayladı, gülümsemesi parlaktı ama benden saklayamadığı o gerginlik hâlâ varlığını koruyordu. "Orada olacağım."

Vedalaşırken beni öpmesine, beni sevdiğini söylemesine ve çıkarken omzunun üzerinden gülümsemesine rağmen taktığı o ince maske kapıdan onunla beraber çıkıp gitti.

"*Lanet mankafa*," dedim kendime bir elimi saçlarımdan geçirip kendimi kanepeye bırakırken.

Onu etrafımda tutmak için bu lanet oyunu bir heves uydurmuştum ama şimdi sanki tüm bunların benim için bir baş ağrısı olduğunu düşünüyormuşum izlenimi vermiştim. Ve daha da kötüsü, onun hayatımda olması lanet bir yükmüş gibi göstermiştim.

Yük değildi. Gerçek bundan daha uzak olamazdı. Sadece onu kaybetme düşüncesine katlanamıyordum ama aklımı başıma toplamazsam ve konu üzerine konuşmazsak tam da bu olacaktı.

Aramızdaki durumu çözmeye kararlıydım.

Kıçımı kaldırıp sokağın aşağısındaki spor salonuna gittim ve ardından duş almak için eve geri döndüm. Yılbaşı arifesi menüsü için fikir araştırarak biraz zaman geçirdim, daha birkaç ay vardı ama zamanın hızlı geçtiğini biliyordum. Ben birkaç ev işini halledip öğle yemeği hazırlarken Winston beni izliyordu, ona pisliğin teki olduğu için aslında hiç hak etmediği bir dilim domuz pastırması verdim. Sonra 3 Kişilik Bilet'e gittim, zamanlamamı personelden kimsenin kalmayacağı şekilde ayarladım, böylece şu fan olayının Sloane gelmeden önce tek başıma halledebileceğim bir şey olup olmadığına bakacaktım.

Arka kapıdan girip alarmı etkisiz hâle getirdim, sonra karanlık ve penceresiz koridordan mutfağa gittim.

Her şey pırıl pırıldı, tüm kap kacak, tencere ve tava restoranın tekrar açılacağı salı öğle yemeğine hazır şekilde yerinde bekliyordu. Hazırlama alanını incelerken gözüm duvarda asılı çerçeveye takıldı, Sloane'un ilk geldiği gün bana bıraktığı

çizimdi bu. Kızarması ve güzel gözlerindeki panik aklıma geldiğinde hafifçe gülümsedim. Bu, onun arkadaş olmaktan fazlasını istiyor olabileceğine inanma iznini kendime verdiğim ilk seferdi, sadece o *nasıl* ilerleyeceğini bilmiyordu.

Karanlık bir köşeden gelen ani sesle irkildim ve hızla arkamı döndüğümde David'in bulaşık makinesinin yanına onun için yerleştirdiğimiz çelik sandalyede oturduğunu gördüm.

"*Tanrı aşkına*," diye tısladım belimi bükerek eğildim ve odacıklarına adrenalin dolarken bir elimle kalbime vurdum. "Ne halt yemeye hâlâ buradasın?"

David elbette bana cevap vermedi. Onu Thorsten'ın malikânesinde bulduğumuzdan beri tek kelime etmemişti. Boş bakışlarını yere sabitlemiş, sandalyesinde yavaş bir ritimle öne geriye sallanıyordu, huzursuz olduğu nadir zamanlarda böyle yapardı.

Yanına gittim ve ifadesiz yüzünü inceleyebileceğim kadar eğildim. Çökmüş omzuna elimi koyduğumda biraz sakinlemiş gibiydi. Başka bir problemi yok gibi duruyordu.

"Neyse ki bugün buraya geldim, dostum. Geceyi burada geçirseydin çok üzülürdüm."

Onu bırakıp beyaz tahtadaki vardiya takvimine bakmaya gittim. Kısmi şef Jake'in kahvaltıdan sonra David'i eve bırakacağına dair bir not vardı. Jake en yeni personelimizdi, Seattle'dan buraya altı ay önce taşınmıştı ve o zamandan beri güvenimi hiç sarsmamıştı, yani bu seviyede sıçıp batırması garipti ve kesinlikle salı günü canına okuyacaktım.

David'e bir bardak su verdikten sonra elimdeki göreve odaklandım ve fanların düğmesine bastım. Biri açılmadı. Mekanizmayı gizleyen filtre yüzünden pek bir şey göremiyordum, o yüzden ofisten eşyalarımı alıp mutfağın o kısmının şalterini kapamak için elektrik paneline gittim. Dış kasasını çıkardıktan sonra problemin kaynağını saptamam uzun

sürmedi; yerinden çıkmış bir kablo. Her şeyi yerine koymak biraz uğraştırdı ama ne yapılması gerektiği belli bir işte ve dörde birkaç dakika kala tamamen hallettim.

"Hemen döneceğim, David," dedim, yavaş ve ritmik sallanmasına geri döndüğünde kaşlarımı çattım. "Yalnızca şalteri açacağım ve Sloane gelir gelmez de seni eve götüreceğiz, tamam mı?"

Dediklerimin ne kadarını algıladığını bilmiyordum. Davranışında hiçbir şey değişmemişti.

Başımı iki yana sallayarak arkama döndüm ve ofisime götürmek üzere malzemelerimi topladım. Şalter kutusunda mutfak kısmının düğmesini yukarı kaldırdığımda fanlara giden elektriği açmış oldum.

Mutfağa dönüp ocağın yanından döndüğümde olduğum yerde donakaldım.

Bir silahın soğuk namlusu alnımın ortasına bastırıyordu.

Boğuk bir kıkırtı ve tabancayı tutan adamın tanıdık gelmeyen sesi damarlarıma akın eden panikle çarpıştı. "Bakın burada kim varmış," dedi. "Boston Celladı."

Namluyu yüzüme uyarurcasına daha sıkı bastırırken ellerimi havaya kaldırdım.

"Ve küçük Küre Dokuyucu'n da her an burada olur. Bu üç kişilik parti her ne kadar kulağa cezbedici gelse de seninle kaliteli zaman geçirmek istiyorum, sadece sen ve ben. O yüzden onun gitmesini sağlayacaksın."

Bir anahtar arka kapının kilidine girerken yüzüme doğrultulmuş silahın güvenlik kilidi bir *klik* sesiyle açıldı.

"Eğer dediğimi yapmazsan onu öldürürüm," diye fısıldadı ve geriye bir adım atıp mutfağı sarmalayan gölgelere çekildi. Silahının yönünü değiştirdi ve Sloane'un her an geçmek üzere olduğu koridora çevirdi. "Ve sana her dakikasını izletmekten keyif alırım."

ANAHTARLAR

Sloane

Anahtarımı 3 Kişilik Bilet'in personel girişinin kilidine soktum ve ağır çelik kapıyı itip gölgelerle kaplı koridora girdim. Anahtarı cebime attığımda elim hâlâ soğuk metalin etrafındaydı. Lark'ın dairesi hariç daha önce kimse anahtarını bana vermemişti. Restoranın Rowan'a ve kardeşlerine ne kadar çok şey ifade ettiğini bildiğimden bu dişli metal bana kutsal geliyordu. Onu avucumda tutmayı, Rowan için bir şey ifade ettiğimi bilmeyi seviyordum, hem de onunla burayı paylaşmamı isteyeceği kadar.

Rowan'ın son zamanlarda inanılmaz stresli olduğunu biliyordum. Ara sıra içine kapandığını hissetmiştim, bunu ona sorduğumdaysa problemleri işte bırakmak ve kısa bir süreliğine de olsa unutmak istediğini söylemişti. Mantıklıydı, ben de onun bana yarattığı güvenli limanın aynısını onun için yaratmaya çalışıyordum. Dış dünyanın bir süreliğine kaybolduğu kendi küçük diyarımız. Ama bu sabah ilk kez resmin iç organlarımı tersyüz edecek, kalbimin boğazımda atmasına neden olacak şekilde değiştiğini hissetmiştim. O noktaya kadar durup da kendime omuzlarına ağırlık yapan yükün *ben* olup olmadığını sormamıştım.

Onun sözüne güvenmem gerektiğini, öyle demek istemediğini kendime hatırlatıp durmak zorundaydım ama

özgüvensizliklerim pencerelere çarpıp duran böcekler gibi zihnimde vızıldamaya devam ediyordu. Eğer yük olmadığımı söylediyse dürüst davranıyordur... değil mi? Hepimiz gerçekten kastetmediğimiz şeyler söylerdik. Bir iki gün sonra bunu üzerimden atacaktım ve Cellat & Karakuş tam kapasitesiyle çalışmaya başladığında her şey düzelecekti.

Anahtarı avucuma daha sert bastırdım. Bu kanıtım. Rowan ve ben geçici bir şey içinde değildik. Şu an içinde bulunduğumuz koşullar öyleydi ve onlardan da zamanla iz kalmayacaktı.

"Rowan," diye seslendim mutfağa yaklaşırken. "İnternetten terasıyla epey havalı görünen bir mekân buldum. Belki de oraya..."

Mutfağa girdiğimde sesim canlılığını yitirdi.

Rowan ellerini paslanmaz çelik hazırlama tezgâhının kenarına dayamış hâlde ayaktaydı, omuzları gergindi, başını öne eğmişti. Bakışları benimkileri bulduğunda gözlerinin içi karanlık ve yenilgiyle enkaza dönmüştü.

"Sorun ne?" diye sordum yavaşça durup onu incelerken. Kalbime endişe hücum etti. İçgüdümün her zerresi bana buradaki bir şeyin çok ama çok yanlış olduğunu söylüyordu. "Restorana bir şey mi oldu? Sen iyi misin?"

Ona doğru yürümeye başladım, koluna dokunmak için elimi kaldırmıştım ki Rowan aniden doğrulup benden uzaklaşarak geriye çekildi. Birden durdum. Kalp atışlarım iki kat hızlandı.

"Sen iyi misin?" diye sordum tekrar.

"Hayır, Sloane. İyi değilim," derken sesinde ne bir nezaket ne bir sıcaklık vardı, hatta kulağıma yabancı geliyordu.

Boğazım tıkandı ve dile getirmek istediğim kelimelerin etrafına kapandı. Tenimin altında bir yangın vardı, her zerremi içten dışa yakıp kül ediyordu. Bakışlarım Rowan'ın karanlık, keskin gözleri arasında gidip geliyordu, neredeyse ölümcüldü. "Neler oluyor?"

"Olan şey şu ki eve gitmen lazım."

"Tamam... Uber çağırırım şimdi..."

"Hayır. Raleigh'e. Ait olduğun yere geri dönmen gerek."

"Ben..." Boğazım ani bir duygu patlamasıyla tıkandı. Burnum yanıyordu. Gözlerim batıyordu. "Anlamıyorum."

Rowan bir elini saçlarından geçirdi ve geriye doğru bir adım daha atmadan önce bakışlarını kaçırdı, hâlâ burada olmamdan dolayı canının sıkıldığı belliydi. Çaresizce ona doğru bir adım atmak, ona dokunmak ve dalgalara karışan bir kumdan kale gibi elimde dağılmadan önce bu her neyse buna son vermek istiyordum.

"Bir şey mi yaptım? Eğer bir şey yaptıysam bana söylemek zorundasın. Konuşup halledebiliriz."

Sinirli sinirli iç geçirirken burnunun kemerini sıktı. "Bir şey *yapmadın*, Sloane, bu şey sadece yürümüyor. Gitmene ihtiyacım var."

"Ama... Normal insanların yaptığı şeyleri yapacağımızı söylediğini sanıyordum. Birbirimizle konuşacaktık. Yürütecektik."

"Biz '*normal insanlar*' değiliz, Sloane. Olmadığımız kişiler gibi davranamayız. Artık olmaz. Sana bunu nisanın sonunda da söyledim. Sana hiçbir zaman herkes gibi olmak istemediğimi söyledim."

Başımı iki yana salladım, kafa karışıklığımdan hatıralarıma giden yolu bata çıka bulmaya çalışıyordum. "Hatırlamıyorum..."

"Onu ya da on üçüydü. Her neyse işte. Sana galaya giderken arabada da söylediğim gibi. O zaman bile sana hayatımdaki tek anlamlı şeyin restoran olduğunu söylemiştim. Ama bir önemi yok. Önemi olan, asla sahip olamayacağımız bazı şeyler olduğu. Benim asla normal bir hayatım olamaz. Senin de öyle. Biz bu dünyada birer canavarız."

Normal bir insan olmadığımı biliyordum ama kendimi canavar gibi hissetmiyordum. Bir silah gibi hissediyordum. Konuşamayanlar için nihai adalettim ben, merhamet hak etmeyenleri cezalandırıyordum. Ama belki de Rowan haklıydı. Belki de intikamla hükmettiğime dair kendimi kandırıyordum ve ben de avladıklarımızı aratmayacak bir canavardım.

Kendimi bu sorulara kaptırmıştım ki Rowan hüsranla iç geçirdi, sanki çok fazla zamanını alıyordum. Bunun acısı pençesini geçirdiği kalbimi ateşe verdi.

"Benim için önemli olan tek şey restoranlarım," dedi, parmağını paslanmaz çelik tezgâha bastırmadan önce yemek salonunu işaret etti. "Buraya odaklanmam gerek. Hem iki yeri işletmek hem de bir ilişki yürütmek benim için mümkün değil. O yüzden gitmen lazım. Evine dön."

Rowan'ın sert bakışları yumuşamadı. Ta içime, en derinlerime işledi. İlk gözyaşım kirpiklerimden kurtulup yanağımda sıcak bir yol çizerken de katılığını korudu. Hemen ardından bir diğer gözyaşı takip ederken Rowan gözünü bile kırmadı.

"Ama... Seni seviyorum, Rowan," diye fısıldadım.

"Sevdiğini sanıyorsun ama sevmiyorsun. Çünkü *sevemezsin*," derken Rowan'ın tavrı sıcak ya da kibar değildi, yalnızca soğuk ve mesafeliydi.

Aklım başımdan gidiyordu. Kalbim yanıp kül olmuştu. Bir yanım tıpkı onun benden istediği gibi koşup kaçmak istiyordu. Koşacaktım, koşacaktım, ta ki artık nerede olduğumu bilmeyene kadar. Bu acıyı hissetmeyene kadar.

Ama olduğum yerde kaldım.

"Eğer istediğin buysa gideceğim," dedim gergin ve cılız bir sesle. "Ama ondan önce bana bir şey söylemeni rica ediyorum."

"Ne?"

"Neden sevilemeyecek biri olduğumu öğrenmem gerek."

Bu mutfağa adımımı attığımdan beri ilk kez Rowan'ın yüzünde hafif bir tereddüt gördüm. Ama bunu anında üzerinden attı. Ve başka bir tepki vermedi.

Bu yıkıcı kaybın ağırlığının altında öfkem fokur fokur kaynıyordu. "Söyle."

Yalnızca karanlık bir bakışla karşılandım. Rowan'ı ıslak perdenin ardından zar zor görebileceğim kadar gözlerime yaşlar doldu.

"Sadece bana karşı dürüst ol. Neden beni sevemiyorsun? Bendeki problem ne? *Söyle*..."

"Çünkü sen lanet olası bir psikopatsın, işte ondan."

Rowan'ın kelimeleri bir tokat gibi yüzüme indi. Gözyaşlarım durdu. Nefes alış verişlerim durdu. Paramparça olmuş kalbim durdu. Hatta zaman da durdu. Aramızda geçen sessizlik ânı sonsuzluk gibi geldi, kelimeleri ruhumdan geriye kalan kazınmış bir acıydı, sonsuza dek oraya dağlandılar. Asla peşimi bırakmayacak bir hayalet gibi beni nereye gitsem takip edeceklerini bu sözcükleri duyar duymaz biliyordum.

Rowan ellerini yumruk yaptı ve sanki ortaya çıkardığı gerçeği gözlerimden beynime zorla iletmeye çalışıyormuş gibi öne doğru eğilerek biraz yaklaştı. "Sen insanları öldürüyorsun, onları parça parça kesiyorsun ve bu parçalardan kendin dışında kimsenin çözemeyeceği deli işi bir harita yaratarak detaylı bir gösteri sergiliyorsun. Sonra gözlerini oyarak çıkarıp onlardan dekor yapıyorsun. Ben de kahrolası bir aziz olmadığımın farkındayım ama bu bambaşka bir delilik. İşte senin problemin *bu*, Sloane. Sen kaçığın tekisin. Yere çakılacak ve yanıp kül olacaksın. Eğer bunun devam etmesine izin verirsem beni de beraberinde aşağı çekeceksin. O yüzden *defolup gitmen* gerek."

Geriye doğru sendeleyerek bir adım attım, ardından bir tane daha ve bir tane daha.

İlk kez elimde bir rahatsızlık hissettim ve restoranın anahtarını elime batacak kadar sıkı tuttuğumu fark ettim. Cebimden çıkardım ve avucumdaki kırmızı izlerin ortasında duran gümüşe baktım.

Bakışlarımı kaldırdım ama Rowan'a değil, geçen yıl çizdiğim eskize baktım. Restoranın ön kısmına çıkan kapının yanında asılıydı, tam Rowan'ın çalışırken görebileceği ama mutfağın sıcaklığı ve neminden zarar görmeyecek konumdaydı. Tıpkı teninde de zarar görmeyeceğini sandığım gibi. Tıpkı kalbinde zarar görmeyeceğimi sandığım gibi.

Ama görmüştüm.

Dikkatim Rowan'a kaydığmda son kez gözlerinin içine baktım.

Kendime onun o güzel yüzünün her detayını hatırlayabilmek için bir nefeslik süre tanıdım. Dolgun dudakları. Öpebilmeyi dilediğim yara izi. Lacivert rengi gözleri, gerçi şu an sert bakışları beni kesip biçiyordu.

Bir sonraki aldığım nefesle beraber elimi çevirdim ve anahtarın avucumdan yere düşmesine izin verdim.

Topuğumun üzerinde dönüp 3 Kişilik Bilet'ten ayrılmadan önce başka tek bir kelime etmedim.

Evine koşarak gittim. On iki blok. Üç kat merdiven. Cebimden ev anahtarını çıkarıp ter ve düzensiz nefeslerden ibaret bir fırtına hâlinde oturma odasına dalana kadar kendime ağlama izni vermedim.

Ben lanet olası bir psikopatım.

Onun da tıpkı benim gibi olduğunu sanmıştım. Aynı olduğumuzu sanmıştım. Bir oyunla başlamış olabilirdi ama en başından beri hep daha fazlası gibi gelmişti bana. Sanki sonunda ruh eşimi bulmuşum gibi. Tüm o yıllar, çılgın deneyimler, iki arada kalmanm yalnızlığı ve özlemi... Bunların sonunda ufkumuzdaki daha parlak günlere çıktığını düşünmüştüm. Oraya yaklaşıyorduk, değil mi?

Kendimi buna inandırmıştım.

Bunca zamandır nasıl bu kadar yanılmış olabilirdim?

Rowan'ı seviyordum. Hem de bütün benliğimle. Onunla gördüğüm geleceği seviyordum ve o bunu benden çekip almıştı.

Ya bu başından beri dağın öteki tarafında bekleyen şeyse? Düşeceğim dik bir uçurum.

Odanın ortasından Rowan'ın kanepesine gittiğimi fark etmem uzun sürdü. Ne kadardır orada oturduğumu bilmiyordum. Eve geldiğimden beri ne kadar zaman geçtiğini bile bilmiyordum. Kafamın içi pamuk doldurulmuş gibi hissediyordum, düşüncelerimle dünya arasında tüylü bir bariyer vardı.

Gözlerimi kırpıştırdım ve Winston'a baktım, karşımda Rowan'ın en sevdiği sandalyede oturuyordu, gözleri gri postundaki sarı yarıklardan ibaretti.

"Sen muhtemelen benden daha psikopatsın. Adını lanet bir zombi kediden alıyorsun," dedim ona başka bir gözyaşı dalgasının hücum etmesiyle boğazım tıkanırken. Elimi Winston'dan tarafa doğru yenilgiyle salladım ve başımı avuçlarımın arasına alıp *hıçkıra hıçkıra* ağladım. "Yani evet, şu *ölümcül bakışlar* olayını tamamen anlıyorum ama yine de o kahrolası uçağa binip benimle geleceksin çünkü Raleigh'e yalnız dönersem bana yazıklar olsun."

Gözyaşlarım sel oldu ve asla kurumayacaklarmış gibi hissetmeye başladığımda yumuşak bir şey elime sürtündü. Islak avuçlarımı yüzümden indirdiğimde Winston'ı bana bakarken gördüm, yumuşak mırlaması huzur veriyordu. Kolumu dizimden kaldırdığımda kucağıma çıkıp yattı. "Psikopat olduğumu kabul ediyorum ve şimdi arkadaş olmak istiyorsun, öyle mi? Sanırım mantıklı."

Nihayet gözyaşlarım hızını kesene kadar öylece oturduk; yalnızca ben, kedi ve mırlamasının kalçalarımdaki titreşimi.

Uzun bir süre sonra, Rowan'ın her an gelebileceğini idrak etmem diğer düşüncelerime baskın çıkarak hepsini silip süpürdü ve kediyi bir kenara koyup ayağa kalktım.

"Eğer uçağa bineceksek bunu ateşli görünerek yapacağız. Ve çöp bidonlarında yakılan küçük ateşlerden de bahsetmiyorum," dedim gözlerini bana dikmiş Winston'a, sıcak insan yatağı gittiği için sinir olduğu açıkça ortadaydı.

Duşa girdim ve suyu kaynar olana kadar açtım. Rowan'ın ürünlerinin hepsi giderden akıp gitti çünkü *lanet olası psikopat* enerjim sümüklü, ağlayan bir kargaşadan ibaret olmadığım zamanlarda zirve noktasındaydı. Ardından saçlarımı kuruladım, makyajımı yaptım ve bir süredir çektiğim en iyi göz kalemini bozmamak için tekrar ağlamayacağıma dair kendime söz verdim. Hatta takma kirpiklerimi bile taktım çünkü *kimin umurunda*. Eğer bir psikopat olacaksam, Logan Uluslararası Havalimanı'nın gördüğü en seksi psikopat olacaktım.

Elbette şehirden ayrılan bir sonraki uçağa biletimi alıp eşyalarımı toplarken bu kararlılığın bir kısmı yavaşça azaldı.

Lark'ı aradığımda ise tamamen tükenmiş sayılırdı.

"Selam Altın Yıldız Memeler, nasılsın?" diye sordu melodik bir ses tonuyla.

Burnumdan derin bir nefes verdim. "Iıı. Daha iyi olduğum olmuştu."

"Neden? Ne oldu?"

"Rowan," dedim gözlerimi kırpıştırarak yaşların gelmesine engel olurken. "Benden ayrıldı."

"*Ne?*" Uzun bir sessizlik oldu. Lark'ın beni göremeyeceğini bilsem de başımla onayladım. "Hayır..."

"Evet."

Hattın diğer ucundan kulağıma acı dolu bir ses doldu. Kalbimi atmaya devam etmesine yetecek kadar bir arada tutan hangi yapıştırıcıysa Lark'ın benim adıma çektiği üzüntünün

sesiyle zayıfladı. Istırabın sivri uçları beni içten dışa deşti, kaslarımla kemiklerimi delip geçti.

"Yapmış olamaz... Ciddi olamazsın..." diye fısıldadı Lark.

"Maalesef çok ciddiyim," diye yanıtladım, kanepeye oturup Winston'ı kucağıma çekerken telefonu hoparlöre aldım. "Demin Raleigh'e bilet aldım. Derhâl Boston'dan gitmek istiyorum. Evimdeki kiracılarla ne yapacağımı çözene kadar biraz sende kalsam olur mu?"

"Elbette. Her zaman. İstediğin kadar. Bana uçuşunun detaylarını mesaj at, ben de kendiminki ona göre değiştireyim, böylece beraber uçarız." Ona uçuş numaramı mesaj atarken Lark'ın ağzından bir dizi küfür ve hayret nidaları döküldü. Detaylara ulaştığında bilgileri tekrar etti ve ardından uzun uzun iç geçirdi. "Ah, tatlım, bir hata olmalı. O adam seni *seviyor*."

Oflamayla karışık kahkaham üzücü ve alaycıydı. "Ben de öyle sanmıştım. Ama sevmediğini gayet net belirtti. Belli ki ben '*lanet olası bir psikopat*'mışım ve bu yüzden de ne sevebilir ne de sevilebilirmişim. Gerçi sanırım bu yeni bir haber değil. Görünüşe göre onun için bile fazla psikopatım."

"Sana böyle mi dedi? Ve sen de göz kürelerini söküp tuvalete atmadın, üzerine de sifonu çekmedin, öyle mi?"

Dudaklarımdan zayıf bir gülümseme geçti ve geldiği hızla soldu. "Muhtemelen öyle yapmalıydım."

"Başka ne dedi?"

"Bilmem ki garip garip konuştu," diye yanıtladım, daha yeni yaşasam da acı sisinin altında çoktan bulanık görünen detayları hatırlamaya çalışarak. "Eve gitmem gerektiğini söyledi, ben de başta burayı, kendi dairesini kastettiğini sandım. Ama sonra, 'Hayır, Raleigh'e,' dedi. Nedenini sorduğumdaysa önce bir sebep sunmadı, sadece ilişkimizin yürümediğini ve önceliğinin restoranları olması gerektiğini söyledi."

"Ama ben yürüdüğünü sanıyordum."

"Ben de öyle." Winston'ın tüylerini okşamaya başladım, hepsini unutmak için her şeyimi verebilecek olsam da ayrıldığımız andaki her kelimeyi zihnimde tekrar oynatıyordum. "Konuşarak beraber üstesinden gelmemizi istedim. Bunu Fionn'un evindeyken söylemişti, problemlerimizi normal insanlar gibi konuşacağımızı."

"Bu bana makul ve hiç de psikopatça değil gibi geliyor."

"Evet. Bana da. Sonra da garip bir şey söyledi." Ana ekranımdaki arama barını açıp *lobi* kelimesini yazdığım esnada kaşlarım çatıldı. Seçenekler içinde Rowan'ın mesajlarından biri vardı ve üzerine tıklayıp açtım. "Bana 'hiçbir zaman herkes gibi olmak istemediğini' söyledi. Bunu 10 Nisan'da Boston'ın En İyiler'i galasına giderken yolda söylediğini özellikle vurguladı."

"Peki... bunda garip olan ne var?"

"Bunu söylediğini hatırlamıyorum. Hem de hiç. Ve gala ayın onunda değildi."

Lark duraksadı. Muhtemelen kafayı sıyırdığımı düşünüyordu ve haklı olabilirdi. "Belki de tarihleri karıştırmıştır?"

"Ama gala doğum gününden iki gün önce, yirmi yedisindeydi. Bunu hatırlamamasının garip olduğunu düşünmüyor musun?"

"Tatlım, bilmem ki. Eğer bir ayrılık yaşıyorsa ve boktan restoran işleri yüzünden stresliyse tarihleri karıştırmış olabilir."

"Evet ama ardından kendini düzeltip on üçü dedi. Söyleyiş *şekli*, cümleyi kuruş şekli beni düşündürüyor. Sadece garip kaçacak kadar spesifikti," diye yanıtladım ekranda Rowan'la o tarihlerdeki mesajlarımızı kaydırırken. "Etkinliğe giderken arabadaki sohbetimizle ilgili başka bir şey de dedi, güya restoranının hayatındaki anlamlı tek şey olduğunu söylemiş.

Ama hiç öyle bir şey demediğinden eminim."

"Tatlım, Sloane, seni seviyorum. Seni herkesten fazla seviyorum, canım ama Rowan tüm detayları hatırlamıyor olabilir. Senden vazgeçtiğine göre kafayı yemiş demektir, yani aklımdan neler geçtiğini kim bilir, anlıyor musun?"

Lark konuşmaya devam etti ve Rowan'ın neden öyle söylemiş olabileceğine dair tüm mantıklı teorilerini açıkladı.

Ama kediyi kucağımdan kaldırıp ayağa kalkarken söylediği tek kelimeyi bile duymuyordum.

Çünkü Rowan'a martın sonunda gönderdiğim bir mesaja bakıyordum, o gün beni arayıp ödül töreninde partneri olmamı istemişti.

> Galada dondurma büfesi olup olmayacağını biliyor musun? Varsa muhtemelen senin sadece taze sağılmış meni kabul ettiğini bildirmeliyim.

Kanım damarlarımda buz parçalarına dönüştü.

Thorsten'ın mutfağında beyaz kutuyu elimde tutup ev yapımı etiketi Rowan'a okuduğumu hatırlıyordum.

10-13 Nisan arası.

Galaya giderken bana yolda ne söylediğini biliyordum. Lobide boynuma kondurduğu sıcak öpücüğü, araba yolculuğumuz boyunca deri koltukta elimi tuttuğunda bedenimde hissettiğim elektrik akımını hatırladığım kadar net hatırlıyordum. *3 Kişilik Bilet'te en azından bir şey yolunda gidiyor. Bir şeylerin yanlış gitmesi kaçınılmazdır. Sadece... son zamanlarda çok üst üste geldi gibi.*

"Gitmem gerek," deyip aramayı sonlandırdığımda Lark hâlâ konuşuyordu.

Restoranın mutfağına taktırdığım kameranın uygulamasını telefonumda açarken parmaklarım buz kesmiş ve uyuşmuştu.

Ekrandaki ayrıntıları incelerken midem altüst oldu.

"Hayır..." Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. "Hayır, hayır, *hayır*..."

İkinci kez paramparça olurken kalbimi tuttum. Uzuvlarımdan bütün kanım çekildi. Gözlerim karardığında onları sımsıkı yumdum. Dizlerimin bağı çözülürken dudaklarımdan acı dolu bir feryat döküldü ve telefonum elimden yere düştü. Demin gördüğüm dehşetin gerçek olduğunu biliyordum. Ama dağılacak zamanım yoktu.

Ya yeterince hızlı olmazsan?

Bu soruya yanıt vermedim. Veremezdim. Şu an yapabileceğim tek şey denemekti. Acının sivri dikenlerini söküp atarak yutkundum ve odanın ortasında bir kez dönecek kadar dengemi sağladım. Gözlerim kalem ve silgilerimle beraber neşterimi de tuttuğum deri çantayı buldu.

Titreyen ellerle telefonumu aldım ve bilinmeyen numarayı aradım, telefonuma ismini hiç kaydetmediğim bir irtibattı. İkinci çalışta telefonu açtı.

"Örümcek Hanım," dedi Lachlan. "Durum nedir?"

"Bir iyiliğe ihtiyacım var. Hem de çok acil," dedim çantamı komodinden kaptığım gibi uzun adımlarla kapıya giderken. "Benim on iki blok koşacağım süre kadar vaktin var."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Meydan okumaları severim. Neye ihtiyacın var?"

"Sana bildiklerimi anlatacağım," dedim, merdivenleri çoktan ikişer ikişer inmeye başlamıştım. "Ve sen de benimle David Miller hakkında bulabildiğin her şeyi paylaşacaksın."

İNCELİK

Rowan

Mutfak rendesinin keskin kenarı beni sandalyeye bağlayan iplerin arasında kolumun iç tarafındaydı. Sıktığım yumruklarım yukarı bakıyordu, çektiğim ve çekeceğim acıya kendimi hazırlarken tırnaklarım etime batıyordu. Kesik nefesler ciğerlerimden zorla çıkarken dişlerimi sıkmıştım. Ne olacağını biliyordum. Hâlihazırda iki yaramdan kan akıyordu zaten ve o bu sefer mükemmel dilimi elde etmeye kararlıydı.

Bıçak tenime battı ve etimi yüzdü.

David nafile çırpınışlarımı engellemek için beni aşağı doğru bastırıp rendeyi derimden ince bir parça kalkana kadar dirseğime doğru kaydırırken bir çığlığımı bastırdım. Kanlı mutfak aletini hazırlama tezgâhına fırlattığında kayarak silahının yanında durdu.

Ardından acımasızca çekip deriyi kolumdan koparırken mutfağı ıstırap dolu haykırışlarım doldurdu.

"Biliyor musun, Thorsten'dayken buna özel bir damak tadı geliştirdim," dedi David bütün görüş açımı kaplayacak kadar eğilerek.

Bir eliyle saçımı kavradı ve başımı sertçe geri yatırıp bana tepeden gülümsedi. Bir zamanlar boş bakan gözleri artık boş

bakmıyordu. *Yırtıcıydılar*. Ve bana sabitlenmişti. "Sen de geliştirdin mi?"

Kan parmaklarının arasından sarkan deriye akıyordu. Sandalyemde debelensem de sıkı tutuşundan kaçamadım.

"Sadece küçük bir ısırık," dedi.

Dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Kanlı derimi dudaklarıma sürerken boğazımda itiraz dolu bir hırıltı titreşti.

"Hayır mı?"

Sahte somurtuşu yırtıcı bir sırıtışa dönüştü.

David'in dili dişlerinin arasından çıktı ve derimi havaya kaldırarak göstere göstere bir örtü gibi dilinin üzerine yaydı. Dudaklarını kapadı ve zafer dolu gülümsemesinin üzerinde sallandırdı.

Sonra da hüp diye ağzına attı.

Gözleri kapalıydı, sanki dişlerinden geçirirken her lokmanın tadını çıkarıyormuş gibi çenesi yavaşça hareket ediyordu.

Sesli yutkunması midemi altüst etti.

"Ne enfes. Ne nadir." Masaya döndü ve paslanmaz çelik tezgâhta bir şişe Pont Neuf kaydırdı. "Başka ne nadirdir, biliyor musun?"

Tek cevabım kesik nefes alış verişlerim oldu.

"Sloane gibi bir kadın," dedi David.

Sanırım kusacaktım.

Daha önce hiç ama *hiç* böyle hissetmemiştim. Sanki midemde derin bir boşluk vardı. Sanki bütün benliğimle içine düşüyordum. Çok çaresizdim. Çok acizdim. Sloane'a onu sevmediğimi söylediğinde gözlerinde beliren bakış aldığım her nefeste bana musallat oluyordu. O kahrolasıca gözyaşları beni paramparça ediyordu.

"Onun benim için yaptığını çoğu insan yapmazdı," dedi David tirbuşonu mantarda çevirirken. Elinin her ritmik dönüşüyle gıcırdıyordu. "Ama bu onun tarzı, değil mi? Tıpkı şu

arkadaşını da koruduğu gibi, Montague kızını diyorum. Yatılı okullarındaki öğretmenin aniden sırra kadem basması ne garip, sen de öyle düşünmüyor musun? İnsanların Montague'ların etrafından kaybolmak gibi komik bir eğilimleri var."

"Onu rahat bırak," dedim sıktığım dişlerimin arasından.

"Ama cevaplar için eşeleyip durdukça adamın oradaki kızlara yaptığı şeyler hakkında dedikoduların çoktan döndüğünü keşfettim. Korkunç şeyler. Ahlaksız şeyler. Sapkın şeyler. Ama en azından *iyi* bir şey yapmış oldu: Küre Dokuyucu'yu yarattı. Güzel canavarı."

Mantar şişeden çıktı.

"Sence o ahlaksız ve sapkın şeyleri benimle yapmak ister mi?" derken David'in sesinden sahte masumiyet akıyordu.

Sandalyede debelenirken gözümü öfkeyle kan bürüdü. "*Onu rahat bırak*," diye tısladım.

David kendine bir kadeh şarap doldururken iç geçirdi. "Ben de isteyeceğini sanmıyorum. Ama onu zorlayacağım."

Bağlarımın izin verdiği kadar patladım, çılgına dönmüştüm. Çıldırmıştım. Kafayı yemiştim.

Ama hiçbir yere gidemedim.

"Belki hiç acele etmem," diye lafına devam etti mantarı metal sarmaldan döndürerek çıkarırken. "Bana güvenmesini sağlarım. Hatta belki de mucizevi bir şekilde kısmen iyileşirim. O kara yüreğini cız ettirmeyecek kadar değil ama kendini lobotomi yapılmış bir adamı becermeye ikna etmesine yetecek kadar. Ya da belki de çoktan bütün sabrımı yitirmişimdir. Bu anı çok uzun zamandır bekliyordum, anlarsın ya. Belki de onu Jasmine Sokağı 154 numaraya kadar takip ederim. Evine zorla girebilir, ona paket yemek götürebilirim. Onu senden parçalarla besledikten sonra paramparça olana, çöpe gidecek kanlı ve ezilmiş bir et parçasından başka bir şey olmayana kadar beceririm."

Tam önümde durana kadar yavaş yavaş yanaştı, şarabını döndürürken bakışları kadehindeydi, ardından bir yudum aldı.

"Her iki türlü de," dedi dudaklarına sinsi bir gülümseme yayılırken, "yalvarışının sesi güzel bir senfoni olacak. Bir başyapıt."

Boğazım tıkandı. Gözlerim batmaya başladı.

Onunla mantıklı bir uzlaşma sağlamanın mümkün olmadığını biliyordum. Pazarlık etmek yoktu. Ona sunacak hiçbir şeyim yoktu. Ama yine de denedim.

Sloane için.

"Lütfen, *lütfen*, sadece onu rahat bırak. Eğer yalvarılmasını istiyorsan sana yalvarıyorum. Eğer para istiyorsan sahip olduğum her şeyi alabilirsin. Beni bin parçaya kesmek istiyorsan yapabilirsin. Bana ne istiyorsan yap. Sadece onu rahat bırak. *Lütfen*."

David eğilerek yaklaştı. Gözleri yüzümün her santimini inceledi. "İkinizi de ele geçirebilecekken neden bunu yapayım ki?"

Ani bir hareket. Loş ışıkta gümüş parıltısı.

Bileğimde bir acı duydum ve dudaklarımdan ıstırap dolu bir haykırış döküldü. Tirbuşonun etime saplandığı yere baktım, her kalp atışımla birlikte seğiriyordu.

"Pont Neuf," dedi Davis bardağını bağlı kolumun altında tutarak. Kanım şaraba karıştı. "Güzel ama benim damak tadıma göre biraz yavan kaçıyor. Ben daha güçlü tatlardan hoşlanıyorum."

Kadehinden büyük bir yudum alırken tirbuşonu olduğu yerde bıraktı. Gözleri benimkilere kilitlendiğinde ağırlaşmış ve puslanmıştı. Sakin gülümsemesi coşkuluydu.

"Çok daha iyi," diye fısıldadı ve daha fazla içmeden önce şarapla kanı kadehte döndürerek iyice karıştırdı. "O hafif

demir aroması karışıma gerçekten ayrı bir boyut kazandırıyor. O yaşlı boşboğaz her ne kadar kasıntı olsa da itiraf etmem gerek ki Thorsten gerçekten bir şeyler biliyordu. Ve bütün bu konuşma var ya? Eh... beni acıktırdı. Eminim senin de karnın zil çalıyordur."

David rendenin paslanmaz çelikte kan içinde durduğu tezgâha döndü.

Çenemi göğsüme bıraktığımda gördüğüm yüz Sloane'undu. Yüzümden kucağıma terler akarken hissettiğim onun gözyaşlarıydı. Onu istemediğimi söylediğim zaman ne kadar güzel göründüğünü düşündüm, teni sözcüklerimin sebep olduğu acıyla ışıldamıştı. Kalbinin paramparça olmasını izlemiş, sapladığım o bıçağı boş yere döndürmüştüm. Çünkü onu asla kurtaramayacaktım. Bu durumdan değil. David'den değil.

Tek umudum çok iyi yapabileceğini bildiğim şekilde ortadan kaybolmasıydı. Tıpkı onu kafesten çıkardığım ilk andan itibaren yapmış olması gerektiği gibi.

Onunla bataklıkta tanıştığım günü düşünüyordum ki göz ucuyla David'in hareketsiz kaldığını fark ettim.

Bakışlarımı kucağımdan kaldırdığımda hâlâ rendenin olduğu tezgâhın yanındaydı ama duruşu değişmişti. Kaskatıydı. Gergindi. Yavaşça arkası bana dönük bir şekilde döndü, başı önce solundaki hazırlık masasına, sonra sağındaki tezgâha çevrildi.

"Bir şey mi arıyorsun?" dedi bir ses gölgelerin içinden.

Şok ve kafa karışıklığı. Çaresizlik ve korku. Sloane, David'in silahını kaldırmış hâlde aydınlığa çıktığında bu duyguların hepsi göğsümde çarpıştı.

Çok güzeldi. Çok cesurdu. David'e doğrultmaya devam ettiği silah elinde hiç titremiyordu, öne yürüdü ve onu net bir şekilde görebileceğim kadar kenarda durdu. Teni hafif bir ter tabakasıyla parlıyordu. Ela gözlerine siyah göz kalemi çekmişti ve gür kirpiklerle çevrelenmiş gözleri bana kaydı.

Kanlar içindeki kolumu ve bileğime saplanmış tirbuşonu incelerken yüzü ifadesizdi.

Bakışlarını David'e çevirdi. Dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı.

"Merhaba David. Sonunda konuşma fırsatı bulduğumuza çok sevindim," dedi.

Ardından silahı indirdi.

"Hamleni ne zaman yapacağını merak ediyordum."

Sloane'un gülümsemesi karanlık bir havaya büründü. Keskinleşti. Ve tam kaburgalarımın arasına saplandı.

Sloane bana bakmıyordu. Gözleri benden tarafa kaymıyordu bile. Bütün dikkati David'deydi, gözlerinin içinde sıcaklık ve hayranlık vardı, o lanet gamzesi dudaklarının yanına gölgesini düşürüyordu.

David'in derisini yüzmek istiyordum.

"İşine bayılıyorum," dedi. "Güney Körfezi Usturası. Thorsten'la Torrance'dayken arkadaş olduğunu sanıyorum, haklı mıyım?"

David sırıttı ve kadehini dudaklarına götürerek büyük bir yudum aldı, ardından rendenin yanma bırakıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Demek benim peşimdeydin. Çok şaşırdığımı söyleyemeyeceğim."

Sloane omuz silkti. "Kimin ne işler peşinde olduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

"Biliyorum. Ben de senin peşindeydim. Avlandığın alanı biliyorum. Buraya beni öldürmeye geldin."

"Eğer öyle olsaydı," dedi silahı havaya kaldırıp namlusunu incelerken, "çoktan öldürmüş olurdum."

David baştan ayağa Sloane'u süzdü. Gözlerinde bir kıvılcım çaktı, ona yapmak istediği her şeyin, tüm yozlaşmış arzularının bir kısa filmiydi. "Birkaç saat önce şuradaki pislikle o küçük, özel anınızı izlediğimi unutma. Acıyı gördüğümde tanırım. Uzmanlık alanım da diyebilirsin."

"Ve çok ikna edici bir performanstı, değil mi?" Sloane omuz silkti, dirseğini kalçasına dayayıp silahı tavana doğrulturken parmağı tetikteydi. "Ben de seni izliyordum."

"Küçük yalanlar ağa yakalanmana sebep olur, Küre Dokuyucu. Bunu senin herkesten iyi biliyor olman gerek," dedi David dudaklarına sinsice yayılan karanlık, yırtıcı bir gülümsemeyle. "Güvenlik kameralarını kapadım."

David ona biraz daha yaklaşsa da Sloane rahatlığını korudu. "*Cık cık*, David. Tüm kameraları saymamış olmalısın. Şuradaki var ya?" dedi mutfağın köşesinden bize bakan ve kırmızı ışığı hâlâ yanan kamerayı tabancayla göstererek. "İşte o benim. Bütün bu zamandır izliyordum."

Sloane'un haklı olduğunu fark ettiğinde David'in gülümsemesi yüzünden silindi.

David'e göz kırparken Sloane'un gülümsemesi zafer doluydu. "Dediğim gibi. İsteseydim öldürürdüm."

Ani bir hareketle silahı David'e doğrulttu, namlusu alnındaydı. David kaskatı kesilip kollarını yanına indirdi.

"*Bam bam bam,*" dedi Sloane kesik bir ritimle. Silahı yanına indirmeden önce yüzüne bir sırıtış yayıldı. "Sadece şaka yapıyorum."

David'in yalnızca profilini görebiliyordum ama gözlerindeki parıltıyı saklayamıyordu.

Resmen mest olmuştu.

Ve Sloane bunu yuttu, yüzü hoşgörülü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Thorsten'la beni bulmak için mi arkadaş oldun?" diye sordu başını flörtöz bir tavırla yana eğerek.

"Daha çok kendimi savunmak için. Bir gün peşime düşebileceğini tahmin etmiştim. Bize benzeyen birini arkadaş edinirsem... doğası bizim gibi olan insanlar her ağustosta ölürken bana kalkan olur diye düşündüm. Elbette Thorsten avlandığını bilmiyordu, o görünüşte mükemmel iki kurbanın

kapısında tesadüfi belirmesiyle kaşıntısını giderirken ben de kafayı sıyırmış hizmetkârı rolünü oynamayı önerdim." David içkisinden bir yudum aldı ve tezgâha yaslanmadan önce Sloane'u inceledi. "Ne derler bilirsin: ekip çalışması rüya gibi bir iştir."

Sloane'un yüzü ışık saçtı. "Kesinlikle. Sadece bazen doğru ekibi bulmak biraz zaman alır."

David kadehini ona doğru eğdi. "Çok doğru."

"Karakuş..." dedim.

Sloane iç geçirdi ve karanlık bir bakışla beni olduğum yere mıhladı. "Şu 'Karakuş' olayını bırak artık."

"*Sloane*, aşkım, *lütfen*..."

"Aşkım mı?" Sloane başını yana yatırdı. Loş ışıkta gözleri siyahtı. "*Aşkım* mı? Bunun gerçekten aşk olduğunu mu sandın? Kendin söyledin, ben lanet olası bir psikopatım, hatırlasana. Bir canavar. Bu aşk falan değil. Can sıkıntısı. Rekabet. Ve görünüşe bakılırsa," dedi bakışlarını tirbuşondan ayırıp zemindeki kan gölüne ritmik olarak damlayan akıntıya çevirerek, "ben çoktan kazandım."

Başımı iki yana salladım. "Sana çok acımasızca şeyler yapacak, Sloane," derken sesim yalnızca boğuk bir fısıltıdan ibaretti.

"Ah, yani taşaklarına kadar kıçımı köklerken ağdalı, şiirsel laflar edecek demek mi istiyorsun? Aklında böyle bir şey mi var?" Sloane gözlerini devirdi. "Sanırım bununla başa çıkabileceğimi çoktan kanıtladım."

Kalbim yanıp kül olurken bedenimde hissettiğim her acı göğsümde ortaya çıkanın gölgesinde kaldı. Sloane bu olurken beni izledi, tıpkı benim de ona aynısını yaptığım gibi. Ama onda en ufak bir pişmanlık ya da vicdan azabı sezmedim, bakışlarını başka tarafa çevirmeden önce dudaklarının kıvrılışında yalnızca iğrenme vardı.

Başını kaldırıp gözlerini David'e çevirdiğinde ifadesi yumuşadı. "Biliyor musun, şehrin altını üstüne getirme modundayım, çaktın mı?" dedi bir göz kırpışla.

David'in yüzüne geri dönen gülümsemesi yırtıcıydı.

Yalvarıp duruyordum ama sanki beni duyamıyor gibilerdi. Sandalyemde debelendim ama görmediler.

Yaşlar gözümü yaktı. Ona ne yapacağını biliyordum, benim güzel Sloane'uma. Lanet olsun, onu mahvedecekti. Bedeninden parçalar koparacaktı. Sonra da onları gözünün önünde yiyecekti, tıpkı bana yaptığı gibi. Ve ona hayal dahi etmeye katlanamadığım ancak kendimi hayal etmekten alıkoyamadığım pek çok korkunç, iğrenç ve canice şeyler yapacaktı.

David onun bu odadan canlı çıkmasına müsaade etse bile Sloane gecenin sonunu getiremeyecekti.

"Aklında ne var?" diye sordu David.

"Buradaki işimizi bitirdikten sonra gidip biraz eğlenmeye ne dersin? Aklımda birkaç fikir var. Belki Kane Atölyesi iyi bir başlangıç noktası olur."

David sırıtıp bardağını kaldırırken safra midemde yükseliyordu. "Şehirde gecelere akmaya." Kanlı şaraptan geri kalanı kafasına dikti ve boş kadehi hazırlama tezgâhına bıraktı.

"Al bunu." Sloane'un eli ağır çekimdeymiş gibi havaya kalktı, avucu açıldı, tabanca bir hediye gibi içinde duruyordu.

Silaha uzanırken David'in gözleri beklentiyle parladı, bakışlarını ölümcül ödüle dikmişti.

Parmakları kabzaya değdiği an Sloane'un diğer kolu yukarı doğru bir kesme hareketiyle fırladı. Gözüme gümüşi bir pırıltı çarptı, elinde bir şey gizliydi.

David refleks olarak geri çekildi. Yere düşerken tabancaya kan sıçradı. David diğer eliyle ona doğru atıldı ama Sloane çok hızlıydı. Aşağı doğru indirdiği darbe David'in diğer bileğini kesti. David hüsranla kükredi ama Sloane onu

tekmeleyip dizlerinin üzerine düşürürken hırlaması acı dolu bir iniltiye dönüştü.

David düştüğü esnada Sloane'un neşteri hazırda bekliyordu.

Neşteri boğazının oyuğuna sapladı ve sivri ucunu yukarı doğru kaydırdı. Sloane neşteri ellerinin arasında sabit tutarken David'in ağırlığı boğazını boylu boyunca ikiye böldü.

Neşter çene ucunda durdu, derin bir şekilde kemiğe gömülmüştü.

David açık yarıktan çaresiz, boğulurmuş bir nefes almaya çalışırken öksürdü. Sloane'un yüzüne kan saçıldı. David'i baştan ayağa süzüp acısıyla öfkesinin her detayını incelerken gözünü bile kırpmadı. David cansızlaşan gözlerini ona dikmişken gülümsemesi karanlık ve zafer doluydu.

"Silahlardan hoşlanmıyorum," diye tekrar etti ve saçlarını sertçe çekti. Öteki eliyle de neşteri kemikten çıkardı. "Çok gürültülü. İnceliksiz."

Neşteri David'in gözüne soktu. David'in çığlıkları öksürüklü bir kırmızı fışkırmadan ibaretti.

Ardından Sloane onu bıraktı ve yere düşmesine izin verdi.

Kan fayansta yoğun bir havuz hâline gelene kadar yayıldı. David'in çaresiz hareketlerinin yavaşlayıp durmasını izlerken Sloane'un sırtı bana dönüktü, hatta tamamen kıpırtısız kaldığında bile dönmedi, sanki tekrar ayağa kalkmayacağından emin olması gerekiyormuş gibi gözlerini ona dikmişti.

"Sen iyi misin?" diye sordu arkasına dönmeden, sesi kısık ve çatallıydı.

Derimin zonklayan etimden koparıldığı kanayan kolumu inceledim. David'in ilk darbelerini indirdiği yanağım ve kaburgalarım acıyla nabız gibi atıyordu. Tirbuşon hızlanan kalp atışlarımla hâlâ seğiriyordu ama muhtemelen olduğumdan daha kötü görünüyordum.

"Sandalyeden kalkmayı sorun etmem ama evet. İyi olacağım."

Sloane başıyla onayladıktan sonra sessizliğe gömüldü, bakışları hâlâ yerdeki cesetteydi.

"Sloane..."

Hareket etmedi.

"Sloane, aşkım..."

"Hayır."

"Iıı... Karakuş?"

Hiçbir tepki yoktu.

"Şeftalim?"

Başını hızla yana çevirdi ve omzunun üzerinden ters bir bakışla beni olduğum yere mıhladı. Ama gözlerinde yaşlar da vardı, kan sıçramış yanaklarından sicim sicim akıyorlardı. "Eğer bir daha bana böyle seslenirsen seni keserim demiştim."

"Karakuş öyleyse." Ona zayıfça gülümsedim.

Sloane beni incelerken gözlerinde endişe vardı ama incindiği de belliydi ve bu kahrolası ruhumu tüketti.

"Aşkım, ben..."

"Kapa çeneni," diye patladı ve telefonunu cebinden çıkardı. Bir saniye sonra çalma sesini abimin sesi takip etti.

"İyi iş. Arkadaşım Conor dışarıda. İçeri gelmesini ister misin?" diye sordu Lachlan.

"Hayır. Ama takviye kuvvet gönderdiğin için teşekkürler."

"Sen iyi misin?"

"Elbette." Sloane beni omzunun üzerinden seyrediyordu. Bana bakışları ölümcül olsa da gözleri yaşlarla parlıyordu. "Şerefsiz kardeşinin... deriye ihtiyacı var. Temizlikte de yardım iyi olur."

Lachlan kıkırdadı. "Fionn çoktan yolda. Temizlik için de birkaç kişiyi tanıyorum, bana halletmem için bir saat ver. Onlar gelene kadar Conor kapıda nöbet tutacak." Bir duraksama

oldu, Lachlan tekrar konuştuğunda sesi yumuşak ve ciddiydi. "Kardeşimin arkasını kolladığın için teşekkürler, Sloane."

"Benim video akışımdan çık. Fikrimi değiştirip de onu kendi ellerimle öldürürsem izlemeni istemiyorum."

"Bana bir iyilik yap ve bunun yerine onu kocaman, ıslak ıslak öp," dedi Lachlan.

Sloane sinirli bir homurdanmayla karşılık verip konuşmayı bitirdi ve telefonu bir takırtıyla hazırlama tezgâhına fırlattı.

Ancak o zaman bana döndü, gözleri ateş saçıyordu ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Bunu galibiyet olarak sayıyorum."

"Gayet adil."

"Yani üç galibiyetim var. Beşte üç yapan oyunu kazanır."

"Hak ettin. Tamamen."

"Ve hâlâ sana çok kızgınım."

"Anlıyorum, aşkım."

"Seni bıçaklamak istiyorum."

"Evet, çok mantıklı. Ama lütfen aletim olmasın. Ya da taşaklarım. Ya da tatlı yüzüm."

Sloane'un dudakları titremeye başladı. Sert ifadesi paramparça oldu, hemen ardından ifadesiz bir maske takınmaya çalıştı ama anında yüzünden düştü. Suratındaki sıçrayan kanın kırmızı leke ve çizgileri kalbimi sızlatacak kadar güzel, gözyaşlarıysa ıstırap vericiydi. "Kalbimi kırdın."

"Biliyorum, aşkım. Özür dilerim. Çok özür dilerim. Bunu **yalnızca** seni ondan uzaklaştırmak için yaptığımı biliyorsun, **değil mi**? Seni buradan çıkarmam lazımdı, yoksa seni öldü**recekti.**"

Sloane'un gözyaşları kirpiklerinde toplanırken parlıyordu. "**Ben** sevilemez biri değilim." Her kelimesini vurgula**yarak** kanlı parmağını bana doğru salladı. "Ben çok sevile**siyim.**"

Bir an için bile olsa ona dokunmak için çaresizce can atıyordum, sanki iyi olduğunu görmek yetmiyordu. "Aşkım... lütfen... beni bu sandalyeden kurtar da düzgünce konuşalım."

Hiddetine tutunmaya çalışıp da başarısız olurken kaşlarını çattı ve ona hafifçe gülümsediğimde kendine engel olamadı, bakışları yara izime indi ve orada kaldı.

"Hadi ama, Karakuş. Beni buradan çıkar da seni nasıl her zerremle sevdiğimi kanıtlayayım. Eğer senin için sorun olmazsa belki kapının yanındaki ilkyardım çantasını da alırım."

Hiddetli bakışları geri döndü.

"Ya da kan kaybından ölürüm, o da sorun değil... ama yine de sandalyeden kalkmak harika olur. Tercihen bıçaklanmadan."

Uzun bir tereddüt anından sonra Sloane yanıma yaklaşıp düğümleri çözmeye koyuldu, önce sandalyeyi tezgâhın destek direklerine bağlayan ipler gitti, ardından da uzuvlarımın etrafına sıkıca dolanmış olanlar. Yere düşen en son ip tirbuşon saplanmış bileğimi kolçağa sabitleyendi.

O da çözülür çözülmez sandalyeden fırladım.

Mutfak aletini bileğimden çekip çıkarırken duyduğum ihtiyaç acımı uyuşturmuştu, o geri geri çekilirken Sloane'u tuttuğum gibi çaresiz bir sarmalayışla kendime çektim. Ve o da kollarını bana sardığında daha önce hiç dua etmediğim her tanrıya tek tek şükrettim. Sloane yüzünü göğsüme gömdü ve tuttuğu tüm gözyaşlarıyla gömleğimi ıslattı.

"Çok geç kaldım sandım," dedi tekrar tekrar. "Çok özür dilerim, Rowan. İpuçlarını çözmem çok uzun sürdü."

Yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve kocaman açılmış ela gözlerine baktım. Bu anı sadece ona bakmanın, sıcaklığını tenimde hissetmenin tadını çıkarmak için kullanırken boğazım bir sızıyla tıkandı. *Her şeyi* kaybetmeye çok yaklaşmıştım. Ama zencefil kokusu, teninden çizgiler hâlinde akan

bozulmuş göz kalemi ve kan damlalarına karışan çilleriyle o buradaydı. Bakışları benimkiler arasında gidip gelirken kaşlarını çattığı için alnı kırışmıştı.

Daha önce gözüme hiç bu kadar güzel görünmemişti.

"Geç kalmadın, Karakuş. Tam zamanında geldin."

Sloane gülümsemeye çalıştı ama beceremedi. Gamzesi teninde yalnızca belli belirsiz bir çukurdu. Ve ona söylediğim yalanların en tehlikeli türden olduğunu biliyordum çünkü gerçek özgüvensizliklerini ona karşı bir silah olarak kullanmıştım. O cümleleri sırf onu kurtarmak için sarf etmiş olsam da bu türden kesikler derin yaralar açardı ve yavaş iyileşirdi.

Başımı eğip gözlerinin içine baktım, yüzünü avuçlarımın arasında sabit tuttum. "Sen hiçbir zaman sevilemez olmadın ki. Sadece seni *olduğun* kişi için sevecek birini bekliyordun, olmanı istediği kişi için değil. Bana izin verirsen bunu yapabilirim." Dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda kan ve tuz tadı aldım ama öpücük iyice yoğunlaşmadan geri çekildim. "Sana tapıyorum, Sloane Sutherland. Seni Briscoe'daki o ilk günden beri istiyorum. Seni yıllardır seviyorum. Ve durmayacağım. Asla."

Sloane'un bakışları dudaklarıma indi ve orada kaldı. Başıyla onayladı.

"Belki psikopat olabilirsin," dedim bir sırıtışla ve gözlerini kıstı, "ama *benim* psikopatımsın ve ben de seninim. Anladın mı?"

Gözlerini dudaklarımdan gözlerime çevirdiğinde nihayet gülümsedi. "Hâlâ en kötüsü sensin."

"Ve sen de beni hâlâ seviyorsun."

"Evet," dedi. "Seviyorum."

Sloane parmak uçlarında yükselip ellerini enseme sardı ve alnını benimkine dayayana kadar beni çekti, nefesi dudaklarımda tatlı bir okşamaydı.

"Gerçekten seviyorum," diye fısıldadı. "Ve benden kurtulmak için bundan daha fazla uğraşman gerekecek çünkü hiçbir yere gitmiyorum."

"Ben de gitmiyorum, Sloane."

Sloane dudaklarımı kendininkilere çektiğinde biliyordum. Kanayan, yaralı etimdeki her zonklamada hissediyordum. Dünya altüst olabilir ve her gerçeklik tek tek yıkılabilirdi ama bizim beraber inşa etmeyi seçtiğimiz hayattan başka hayat yoktu.

PİGMENT

Sloane

"Geç kalacağız," dedi Rowan. Ama umurunda değildi. Tam sayılmazdı.

Çünkü ellerini saçlarıma geçirmişti ve ona sakso çekerken başını geriye atmıştı.

"Tanrım, Sloane. Nasıl bunda bu kadar iyisin?"

Duyduğum tatmini tenine doğru mırıldandım ve boştaki elimle taşaklarını avuçlarken öteki elimin parmaklarını içime soktum. Tekrar inlediğimde Rowan aşağı baktı ve gözleri arzuyla karardı.

"Lanet olsun, senin kendine dokunmanı izlemeye bayılıyorum," diye tısladı.

Klitorisimde yuvarlaklar çizerken gözlerim titreşerek kapandı. Boşalmadan önceki o sıvı dilime aktı.

"Boşalsan iyi olur çünkü sınırdayım ve acilen *gitmemiz* lazım."

Parmaklarımı yavaşlattım, dudaklarımı sertleşmiş aletinin başına kaydırdım ve sırıttım.

Küstahlığım bir hırlamayla karşılık buldu. Rowan'ın eli hızla boğazımı sardı ve serbest bırakılmak için yalvaran kıkırtıyı yakaladı.

"Yaramazlık mı ediyorsun?" diye sordu, dilimi ereksiyonunun alt kısmından boylu boyunca geçirirken masum bakışlarımı ona dikmiştim. Boğazımı daha sert sıktı. "En son yaramazlık yaptığın seferi unuttun mu?"

Omuz silktim, halbuki kesinlikle *unutmamıştım*. Birkaç hafta önce üzerine binmişken emirlerinin çoğunu duymazdan gelip onu sinir etmeye karar vermiştim ve o da Anna'yla bir şeyler içmekten döndüğüm akşam beni kaçırmış, restorandaki bir masaya bağlamış ve çıplak bedenimden çeşitli yiyecekler yemişti. Beni *saatlerce* sınıra getirip durmuş, beni becerirken meme uçlarıma karamel sosu döküp onları emmiş ve genital piercing'lerime soğuk krem şanti damlatıp ardından yalayarak temizlemişti. Merhamet dilendiğim her seferindeyse gülmüştü.

"İyi kızlar ödüllendirilir," demişti beni bağladıktan sonra kıçıma soktuğu anal tıkacın titreşimini kaparken. İçime girip çıkarken ritmini yavaşlatmıştı ve beni orgazmın eşiğinden almıştı. "Yaramazlar cezalandırılır."

İçimden çıkmış, menisi göğsüme sıcak sıcak fışkırana kadar otuz bir çekmiş, sonra her şeye en baştan başlamıştı.

Muhtemelen bu amaçladığının tam tersi bir etki yarattı çünkü o gece hiç eğlenmediğim kadar eğlenmiştim.

"Cevabın bu mu?" diyordu şimdi, bakışları ölümcül ve karanlıktı. "Sadece bir omuz silkme mi? Bana oldukça yaramazca geldi."

İç çektim ve taşaklarını avuçlarken yalaya yalaya ereksiyonunun köküne indim.

"Randevu saati hakkında yalan söylemiş olabilirim," diye yanıtladım aletini sıvazlayıp dilimi ucunda döndürürken. "Bir saatimiz daha var."

Endorfin sarhoşu beyni verdiğim bilgiyi idrak ederken gözlerim Rowan'ın yüzünden ayrılmadı.

"Ah, şükürler olsun," dedi nihayet ve kendini ağzımın sıcaklığına bıraktı. "Boşal, yoksa Tanrı'ya yemin ederim ki seni ıssız bir yerdeki bir kulübeye götürüp üç gün boyunca cezalandıracağım."

Rowan Kane, beni her zaman iyi zaman geçirmekle tehdit ediyordu.

Boğazımdaki tutuşunu gevşetti ama önünde eğilip aletini olabildiğince derine alırken beni hâlâ sabit tutuyordu. Aleti boğazımın arkasına çarparken anlaşılmaz, boğulur gibi çıkardığım sesler onu kışkırtarak darbelerinin ritmini artırıyordu. Diğer elimle parmaklarımı içime sokup çıkardım, ta ki orgazmımla ve Rowan'ın öncesinde içime boşalttığı meniyle kaplanana kadar.

Islak parmaklarımı çıkardım ve Rowan'a yönlendirerek kıç deliğini buldum. Sıkı halkaya masaj yapıp bir parmağımı içine sokarken titredi.

"Ah, kahretsin Sloane..."

"Güvenli kelimeni kullanıyor musun?"

"*Kahretsin,* asla."

Sırıttım ve ikinci parmağı ekledim, onu titreten dokunuşu bulana kadar nazikçe okşadım. "Ne uslu bir oğlan," diye cilveleştim şeker gibi tatlı bir sesle. "Ve uslu oğlanlar ödüllendirilirler."

Dudaklarım aletinin etrafına kapandı ve emmeye başladım.

Ben onu parmaklarımla becerirken ve ereksiyonunu yalayıp yutarken Rowan'ın göğsünden ket vurulmamış, haz dolu bir ses çıktı. Diğer elimle klitorisimde daireler çiziyor, benden talep edeceğini bildiğim orgazma gitgide yaklaşıyordum. Bedeninin gerildiğini hissederken tam da düşündüğüm gibi yaptı. *Talep etti.*

"Karakuş tam şu an boşalsan iyi olur çünkü *beni öldürüyorsun* ve Tanrı'ya yemin ederim ki..."

Aleti boğazımın arkasına dayanmış halde parçalara ayrıldım, sızlama dolu inlemem uzunluğu boyunca titreşti.

Kelimeleri her seferinde beni infilak ettiriyordu.

Bir an sonra Rowan homurdanarak sıcak menisini ağzıma boşalttı. Her damlayı yuttum ve hazzını uzatabildiğim kadar uzattım, ta ki tamamen tükendiğinden emin olana kadar. Titrek nefesler aldığı çıplak göğsünde ince bir ter tabakası parlıyordu.

"Gitmemiz gerek," dedim parmaklarımı kıçından çıkarırken şeytani bir gülümsemeyle. "Geç kalacağız."

Rowan bana ters ters baktı ama pek uzun sürmedi, ardından alnıma bir öpücük kondurdu ve kendimizi temizleyip giyindikten sonra kapıdan fırladık.

Sıcak haziran güneşinin altında attığımız her adım kalbimin gümbürdemesine neden oluyordu ama gerginlikten değil, heyecandan. Rowan endişeliyse bile hiç belli etmiyordu. Şehrin sokaklarında yürürken Lachlan'la ilgili ergenlik zamanlarından neşeli bir hikâye anlatıyordu, parmaklarımız iç içe geçmişti ve diğer elim de önkolunun içindeki en büyük yaradaydı. Olayın yaşandığı gece Fionn yarayı büyük bir özenle tedavi etmiş, eksik dokuyu deri greftlemeyle tamamlamıştı ama Rowan oradan sonrasıyla kendi ilgilenme konusunda çok ısrarcıydı. Çok yakında o yara güzel bir şeye dönüşecekti.

Rowan ona bayılacaktı. Bayılacağını biliyordum.

Randevumuza giderken yolda Kane Atölyesi'nde durduk, içeri girdiğimizde bizi deri kokusu ve indie müzik karşıladı. Lachlan'ın Lark'ın müziğini dinleyip dinlemediğini merak ederek bir sırıtmama engel oldum, arkamdaki Rowan'a şöyle bir bakış attım ve sanırım o da aynısını düşünüyordu.

"Seni yaşlı adi. Ne üzerine çalışıyorsun?" dedi Rowan abisi eski püskü tekerlekli sandalyesini masasından ittirirken. Lachlan oyduğu derinin yanına okuma gözlüğünü koydu.

"Bir bisikletçinin Harley'yi için özel yapım sele altı çantası. Eğer kıçını kendim tekmeleyemezsem o benim için seve seve yapar," diye karşılık verdi. "Ayrıca senden sadece iki yaş büyüğüm, ahmak."

"O zaman neden yaşlı adam gözlüğü takıyorsun? Birazdan bulmaca çözüp televizyon koltuğunda uyuyakalacakmış gibi görünüyorsun," dedi Rowan bana göz kırparak.

"Defol git. Ne istiyorsun seni lanet mankafa?"

"Aslında benim küçük bir ricam olacaktı," dedim Rowan'ın fevri abisine bir adım yaklaşarak.

"Ah, örümcek hanım benden bir iyilik istemek için gelmiş," dedi Lachlan çarpık bir sırıtışla sandalyesinde geriye yaslanırken.

"Aslında iyiliğimin karşılığını istemeye geldim."

"Ah, öyle mi? Hangi iyilikmiş o?"

"Küçük kardeşinin hayatını kurtardım ya."

"Hafızam beni yanıltmıyorsa," dedi Lachlan yüzüklü parmaklarından biriyle çenesine vurarak, "senin pis cinayet mahallinin temizlenmesine yardım ettim, ardından David Miller ismini seri katil tarihinde hiçbir kayıt bırakmayacak şekilde sildim. Yani bence eşitiz. Rica ederim."

Gözlerimi devirdim, yanımda duran Rowan sırıttı. "Peki. O zaman Lark Montague adına bir iyilik istiyorum."

Lachlan kelimelerini vurgulaya vurgulaya, "*İmkânı* yok," derken anlık bir tereddüt etti.

"Hadi ama," dedim bir adım daha yaklaşırken sesim ağlamaklı bir yakarışın eşiğindeydi. "Lark bizim şehirde olmadığımız hafta Boston'a taşınacak. Sadece eşyalarının yeni dairesine taşınmasına yardım etsen yeter. Zaten fazla bir şeyi yok."

"Neden fazla eşyası yok?" diye sordu Lachlan sert bir sesle ve kaşlarını çattı. Rowan'la kafamız karışmış halde bir anlığına bakıştık, ardından dikkatimi tekrar Lachlan'a çevirdim.

"Iıı... sanırım az eşyayla seyahat ediyor?"

Lachlan'ın gözleri sanki yeterli bilgi vermemişim gibi kararda ama sonra tepkisini kayıtsızlık maskesinin ardına gizledi. "Tamam. Ama iş bittiğinde kalmamı beklemeyin."

"Elbette."

"Ve ona şehri falan gezdirmeyeceğim."

"Tabii ki."

"Biz arkadaş değiliz. Beni... süt istemek için arayamaz."

"Tamam... Seni süt için arayamayacağını ona söyleyeceğim. Halledildi."

Lachlan homurdandı. Ben sırıttım.

"Teşekkür ederim," dedim ona gidip karşılık vermeyeceğini bildiğim bir kucaklamayla sarılırken. "Pişman olmayacaksın."

"Evet, olacağım."

"Peki o zaman."

Kirli sakallı yanağına bir öpücük kondurdum, Rowan bundan keyif alarak güldüğü esnada geri çekildim.

"Teşekkür ederim, mankafa. Gitmemiz gerek," dedi Rowan sataşan bir sırıtışla, Lachlan buna ters ters bakarak karşılık verse de yine de sandalyesinden kalktı. Atölyesinden sokağa çıkarken bizi geçirdi ve haftaya akşam yemeği için sözleştikten sonra alnını hep yaptığı gibi Rowan'ınkine dayadı. Oradan ayrılıp el ele randevumuza giderken bir arada olmanın ve varış noktamıza iyice yaklaştıkça tavan yapan heyecanın tadını çıkardık.

Prizma Dövme Salonu'na girerken kapının üzerindeki küçük pirinç zil çaldı.

Dükkânın sahibi Laura bizi sıcak bir tavırla karşıladı ve Rowan'a bir onay formu verdikten sonra ikimiz ona verdiğim tasarımın son detaylarını netleştirmeye koyulduk, Rowan bizi duyamasın diye fısıldaşıyorduk. Her şey imzalanıp tasarım transfer kâğıdına geçirildiğinde Rowan koltuğa geçti.

"Kusura bakma, Cellat ama sana zerre kadar güvenmiyorum," dedim arkasına geçip gözlerini bir gözbağıyla bağlarken. Laura, Rowan'ın kolunu hazırlayıp şablonu yarasının üzerine transfer ederken sırıttı.

"Beni yaralıyorsun," dedi.

"Tabii," diye homurdandım. "Oynadığımız oyunu hileyle kazanmak için beni üç gün boyunca Kaliforniya'da takip ettin mi, etmedin mi?"

"Hile falan yapmadım. Ayrıca kaybettim. Eklemem gerekirse oldukça *sefil* bir şekilde hem de. Hâlâ dondurma yiyemiyorum."

Sırıttım ve Laura ilk siyah çizgileri derisine dövmeye başladığında izlemek için yanına oturdum. "Belki de senin için bir hassasiyet giderme programı başlatmalıyız. Aklımda birkaç fikir var."

"Bana bunlarla gel işte."

Birkaç saat sürdü ama resim Rowan'ın kolunda hayat buldu; tasarımını kendim yapmıştım ve yara izlerini örtüp kas yapısının hatlarına oturacak şekilde düzenlemesi için Laura'yla beraber çalışmıştım. Laura çok geçmeden fazla mürekkeple kan damlalarını silerek yeni dövmeyi temizledi ve son görüntüyü ortaya çıkardı. Rowan bizi cevapsız bıraktığımız bir soru yağmuruna tutarken biz iki sanatçı onun tenine yüzlerimizde parlak birer gülümsemeyle baktık.

"Tamamdır, tatlı oğlan. Bakma zamanı," dedim Laura bir kolunu, ben de diğerini tutarken. Onu ayağa kaldırdık ve boy aynasının önüne götürdük. Laura gözbağını çözerken ve Rowan önkolunu boylu boyunca kaplayan dövmesine ilk kez bakarken onun yanında duruyordum.

"Hassiktir," dedi, aynaya yaklaşıp kolunu bir taraftan diğerine döndürürken gözlerini tasarımdan hiç ayırmadı. Hem aynaya hem de koluna bakarak her detayı ezberledi, keskin

bakışları birkaç saniyede bir bana kayıyordu. "Bu harika, Karakuş."

Kuzgunun siyah tüyleri aralarda çivit mavileriyle parıldıyordu, uzaklara bakan gözü uhrevi ve yanardönerdi. Parlak bir şef bıçağının üzerindeydi, ışık bıçakta parlak bir yansıma oluşturuyordu. Kuşun ve sivri tüneğinin arkasında canlı renkler grafitiye benzer şekilde sıçratılmıştı.

"Renkler muhteşem, Laura," dedi kadına takdir dolu bir gülümsemeyle bakarken.

Laura sırıttı. "Teşekkür ederim ama fikrin tamamı senin kızının. Ben sadece onun tasarımını hayata geçirdim."

Laura ona iPad'ini uzatıp referans resmi gösterdi, Rowan yara izlerini kapamak için dövme yaptırmaktan bahsettiğinde ona iki ay önce gönderdiğim orijinal tasarımdı. Rowan resme baktı ve yutkundu. Bakışlarını bana çevirmeden önce uzun bir süre geçti.

"Renkli mi?" diye sordu. Gözlerini benimkilerden ayırmadan resmi işaret etti. "Bunu sen mi yaptın?"

Omuz silktim, gözlerindeki nemli parlaklığı fark edince boğazımda bir sızı meydana geldi. "Evet. Sanırım yaptım."

Rowan iPad'i tekrar Laura'ya uzattı ve beni sertçe kendine çekip sımsıkı kucaklayarak yüzünü boynuma gömdü. Bir süre boyunca hiçbir şey demedi. Sadece bana sarıldı.

"Renkli çalışmışsın," diye fısıldarken beni hâlâ bırakmamıştı.

Rowan'ın kollarında gülümsedim. "Ne diyebilirim ki Cellat. Sanırım renklerimi ortaya çıkarıyorsun."

SÖKÜLMÜŞ

Rowan

"Biliyor musun, Karakuş, bunu kendim teklif etmiş olsam da birlikte avlanmaktan sana rakip olmak kadar zevk alacağımı cidden hiç düşünmezdim," dedim kasap bıçağımı rengi atmış bir kumaşla temizlerken.

Sloane güldü ama arkasına dönmedi, dikkatini oltaya tutkalla yapıştırdığı renkli muslin örtülere vermişti. "Dur tahmin edeyim. Çünkü favori kısmın öldürmek değil de beni sinir etmek?"

"Aşağı yukarı." Omzunun üzerinden bana ters ters baktığında sırıttım, ardından bakışlarımı ellerimdeki bilenmiş bıçaktaki ufak çentiklere çevirdim. Kumaşı bir kez daha sivri ucundan geçirdikten sonra bıçağı diğer aletlerimin yanına bıraktım. Bir kemik testeresi. Et dilimleyici. Ve favorim; Sloane'un doğum günümde benim için Etsy'den aldığı Şam çeliği Ulu bıçağı.* "Ama zevk aldım. Hem de çok. Seninle çalışmayı seviyorum."

"Ben de seninle çalışmayı seviyorum. Bence gelecek yıl beraber Orman Hayaleti'ni yakalamalıyız ama teknik olarak ben kazandım sayılır. Eğer unuttuysan ben nihai galibim. Ama muhtemelen sen de ikincilik ödülünü hak ediyorsun

* Kısa saplı, hilal şeklinde geniş ağızlı bir bıçak. *-en*

çünkü bu sefer kusmadın bile," dedi uzanıp Dr. Stephan Rostis'in başının üzerinde misinadan sallanan göz kürelerini işaret ederken. "Aferin sana."

"Bunu asla unutturamayacağım, değil mi?"

"Muhtemelen hayır."

Sloane önceden kestiği kumaşın son birkaç parçasını yapıştırmaya devam ederken ben de son hazırlıklarım üzerinde çalışıyordum. Sonra arkama yaslanıp oturdum ve Karakuş'umu izledim; artık sanatını tek renkle kısıtlamıyor, parlak renkler kullanıyordu.

İşi bittiğinde geriye çıkıp cesedin arkasındaki kanvasını izledi. Üç katmanlı ağına renk patlamaları karışıyordu. Bir katmanda zümrüt yeşili tonları. Ötekisinde mavi. En sonundakinde ise kırmızılar ve morlar vardı, hepsini de elleriyle özenle boyanmıştı. Kolları ve bacakları yanlara açılmış havadaki cesetten vitray camlar gibi yansıyan göz kamaştırıcı bir montajdı. Benim en büyük katkım onu duvarlara ve tavana asmak olmuştu, bunun dışında da Sloane'un istediği birkaç et parçasını kesmiştim. O da bunları filament ve muslin katmanlarına dikmişti. Ama işin sanat kısmı? Tamamen Sloane'ndu.

"Çok güzel, Sloane," dedim.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı sıcacık bir ses tonuyla ama bana dönmedi. Dönseydi kanvasa değil de *ona* baktığımı görürdü.

O, bakışlarını renk katmanlarından ayırmazken ben de telefonumdan çalma listesini değiştirdim. "FBI'ın kafası acayip karışacak. Sen gelişiyorsun, dejenere olmuyorsun. Ve artık işin içine renk de girdiğinden bu ağların harita olduğunu nihayet çözeceklerine eminim."

"Bunun yardımı olacağını sanırsın," dedi ufak bir kahkahayla, ardından başını iki yana sallayıp omuz silkti.

"Ama bir şey istikrarını oldukça korudu..."

"Neymiş o?"

Sloane yüzünü bana döndüğünde başımla cesedi işaret ettim. Sloane'un bakışlarındaki soru hızla şüpheye dönüştü. Kollarını göğsünde kavuşturduğunda ellerimi özür diler gibi havaya kaldırdım ama söylemek üzere olduğum şeyden pişmanlık duymuyordum. Ve o da bunu biliyordu.

"*Ne?*" dedi ifadesiz bir tonla.

Kanı kuruyan şeritler hâlinde yüzünden aşağı akan *çok da iyi olmayan doktoru* parmağımla gösterdim. "Sol göz çukuru. Hep biraz oyulmuş gibi."

Sloane nahoş bir şekilde kahkaha attı ama ben omuz silkince durdu. Hafif bir kuşku kaşlarının arasında bir kırışıklık belirmesine neden oldu. "Hiç de bile."

"Çok özür dilerim ama *öyle*."

"Saçmalıyorsun."

Portatif merdivenimi cesedin önünden çekip ona doğru işaret ettim. "Kendin bak."

Sloane'un dudakları ayrıldı, kabaran öfkesiyle yanakları kızarmıştı. *Çok sevimli.* Hiddetlenmiş ve pençelerini çıkarmış telaşlı Sloane var ya? İşte en sevdiğim hâli buydu. Ve o daha iyi bakmak için cesede yaklaşırken ben de sinirli bakışlarından kararlı adımlarına kadar her anın tadını çıkardım.

"Rowan Kane, seni sol-göz çukuru fetişi olan lanet ucube, *ben oymam, sökeri...*"

Kanlı deliği incelerken kızgınlıkla attığı nutku yarıda kaldı ve tepeden bana bakıp ardından bakışlarını tekrar göz çukuruna çevirdi. Bir kahkahayı bastırmayı başarsam da gözlerimdeki keyfi saklamanın bir yolu yoktu, Sloane'dan değil.

"Bu da ne?" diye sordu ölü doktorun yüzünü işaret ederek.

"Bilmiyorum, Karakuş. Belki de kontrol etsen iyi olur. Tabii..."

"Tabii ne?"

"Miden kolayca bulanmaz, değil mi?"

Bunu duymasıyla kahkahayı bastı ama hem kısa sürdü hem de tereddütlü bir tınısı vardı. "Bugünlerde dondurma gözüne nasıl görünüyor, Cellat? Kurabiye ve krema yiyebilmeye başladın mı?"

"Ah, Karakuş," dedim elimi kalbime götürerek. Avucumun altında gümbürdüyordu. "Tekrar yaralandım."

Sloane sırıttığında gamzesi dudağının kenarında belirdi, ardından dikkatini tekrar önündeki cansız yüze çevirdi; gözleri kanla çevrelenmişti ve yüz hatları gevşekti. Eldivenli parmaklarını sol göz çukuruna soktu ve bantla sarılmış küçük, yuvarlak bir kutu çıkardı.

"Gördün mü?" dedi keşfettiği gizemi avucunda dengelerken ve merdivenden indi. "*Çıkardım.* Doğrudan çektim ve çıkardım."

"Aynen öyle yaptın. Neredeyse bunu daha önce yapmışsın gibi. Üst-seviye bir çıkarma."

Sloane önümde durdu, gözleri benimkiler arasında gidip gelirken keyifle parıldıyordu. "Bu ne?"

"Sanırım hediyelerin olayı onu açmandır," dedim ve o gözlerini devirince alnına bir öpücük kondurdum. Ona uzattığım mendili alarak kanı banttan silmeye koyuldu. "Ama iyice temizlediğinden emin ol. İçinde önemli belgeler var."

Sloane'un yüzü buruştu, sözlerimle paketin ufaklığını bağdaştırmaya çalışırken o güzel ela gözlerini kıstı. "Belgeler mi?"

"Aslında insanın *hayatını değiştirecek* belgeler. O yüzden evet, dikkatli ol."

Benden tarafa son kez şüpheyle baktıktan sonra dikkatini bant topuna çevirdi ve üzerinde hiç kan kalmayana kadar selofonun her girintisini temizledi. İşi bittiğinde yapışkan

plastik şeritleri sökmeye girişti ve koruyucu kâğıdın dış katmanına ulaşıp çıkarana kadar hepsini bir kenara koydu.

İçinde katlanmış bir kâğıt peçete vardı. Ve onun da içinde banda sarılmış başka bir hediye.

"Aman Tanrım, Rowan. Bunu sakladın mı?" diye sordu, peçetenin üzerindeki eriyen dondurma külahı logosunun altına çiziktirdiğim el yazımı okurken gözlerine inanamıyormuş gibi kıkırdadı.

Cellat & Karakuş
Yıllık Ağustos Karşılaşması
7 gün
Beraberlik taş-kâğıt-makas ile bozulur
Beşte üç yapan kazanır
Kazanan Orman Hayaleti'ni alır

"Bekle bir saniye," dedim her satırı sesli okumayı bitirdikten sonra. "Bir şey eksik. Sen diğer hediyeni açarken onu bana versene."

"Neyin peşindesin, ucube?"

"Belki de bu hayli duygusal peçete parçasına burnumu sümkürmek istiyorumdur. Ver işte, Karakuş."

Sloane gülerek başını kafa karışıklığıyla iki yana salladı ama peçeteyi bana verdi ve aletlerimin yanındaki kalemi alıp yeni bir satır ekledim, bu sırada da Sloane diğer hediyeyi açmakla uğraşırken ona kaçamak bakışlar atıyordum. Sloane'la geçirdiğim her saniye olduğu gibi kalbim bütün bu süre boyunca sanki kemiklerden oluşan kafesinden fırlayıp özgürlüğüne kavuşmaya çalışıyormuş gibi güm güm göğsümü dövüyordu.

Hediyenin etrafındaki son bant şeridini çekmek üzereyken elimi onunkinin üzerine koydum, peçete parmaklarımın

arasında katlıydı. Eğer tenimdeki titremeleri hissedebiliyorsa bile hiçbir şey söylemedi.

"Düzelttim," dedim gözlerimi peçeteye çevirerek. "Önce oku."

Peçeteyi alıp açmadan önce bir anlığına gözlerimin içine baktı, hareketleri temkinli ve yavaştı. Gözlerinin kelimelerde gezinmesini izledim. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. En son eklediğim maddeyi yüksek sesle okurken sesi titriyordu.

"*Eğer sana izin verirse Sloane Sutherland'le evlen ve onu sonsuza dek sev*," diye fısıldadı.

Başını kaldırıp bana baktığında o büyük ela gözleri yaşlarla nemliydi. Ufak peçeteyi geri aldım. Sloane son bant şeridini siyah kumaştan çekti ve katlarını açarak nişan yüzüğünü ortaya çıkardı; gri-mavi safir, altın halkanın ortasına yerleştirilmişti ve kibar yapraklar değerli taşa doğru tırmanıyordu.

Dizimin üzerine çöktüm.

Sloane yutkundu. Damarlarıma bir endişe dalgası akın etti ve tam ona söylemek istediğim her şeyi dile getirmek üzereyken Sloane, "Bir peçeteyle ve adamın tekinin göz çukuruna tıktığın bir yüzükle mi evlenme teklifi ettin demin sen?"

Gözlerimi kırpıştırdım. Ağzım açıldı. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca tek kelime edemedim.

"Biliyor musun hayal ederken çok tatlı görünmüştü ama şimdi düşününce... belki de çok fazladır?"

Sloane başını iki yana salladı.

"Yeterli mi değil?"

Sloane başını tekrar iyi yana salladı, birkaç gözyaşı birbirlerine sürtünerek kirpiklerinden kurtuldu.

"Tam dozunda mı?"

"Bu *mükemmel*," dedi hıçkırıklara boğularak. Bir avucumu göğsüme bastırırken ciğerlerimden tıslamayı andıran uzun bir nefes çıktı. Ellerimi onunkilerin üzerine koydum,

yüzüğü titreyen ellerinde sımsıkı kavramıştı. "Bir an için çok büyük sıçıp batırdığımı sandım."

Sloane'un ağzından boğuk bir ciyaklama döküldü. Sonra da zıplamaya başladı. Önce minik minik yaylandı ama geçen her saniyeyle beraber daha yukarı sıçrıyordu.

"Heyecanlanmış gibisin, aşkım."

Dudaklarından anlaşılmaz bir ses çıktı.

"Şşş. Erkek-adam şurada evlenme teklifi etmeye çalışıyor."

"*Rowan...*"

"Sloane Sutherland, benim güzel Karakuş'um. Seninle tanıştığım ilk andan itibaren hayatımın akışını değiştirdin. Sensiz hiçbir şeyin eğlenceli, heyecan verici ya da yeni geldiğini hatırlamıyorum. Dünyama arpa şehriye dolu kokuşmuş küçük kafesinle dalmadan önce uyuşukluk dışında bir şey hissettiğimi hatırlamıyorum," dedim gözlerinde yaşlarla dudaklarından bir kahkaha dökülünce gülümseyerek. Titreyen elini daha sıkı tuttum. "Sensiz bir gelecek hayal edemiyorum. Ve bunu yapmak da istemiyorum, hem de hiçbir zaman. O yüzden benimle evlen, Sloane. Beraber çılgınca maceralara atılalım, bir şeylerin içine sıçalım, en yakın arkadaşlar olalım, garajda karate yapalım, her gün sevişelim ve beraber yaşlanalım. Çünkü tüm bu anları senin dışında biriyle yaşadığımı zihnimde canlandıramıyorum."

Yüzüğü elinden aldım ve parmağının ucunda havada tuttum.

"Ne diyorsun, Karakuş? Benimle evlenir misin?"

Başıyla onaylarken gözyaşları çillerinin üzerinden akıyordu, duymayı aylardır, hatta belki yıllardır beklediğim kelimeleri söylerken sesi boğuktu, "Evet, Rowan. Elbette seninle evlenirim."

Yüzüğü parmağına taktığımda ona şöyle bir bakıp üzerime atladı, yüzümü avuçlarının arasına alıp tenimi fısıltılı

evetler ve çaresiz öpücüklere boğarken beni neredeyse yere devirecekti.

"Seni seviyorum, Cellat," diye fısıldadı Sloane yüzüme bakmak için geri çekildiğinde. Sonra da dudaklarını benimkilere doğru kaldırdı.

Bunu söylemesine gerek yoktu, her dokunuşunda ve her yoğun bakışında hissediyordum zaten. Dudaklarını dudaklarıma bastırdığında öpücüğümüze de karıştı, sanki kelimeler hep dilindeydi de şimdi benimkiyle iç içe geçmişti. Ama yine de göğsüme gömüldüler ve sarsılmaz temelimize bir kat daha eklediler.

Sloane daha yavaş öpmeye başladı ve ayrıldığımızda beni ayağa kaldırmak için elimden çekti. Ben ayağa kalkar kalkmaz beni mutfağın çıkış kapısına ve oradan da doktorun pahalı araba koleksiyonuna çıkan karanlık koridora sürükledi. "Hadi şimdi gidip garajda karate yapalım."

"'Karate' derken seni Dr. Stephan'ın Porsche'unun kaputunda eğeceğimi ve gözlerinde yıldızlar uçuşup da bana durmam için yalvarana kadar becereceğimi mi kastediyorsun?"

Sloane omzunun üzerinden bana şeytani bir şekilde sırıttı. Göz kırpıp beni gölgelerin içinde yönlendirirken gamzesi dudağının yanında belirmişti. "Beni takip et ve öğren, tatlı oğlan."

Belki ben haklıydım. Biz normal insanlar değildik. Canavardık.

Ama canavarsak da karanlıkta iyiye gidecektik.

Beraber.

KAPANIŞ

HAYALET

Şehirden iğreniyorum.

Kirletilmiş denizin kokusu. Geçen bir otobüsün egzozu. Pis havaya iğrenç düşüncelerini yayan insanların nefesleri. Şehir bir pislik yuvasıydı.

Sodom halkı çok kötüydü. Rab'be karşı büyük günah işliyordu.

Son bir haftadır beni yutan bu ortama duyduğum tiksintiyi bastırdım. Gözlerim sokağın bir ucundan diğerine kayıp duruyordu ama her seferinde sokağın karşısındaki, camında altın renkli kıvrımlı harfleri olan kapıya geri dönüyordu.

Saatim öttü. Saat öğlen on ikiydi.

Tanrım rahmetin bu aciz kulunun üzerinde olsun. Bana karşı olanların hepsini ortadan kaldır Bu sadık müridine karşı yaptıkları her haksızlığın ve adaletsizliğin karşılığını onlara ver.

Âmin.

Gözlerimi açtım ve kaldırım üstü kafede nöbetime devam ettim. Çayım soğumuştu ve önümdeki açık kitap okunmamış hâlde duruyordu. Parmaklarım zihnimde çalan müzikle eşzamanlı olarak ritim tutuyordu. Annemin eskiden söylediği bir ilahiydi.

Bırak günahkârlar kendi yollarına gitsin,

Ve ölüme giden yolu seçsin.

Sokağın karşısındaki kapı açıldı. Atletik yapılı bir adam kapıyı simsiyah saçları olan bir kadın için tuttu. Kadının bakışları etrafı taradı. Siyah tişörtünün arkasında KATİLLER yazıyordu.

Kan beynime sıçradı.

Ama ben tüm kaygılarımla

Tanrı'ya yaslanacağım

Yükümü O'nun kollarına bırakacağım

Ve onun kelamında huzur bulacağım

Çift kaldırıma çıkarken arkalarına dönüp kapı eşiğinde bekleyen başka bir adamla konuştu. Elleri ve kaslı kolları siyah dövmelerle kaplıydı. İlk adam kadar uzun değildi ama cüsse olarak daha güçlüydü. Koruyucu. Savaşçı. Bunu görebiliyordum; duruşunda, sırıtışında, her hareketindeki o hazır olma hâlinde. Her daim saldırmaya hazır bir yılandı o.

Birbirlerine duyamadığım bir şeyler söylediler, hissedemediğim gülümsemelerle baktılar. İkinci adam ilk adamın omzunu sıktı. Ayrılmadan önce alınlarını birbirine dayadılar. İlk adam kadınla el ele uzaklaştı. Adam şakağına bir öpücük kondurduğunda kadın sırıttı. Onların sokağın aşağısına ilerleyişini ve köşeden dönüşünü izledim. Uzun bir an boyunca bakışlarım orada takılı kaldı; sanki adımlarına musallat olmuşum gibi, gölgelerine saklanmış bir hayaletmişim gibi onların yokluğuna hapsoldum.

Sandalyeme iyice yerleştim. Dikkatimi olması gerektiği yere odakladım.

Kane Atölyesi'ne...

Her öğlen O'nun rahmetini ararım

Her akşam yeminlerimi ederim.

Rowan Kane benden erkek kardeşimi almıştı.

Ve ben de onunkini almaya yemin etmiştim.

EK BÖLÜM

Sloane

Rowan Kane bir haltlar karıştırıyordu.

Her zamanki gibi.

Bunu anlayabiliyordum. *Nasıl* bildiğimi bilmiyordum ama biliyordum. Birkaç gündür attığı minik bakışlarda gizliydi. Telefonuna bakış şeklinde, hararetli hararetli mesaj yazışında ve hemen arkasından takip eden gülümsemesindeki şeytani parıltıda yakalamıştım ipuçlarını. Benden saklamaya çalışıyor olabilirdi ama oradaydı. Hissedebiliyordum. Rüzgârda dağılan belli belirsiz bir dumana benziyordu. Bıçağa aniden vuran bir ışığa. Gölgelerdeki fısıltılara.

Bir *dolap çeviriyordu.*

O, bulaşık makinesini boşaltırken gözlerim kısıldı. Bakışlarımın yüzünün yan tarafını delip geçtiğini hissedebiliyorsa bile, hiç bozuntuya vermiyordu. Boğazımı temizlediğimde başını kaldırıp bakmadı. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve tezgâha yaslandım ama hâlâ gözlerimi dikmiş ona baktığımı görmezden geliyordu. Bana bir keresinde beni her zaman fark ettiğini söylemişti ve bu yalan değildi. Bu her şeyden bihaber numarasının saçmalık olduğundan emindim.

Ben de bulaşık makinesiyle işi bitene ve kahvesinden bir yudum alana kadar bekledim. Sonra, "Dümenini görüyorum," diye duyurdum.

Rowan kahvesini püskürtüp öksürdü. Sulanmış gözleri nihayet beni bulduğunda keyiflendiği apaçık ortadaydı.

"Dümen mi? Bu seksi korsan kostümü giyeceğin ve göz bandı takıp beni becereceğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır."

"Göz bandını ben taksam?"

"Hâlâ hayır."

"Peki ya olaya doldurulmuş papağan dahil etsem?"

"*Rowan...*"

"Aşkım," dedi gözlerinin keyifle parlamasına neden olan sıcak bir sırıtışla. Kupasını tezgâha koyup bana yaklaştı ve bileklerimi tutarak bedenime sıkıca sardığım kollarımı çekip çözdü. "Tam olarak hangi dümenden endişe ediyorsun?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladım o kollarımı beline sarıp boynumda nabzımın attığı yere bir öpücük kondururken. "*Bana* neden *sen* söylemiyorsun?"

Dudaklarını tenimden tikimi tetikleyeceğini bildiği şekilde sürterek geçirdi. Bedenim karşılık olarak kıvrandığında beni tezgâha yasladı. "Karakuş, peşinde olduğum tek dalavere senin pantolonunun içine girmemle sonuçlananlar."

"Yani beni tekrar mı kaçıracaksın?"

"Iı, aklımda daha çok *şu an* vardı ama dediğini de ayarlayabilirim."

Rowan belimi daha sıkı tuttu ve dudaklarımı talepkâr bir öpücükle ele geçirirken beni tezgâha kaldırdı. Kollarımı ensesine doladım ve onunkine denk bir tutkuyla öpücüğüne karşılık verdim; dilini benimkine kaydırmasının ve nasırlı ellerini gömleğimin eteğinden sokup çıplak tenimi ısıtarak

okşamasının tadını çıkardım. Ama düşüncelerim? Tek bir soruya takılı kalmışlardı.

"Ne haltlar karıştırıyorsun?" diye sordum yalnızca kelimeleri oluşturabilecek kadar dudaklarından çekildiğimde.

"Nişanlımla öpüşüyorum," dedi ve öpmeye devam etti.

O devam etmek için elinden geleni yapsa da geri çekilip öpücüğü sonlandırmayı başardım. Gözlerimi şüphe dolu, aksi bir bakışla kıstım. "Konuyu saptırıyorsun."

"Hiç de bile." Ellerinden biri mememi kavradı ve vajinamın ilgi için sızlamasına neden olacak şekilde meme ucu piercing'imle oynamaya başladı. "Soruna cevap verdim. Şu an seninle öpüşüyorum, ardından da bu tezgâhın üzerinde seni becereceğim," dedi ve cilalı granite vurdu. "Gayet net bir cevap."

"Birini öldürmeyi mi planlıyorsun?"

"Ne?"

"Anladın işte, cinayet. İyi olduğumuz şey. *Aman Tanrım*, Orman Hayaleti'nin peşine düştün, değil mi? Yıllık oyunumuzu beklemeden onu öldüreceksin."

"Aşkım..."

"Sadece *söyle* işte. Olay bu, değil mi? Eminim çoktan onu bir yerlere hapsetmişsindir. Muhtemelen sabaha onu Boston Common'daki şu heykelin üzerinde George Washington'la at biner hâlde bulacaklar..."

"*Karakuş*," dedi Rowan, avuçları yanaklarımı aniden ısıttı. Gözleri benimkiler arasında gidip geldi ve eğleniyor gibi görünse de onun da biraz endişelendiği belliydi. "Paranoyanı çok tatlı buluyorum ve George Washington fikrini sonrası için aklıma yazdım ama asıl konudan sapan sensin." Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra çekilip beni ciddi bir bakışla olduğum yere mıhladı. Dudaklarından uzun uzun nefes verirken bir sonuca varmış gibi görünüyordu. "Mesele düğün mü?"

Düğün.

Düğünü ne zaman düşünsem kalp atışlarım tavan yapıyordu. Oda küçülüyor gibiydi, sanki bütün hava çekilmişti ve bana nefes alacak hiçbir şey kalmamıştı. Beni böyle etkileyen Rowan'la evlenme düşüncesi değildi. O benim en yakın arkadaşımdı. Onu her şeyden çok seviyordum. Mesele, bana altı ay önce evlenme teklif ettiğinden beri neredeyse hiç başlamadığımız işlerin büyüklüğüydü, özellikle de konuklar. Aslında iki tanesi. Ebeveynlerimi çağıracak mıydım? Onlar gelme zahmetini gösterecek miydi? Rowan şehrin yarısını tanırken ve arkadaşlarının da düğüne katılmasını isterken onları çağırmamam kötü görünür müydü? Rowan'ın arkadaşları bana hep kibar davranmıştı ama düğünde sadece Lark ve belki onun ailesi olsa neler döndüğünü merak etmezler miydi? Bu garip durmaz mıydı? *Ben* garip durmaz mıydım?

"Sloane? Mesele bu mu?" diye üsteledi Rowan yumuşak bir ses tonuyla.

Rowan'a hislerim konusunda yalan söylemekten nefret etsem de "Hayır..." dedim. Yanlış izlenime kapılmasını, fikrimi değiştirdiğimi sanmasını istemiyordum. Hem ayrıca onun *bir şeyler* çevirdiğinden hâlâ emindim.

"Sence düğünün bununla bir ilgisi *olabilir* mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Ben şöyle düşünüyorum," dedi Rowan ellerini tezgâhta kalçalarımın yanına indirip beni hapsederken. "Bence bu şeyi planlama konusunda stres yapıyorsun. Kendine çok yükleniyorsun. Ve şimdi de aslında hiç olmayan yerde bela görüyorsun."

"Ama sen hep belasın. Belki de gayet net görüyorumdur."

Rowan'ın sırıtışı çapkın bir hâl aldı. "Ben keyifli bir belayım. Dümene gelince, dediğim gibi benim planlarım apaçık ortada. Nişanlımı becermek. Onu boşaltmak. Güzel memelerinde birkaç morlukla onu spa tatiline göndermek."

"Morluk mu? Cidden mi?" Elleri gömleğimin altına kayarken kendimi kıkırdamaktan alıkoyamadım, başımdan çıkarıp yere atana kadar kumaşı bedenimden yukarı çekti. Takdir dolu bir homurdanmayla siyah dantelli sutyenimin kaplarını çekerken Rowan'ın gözleri memelerimden bir saniye ayrılmadı.

"Aynen öyle," dedi piercing'lerden biriyle oynayıp küçük çubuğu nazikçe çekiştirirken. Bir iniltiyi bastırmak için dudağımı ısırdığımda Rowan'ın gözleri anında ağzıma kaydı ve oraya kenetlendi. "Hımm, Karakuş. Benden seslerini sakınmıyorsun, değil mi?"

Yutkundum. "Winston hırlamaya başlayacak."

Rowan gülüyor olabilirdi ama bunun doğru olduğunu ikimiz de biliyorduk. Winston benden hoşlanmaya başlamıştı ve bunu, ölümcül bir tehlike altında olduğumu düşündüğü her seferde Rowan'a saldırmak için uygun bir bahane olarak kullanıyordu.

"Kıçımda birkaç yara izi daha oluşmasını göze alıyorum," dedi Rowan boynumu ısırıp dudaklarımdan keskin bir nefesin çıkmasına neden olmadan önce. "Gerekirse onu banyoya kilitlerim. Ama saklamaya çalıştığın tüm o minik sesler var ya? Onlar *bana* ait."

Rowan öpe öpe boynumdan aşağı göğsüme inip meme ucumu ilgiye boğarken ellerimi saçlarına geçirdim. Dilini piercing'in her kıvrımında ve köşesinde döndürüyor, ardından dişlerinin arasına alıp enfes bir şekilde çekiştiriyordu.

"Lanet olsun, bunu yapmana gerçekten bayılıyorum," dedim tıslarcasına, parmakları kot pantolonumun fermuarıyla oynarken. Pantolonumu, sanki ona daha hızlı hareket etmesi için haykıran her düşüncemi duyabiliyormuş gibi işkence verici bir yavaşlıkla aşağı indirdi.

"Benzinlikte o piercing'leri sutyenin üzerinden ilk gördüğümde neredeyse ölüyordum," dedi Rowan küçük kalplerden biriyle oynayarak meme ucumu tatlı dokunuşlarıyla dikleştirirken. "Yemin ederim, Fionn'a gidene kadar yol boyunca taş gibiydim."

Mememi emmek için eğildiğinde kıkırdamalarım nefesimin kesilmesiyle bölündü. "Biliyorum. Koltuğunda kıpırdanıp duruyordun. Sefil görünüyordun."

"Sefil hâldeydim de ondan. Sana dokunmam gerekiyordu." Boynuma bir öpücük kondurdu ve kendini vücuduma bastırdı. "O lanet küçük kalpler hakkındaki her şeyi bilmem gerekiyordu. Ve şimdi düşününce, diğer takıların hakkında hiçbir fikrim yoktu bile."

Rowan kulakmememi ısırırken sırıttım. "Meme ucu piercing'lerini beğenebileceğini düşünmüştüm. Restoranda memelerime bakarak yeterince zaman geçirdin. Bakmamak için harcadığın çaba tatlı sayılırdı."

Rowan gözlerime bakmak için geri çekilmeden önce boynuma doğru homurdandı. "Karakuş, bir sorum var."

"Peki..."

"Kalpleri benim için mi taktırdın?"

Tenim kızarmaya başladı ve Rowan'ın gözleri manzarayı içine çekmek için anında yanaklarıma çevrildi. "Belki birazcık."

Bir eliyle yüzünü sıvazladıktan sonra alnını omzuma dayadı. "Seni o kadar çok seviyorum ki bu fiziksel olarak canımı yakıyor," dediğinde güldüm. Doğrulduğunda Rowan beni tezgâhtan kaldırıp ayaklarımın üzerine indirdi. "Benim de senin için bir şeyim var. Özel bir an için saklıyordum. Soyun ve burada kal."

"Sen ne..."

Koridordan aşağı yatak odasına doğru giderken, "Sadece güven bana," dedi omzunun üzerinden. Soyunmaya başladım ve banyo kapısının kapanma sesini Winston'ın hırıltıları takip etti. Birkaç dakika sonra da Rowan loş koridorda belirdi; bir elinde yeni, mor bir dildo diğerinde bir şişe kayganlaştırıcı, sinsi sinsi bana geliyordu.

Kıyafetiyle uyumlu mor bir vibratörle.

Bir ejderha tulumu.

"Rowan Kane, bu da nesi?" dedim inanamayarak gülerken.

"Ben Rowan değilim. Sol'um," diye hırladı yanıma yaklaşırken. Yırtıcı bakışları beni olduğum yere mıhladı ve bırakmadı. Geriye doğru bir adım attım, ardından bir tane daha. Dudaklarımdan dökülen her kahkaha yalnızca gözlerindeki açlığı beslemeye yarıyordu. "Ve seninle çiftleşeceğim, küçük insan."

"Çok garipsin," dedim ve Rowan öne fırladığında çığlığı basıp koşa koşa mutfak adasının etrafında döndüm, uzattığı ellerinden kıl payı kurtulmuştum.

"İstediğin kadar kaçmaya çalış, küçük insanım. Seni yine de yakalayacağım."

Mutfak adasını aramızda tutarak yatak odasına kaçabileceğim umuduyla koridora en yakın uca ilerlerken gülüyordum. "Neden böylesin?"

"Bilinci olan bir ejderadam neden konuşan bir ejderha olduğunu bilmez. Sadece iki aletiyle minik ejdercikler yapması gerektiğini bilir." Ben çılgınlar gibi gülerken Rowan gülümsememeye çalışıyordu. "*Kaç*, insan."

Ciyaklayıp koridora koştum, beni yakalamadan önce on adım bile atamamıştım. Rowan beni sanki hiç çaba gerektirmiyormuş gibi yerden kaldırıp kollarına aldı. "Bir ejderha için pulsuz sayılırsın, *Sol*. Bu daha çok kadife bir tavşan tarafından becerilmek gibi olacak."

Rowan beni yatağa fırlatırken homurdanarak güldü. "Şu noktada yarı yarıya pişmiş bir tavşan diyebiliriz. Nefes alan kumaştan değil."

"O zaman çıkar, seni ucube."

"İmkânı yok. Bu işe kendimi her zerremle adadım, Karakuş." Boğazını temizledi ve kükreyerek konuşan ejderha taklidine geri döndü. "Ellerinle dizlerinin üzerine çök, küçük insan."

Dediğini yaptım, eğildiğim esnada sürekli gülüyordum. Ama aletini tek hamleyle içime soktuğunda kahkahalarım yüksek sesli bir inlemeye dönüştü.

"Kahretsin, Sloane. Benim için her seferinde sıılsıklamsın," dedi Rowan içimden çıkıp tekrar sertçe girerken, köküne kadar indirdiği her darbeyle yumuşak kumaşı kıçıma bastırıyordu.

"Gerçekten bunu yapıyorsun," dedim omzumun üzerinden bakıp sırıtırken. Küçük turuncu iki boynuzun dikili olduğu kapüşonlusunun altında saçları çoktan terli alnına yapışmıştı. "Beni nefes almayan kadifeden bir ejderha kostümünün içinde beceriyorsun."

"Aynen öyle yapıyorum," dedi dişlerinin arasından, bir eliyle belimi sıkıca tutup diğer eliyle kayganlaştırıcı şişesinin kapağını açarken darbelerinin ritmini hiç bozmadı. Yoğun sıvıyı kıç çatalıma sıkarken onu izledim. "Sıcak çarpmasından bayılmadan önce bu mükemmel ve minik iki deliği dolduracağım."

Kahkaha attım ve başımı koluma dayadım, Rowan oyuncağa kayganlaştırıcıyı sıkıp deliğe bastırırken kıçımı daha da havaya kaldırdım. Derin bir nefes alıp oyuncağı biraz ittirince direnci aşıp içine girdi.

Rowan oyuncağı yavaşça santim santim daha derinlere iterken, "Aman *Tanrım*," diye inledim çarşaflara doğru. Vibratörü içim tamamen dolana, daha fazlasını almamın imkânı

yokmuş gibi hissedene kadar ileri doğru yönlendirirken içime derin ve yavaş darbelerle girip çıkıyordu.

Sonra vibratörü açtı.

İkimiz de durduk, sanki herhangi bir hareketimiz bizi nefes alıp dalmaya hazırlanmadan önce zirveden aşağı itecekti. Rowan tıslayarak bir dizi küfür savurdu ve ben de gevşemeye çalıştım ama o yavaş, tembel bir tempo tutturduğunda bu imkânsız bir hâl aldı. Ritmi daha hızlandı, darbeleri derinleşti. Oyuncağın titreşimini artırdı ve artık beni sadece becermiyordu. Bana hiç kimsenin yapamayacağı şekilde *sahip oluyordu.* Bir eliyle mememi diğeriyle kalçamı kavradı ve acımasız, bedensel bir ihtiyaçla içime kökledi.

"Kendine dokun," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Kendini boşalt. Kahrolasıca adımı haykır, Sloane. Seni nasıl mahvettiğimi duyayım."

Benden istediği her şeyi yaptım.

Parmaklarımı tahrikten ve kayganlaştırıcıdan ıslak klitorisime götürdüm ve Rowan'ın adını haykırırken üçgen piercing'in üzerinde dairesel hareketler çizdim. Tenimden bir elektrik akımı geçti, sanki merkezimde patlayana kadar bütün enerjim uzuvlarımdan çekilmişti. Amım Rowan'ın ereksiyonu sıkıca sardı ve göğsünden bir hırıltı koptuğunda parçalara ayrıldım. Oyuncağı kıçımdan çıkardı ve yerine aletini soktu, geri kalan menisini sıkıca saran sıcaklığa boşaltırken titredi.

"Kahretsin," diye tısladı nefesini toplayıp yavaşça çekilirken. İçimden çıktığında ellerini tenimden çekmedi, menisi akarken izleyebilmek için kıç yanaklarımı iki yana ayırdı. "Bir tur daha gidebilirim sanıyordum ama önce altı şişe enerji içeceği içmem lazım."

"Belki de bir sonraki sefer korsan kostümünü denemeliyiz."

"Sen korsan ol, ben papağan olacağım."

"Cidden çok garipsin."

"Ama beni seviyorsun," dedi ejderha kostümünü çıkarmak için yalpalayarak yataktan kalkarken, bedeni ter içindeydi.

"Seviyorum."

Rowan sırıttı ve eğilip şakağımdan öptü, ardından hem Winston'ı serbest bırakmak hem de nemli bir bez almak için banyoya gitti. Winston tısladı ve öcünü almak için Rowan'ın çıplak baldırına hamlede bulundu ama Rowan daima huysuz olan kediden kurtulmayı başardı, sonra yatağa çıkıp saygılı hareketlerle bedenimi temizlemeye koyuldu.

"Hafta sonu kaçamağın için heyecanlı mısın?" diye sordu, bezi iç bacağımda gezdirirken bakışları elinin hareketlerine kenetlenmişti.

"Evet, eğlenceli olacak. Ama seni özleyeceğim."

Rowan gözlerini kısa bir anlığına yukarı çevirip bana baktığında gülümsedi. "Sadece ejderha kostüm oyunumu özleyeceksin. İtiraf et."

Sırıttım ve dudaklarını benimkilere çekmek için elimi ensesine götürdüm. Öpücük uzadıkça uzadı, yavaş ve tatlıydı. Ardından geri çekildim ve "Belki onu da özlerim," diye itiraf ettim.

"Biliyordum," dedi bir sırıtışla, sonra geri geri çıkıp yataktan kalkmam için bana elini uzattı.

Lark arayıp aşağıda beklediğini söylemeden önce duş alıp son birkaç parça eşyamı toplamak için fazla zamanım olmadı. Rowan bana sıkıca sarıldı ve yanaklarıma öpücükler kondurdu, ardından bir köpekbalığı tarafından yenmeme talimatıyla beni kapıdan itti. Ekimin başı olduğuna ve Cod Burnu'nun buz gibi suyuna girmeye hiç niyetimin olmadığına dair itirazlarıma aldırmadı. Sonrasında eski tuğla binanın merdivenlerinden koştur koştur iniyordum, kapıdan fırlayıp gün ışığına çıktım ve Lark'ın güneşten de parlak gülümsemesiyle karşılaştım.

Yirmi dakika içinde Anna'yı da almıştık ve Newcomb Hollow Sahili'ne tepeden bakan butik spa oteli Leytonstone Inn'e doğru yola koyulmuştuk. Otele ulaşmamız iki saatten biraz uzun sürdü ama perşembe öğleden sonrası trafiğinden kaçarak akşam yemeği ve birkaç kadeh şarap için tam zamanında varmayı başardık, ardından da odalarımıza çekildik. Tipik Lark'lığını yaparak sabah ilk iş bizim için bir gezi planlamıştı; Kum Tepeleri'ni güneşin doğuşunu izleyerek tırmanacaktık, sonra da öğle yemeği ve öğleden sonra yogası için otele geri dönecektik ki bu konuda kesinlikle berbattım. Şaşırtıcı bir şekilde Anna benden de kötü çıktı ve zamanın çoğunu kendimizi kontrol altında tutmaya ve Lark'ın keskin odağını dağıtmamaya çalışarak geçirdik. Akşamı yemek yiyerek, içerek ve eğlenerek geçirdik. Yapabileceğimi düşündüğümden çok fazla güldüm.

Cumartesi tamamen spa günüydü ve temposu bana yogadan daha uygundu. Sauna seansıyla başladı. Ardından yüz bakımı. Ondan sonra da vücudumun tamamı keselendi. Öğle yemeğinden önce de sahile bakan bir odada kızlarla masaj seansımız vardı.

"Düğünden önce de buraya gelmelisin," dedi Lark, masöz Teksas'ta Harvey'nin evinde düşmemden sonra hâlâ gergin olan kaslarım üzerinde çalışırken. "Tüm tutulmalarını çözer."

Anna güldü. "Akşamları tutulursun, sabahları masaj yaptırırsın."

"Ejderha tulumu," dedik Lark'la aynı anda kıkırdamalar eşliğinde.

"Düğün için mekân belirlediniz mi?" diye sordu Anna, yüzünü masaj masasının deliğine bastırdığı için sesi boğuk çıkıyordu.

"Henüz değil."

"Burası iyi olabilir. Güzel ve sakin. Sessiz."

"Gelinliğin de buranın atmosferine uyuyor," diye lafa girdi Lark. Ona Rowan'ın bana evlenme teklif ettiğini söyler söylemez beni Ethel Teyzesi'nin evine sürüklemiş ve "altın-yıldızlı-meme elbisesi" olduğunu duyurduğu gelinlikte hak iddia etmişti. Ve haklıydı da. Ethel'in dantelli klasik elbisesi müzeyi andıran devasa evinde sevgiyle korunmuştu ve neredeyse mükemmel durumdaydı. Ethel iki günlük ziyaretimiz sırasında ufak tadilatları ve ölçümleri kendi yapmıştı ama bundan önce de gelinlik sanki üzerime dikilmiş gibi her kıvrımıma tam oturmuştu.

"Doğru," diye yanıtladım. "Haklı olabilirsiniz. Burayı gerçekten sevdim."

Lark son kelimelerimle beraber kısılan sesimden tereddüdümü sezmişti. "Ama?"

"Ama konuk listesi beni gerçekten endişelendiriyor. Ve diğer tüm boktan ıvır zıvırlar. Çiçekler ve müzik ve *falan filan*. Hem annemle babam gelirse onlar çok seçicidir,, anlıyor musun? Burası onların zevkine göre mi emin değilim."

"*Senin* zevkine göre mi?"

Evet, aslında öyleydi. Rahat bir butik sahil otelinde küçük ve samimi bir tören düzenleme fikri kulağa mükemmel geliyordu. Ama ne zaman arkadaşları ve tanıdıklarıyla çevrili Rowan'ın Boston'ın En İyiler'i galasında bir yıldız gibi parladığını hatırlasam içime şüphe sızıyordu. Belki de o büyük, gözalıcı bir şey tercih ederdi. Belki küçük ve samimi bir şey istemezdi.

Bu sorular zihnimde fır dönerken Lark'a cevap vermedim.

"Hemen geri geleceğim, kızlar," dedi Anna uzun bir sessizliğe gömüldükten sonra. "Hemen bir lavaboya gitmem gerek."

"Ah, benim de, ben de geleceğim," dedi Lark.

Onlar çıkıp da kapı arkalarından hafif bir *klik* sesiyle kapandığında yerimden kıpırdamadım, gergin kaslarımın ma-

sözün usta dokunuşlarıyla nihayet gevşediği hissine kendimi fazla kaptırmıştım.

"Biraz daha yağ alacağım," dedi birkaç dakika boyunca sol kolum üzerinde sessizce çalıştıktan sonra. Gevşemiş bir mırıltıyla teşekkür ettim ve arkamdan gelen hışırtı ve karıştırma seslerinin ardından sırtımda çalışmaya başladı.

"Baskı nasıl?" diye sordu bir ses.

Tanıdık bir sesti. Kesinlikle masözüme ait *olmayan* bir ses.

Ciyakladım ve masaj masasında sırtüstü döndüm, masözüm *olmayan* kişiyle yüz yüze gelirken havluyu bedenimde tutuyordum.

Rowan Kane.

"*Lanet olsun, neler oluyor?*"

"Selam, Karakuş."

Ağzım açık hâlde ona bakakaldım ve sonra temkinli gözlerle odayı inceledim. Masaj terapistleri gitmişti. Arkadaşlarımın artık bu ne boksa içinde oldukları kesindi. Sadece ben ve kendinden memnun hâlde sırıtan İrlandalı adam vardı, deri ceketi içinde inanılmaz ateşli görünüyordu ve Lark'ın birkaç dakika önce uzandığı masaj masasında bir motorcu kaskı duruyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Rowan masaya hoplayıp kaskının yanına oturdu ve çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu. Bakışlarını pencerelere çevirdi, gözlerindeki neşeyi saklamaya çalışıyor ama başarısız oluyordu. Dikkatini denizde tutmaya devam ederken ilk tepkisi kayıtsız bir omuz silkme oldu.

"Bilmem ki. Belki de bu hafta sonu evlenmek istersin diye düşündüm. Gözüme hoş bir yermiş gibi geldi."

Kelimeler beynimden dilime ulaşmayı reddediyordu. Sadece bir tanesi sağ salim ağzımdan çıkabildi. "Ne?"

"Hani şu yeminlerimizi edip birbirimize yüzük taktığımız ve senin güzel gelinliğin içinde aşırı seksi, benimse şık takım

elbisem içinde jilet gibi göründüğüm seremoniden bahsediyorum. Sonra pasta yiyip kısa bir dans edeceğiz, biraz eğleneceğiz, Lark'la Lachlan'ın takılıp takılmayacağı üzerine iddiaya gireceğiz, odamıza dönüp aklımızı başımızdan alan düğün sonrası seksini yapacağız ve sonsuza kadar bana kalacaksın. Öyle bir şeyler işte."

"*Ne?*" Parçalar zihnimde yerine otururken boğazım ani bir sızıyla tıkandı. Bütün bu spa olayını Lark'la beraber nişan hediyesi olarak hazırlamıştı. Ona hafta sonu iş programının nasıl olduğunu sorduğumda detay vermekten kaçınıyor gibiydi ama o sıralar çok üzerinde durmamıştım. Sonra bir de bir dolaplar döndürdüğüne dair önsezilerim vardı. "*Dümen.*"

"Belki biraz."

"Ama konudan çok saptığımı söylemiştin."

"Öyleydin."

"Tek planının pantolonumun içine girmek olduğunu söylemiştin."

"Tek kelime yalan söylemedim."

"O zaman bu ne?"

"Belli ki ek bir dümen. Papağan hariç."

O kadar çok sorum vardı ki beynime kısa devre yaptırmış gibilerdi. Tek yapabildiğim başımı iki yana sallamak ve boğazımı tıkayan o yakıcı yumruyu yutkunmaya çalışmak oldu. Ve Rowan bunu görebiliyordu. Gözleri yüzümde gezinirken yumuşadılar.

Masadan kayıp atladı ve sanki vahşi bir yaratığa yaklaşıyormuş gibi bana yöneldi, dirseklerimi tutana kadar temkinli ve yavaş adımlarla hareket etti, havluyu hâlâ göğsüme bastırıyordum. "Aşkım," dedi zayıf bir gülümsemeyle. "Planlama kısmında biraz deliye döndüğünü biliyordum. Ben de hemen şu an burada yaparsak işleri karmaşıklaştırmak zorunda kalmayız diye düşündüm. Töreni istediğimiz şekilde, yalnızca

ailemiz ve yakın arkadaşlarımız eşliğinde yapacağız ve *bu kadar*, başka kimse olmayacak. Küçük olacak. Eğer istersen her şey hazır. Eğer istemezsen o da sorun değil."

"Gelinlik burada mı?" diye sorduğumda sesim cılız çıktı.

"Evet."

"Fionn, Lachlan ve..."

"Ve Rose, Ethel Teyze, saçınla makyajın için biri ve ihtiyacımız olabilecek her şey burada."

"Ama kim..."

"Nikâhı Conor kıyabilir. Seni bana Lachlan teslim edebilir. Örümcek hanıma eşlik etmenin onun için onur olacağını söyledi."

Gözlerim yaşlarla doldu. Titremesine engel olmak için dudağımı ısırdım ama Rowan başparmağıyla okşayıp dişimden kurtarınca bunu yapmak imkânsız oldu.

"Hava bugün çok güzel. İstersen töreni gündoğumunda yapabiliriz. Hemen suyun kenarında. Ya da başka bir güne de ayarlayabiliriz. Farklı bir planlamayla. Sadece düşündüm ki..." Rowan sanki göz temasını koruyamıyormuş gibi bakışlarını benden ayırdı. Ayaklarını huzursuzca kıpırdattı. Burnunu kırıştırdı. Gözlerini tekrar benimkilere çevirdiğinde parlıyorlardı. "Sadece seninle evlenmek istiyorum. Bunu sen insanlar ne istiyor diye kendini paralamadan yapalım istiyorum. Tek umurumda olan şey biziz."

Bu adam. Bazen içine kendinden daha çok parçayı sığdırmak için kalbimde daha çok yer açmayı asla bırakmayacak gibi geliyordu.

Yüz hatları dünyayı kaplayan su katmanının ardında bulanıklaştı, ardından gözlerimi kırpıştırdım. "Gerçekten mi?"

Umut ve rahatlamaya dair ilk izler Rowan'ın ifadesinde belirmeye başladı. "Evet, Karakuş. Gerçekten. Eğer cidden istiyorsan."

Rowan'ı çaresiz bir kucaklamayla sarmalamadan önce cümlesini bitirmesine izin vermedim. "Evet," diye fısıldadım. "Evet, cidden istiyorum."

"Ah, şükürler olsun," dedi çenesini omzuma koyup kollarını bana dolarken. "Göz çukurundaki yüzük ayarında bir şüphe ânı yaşadım. *Emin* misin?"

Göğsüne doğru başımı aşağı yukarı salladım.

"Çok ama çok emin misin?"

"*Rowan...*"

"Peki, harika. Eh, bunu da kararlaştırdığımıza göre gitmem gerek."

Rowan beni aniden bıraktığı gibi motorcu kaskını kaptı ve kapıya doğru yürümeye başladı.

"Ne oluyor be?" diye sordum.

"Düğünden önceki gün gelini görmek uğursuzluk getirir," dedi kapı eşiğinde durup bana arsızca gülümserken. "Seni seviyorum, Şeftalim. Yarın görüşürüz."

Ben oturduğum yerden odanın ortasına varamadan kapı kapanmıştı bile ama yine de arkasından seslendim. "*Seni keseceğim.*"

"Boş tehditler," diye seslendi ayak sesleri koridorun aşağısında uzaklaşırken.

Anna'yla Lark şampanya, sersem kıkırtılar ve kahkahalarla geri döndüğünde kendimi şimşek çarpmış gibi hissediyordum.

Ve bu his günün geri kalanı boyunca beni terk etmedi, akşama ve ertesi sabaha kadar peşimden geldi. Sanki fırtınaya kapılmıştım. Korkutucuydu ama belki heyecan vericiydi de. Sanki diğer tarafta ne olduğunu görmek, bundan sonra dünyanın nasıl değişeceğini deneyimlemek için can atıyordum. Belki rüzgârlar beni alıp yepyeni bir yere götüreceklerdi, hiç olmayı beklemediğim bir yere.

Saçımla makyajımın yapıldığı ve gelinliğimi giydiğim dakikalarda o fırtına kalbimin derinliklerinde şiddetleniyordu ve Lachlan'ın bana uzattığı kolunu tutup kapıların açılmasını beklerken her atışla varlığını sağlamlaştırdı. Kapılar

açıldığında sabah ışığıyla yıkanmış güverteye çıkacaktık. Rowan'ın denize bakan kum tepeciklerinin üzerinde beklediği yere doğru taş patikada ilerleyecektik. Ve sonrasında en yakın arkadaşımla evlenecektim. Hayatımın aşkıyla.

Lachlan elimi kalbimi sızlatacak şekilde yan tarafında sıkıca tutarken başıyla ilerideki kapıları işaret etti. "O *mankafayla* evlenmek istediğine emin misin? Evlenirsen bir daha ondan kaçışın yok."

"Rowan Kane'den kaçışım hiç olmadı. Olmasını istemedim," dedim Lachlan'a gülümseyerek.

Lachlan kısık sesle düşünceli düşünceli *hımm* dedi. Lacivert rengi gözleri normalde olduğundan biraz daha açık görünüyordu. Biraz daha yumuşak. "Hiç fena sayılmazsın, Örümcek Hanım."

"Sen de çok kötü değilsin. Yani çoğunlukla," diye yanıtladım dikkatimi ileriye çevirerek. "En yakın arkadaşıma biraz götlük ettin gerçi."

"*Tanrı aşkına*, onun *taşınmasına* yardım ettim. Koltuğunun ne kadar büyük olduğunu gördün mü? Bana fazla eşyası yok demiştin..."

"Hâlâ götlük sayılır. Çöz bunu."

Lachlan homurdandı ve ayaklarını huzursuzca kıpırdattı. "Sistematik, münzevi bir seri katil için fazla cesursun."

"Bugün düğün günüm. Ya kimliğimi benimsersem? Kayınbiraderlerime patronluk taslarım, Boston Celladı'yla evlenirim, biraz pasta yerim. Yani evet. Lark'la dans etmek zorundasın. Gelinin emirleri."

"Öyleyse umarım her anından nefret ettiğimi izlemekten keyif alırsın."

"Lachlan Kane, sen de tıpkı kardeşin gibisin," dedim ona dönüp parlak, ölümcül bir sırıtışla bakarken. "Beni her zaman iyi vakit geçirmekle tehdit ediyorsun."

Lachlan ofladı ama gözlerindeki o minik keyif parıltısını benden saklamak için bakışlarını kaçırmakta geç kalmıştı. "Evet, Örümcek Hanım... Hiç fena sayılmazsın."

Müzik başladı. Kapılar açıldı. Lachlan'ın öteki eli benimkini örttü.

Bir nefes aldım.

Sonra gölgelerin içinden güneşe çıktım.